

ЛЕКСИ БЛЕЙК ОТМЪЩЕНИЕ

Част 3 от „Лолес“

Превод от английски: Диана Кутева, 2018

chitanka.info

1.

— Това е грешка.

Като че ли не го бе чувал досега. Андрю Лолес се извърна към своя бизнес партньор и се опита да си напомни, че Бил Хачърд просто бе разтревожен и имаше пълното право да бъде. Дрю също бе разтревожен. И точно заради това бе решил да предприеме тези действия. Обърна се и погледна през прозорците на офиса си. Остин лежеше като на длан пред него, светлините на околните сгради започваха да се включват, докато слънцето залязваше над река Колорадо. Спомняше си, когато преди десет години за пръв път бе погледнал през тези прозорци. Тогава за пръв път се бе почувствал успял и знаеше, че всичко, за което толкова упорито се бе трудил, най-после бе дало плод. От самото начало бе изпълнен с увереността, че ще открие тримата души, отговорни за смъртта на родителите му.

Само ако не се бе оказало, че има и четвърти...

— Казах ти, че няма да споделя информацията с никого. — Той погледна към часовника. Оставаше да чака още половин час. Беше определил срещата в извънработно време, за да я запази в тайна. Може би трябваше да я насрочи в дома си, но никога не бе сигурен кога ще цъфнат братята му или сестра му, или техните половинки. Семейството му се подготвяше да отпразнува сватбата на Райли и Ели с пищен прием и той не желаше да информира близките си, докато изцяло не подготвеше плана си.

Чуваше, че Хач се движи, и знаеше точно накъде се е запътил. Последва звук от отпушване на тапа. Естествено, Хач предпочиташе скъпо уиски.

— Грещиш за това.

— Вече го каза. — Около един милион пъти след онази ужасна нощ, когато двамата откриха кой беше истинският злодей.

— Чудесно. — Тонът на възрастния мъж беше рязък. — Обясни ми решението си.

Как да накара Хач да разбере? Той се обърна и погледна мъжа, който беше негов наставник през целия му живот, откакто бе станал пълнолетен.

— Мия е бременна.

Това трябваше да го задоволи. За Дрю имаше смисъл. Мия беше бременна и това означаваше, че той трябва да държи устата си затворена.

Хач се намръщи.

— Какво общо има това? Неизбежно бе, след начина, по който го дава с онзи неин каубой. Бременността само влошава нещата. Сега тя е по-уязвима.

Хач не беше от хората, гледащи на живота откъм веселата му и безгрижна страна, нито пък Дрю.

— Да, така е, но съм сигурен, че тя ще е в безопасност. Смята да опита късмета си с романите, вместо да се скита из света, търсейки си белята. — Сестра му беше разследваща журналистка и жива напаст. Също като жената, с която му предстоеше да се срещне. — Кейс и останалите Тагарт ще се грижат за нея.

— А Тагарт са безценни в откриването на нашата мишена — настоя Хач.

„Маккей-Тагарт“ бяха най-добрата охранителна и разследваща компания в страната. Дрю знаеше, че без тях нямаше да могат да се справят със Стивън Касталано и Патриша Кейн. Но той не можеше да ги наеме за тази работа и причината беше Мия. Не можеше да помоли близките си да се изолират от света, да рискуват връзките си заради неговото отмъщение.

— Знаеш ли какво ми каза Мия, когато ми съобщи, че очаква бебе?

— Надявам се да ти е казала: „Направи всичко по силите си да се увериш, че никой няма да убие мен или бебето ми, защото наоколо обикаля някаква психясала кучка и иска да направи точно това“ — не се отказваше Хач. — Ако не го е казала, значи, не разбира кое е най-важното.

— Тя ми каза, че съжالياва, че майка ни не е тук. Каза ми, че би искала да хване ръката на нашата майка и да я помоли за съвет. Плака, защото майка ѝ е мъртва. — Това бе разбило сърцето му на хиляди

късчета. Не можеше да ѝ обясни, че майката, за която толкова копнееше, беше жива и бе убила най-малко петима души.

Майката, която толкова ѝ липсваше, се бе опитала да убие всички тях.

Хач се приближи до него с две кристални чаши.

— Ти не искаш Мия да знае, че Айрис е жива и се представя за Франсин Уелс. Това го разбрах. Но не е причина да се откажеш от Тагарт.

— Иън Тагарт ще се почувства задължен да каже на брат си. — Точно заради това не бе посветил мъжа в намеренията си. — Той ще каже на Кейс и неизбежно Кейс ще сподели с Мия, все пак му е съпруга. А след като Мия научи, ще започне лично да разследва Айрис.

Не можеше да се застави да нарече онази жена *майка*. Никога вече.

— Тогава ѝ кажи да не го прави.

— Не познаваш ли сестра ми?

Хач пресуши уискито на един дъх, преди да насочи тъмните си очи към Дрю.

— Не можеш да позволиш Айрис да се разхожда необезпокоявана наоколо, сякаш нищо не се е случило.

— Нямам намерение да го правя, но тя е била пределно ясна в инструкциите си към Карли. Каза е да се откажем или в противен случай ще довърши това, което е започнала преди толкова много години. — Когато бе убила баща им и очевидната му любовница, а после заключила всички врати и подпалила къщата с четирите си деца вътре.

Нима беше чудно, че той не искаше да каже истината на Мия? Тя трябваше да мисли за детето си. Райли и Бран имаха нужда да се съсредоточат върху бъдещето и партньорките си.

Това беше негова работа и той сам щеше да се справи с майка им.

Беше им обещал, че ще бъдат свободни, след като унищожат Стратън, Касталано и Кейн. Дрю възнамеряваше да спази обещанието си. Щеше сам да се погрижи за Айрис Лолес.

— Наистина ли вярваш, че тя ще ги остави на мира?

Трябваше да го вярва.

— Оставила ги е с години. Двадесет, ако трябва да сме точни. Вярвам, че тя ще остави Мия на спокойствие, поради простия факт, че е омъжена за един отмъстителен варварин. Айрис няма да пожелае да започне война с Тагарт. Не може да я спечели.

— А мислиш ли, че тя може да победи теб?

— В никакъв случай не възнамерявам да обявявам на всеослушание факта, че сме замесени във война — отвърна Дрю. — Постарах се да се уверя, че няма и следа от онази скица в полицейското досие. Освен това разследвах компютърната система на полицията. Не е имало опити да бъде хакната, преди аз да изтрия файла.

— А след това?

— Едва не го пропуснах — призна Дрю. — Бил е много дискретен, но някой е свалил полицейския доклад от нощта, когато Патриша Кейн е умряла от свръхдоза.

— Тя е била убита. — Понякога Хач имаше навика да отбелязва очевидното.

— Аз знам това. Ти го знаеш. Но полицията в Ел Ей го нарича инцидентна свръхдоза.

Хач поклати глава.

— Защо те не продължават разследването?

— Защото аз не желая. Защото написах щедър чек, за да съм сигурен, че няма да го направят.

О, не ставаше дума за нещо толкова безпардонно като подкуп. Чекът беше дар от един мъж, благодарен на полицията, задето са опазили брат му от шумотевицата, неизбежно съпътстваща скандалната смърт на най-прочутата американска законодателка на добрия вкус и домакинството. Не беше нещо, с което полицията на Лос Анджелис да не се е сблъсквала често. Те бяха много щастливи да се погрижат името на Бран да остане настрана от вниманието на медиите и набързо да приключат с разследването. Таблоидите обезумяха за няколко дни, а после журналистите се насочиха към други пикантни скандали.

Всички, с изключение на една. И тази вечер той възнамеряваше да се погрижи за нея.

Хач изруга под нос.

— Чудех се за това. И така, щом не смяташ да й позволиш да се измъкне безнаказано заради стореното и не планираш да прибегнеш до помощта на полицията или ресурсите на „Маккей-Тагарт“, предполагам, че си решил да действаш сам.

— Не съвсем. Ще наема детектив, но такъв, когото мога да контролирам. — Такъв, с когото, освен това, искаше да си легне, но това беше само част от плана му.

— Друга агенция?

— Не, самостоятелно лице. — Имаше причина, задето не бе обсъдил това с Хач, но ако всичко потръгнеше добре, след няколко часа той така или иначе щеше да узнае. Нямаше никакъв шанс Хач да се хване на историята, която той смяташе да пробута на братята и сестра си.

— Значи, си наел частен детектив. Надявам се, че е и телохранител.

— Смятам да се уверя, че тя е дискретна.

Зад гърба му Хач застина.

— Тя? Наел си частен детектив жена?

— Всъщност тя е журналистка, но като детектив е блестяща. — В крайна сметка Шелби бе разбрала, че има нещо дълбоко нередно в случая със смъртта на родителите му, много преди Дрю. Тя бе изисквала медицинските доклади и бе започнала да се рови по начин, който го бе накарал да повярва, че е знаела нещо, което не би трябвало. Той я бе спирал на всяка стъпка, но само защото смяташе лично да контролира това разследване.

На Шелби Гейтс щяха да й бъдат връчени ключовете на кралството, но само при условие че се съгласеше да подпише договора, който той бе съставил.

Тогава щеше да я има и да се забавлява, докато разследването продължаваше. До момента, когато тя осъзнае, че той е манипулативен мръсник и го зареже.

Това обикновено правеха жените.

— Кажи ми, че това не е червенокосата от Ел Ей. Онази, заради която се надървяш всеки път, когато тя влезе в проклетата стая. — Хач не го дочака нетърпеливо да въздъхне или за потвърждение. — По дяволите, Андрю, учил съм те да не мислиш с долната си глава.

Хач го бе научил на много неща. Но имаше и уроци, от които Дрю не бе имал нужда. Като например как да защитиш нещата и хората, които са близки до сърцето ти. От момента, в който бе почувствал пламъците върху кожата си, бе видял трупове на родителите си и не бе успял да стигне до тях, той знаеше, че е отговорен за братята и сестра си. Понякога се бе издънвал, но сега правеше всичко, за да ги защити.

— Шелби може да проникне на места, където аз не мога. Освен това тя изглежда безобидна. Повечето хора не виждат по-далеч от гърдите, краката ѝ и цялата тази лъскава грива. Не прозират амбициозната жена, която се крие зад великолепната фасада. — Той възнамеряваше да използва тази амбиция срещу нея. — След като я науча как да бъде съвършено дискретна, тя няма да привлича вниманието към нашето семейство.

— Значи, ще я пуснеш в бърлогата на лъва като жертвено агне — рече Хач замислено, сякаш идеята не го притесняваше особено. — Тя ще ти осигури информацията, но ако Айрис погне някого, това няма да е член от нашето семейство.

Хач в пълния смисъл на думата беше член на клана Лолес. Пияният, понякога неприятен чичо с блестящ ум, който се бе издънил, но винаги е бил лоялен. Хач е бил верен на Бенедикт и тази преданост се бе прехвърлила върху Дрю, когато той бе пораснал. След като Дрю бе успял да откаже Хач от алкохолните запои, той бе доказал, че все още притежава нюх за бизнес, който бе показал, докато бе управлявал компанията на баща му. Хач бе приложил своите бизнес умения и съобразителност в „4Л“ и те бяха успели. Няколко милиарда долара по-късно двамата все още бяха на върха на света.

И все още имаха недовършена работа.

— Не смятам да позволя момичето да бъде убито.

— Но си готов да го изложиш на опасност. Ти видя какво се случи с последните няколко души, които дори само са загатнали, че могат да застанат на пътя на Айрис.

Да, той бе чул какво бе казала онази жена на Карли. Докато Бран лежеше, потънал в кръв, Карли бе изслушала гордата тирада за престъпленията на Франсин Уелс. Разбира се, Карли не знаеше, че всъщност разговаря с Айрис Лолес, но бе наясно, че жената, която стоеше пред нея, е отровила Филип Стратън, преди той да успее да

проговори, убила е Стивън Касталано в болничното му легло в деня, преди да говори с полицията, и е изпратила някого да убие Патриша Кейн.

Дрю дяволски добре разбираше рисковете, които тази черна вдовица, неговата майка, представляваше.

— По-добре тя, отколкото някой от братята или сестра ми, а и тя се съгласи. Ще направи всичко, което е нужно.

— Как може да си сигурен в това?

— Защото основно я проучих. — Той знаеше наизуст цялата информация за нея, но беше заинтригуван да опознае истинската Шелби Гейтс. Искаше да види жената зад доспехите на богинята воин.

Дали се чукаше така, както живееше? Щеше ли да бъде дива котка в леглото, или сладка и нежна, след като един мъж ѝ дадеше всичко, което имаше? Дали щеше да се сгуши до любовника си и да му позволи да се грижи за нея, да му позволи да я обожава? Можеше ли да я смекчи със секс, с внимание? Дали можеше да я размекне дотолкова, че накрая тя да реши да му прости?

— Значи, ти смяташ, че тази жена ще направи каквото искаш от нея, защото ще ѝ предложиш пари? — попита Хач.

— Парите са последното, което ще ѝ предложи.

— Добре. А какво тогава?

Дрю знаеше кой е пътят към сърцето на Шелби.

— Предлагам ѝ историята на живота ѝ.

Хач го изгледа намръщено.

— Нищо не проумявам, Дрю. Първо казваш, че ще скриеш всичко, така че Мия и останалите никога да не разберат какво е направила Айрис. А сега го превръщаш в бестселър.

— Аз ще ѝ дам историята. Дори ще ѝ позволя да я напише.

— Но няма да я оставиш да я публикува. Ще я изложиш на опасност, а после ще ѝ отнемеш всичко. По дяволите, Дрю. Това е бездушно. Но може да се получи. Ще я накараш дискретно да открие това, което ти трябва. Никой дори не е нужно да узнава, че ти си замесен.

— Мислех да действам по този начин, но не мога. Трябва да я държа под око, докато не се уверя, че разполагам с цялото проучване. Не мога да рискувам историята да излезе наяве. Ще съм близо до нея и когато настъпи моментът, ще ѝ взема бележките, всичко, до което се е

докопала. — Не му хареса начина, по който връзката изведнъж го стегна. — И ще ѝ предложи нещо друго. Ще ѝ осигури всяка работа на света, която би могла да поиска. Ако пожелае да работи за „Ню Йорк Таймс“, ще го уредя. Ако се нуждае от пари, за да започне работа като журналистка на свободна практика, можеш да ме смяташ за личната ѝ банкова сметка.

— А ако тя иска единствено това, което си ѝ предложил в началото?

Дрю поклати глава.

— Няма начин накрая тя да не прояви разум. Ще разбере, че не мога да позволя светът да научи семейните ни тайни.

— Значи, ще оставиш нещата такива, каквито са? Ще оставиш всички да вярват, че баща ти е убил майка ти и се е самоубил?

— Не знам, по дяволите. — Дрю се застави да се успокои. Хладен. Спокоен. Това беше неговият единствен начин на действие. — Както казах, в момента ситуацията е доста неясна. Първо трябва да разбере къде точно е Айрис и какво е правила през всичките тези двадесет години. Братята и сестра ми знаят, че баща ни е бил жертва. Това трябва да е достатъчно.

— А ако си живее кротко някъде? Какво ще правиш? Ще съсипеш живота ѝ? Мислиш ли, че това ще реши проблема ти?

— Не. Има само едно нещо, което искам да причиня на Айрис. — Дрю усети как всичко в него се вледенява. Това беше истинската причина да не замесва близките си. Знаеше как ще свърши всичко. — Ще се уверя, че тя никога повече няма да ни нарани. По един или друг начин.

— Добре. Можеш да разчиташ на мен — заяви Хач, прекоси стаята и си наля още едно питие. — Как смяташ да държиш под око Шелби?

— Ще ѝ стана гадже.

Хач се задави с питието. Хубаво беше да знае, че наставникът му все още можеше да бъде шокиран.

— Какво?

— Част от договора включва условието, че прикритието ѝ за тази задача е да се представя за моя интимна приятелка. Това няма да изненада никого. Бран и Райли тутакси ще прозрат, че зад моето основателно възмущение се крие нелогична сексуална реакция, която

проявявам в компанията на тази жена. А Мия и Карли се опитаха да ме сватосат с нея. Просто ще им обясня, че последния път, когато бях в Лос Анджелис, съм я поканил на вечеря и сме започнали да се срещаме. — Планът беше съвсем прост.

— Знаех си, че мислиш с долната глава.

За щастие, долната му глава беше стратегически мислител. Дрю седна и отпи от уискито. Беше отлично, с лек привкус на карамел и дим. Дали Шелби обичаше уиски? Остана облегнат назад, докато Хач продължаваше да му дудне как пенисът му ще ги закопае всичките. Още двадесет минути и играта щеше да започне.

И едно нещо беше сигурно — определено нямаше да е скучна.

* * *

— Господин Лолес ще ви приеме веднага.

Шелби вдигна поглед от телефона си и го насочи към зашеметяващата рецепционистка. Жената носеше една от онези рокли, които приличат на лейкопласт, обвит около съвършеното ѝ тяло.

— Сериозно? Дали е застанал пред редица прозорци, надянал сребриста вратовръзка? Защото това вече ще е прекалено.

Прелестното създание се втренчи в нея.

— Извинете?

Значи, не си падаше по клишета от поп културата. Остроумието ѝ в случая щеше да е нахалост.

— Нали се сещате, „Петдесет нюанса сиво“? Така започва историята. Има такава книга. Както и филм.

— Аз съм програмистка и съм завършила „Харвард“. Не съм запозната с „Петдесет нюанса сиво“. — Идеалната вежда на жената се изви презрително. — Но ако ме последвате, господин Лолес ще проведе интервюто с вас, а аз ще мога да се заема с работата си.

Шелби закрачи след жената покрай красиво обзаведената приемна. Погледът ѝ обходи коридорите на „4Л Софтуер“. Навсякъде цареше сумрак и единственото осветление идваше от светлините на града около тях.

Какво правеше тук? Защо бе приела предложението на този кретен? О, Карли се бе заклела, че той не е толкова лош, колкото

изглежда, но приятелката ѝ често гледаше на света през розови очила. Освен това беше безумно влюбена в Бран Лолес, а това ѝ пречеше да види какви безжалостни акули бяха всички те.

Тогава защо вървеше след госпожица Съвършенство надолу по коридора? Защо бе позволила на Дрю Лолес да изпрати частния си самолет за нея? Защо изобщо бе приела телефонното му обаждане?

О, тя знаеше. Бе открила нещо нередно в полицейските доклади, отнасящи се за смъртта на Бенедикт и Айрис Лолес. Нещо, което бе разбунило всичките ѝ инстинкти.

До момента, в който бе предупредена от адвокат, че ако продължава да рови, ще ѝ бъде връчена забранителна заповед и ще бъде изправена пред съда от властелина на подземния свят.

Е, най-малкото от господаря на „4Л Софтуер“.

Госпожица Съвършенство пристъпи през отворената врата.

— Тя е тук, сър, и има ужасен вкус за литература.

Шелби се намръщи.

— Аз съм тук, а тя има заврян бастун в задника.

Госпожица Съвършенство се извърна, устните ѝ се извиха присмехулно.

— О, аз я харесвам, сър.

И в този миг Дрю Лолес, който действително стоеше пред редицата високи до тавана прозорци, зареял отегчен поглед към града, се обърна.

Не, бе приела предложението му, защото цялата ѝ репродуктивна система бе покорена. Шелби се гордееше, че е умна, независима жена, но в края на деня и тя бе като останалите. Напълно безпомощна пред волевата брадичка, широките рамене и сексапила на един супер мъжкар.

Този мъж бе прекрасен. Жалко, че беше гадняр.

— Джоселин, мисля, че свърши работата си за днес. Благодаря ти — изрече Лолес с дълбок, плътен глас. — И Хари също ти благодари.

— Хари ми е задължен. Тя ме взе за рецепционистка. Освен това смята, че си организираше всичко като в някаква долнопробна версия на „Петдесет нюанса сиво“. Добре, че си свалил вратовръзката си, иначе щеше да се притесни, че ще я вържеш с нея. — Джоселин смигна към

Шелби. — Няма да го стори, да знаеш. Той е прекалено задръстен. Ако ти се прииска нещо по-разюздано, обади ми се.

И зашеметяващата красавица се изнесе.

Какво, по дяволите, означаваше всичко това? Шелби я проследи с поглед, преди отново да се извърне към Лолес.

— Тя да не би да ме сваляше?

Устните му се извиха в най-греховната усмивка.

— Трябва да извиниш Джос — заговори ѝ той на ти. — Тя е блестяща програмистка, но няма абсолютно никакви задръжки и говори каквото ѝ хрумне, без да ѝ пука за последствията. И да, тя те сваляше.

Явно наистина се бе озовала в доста странна ситуация. По-скоро очакваше, че ще бъде натикана в кабинета на Лолес, където шайка адвокати щеше да я убеждава никога повече професионално да не споменава името му или те щяха да я унищожат. Не очакваше да я сваля програмистка, нито да я оставят насаме с големия шеф, който изглеждаше развеселен от ситуацията.

— Защо не седнеш, за да можем да поговорим? — Той посочи към стола пред бюрото си. Осветлението в стаята беше приглушено. Върху ултрамодерното бюро беше поставен старинен абажур, който разпръскваше мека светлина около пространството между бюрото и двата стола, оформящи сърцевината на кабинета.

Това придаваше по-интимна и задушевна атмосфера на обстановката. Сякаш светлината създаваше уютен кът, отделен от останалата част на кабинета.

— Няма да те ухапя. — Изражението му леко омекна, а изрязаната му сякаш от гранит челюст се отпусна. — Да ти предложи ли нещо за пиене?

Нямаше да ѝ дойде зле.

— Разбира се. Уиски или водка би било идеално.

— Жена от моята кръвна група. Мисля, че това ще ти хареса — промърмори той, докато се приближаваше към бара.

В кабинета имаше бар и телевизор с огромен екран, в комплект с диван. В другия му край някой бе създал истински рай за геймъри. Шелби не можа да сдържи любопитството си.

— Онова там видеоигри ли са?

Домакинът ѝ бе зает да налива кехлибарена течност в тумбести чаши.

— Разбира се. Един мъж трябва да си почива. Конкретно в моя бизнес видеоигрите са новата версия на голфа. Върша голяма част от работата си, докато играя на тези видеоигри. Освен това имам и някои филми. Това е цялостна система за забавление.

— Ами играчките? — Върху една от лавиците на библиотеката беше подредена редица с малки фигурки с движещи се глави. Фигурки на супергерои.

— Братята ми смятат, че повдигат класата на мястото.

Така ли ѝ се бе сторило, или той леко се бе изчервил? Мисълта я накара да се усмихне.

— О, Боже мой! Под цялата тази страховита мъжкарска фасада вие всъщност сте един пораснал гений чудак, нали?

— Не подозирах, че съм толкова страховит. — Гласът му прозвуча малко обидено. — Колкото до това дали съм чудак всезнайко, натрупах богатството си от една програма. И все още програмирам. Ако това ме прави гений чудак, значи, съм такъв.

— Писането на компютърни програми не ви прави гений чудак. Притежанието на цяла колекция фигурки „Авенджър“ с движещи се глави ви прави такъв. — И колкото и да бе странно, по-достъпен.

— Приемам го. Предполагам, че ти си почитателка на любовни романи, след като спомена „Петдесет нюанса сиво“.

— Обичам да чета. Чета много различни неща, но когато искам да се разтоваря, предпочитам един хубав любовен роман. Колкото по-еротичен, толкова по-добре. — Тя ли бе изтърсила това? Трябваше да звучи по-делово.

— Сестра ми ме накара да ѝ купя онзи филм, за нея и приятелките ѝ. — Той ѝ подаде чашата.

— Чух, че Мия очаква бебе. Поздравления.

— Благодаря.

Тя се втренчи в чашата в ръката си. Какво ли уиски пиеше един милиардер? Шелби вдъхна аромата. Винаги ѝ напомняше за брат ѝ. След като бе получил първата си работа, той се бе изфукал и бе купил бутилка дванадесетгодишно отлежало малцово уиски. Двамата бяха полели онази първа работа и всички последвали. Вечерта, преди той да

загине, бяха вдигнали тост, за да отпразнуват успеха му — предстоящото интервю с Патриша Кейн.

Какви глупаци са били.

Младата жена остави уханието да я завладее, докато се отърсваше от спомена. Брат ѝ беше прекрасен човек и тя ненавиждаше гнева, който винаги се надигаше в гърдите ѝ, щом помислеше за него. Искаше да си го спомня с радост и любов.

— Какво си помисли току-що? Стана тъжна.

Тя се замисли дали да подмине въпроса, или да излъже. Можеше да му каже много неща.

— Мислех за брат си. Той почина преди няколко години.

— Той не просто е починал, Шелби — промълви Дрю тихо. — Патриша Кейн е наредила да го убият. Съжалявам за това. Още повече съжалявам, защото не мога да ти помогна да го докажеш. След смъртта на Кейн Карли успя да откъдне лаптопа, който тя е използвала във Флорида. Не открихме нищо, което би могло да я свърже със смъртта на брат ти, макар че аз не се съмнявам, че тя стои зад това.

— Аз също съжалявам. Той ми каза, че е напилал нещо голямо. Вярвам, че е открил някои от престъпленията, които тя е извършила. Но вече всичко е приключило. Патриша Кейн никога няма да получи справедливо възмездие. — Затова и Шелби се бе отказала да продължава. — Опитвам се да си спомням колко много го обичах, а не колко съм гневна, защото е умрял. Любовта ще го почете много по-истински от омразата.

— Така ли мислиш? Не виждаш смисъл да се отмъщава за жертвите?

Сърцето ѝ бе натезало като олово след смъртта му, но Шелби започваше да си спомня как бе живял брат ѝ. Много по-лесно беше да мисли за Джони с усмивка.

— Мъртвите вече са намерили покой. Отмъщението не е нищо повече от егоистично преследване.

— Защо го казваш? — Въпросът прозвуча чисто научно, но тя долови раздражението, прокрадващо се в думите.

Как би могла да накара мъж като Дрю Лолес да разбере?

— Защото човекът, за когото искаме да отмъстим, би искал от нас да продължим живота си. Поне аз знам, че моят брат би желал. Той

би искал да съм щастлива, а аз не мога да бъда, ако преследвам някакво отмъщение, което няма да ми го върне.

— Но ти го преследваше. Преследваше Патриша Кейн.

— Не, онова беше справедливост. Вие би трябвало да разбирате разликата. Опитвах се да разкрия истината за онази жена, за да ѝ попреча да го извърши отново. Истината определено си струва да я преследваш. За това моят брат е работил през целия си живот.

Лолес вдигна чашата си.

— Тогава да прием за брат ти.

Тя чукна чашата си с неговата, сетне отпи от уискито с дълга доволна въздишка.

— Това е истинско вълшебство. Може ли да узная колко е годишно?

— Много по-възрастно от теб. — Той отново посочи към бюрото. — Да се преместим ли там?

Шелби не искаше да се мести там. Бюрото беше прекалено официално, а тази част от кабинета изваждаше наяве друга страна от него.

— Мисля, че ще се чувствам много по-удобно тук. Особено ако възнамерявате да ме заплашвате.

Той я изгледа изучаващо за миг.

— Защо да те заплашвам?

— По навик. Изглежда, това сте свикнали да правите. — Да не би да бе забравил как преди няколко месеца я бе притиснал с адвокатите си?

Дрю Лолес се пресегна и голямата му ръка се плъзна върху нейната.

— Започнахме зле, аз и ти.

Младата жена прикова поглед в него, надявайки се да почувства справедливия ѝ укор.

— Вие ме излъгахте.

Един от начините, които бе използвал, за да следи разследването ѝ, беше да се сприятели с нея в интернет, представяйки се за друг мъж. Тя бе започнала да изпитва удоволствие от разговорите с него. Той бе побързал да си признае, след като бе разбрал, че двамата стоят от една и съща страна на барикадата, но това все още я притесняваше.

Домакинът ѝ потръпна, доказвайки, че притежава поне малко съвест.

— Извинявам се за това. Ще има ли значение, ако призная, че се наслаждавах на онези разговори много повече, отколкото би трябвало?

— Предполагам, че знам защо сте го направили. — Харесваше ѝ идеята, че той бе открил нещо значимо в онази обмяна на мнения. — Ще седнем ли?

— Разбира се. Можеш да се настаниш където желаш. Честно, аз също се чувствам по-удобно тук, но мислех да те впечатля с гледката, разкриваща се от бюрото ми.

Силната му и топла ръка обгърна нейната. Той я поведе към дивана и галантно ѝ помогна да седне, след което се отпусна до нея.

Може би това беше грешка. Беше много по-интимно да седят така един до друг, отколкото разделени от бюрото. Твърде лесно беше да забрави, че не е тук на приятелско посещение, когато той седеше до нея отпуснат и по-открит, отколкото някога го бе виждала. Без острата светлина лицето му се омекотяваше.

Шелби кимна към колекцията от фигурки върху лавицата.

— Ще бъда откровена. Изобщо не съм впечатлена от богатството, но Железният човек е някой, на когото се възхищавам.

— Добре е да го зная. — Устните му се извиха в най-сладката усмивка. — Когато се държа като вбесяващ арогантен снобар, моите братя ме наричат Тони Старк^[1].

— Вие? Никога. — Досега бе познала само арогантния снобар. Очарователният секси гений определено беше много по-опасен.

— О, много ме бива в това. Мога да бъда истински гадняр и маниерите ми често са непохватни. Мисля, че се дължи на годините, прекарани зад клавиатурата. Единиците и нулите не изискваха от мен да разбирам правилата на социалното общуване. Поради тази причина Райли е този, който се среща с клиентите. Сега, когато вече не се крием, смятам да ги оставя двамата с Бран да представляват компанията.

Защо беше толкова открит с нея? Това бе малко възбуждащо. Този мъж беше известен с уменията да държи устата си затворена, освен ако не се налагаше да говори. Това ли беше Дрю, когото Карли харесваше?

— Някои хора смятат, че сте агорафоб^[2]. — Тя знаеше истината, но се чудеше дали той щеше да я признае.

Дрю Лолес се втрени за миг в Шелби, сякаш се опитваше да реши как да се справи с нея.

— Разговорът ни записва ли се?

Тя поклати глава. Това бе последното, което искаше той да си помисли. Щеше отново да се върне към нападателяното си държание.

— Няма да пиша статия за вас, господин Лолес. Тук съм само защото кой би отказал частен самолет и президентски апартамент в „Хилтън“? Освен това оценявам поканата за приема на Райли и Ели. Сигурна съм, че ще бъде великолепно. — Тя стана сериозна. — Научих си урока. Да не се забърквам с вас, ако не искам да се изгоря.

Той отново потръпна.

— Извинявам се за всички юридически гадости, с които те затрупах, но трябва да разбереш, че моето семейство е всичко за мен.

— Не се опитвах да нараня семейството ви.

— Опитваше се да получиш достъп до медицинските досиета на родителите ми.

Шелби отпи още една глътка. Ето че най-после стигнаха до същността на въпроса. Тя щеше да обясни действията си. Той щеше да поиска да му се извини и да обещае, че повече няма да си пъха носа в делата на семейството му, и после ще бъде свободна да си тръгне.

Можеше ли да се откаже от своята история? Истината за смъртта на родителите му стигаше много по-надълбоко. Боеше се, че това се отнасяше най-вече за Бенедикт. Тя беше някъде там и чакаше Шелби да бръкне под повърхността и да открие реалната истина. С нея винаги е било така. Още от дете, когато усетеше някаква интересна история, трябваше непременно да стигне до дъното. А това можеше да се окаже историята на живота ѝ. Вече бе решила да се покрие за месец или два, а после дискретно да започне да задава въпроси. Той не можеше вечно да я наблюдава.

— Аз съм криминална журналистка. Това е интересно престъпление. Нямам намерение по никакъв начин да навреда на семейството ви, но понякога съществува по-дълбока истина, която може да помогне на другите.

Пръстите му се стегнаха около чашата.

— Предполагам, че историята е интересна. Но не съм сигурен как може да помогне на другите. Никой не чете онези истории за убийства, за да добие яснота. Четат ги заради пикантната възбуда.

— За някои е така — съгласи се тя. — А някои се учат от тях. Освен това съществува и фактът, че понякога полицията грeши. Не се случва често, но когато е извършена огромна несправедливост, не мислите ли, че ние трябва да търсим истината?

— Това ли правеше с родителите ми? Търсеше истината?

— Да. — Може би, ако наистина ѝ повярваше, той щеше да се отпусне.

— Може ли да попитам защо реши да разследваш точно сега? Преди не си проявявала интерес. Преследваше единствено Патриша Кейн.

— Знаете защо. — Шелби не проумяваше защо той го усукваше. Може би тя просто трябваше да го заяви на глас, за да не се налага да се преструват, че говорят за нещо друго. — Защото Патриша Кейн е уредила да убият баща ви. Тя, заедно с Филип Стратън и Стивън Касталано. Знаехте ли, че един наемен убиец руснак е бил в Далас през уикенда, когато баща ви е бил убит?

Той рязко се изправи и се извърна от нея. Приблужи се отново до бюрото. Шелби наблюдаваше как остави чашата си и взе нещо. Върна се отново при нея и ѝ подаде купчина документи и писалка.

— Това е декларация за конфиденциалност. Ако този разговор продължи, трябва да я подпишеш.

— За да нямам право никога да публикувам статия за родителите ви? — Шелби също се изправи. Тази среща се бе оказала точно това, което си мислеше — демонстрация на сила, за да я накара да замълчи. — Ще се въздържа, господин Лолес. А и това изглежда доста обемисто.

— Наричай ме Дрю. А декларацията за конфиденциалност е, в случай че откажеш да подпишеш останалата част от договора.

— Какъв договор?

— Този, с който те наемам, за да разследваш смъртта на родителите ми, да бъдеш техен официален биограф и мое гадже.

Шелби го зяпна изумено и за миг се зачуди дали това не беше някой от онези яко откачени сънища, които понякога я спохождаха. Започваха свършено нормално и изведнъж цъфваха извънземните.

— Ще имам нужда от още едно питие.

[1] Гений, милиардер и плейбой от филма „Железният човек“. — Б.пр. ↑

[2] Агорафобията е вид тревожно разстройство; фобия, страх от големи, открити пространства. — Б.пр. ↑

2.

Шелби се втрени в договора. Особено в частта, описваща всички правила за нейната „връзка“ с Дрю Лолес. И преди бе вършила доста работа под прикритие, но това беше нещо ново.

Лицето Б ще проявява нежност и уважение към лицето А на всички обществени места и събирания в частен кръг с роднините и приятелите на лицето А.

Лицето Б ще придружава лицето А на всички социални събития, включително се съгласява да дава интервюта и да се появява пред медиите с цел представянето на връзката им пред обществото.

Лицето Б ще живее в дома на лицето А, когато е възможно, и ще демонстрира нормална, стабилна сексуална връзка. Съгласно този договор не се изисква лицето Б да има интимни отношения с лицето А.

В замяна на създаването на илюзия за истинска връзка лицето А ще оказва помощ на лицето Б за всичките му разследвания и по никой начин няма да възпрепятства търсенето на истината, отнасяща се до смъртта на Бенедикт и Айрис Лолес. Лицето А ще финансира всички разследвания и допълнителни разходи в процеса по установяване на истината за престъпленията, извършени в нощта на 6 юни 1996 г.

Младата жена вдигна глава към него. Той бе останал мълчалив, докато тя четеше договора. Е, разделите за поверителност. Тя нямаше да разкрива пред членовете на семейството му върху какво работи. Нямаше да разкрива пред никого, че отношенията ѝ с Дрю Лолес са договорни. Задължаваше се да информира Дрю Лолес за напредъка в работата си и да му позволява да я придружава, когато е възможно.

В замяна щеше да се сдобие с парична компенсация и издател на книгата си, когато бъде завършена.

— Защо? — В главата ѝ се въртяха милион въпроси, но това беше първият, който ѝ хрумна.

— Защо съм избрал теб? Или защо е включена клаузата за привидна връзка помежду ни? — попита той, сякаш обсъждаше някаква научна тема, а не напълно фалшива връзка, в която щяха да правят фалшив секс.

— Предполагам, и двете. — Опитва се да прозвучи също толкова отегчено и невъзмутимо като него. Сякаш получаваше подобни предложения по три пъти седмично. Нищо особено. Тъкмо миналата седмица отрязах последния онлайн тип, приятелче.

— Ти си умна и вече стигна по-близо до истината, отколкото аз след години работа. — Той се облегна назад, без да откъсва поглед от нея. — И си добра в работата под прикритие.

— Защо не наемете онази охранителна фирма да направи разследването? Съдейки по това, което Карли ми каза, те са много добри. — А кланът Лолес имаше тесни връзки с „Маккей-Тагарт“, след като Мия беше омъжена за един от тях.

Той кимна.

— Да, те имат зад гърба си дългогодишен опит и разполагат с най-модерното техническо оборудване. Те са най-добрите в страната, но ти по нищо не им отстъпваш. Да, самата ти, без нищо друго.

Шелби се надяваше, че не е видял как се бе изчервила.

— Понякога един съсредоточен и целеустремен човек може да направи много повече, отколкото една компания. Те трябва да гледат в широкомащабен план. А аз се замислям за малките детайли.

— Като например?

— Като например факта, че баща ви си е записал час при зъболекар за деня, преди да извърши предполагаемото убийство на майка ви и да се самоубие. — Тя бе изучила подробно навигациите на Бенедикт Лолес. Той е имал секретарка, но е предпочитал сам да се грижи за уговорките си, когато са били лични. Часът при лекаря е бил отбелязан в календара му, оцелял при пожара. Бил е оставен в колата му и е взет като доказателство.

— Може би той просто се е разгневил — изтъкна Лолес логично. — Изгубил е самообладание и в пристъп на импулсивна ярост я е

убил.

Очевидно трябваше да му изложи всичко, което бе изрвила.

— Първо, Бенедикт Лолес не е имал досие за предишно домашно насилие. Обикновено има ескалация, която започва с малки изблици на насилие, водещи до финалната експлозия. Имате ли спомен някога баща ви да е удрял майка ви?

Той си пое дълбоко дъх.

— Никога. Баща ми беше много кротък и добър човек, но всички си имаме своите тайни. Аз бях дете. Възприемах родителите си през очите на дете, което ги обожаваше.

— Доказателството не може да бъде отречено. Няма никакви доклади за насилие в семейството ви. И така, ако приемем, че баща ви не е бил нито импулсивен, нито избухлив, ще трябва да се съсредоточим върху самото престъпление. То е изисквало предварително планиране. Трябвало е да се купи оръжие. Няма никакви данни, че Бенедикт е притежавал оръжие седмица преди убийството. Ако е купил онзи пистолет с единствената цел да убие майка ви и да се самоубие, тогава защо ще си записва час при зъболекар за предишния ден и защо ще насрочва ремонт на колата за срядата преди убийството? Защо ще си губи времето за превозно средство, което никога повече няма да използва?

— Може би е възнамерявал да нагласи нещата така, че да изглеждат като неуспешен грабеж?

Нима Дрю наистина вярваше, че тя не бе разгледала и отхвърлила този сценарий?

— Тогава защо ще блокира всички изходи и ще подпалва къщата? Искате ли да ми кажете защо се опитвате да откриете грешки и слаби места в теорията ми? Мислех, че сме на едно мнение по въпроса.

— Аз просто играя ролята на адвокат на дявола. — Гласът му беше нисък, тялото — леко отпуснато. — И ти показвам защо написах този договор. Не бих могъл да водя този разговор с някой от служителите на „Маккей-Тагарт“. Щях да получа доклад и да бъда оставен сам да си правя логическите изводи.

— Не знам, но ми се струва, че бихте могли да им платите достатъчно, за да си сътрудничите както ви е удобно.

Той се засмя, дълбок, много секси смях.

— Ще останеш изненадана. В сравнение с голямото момче аз приличам на пухкаво котенце. Освен това той е зет на сестра ми. Ако го наема да продължи разследването, ще се наложи той да издигне бизнес преграда между себе си и брат си. Семейството е всичко за Иън Тагарт. Предпочитам да не го поставям в ситуация, в която ще е принуден да избира между брат си и клиент. Мисля, че е по-вероятно аз да изгубя, а и не желая братята и сестра ми да знаят, че продължавам разследването, по причини, които ще ти обясня, ако подпишеш договора.

Ако наистина беше сериозен, тя трябваше да се увери, че той разбира какво щеше да поиска от него.

— Добре, донякъде мога да го разбера, но има и други детективи, които няма да пожелаят да напишат книга за откритията си. Вие изглеждахте абсолютно убеден, че не желаете журналистическо разследване. Трябва да разберете, господин Лолес, че аз ще искам тази история.

— Което е именно причината, за да ти платя да я напишеш. И моля те, наричай ме Дрю. Ще бъде неловко, ако продължаваш да ме наричаш господин Лолес.

Защото се предполагаше, че тя е неговото гадже.

— А сега ми отговорете на другото „защо“. Защо е втората клауза? Защо трябва да се преструвам, че имаме интимна връзка?

По лицето му пробяга замислена усмивка.

— Защото може би ще е забавно?

— Дрю! — Нямахше намерение да слуша саркастичните му забележки.

— Вярвам, че всичко това може да се превърне в доста опасно споразумение. Искам през цялото време да бъда до теб. Ще се наложи да заминем за Далас. Не е голям проблем, тъй като в момента сестра ми и Бран живеят там. Искам да съм сигурен, че зад разследването ти стои цялата мощ на „4Л“. Ти си писателка на свободна практика. Ако двамата излизаме заедно, ще е напълно естествено да работиш в офисите на компанията, а и ще се чувстваш много удобно в кабинет в моята сграда. Но всички ще започнат да задават въпроси, ако просто предложи луксозно място за живеене на журналистка, с която нямам лични отношения. Не само служителите ми ще се опитат да разберат

какво става, но и семейството ми ще чуе за това и ще пожелае да узнае истината.

— Мислиш, че те ще повярват, че двамата внезапно сме се влюбили един в друг и живеем заедно?

— Братята ми ще повярват. Те подозират, че от дълго време съм привлечен от теб — призна той. — И действително е така, но трябва да знаеш, че няма да те принуждавам за нищо.

Шелби не се тревожеше за това. По-скоро беше малко обезпокоена, че тя щеше да бъде изкушената. Разбира се, мисълта да има зад гърба си ресурсите на „4Л“, бе повече от изкушаваща.

— Ще имам нужда от няколко души, които ще знаят с какво точно се занимавам.

Събеседникът ѝ кимна.

— Вече съм подбрал малка група, която да ти помага. Дискретно, разбира се, но те са отлични в работата си. Ако някой се интересува, ще отговаряш, че да имаш на разположение едни от най-добрите компютърни специалисти, е едно от предимствата да си гадже на милиардер. Някои жени предпочитат диаманти, а ти — хакери.

В действителност наистина го предпочиташе и се налагаше да му признае нещо.

— Карли смята, че си падам по теб, така че може и да си прав, че близките ти ще повярват в прикритието ни.

— Ако решиш да приемеш това предложение, ще изпратя някого да вземе багажа ти и тази вечер ще се настаниш при мен. В отделна стая, разбира се, но ще бъдем наблизко. Утре ще те представя на служителите и ще ти предоставя целия достъп, от който се нуждаеш. Освен това нашата връзка ще ми позволи да те защитавам.

— Да ме защитаваш от какво? Те всички са мъртви, Дрю.

Погледът му се насочи многозначително към декларацията за конфиденциалност.

По дяволите. Този мъж щеше да я подлуди. Тя взе химикалката и я подписа.

— Ето. Сега можеш да ме съдиш до дупка само ако някога проговоря за това.

— Не искам да го правя — увери я той. — Бих предпочел да сме приятели.

Тя беше толкова обърквана. Очакваше срещата да бъде с хладен, практичен бизнесмен, а не с този малко самотен и невероятно привлекателен мъж.

— Мислех, че ме мразиш.

— Никога не съм те мразил, Шелби.

— Доста се постара да изглежда така.

Той се намръщи, но неясно как дори гримасата му беше неустойимо секси.

— Както вече изтъкнах преди, не ме бива много в светското общуване. Не можеш ли да приемеш, че това е моят начин да те направя свой съюзник? Тогава не е нужно да сме в противникови лагери.

Защо го намираше за толкова чаровен? От момента, в който бе научила историята му, тя беше малко обсебена от този мъж. В началото беше само заради историята на бедното момче, издигнало се до супербогаташ, един разказ за трагедията, превърнала се в триумф. А после, защото се бе изявил като голям гадняр.

Сега виждаше една съвсем различна страна от този мъж. Дали ѝ казваше истината? Тя определено му вярваше. Да разтърсят целия ти свят до основи, би повлияло и върху най-милата и добра душа. Какъв би бил Дрю Лолес, ако родителите му не бяха умрели?

— Добре, ще предпочета да повярвам, че ми казваш истината. Но все още не разбирам защо смяташ тази задача за толкова опасна.

— Защото знам неща, които не са ти известни. Не намираш ли за интересен факта, че всички — Стратън, Касталано и Кейн — са умрели един след друг в рамките на две години?

Намираше го, но със сигурност имаше обяснение за това. Прочела беше някои от медицинските доклади.

— Стратън е бил болен от рак в последен стадий. Касталано е получил инфаркт, а Патриша Кейн е починала от свръхдоза.

— Стратън умря две нощи, след като ми изпрати имейл, в който ме молеше да го посетя в Ню Йорк. Никога не съм го казвал на никого. Дори и на семейството си. Единствено Иън Тагарт го знае.

Сякаш кръвта се смрази във вените ѝ.

— Касталано е получил инфаркт в нощта, преди да говори с полицията.

— А Кейн, която според Карли никога в живота си не е вземала наркотици, внезапно решила да се наслади на свръхдоза хероин. Да, всичко това е подозрително, при все това никой не се е усъмнил в първите два случая. Познато ли ти е името Франсин Уелс?

Сърцето ѝ се разтуптя. Защо се насочваха в тази посока?

— Предполагам, че е била любовница на баща ти.

Лицето на Дрю се изопна.

— Наистина си много добра. Доскоро не подозирах, че баща ми е изневерявал. Карли ли ти каза?

— Категорично не. Никога не бих я питала. Не използвам приятелите си по този начин.

Шелби се бе запознала с Карли, докато разследваше Патриша Кейн, но двете бяха станали близки приятелки. Карли беше една от малкото приятелки, които ѝ бяха останали. След смъртта на Джони тя се бе затворила в себе си. Не беше близка с баща си. Той ги бе напуснал, когато бе на дванадесет години, и оттогава много рядко го виждаше. Майка ѝ бе починала от рак преди пет години. Шелби се бе свила в черупката си и се бе съсредоточила върху работата. Съзнателно не бе разпитвала Карли за това, което знаеше, след като бе разбрала, че приятелката ѝ възнамеряваше да се омъжи за Бран Лолес.

Дрю подмина думите ѝ с небрежно махване.

— Тя има право да обсъжда случилото се с приятелите си. Наистина ли мислиш, че съм толкова властен и контролирам всичко и всички?

Вече не беше сигурна какво да мисли за него.

— Такава е репутацията ти.

— Предполагам, че е вярно. Но много бързо се научих, че има някои неща, които не мога да контролирам. Моите зетьове и снахи определено са в тази категория. Дори не се и опитвам.

— Тогава защо да крием тази мисия от тях? Знам, каза, че съществувала някаква опасност, но досега това не те е спирало да използваш братята си. Райли ръководеше разследването на Касталано, а Бран се бе заел с Кейн.

Той посочи с пръст към нея.

— Да. Точно заради това. И като свидетелство за опасността двамата се сдобиха с огнестрелни рани. Няма да допусна някой от тях

отново да бъде прострелян. Те имат съпруги и много скоро всички ще имат деца. Не мога да им позволя да рискуват живота си.

— Значи, рискуваш моя?

Челюстта му се стегна и той се изправи.

— Надявах се, че няма да го възприемеш така. Затова искам да съм близо до теб. Знаем, че няма да повярваш, но аз си служа много добре с огнестрелно оръжие и съм обучаван от най-добрия. Това е една от причините за нашето прикритие. Мога да остана близо до теб и никой няма да задава въпроси.

Тя поклати глава.

— Просто те дразнех. Рискът е част от моята работа. Свикнала съм, макар че бих искала да разбера откъде идва този риск.

Тялото му се движеше грациозно, докато кръстосваше кабинета.

— Защо си поискала докладите от аутопсията на родителите ми?

Това беше тема, към която се налагаше да подходи тактично.

— Рутинна практика. Искях да прочета докладите, за да се уверя, че няма да изскочи нещо странно. Когато разследвам престъпление, винаги започвам с докладите.

— Какво търсеше?

Младата жена се поколеба. Ако отправеше фалшиви обвинения, можеше да причини болка на този мъж, а той бе преживял достатъчно. Въпреки че се бе държал като негодник, тя не желаше да му причинява допълнителна болка, ако можеше да му я спести.

— Имаше определени несъответствия между един от първоначалните документи и официалния доклад.

— Имало е първоначален документ? Извинявам се, но за пръв път чувам за това. Когато наех „Маккей-Тагарт“, ги помолих да се съсредоточат върху заподозрените, не върху жертвите.

Това беше грешка, която повечето хора правеха. Тя винаги се стремеше да получи цялостна картина на престъплението, да се разрови из най-малкото доказателство.

— Открих само едно копие от него, докато преглеждах полицейското досие. Не са го сканирали. По време на убийството на родителите ти съдебният патолог е работил съвместно със стажант лекарка. Тя е изготвила първоначалния доклад. Тъй като телата са били много обгорени, повечето от замерванията й са били върху останалите кости. По този начин са пресметнали височината. Всъщност са

използвали зъболекарските картони, за да идентифицират трупове, но стажантката е направила доста задълбочено проучване.

— Добре. Тя открила ли е нещо, което е убягнало на патолога?

— Не точно. Размерите на женските бедрени кости са били по-къси с три сантиметра от тези в официалния доклад. — Шелби не беше сигурна кога точно го бе осъзнала. Отначало само бе хвърлила едно око на размерите на костите на Айрис Лолес. Наложило се бе да прегледа докладите по-обстойно, докато открие несъответствието.

— Много бих искал да видя онзи доклад. — Гласът му бе станал по-дълбок.

— Трябваше да върна оригиналния доклад, но направих снимка с телефона. Със сигурност мога да ти направя копие. Не е трудно да получиш официалния доклад.

— Бих желал да видя оригинала — настоя той. — Можем да отидем в Далас на гости на Бран и Карли. Докато сме там, можеш да ме заведеш в архива и да ми покажеш какво си открила. Ще си готова ли да тръгнеш следващата седмица?

— Еха. Ще бъда повече от щастлива да те заведа в архива и да ти покажа на какво съм се натъкнала, но ти осъзнаваш ли какво означава това? Би могло да се окаже просто грешка или да е нещо много голямо.

— Майка ми беше по-висока от Франсин Уелс. Дали бедрената кост ще пасне на тази на Франсин Уелс?

Стомахът ѝ се преобърна.

— Може би. Не зная. Не съм проверявала.

— А би трябвало, защото истината е, че майка ми е жива, а Франсин е жената, която е умряла през онази нощ. Искам да ми помогнеш да докажа, че майка ми е убийца.

И изведнъж нищо друго нямаше значение. Това беше велика история и Шелби за нищо на света нямаше да я изпусне. Дори привличането, което изпитваше към мъжа пред нея, нямаше значение. Можеше да го пренебрегне.

— Ще ти помогна. — Наведе се и се подписа върху договора. Знаеше, че би трябвало първо да го даде на адвокат да го провери, но това нямаше значение. Тя щеше да напише тази история.

И щеше да помогне на семейство Лолес най-после да постигне справедливост.

* * *

Дрю затвори вратата на апартамента за гости, изпълнен с емоция, която можеше да опише като задоволство.

Тя беше тук. Беше в дома му и бе подписала договора. Дори не го бе прочела целия. Шелби Гейтс се нуждаеше от закрилник и Дрю започваше да се чуди защо да не бъде той.

Да, в края на това конкретно приключение тя щеше да му е бясна, но ако ѝ покажеше колко хубав би могъл да направи живота ѝ, тя въпреки всичко би могла да остане с него.

Разбира се, трябваше да се увери, че тя няма да продължи да затваря вратата помежду им, без значение колко мило го бе сторила.

— Лека нощ, Дрю — бе промълвила с уморена усмивка. — Нямам търпение да работя с теб.

Той бе кимнал и се бе съгласил, без да изрече това, което в действителност се въртеше в ума му. *А аз нямам търпение да те отведа в леглото, да разтворя краката ти и да открия точно колко си страстна.* Не. Не го бе казал. Беше се сдържал. Братята му щяха да се гордеят с него. Беше се съгласил и ѝ бе позволил да затвори вратата, защото никой от близките му не беше у дома. Бяха само той и Хач, който вече знаеше, че двамата не спят заедно.

Все още.

Дрю слезе по стълбите, уверен, че щяха да изминат часове, преди да заспи. По природа той беше нощна птица, но в последно време много по-често избягваше да спи. Напоследък, когато сънят го обореше, той сънуваше миналото. Мислел бе, че сънищата ще престанат, след като се справи със Стратън, Касталано и Кейн. Никога не си бе представял, че го дебне още по-страшен кошмар.

Трябваше да свърши малко работа. Екипът му тестваше бета-версията на новата му „файървол“. Щеше да бъде забавно, ако откриеше начин да пробие собствената си защитна система. Така работеше той. Изграждаше нещо, правеше го красиво и силно, а после го унищожаваше тухла по тухла, докато не стигнеше до основите и не започнеше отново да го гради. Този път по-силно, по-бързо и по-трудно за преодоляване.

Още един от уроците, научени в детството.

— Тя настани ли се? — попита ленив глас.

Той спря по средата на всекидневната. Това беше последната стая преди кабинета му. Почти бе стигнал до него, но очевидно Хач още не се бе оттеглил в стаята си за през нощта. Дрю се обърна и забеляза наставника си, излегнат върху безбожно скъпата софа, която декораторът бе обявил за най-елегантната мебел, съществувала на земята.

— Тя е в апартамента за гости. Не я дразни.

Хач седна изправен.

— И откога дразня красивите дами? — Приглади с ръка косата си назад. — Предполагам, това означава, че е подписала договора.

— Да. — И той разполагаше с доста малко време, за да обсъдят как ще функционира тяхната „връзка“. — И тя вече е открила доказателство, че тялото, което погребяхме, не е било на майка ми.

Дори в полумрака на стаята Дрю видя как лицето на Хач пребледня.

— Все още би могло да е грешка.

Дрю се застави да не завърти очи.

— Значи, и фактът, че Карли идеално описа Айрис в полицията, е просто съвпадение?

Хач стана, тялото му направо трепереше от яд.

— Може би. Тя призна, че в стаята е било тъмно и току-що е била видяла да застрелват любовника ѝ. Карли е била видяла портрета, който Патриша е държала в кабинета си. Може би умът ѝ се е отплеснал натам. Защо иначе ще описва Айрис толкова млада? Жената на полицейската скица беше поне с петнадесет години по-млада, отколкото сега би била Айрис.

Самата мисъл за онзи портрет го караше да потреперва. Бяха открили портрета на тяхната майка в нощта, когато Бран бе проникнал в личния кабинет на Патриша, за да търси файловете, които щяха да докажат, че гуруто на Америка по стил и начин на живот бе взела участие в убийството на родителите им. Портретът беше злоещо присъствие в стаята.

Огромна умора налегна Дрю и той съжали, че все още не е с Шелби в кабинета си. Или в сепарето в малкото полутъмно италианско ресторантче, където я бе завел след това. Тя бе описала детективските си методи и бе разказала как се е заела с журналистика. Той съзнателно

бе отбягвал темата за случая на родителите му, защото искаше да научи повече за нея. Вече знаеше всичко това, но беше съвсем различно да чуе историята от нея самата, отколкото да я чете от компютърния файл. Очите ѝ светваха, когато заговореше за работата си. Тя беше страстна жена. И невероятно чаровна.

Караше го да се смее.

Трябваше да остане там с нея.

— Карли не е виждала онзи портрет, Хач. Само Бран влезе в онази стая. Карли остана отвън.

— Забравих за това — призна Хач. — Но това все още не обяснява защо Айрис е изглеждала толкова млада.

Дрю призова на помощ всеки грам от търпението си. Това беше Хач и той беше влюбен в Айрис. Дрю го бе разбрал много отдавна. Когато се бе появил на прага на Хач, бе видял колко дълбоко бе пропаднал някогашният приятел на баща му. Той се бе свлякъл от висотата на милионите в една долнопробна мотелска стая, за която плащаше всяка седмица. Дрю го бе заварил пиан и на път да се срещне със Създателя си. Освен това бе намерил една-единствена снимка. На нея се виждаше Айрис Лолес в цялото ѝ великолепие. Облечена беше в коктейлна рокля и се усмихваше на този, който държеше фотоапарата, сякаш нямаше търпение да го погълне без остатък.

— Ботоксът и добрата пластична хирургия могат да обяснят защо не се е състаряла. — И дяволът. Не би се учудил, ако онази жена е сключила сделка с дявола. *В замяна на вечна младост аз, Айрис Лолес, ще изям собствените си деца.* — Знаеш, че тя винаги е била суетна.

— Обичаше да изглежда добре. Беше красива жена — рече Хач с равнодушен глас.

— Разбирам, че си бил привързан към нея. — Нямаше желание да слуша хленченето на Хач за изгубената му любов. — Но нали ти е ясно, че тя е имала любовна връзка с Патриша. И тази афера навярно е започнала доста време, преди тя убие баща ми и Франсин.

— Да, ясно ми е. Не си мисли, че още съм влюбен в тази жена.

Но Дрю се питаше дали наистина е така.

— Ти си знаел за Франсин. Знаеш ли кога е започнало? Очевидно майка ми е открила за изневярата. Предполагам, че тъкмо заради това е решила Франсин да заеме мястото ѝ.

Хач прекоси всекидневната, за да отиде до бара.

— Понякога ми се струва, че нищо не знам.

Не му бяха нужни угризенията на Хач. Нужно му бе това, което възрастният мъж знаеше.

— Кога ти каза баща ми за Франсин?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Трябва.

— Разбрах, когато той ме попита дали познавам някой добър адвокат по бракоразводни дела.

Дрю имаше чувството, че някой го ритна в корема.

— Той е смятал да ни изостави?

Хач остави бутилката.

— Никога. — Приблужи се до Дрю. — Не си го помисляй нито за секунда. Баща ти никога не би те изоставил. Той искаше най-добрия адвокат, защото желаше да получи пълно попечителство над теб и братята и сестра ти.

— Колко дълго е продължила тази връзка?

— Около година. — Хач примирено въздъхна. — Двамата работеха заедно малко по-дълго от това. Франсин беше от хората, които обичам да наричам наивни глупаци.

— Аха, ами и баща ми е бил такъв.

— Той гледаше различно на света. Ели много ми напомня за него.

Защото Ели бе загрижена за нещо много повече от пари или власт. Тя искаше да промени живота на служителите си, да го направи по-добър. Баща му копнееше да направи целия свят по-добро място за живеене. И именно заради това е бил убит. Още в зората на интернета той бе изобретил начин да го направи по-достъпен, но предпочел да не продава технологията. Искал да бъде безплатна. След смъртта му членовете на борда на компанията, която баща му бе помогнал да се основе, присвоили акциите му и ги поделили помежду си. След това продали компанията и технологията за милиони долари.

А Дрю и двамата му братя и сестра им бяха изпратени в приемни семейства, защото на света не бе останал никой, който да се погрижи за тях.

Дрю се опита да се отърси от мрачното и болезнено чувство, което го обземаше, когато мислеше за онези години.

— Да, Ели прилича много на баща ни, с изключение на това, че тя е имала в живота си неколцина души, които никога не са позволили на някого да се възползва от нея.

— Знам, че разочаровах баща ти. Мисля за това през всеки шибан ден от живота си. — Той се запъти отново към бара. Това беше щастливото убежище на Хач.

Нямаше нищо щастливо в този разговор.

— Нямах предвид това. Не те обвинявах. Ти не би могъл да знаеш.

— Мамка му, трябваше да зная.

— Когато той те е попитал за адвокат, казал ли ти е защо е имал любовница? Трябва да попитам, защото в моите спомени родителите ми бяха щастливи. Те никога не са се карали пред нас.

— Бенедикт ми е казал, че е имало скандали, но аз никога не съм му вярвал. Айрис винаги изглеждаше толкова нежна и овладяна. Сега разбирам, че всичко е било преструвка. Тя отлично умееше да се нагажда към нуждите на някого другого.

Дрю знаеше причината за това.

— Смятам, че социопатите имат способността да преценяват хората и могат да приличат на хамелеони. Спомням си, че беше добра майка. С изключение на това, че ненавиждаше да ѝ разрошват косата, тя отлично се грижеше за нас.

— Тя искаше всички да признаят колко е съвършена — съгласи се Хач.

— За какво са се карали родителите ми?

— Тя най-вече го обвиняваше, че е съсипал кариерата ѝ, когато е забременяла, но трябва да знаеш, че Брандън и Мия бяха заченати, защото тя се опитваше да го задържи при себе си. Аферата с Франсин беше първата изневяра, за която знам, но той не за пръв път говореше за развод.

Малко по малко започваше да му се изяснява.

— Значи, те са говорили за раздяла, след като Райли се е родил?

— Мисля, че по онова време им беше много трудно. Тогава ние не работехме заедно, така че не съм напълно сигурен какво се е случило, но Бенедикт ми каза, че двамата тъкмо се разбрали да се разведат, когато Айрис забременяла с Бран.

— Това трябва да е било по времето, когато компанията е била основана. Ти си включил татко.

Хач кимна.

— Аха, майка ти много я биваше да избира победителя. Е, по-скоро да избере някого, който има потенциал да спечели много пари. Тя винаги е говорила колко богат може да бъде баща ти, ако се концентрира само върху това, което е наистина важно.

— И когато той не го е направил, тя се е отървала от него.

— Предполагам.

— Ти защо си бил привлечен от нея?

— Тя беше красива. — Хач отпи щедра глътка от бърбъна. — А в някои отношения аз завиждах на баща ти. Не знам. Предполагам, че някак си съм искал да бъда като него. Той беше много по-добър човек от мен.

— И ти не си знаел за любовната ѝ връзка с Патриша?

Хач потрепери.

— Господи, не. Честно, не знаех нищо за това, докато не намерихме онзи портрет, но сега много неща придобиват смисъл. Накрая тя прекарваше много време с Патриша. Те обсъждаха създаването на компания, която после се превърна в „Кейн Груп“.

— Винаги ми се е струвало като ирония на съдбата, че Патриша е успяла да заимства идеите на моята майка... идеите на Айрис и да създаде своя компания. Имаше една жена, която ръководеше комуната за сираци, в която бяхме изпратени двамата с Райли. Тя беше страхотна пекарка. Сигурно съм наддал няколко килограма, докато бях там. Тя обожаваше Патриша Кейн. Твърдеше, че никъде не можела да намери рецепта за по-вкусни курабийки с канела от нейните.

— Да, питах се и за това. Предполага се, че готварските ѝ книги са изгорели в пожара. Подозирах, че Патриша преди това ги е бил взела назаем или нещо подобно. Сега вече знаем, че Айрис ги е взела със себе си — обясни Хач. — Винаги ми е било чудно как убиецът е преодолял алармата. Баща ти разполагаше с високотехнологична охранителна система. Полицайте навярно са повярвали в това, в което Айрис е искала да ги накара да повярват, затова не са се усъмнили, но баща ти беше човек на навика. Той винаги включваше алармата, след като всички се приберяха у дома. Така трябва да е било и през онази нощ. Айрис или сама я е изключила, или е съобщила кода на убиеца.

— Шелби е открила кой е бил убиецът. — На „Маккей-Тагарт“ бяха потребни седмици работа, за да го установят, а те разполагаха с безброй контакти с ЦРУ.

— Тя е умно момиче — въздъхна Хач. — Макар че не е достатъчно умна, щом е подписала договора. Поне прочете ли го?

Дрю никога нямаше да го признае, но бе затаил дъх, когато тя бе взела онзи договор в ръка. Вътре фигурираше всичко. Това, което възнамеряваше да направи, бе написано в договора. Нямаше да бъде честно, ако не беше така.

— Не. Не и целия договор. Мисля, че има представа за основното, но едва ли знае какво действително пише в договора и какво точно означава. В противен случай никога нямаше да го подпише.

— Е, това беше много хитро. Да съставиш толкова дълъг договор, че тя в действителност да няма възможност да го прочете, сетне да размахаш под носа ѝ единственото нещо, което тя иска, и практически да не ѝ оставиш време да помисли. Каж ми защо наистина включи клаузата за интимната приятелка?

— Нужно е тя да работи близо до мен. Искам я в „4Л“, а ти отлично знаеш как клюкарстват служителите. Сега ще могат да си шушукат за аферата ми с Шелби и няма да търсят истинската причина, поради която тя е тук.

Очите на Хач се присвиха.

— През цялата вечер бях откровен с теб. Мисля, че и ти ми дължиш малко откровеност.

— Добре. Смятам, че ако я вкарам в леглото, тя ще е по-склонна да ми се подчини, когато моментът настъпи. Ще се чувства по-близка с мен и това може да има значение, ако Айрис разбере, че не съм престанал да разследвам.

— Или тя ще бъде толкова луда по теб, че ще направи всичко, което ѝ кажеш. Това ли ми казваш? Искаш да си сигурен, че тя ще остане близо до теб, за да защити прикритието ти, и смяташ, че това ще я накара да спи с теб.

— Никога не съм твърдял, че тя не ме привлича. — Не беше сигурен накъде бие Хач с всички тези въпроси, но не му се нравеше начинът, по който те го караха да се чувства.

— Но при все това възнамеряваш да я използваш.

Ръцете на Дрю се стиснаха в юмруци.

— Кажи ми, че ти не би направил същото. Не мога да позволя на онази жена да си живее необезпокоявано някъде. Тя е в безопасност и щастлива, а ние прекарахме години в ада. Баща ми умря, защото тя е решила, че иска малко повече мангизи.

— О, Дрю, ти не ме разбра. Не те обвинявам, че искаш да отмъстиш на майка си. Тя започна тази война и прекалено много години е живяла на спокойствие. Просто се тревожа, че ако нещо се случи с Шелби, ти никога няма да можеш да се възстановиш.

— Ще се постарая да съм сигурен, че нищо няма да се случи. След като открия къде е Айрис, Шелби ще бъде вън от играта. — Той щеше да я изпрати на някое безопасно място и сам да се справи със ситуацията. Щеше да се позове на онази ужасна клауза, която тя бе пропуснала, и нямаше да му се пречка.

— Ти наистина ли вярваш, че можеш да контролираш онази червенокоска? — За пръв път от седмици устните на Хач се извиха в развеселена усмивка. — Би било забавно да го наблюдавам. — Възрастният мъж кимна и се запъти към стълбите. — Мисля да си лягам. Ще се отдръпна и ще те оставя да правиш онова, което смяташ за нужно. Но ако се стигне до това, мислиш ли, че наистина ще можеш да го сториш?

— Да сторя какво?

— Да убиеш Айрис? Това е единственото решение, което виждам. Не си представям, че ще я изобличиш. Това твърде много би наранило семейството. Затова предполагам, че се захващаш с този план с намерението да убиеш майка си.

Дрю усети как челюстта му се стяга.

— Не съм мислил толкова напред. Първо трябва да я намеря.

Хач леко поклати глава.

— Тази вечер това е вторият път, когато ме излъга. Наспи се добре, Дрю. И утре е ден за заговори.

Дрю проследи с поглед как Хач се изкачи по стълбите.

Винаги бяха сравнявали Дрю с баща му, но в този миг внезапно се изплаши, че може би малко прилича и на майка си. Мисълта никак не му се понрави.

Влезе в кабинета си. Тази вечер нямаше да има сън за него.

3.

Шелби се отпусна на стола и вдъхна уханието на канела, носещо се из въздуха. Бяха я помолили да се присъедини към Дрю в кухнята за закуска. Учтивата покана под формата на есемес я очакваше на телефона ѝ, когато излезе от душа. Тя се бе приготвила набързо, сигурна, че ще завари маса, отрупана със закуски, и персонал, строен и готов да ги обслужи. Наистина беше подреден великолепен бюфет, но върху масата се виждаха само два прибора и нямаше и следа от персонал.

— Господин Хачърд няма ли да закусва с нас?

Дрю седеше на стола срещу нея с чиния, пълна с яйца, бекон и канелени рулца, които Шелби бе сигурна, че не са били претоплени от кутия. Някой доста се бе постарал, за да приготви тези страхотни лакомства.

— Хач не си пада по сутрешните сбирки. Ще отидем в офиса без него, а той ще се дотътри по някое време следобед.

— Къде е готвачът ти?

Дрю се пресегна, взе каничката пред себе си и наля кафе в чашата ѝ.

— Ивлин си взе почивка за остатъка от деня, за да го прекара с внуците си. Ще обядваме в офиса, а за вечеря имаме резервация.

— Канелените рулца изглеждат много вкусни. Но сериозно, не е нужно да се престараваш заради мен. Мога да закуся с протеиново блокче и чаша кафе.

— Боя се, че нашето семейство винаги се престарава, когато става дума за закуски, обеда и вечери. Ще откриеш, че ние обичаме да се храним заедно. Надявам се, че ще ми правиш компания на масата, докато си тук.

Защото се предполагаше, че е негово гадже.

— Мислих за това. Предполагам, че следващата седмица, докато сме в Далас, ще се видим с Карли и Бран.

Тя имаше на разположение една седмица, за да свикне с постоянното присъствие на Дрю. Една седмица, за да обмисли как да накара семейството му да повярва в това прикритие.

— Ще изглежда странно, ако не ги посетя. Бран знае, че имам насрочена среща с Тагарт. Ще останем два дни в Далас. Вечерята с Бран, Карли, Мия и Кейс е отдавна уговорена.

— Именно. И ти не желаяш да се повдигат неудобни въпроси. Затова си мисля, че може да е по-разумно да си взема самостоятелна стая в хотел. Мога да се покрия и те няма да разберат, че съм в града. — Тя бе останала будна през по-голямата част от нощта, заета с две неща: да мисли колко много ѝ се искаше да целуне Дрю Лолес, а после да примира от страх, защото идеята никак не беше добра. *Пази се от милиардер с тяло на гръцки бог.* Това беше новата ѝ мантра. Да, снощи тя бе подписала договора, но това не означаваше, че не можеше да се споразумее с новия си... шеф... партньор... каквото и да беше.

— Казах на Бран, че идваш с мен.

Точно това я безпокоеше.

— Казал си му? Мислех, че ще имам повече време. Как ще обясня връзката ни на Карли? Мисля, че тя ще се зачуди защо една от най-близките ѝ приятелки не ѝ е споменала, че излиза със зет ѝ.

— Аз вече обясних. Искали сме да се уверим, че отношенията ни са сериозни, преди да ги направим публично достояние. Много е просто. Срещнали сме се в Лос Анджелис. Аз съм ти се обадил. Излезли сме заедно няколко пъти, водили сме дълги разговори. Ти си дошла в Остин, защото обмисляме да заживеем заедно. Пробваме дали помежду ни ще се получи — изрече той спокойно, сякаш току-що не бе преобърнал наопаки целия ѝ живот. — Освен това помолих Бран да не го споменава пред Карли, защото ти предпочиташ сама да ѝ кажеш. Бях сигурен, че Бран няма да задава много въпроси, но Карли ще поиска да узнае всичко. Затова се налага да изясним положението си.

Тя се съсредоточи върху думите, които изцяло променяха живота ѝ.

— Да заживеем заедно? Казал си им, че обмисляме да заживеем заедно?

— Как иначе да обясня, че всичките ти вещи ще бъдат пренесени тук?

— Какво? — Тя потръпна, защото въпросът ѝ прозвуча като пронизително изкрякване.

— Докато разговаряме, всичките ти вещи се опаковат. Ще пристигнат тук след няколко дни.

— И защо, по дяволите, ще правиш това? — Как щеше да върне обратно всичко в Ел Ей?

Дрю отново се отпусна, сякаш вече бе водил този спор в главата си и бе спечелил.

— Искам да се чувстваш удобно. Тази работа ще ангажира цялото ти време, няма да е нещо набързо. Подозирам, че ще се наложи да поддържаме тази измама най-малко шест месеца. Възможно е да продължи година. Освен това апартаментът, в който живееш, е невероятно опасен. Знаеш ли, че наскоро е излязло решение сградата, в която се помещава, да бъде разрушена? Съобщиха ми го от фирмата за пренасяне, когато ми обясниха защо ми вземат по-скъпо, тъй като трябвало да действат по-бързо. Сградата щяла да бъде разрушена след две седмици.

— Какво? — Младата жена го зяпна слисано. Той очакваше тя да живее с него шест месеца или цяла година? Някъде в едно ъгълче на съзнанието си тя си бе представяла, че ще е седмица или най-много две, а след това ще се върне в Ел Ей и ще работи оттам. Жилищната сграда имаше съмнителен вид и тя подозираше, че в някой от апартаментите има нелегална лаборатория за долнокачествена дрога, но това беше всичко, което можеше да си позволи. А и постройката беше солидна. Нямаше никакви слухове, че някой планира да строи в тази част на Ел Ей. Благоустройството още не бе надигнало модерната си тузарска глава, така че оставаше само едно манипулативно копеле.

— Кажи ми, че не си купил сградата с апартамента ми и не си уредил да я разрушат с намерението да ме направиш бездомна.

Той съумя да придобие съвсем невинен, ангелски вид на меката утринна светлина.

— Нямам представа за какво говориш.

Той не би могъл да го направи. Разбира се, ако някой можеше, това беше мъжът пред нея. Дрю Лолес можеше да премести планини, за да постигне желаното. Една малка сграда в непрестижен квартал на града беше нищо за мъж като него. Можеше да я купи за цена, пониска от мазератито му и с едно щракване на пръстите фалшивото му

гадже се премества, защото вече няма дом, където да се върне. И тя не беше единствената.

— Знаеш ли, госпожа Харпър е много мила дама. Тя отглежда внука си. Не ми пука за другите двама. Те са престъпни задници, но тя е много сваятна дама и няма пари да си купи ново жилище.

Едната вежда над леденостудените му очи се повдигна.

— Да не би да говориш за възрастната жена, която току-що спечели чисто нова къща в Санта Кларита от „4Л Софтуер“? От време на време обичаме да организираме томболи. С цел да извоюваме благосклонността на обществеността. Конкретно тази представяше бъдещия ни софтуер за домакинството. Програмата управлява всичко в дома — от климатичната инсталация до охранителната система. И всичко се осъществява от домашния компютър. Струва ми се, че името на победителката беше Харпър и адресът ѝ ми се стори познат.

Гуендолин Харпър. В очите ѝ мигом запариха сълзи. Гуен беше първата ѝ приятелка, когато се премести да живее в Ел Ей. Гуен беше тази, която държа ръката ѝ, докато уреждаше погребението на Джони. След смъртта на съпруга си преди петнадесет години тя разполагаше с фиксиран доход, но след като пое грижите за внука си, ѝ се бе наложило да живее с доста оскъдни средства. Шелби обичаше Гуен.

— Сериозно ли говориш?

Той сви рамене.

— Беше томбола. Тя е посещавала уеб сайта ни. Всъщност жената не си спомня да го е правила, но аз я уверих, че това е самата истина. Сигурно има проблеми с паметта. Вярвам, че много скоро ще открие, че внукът ѝ също е спечелил стипендия от нашата компания.

Манипулативен, прекрасен, арогантен негодник.

— Изправи се.

Очите му се разшириха.

— Защо?

Тя с все сили се опитваше да не се разплаче. Не можеше да се възпре. Беше прекалено емоционална.

— Защото това е моментът, в който ще те прегърна.

— О, добре. — Дрю остави салфетката и се изправи, все още смръщил чело.

Това нямаше значение. Тя прегръщаше хората, които вършеха добри дела. Макар и да имаха подмолни мотиви. Направо се хвърли в

обятията му. Всеки се нуждаеше от обич. Дори и Андрю Лолес. А може би той най-много от всички.

Дрю за миг застина неподвижно, сетне ръцете му бавно я обгърнаха. Колебливо в началото, но после тя го чу да въздъхва и главата му се отпусна до нейната.

— Това означава ли, че ми прощаваш, задето може би съм купил сградата, където е апартаментът ти, и ще я разруша, за да не можеш да се върнеш там и да не бъдеш убита?

Понякога лоши неща се правеха заради добра кауза.

— Ти ще платиш за преместването ми обратно в Ел Ей.

— Може би няма да пожелаеш да се върнеш там — пророни той тихо. — Може би ще откриеш, че тук ти харесва. Независимо колко често пътуваш, ще е по-евтино да излиташ от Остин или Далас. Ти прекарваш много време в Ню Йорк. Пътят дотам е много по-кратък.

Той беше изтъкан от логика. Тя нежно се освободи, защото, ако прекараше още малко време в мускулестата му прегръдка, навярно щеше да се разтопи.

— Благодаря ти, че си помогнал на моята приятелка.

Той кимна, похвалата сякаш го накара да се почувства неудобно.

— Няма защо. Но трябва да знаеш, че останалите двама наематели действително ще бъдат изхвърлени. Те са ужасни.

Наистина бяха такива и Шелби нямаше намерение да спори с него за това. Но определено имаше някои въпроси.

— От колко време планираш това, Дрю?

— От нощта, в която умря Патриша Кейн. Отговорих на въпроса ти. А сега ти отговори на моя. Защо толкова се страхуваш от мен?

Ръцете му се плъзнаха надолу по нейните и тя бе хваната в капан. О, знаеше, че ако се отдръпне, той щеше да я пусне, но тя бе запленена от топлината и силата на мускулестото му тяло, от тъмния взор на очите му.

— Мисля, че ако пожелаеш, можеш да ме нараниш.

— Аз не искам да те нараня, Шелби.

— Тогава защо изпрати онези адвокати? Ако ми казваш истината, значи, си ги изпратил, след като си решил да ме наемеш.

— Нуждаех се от време, за да реша какво искам да направя. Аз съм предпазлив човек. Заговорнича и планирам и винаги следвам замисъла си, но понякога ми е нужно време и място, за да го

осъществя. Ти действаш прекалено бързо. Трябваше да сложа край на това, защото се тревожех, че сестра ми и братята ми ще открият, че Айрис е жива, а аз всячески се опитвам да го избегна, докато стане невъзможно да го крия.

— Те знаят, че е имало четвърти заговорник. — Защо трябваше да се чувства толкова добре близо до него? Защо този мъж ухаеше толкова приятно? На сандалово дърво и сапун.

Ръцете му се движеха нагоре-надолу по нейните, като че ли не можеше да спре да я докосва.

— Те го знаят и предполагат, че аз работя по въпроса. За известно време няма да се намесват. Прекалено са улисани с личния си живот и така трябва да бъде.

Той искаше да свали бремето от плещите на близките си. Шелби можеше да го разбере, дори да се възхити на самоотвержеността му.

— Добре. Ако наистина смяташ, че това е най-добрият начин, аз ще следвам плана ти. Но се безпокоя, че Карли няма да повярва.

— Че съм луд по теб или че ти ще склониш да ми обърнеш внимание? — Устните му се извиха в най-сексапилната усмивка на света. — Каза ли на Карли за адвокатите?

— Аха, може и да съм споменала. Защо все още ме държиш?

— Искаш ли да те пусна? Трябва да изглеждаме така, сякаш сме свикнали да се докосваме.

Дрю искаше да спести болката на близките си. По дяволите, но той дяволски добре знаеше как да я притисне в ъгъла. Разумът и логиката ѝ подсказваха, че двамата можеха да намерят друг начин да осъществят замисъла си. Но тялото ѝ се придвижи по-близо, сякаш неговото я привличаше като магнит. Кое то си беше самата истина.

— Честно ли вярваш, че това е правилният път?

Той кимна, ръцете му се придвижиха по бедрата ѝ.

— Определено мисля, че е правилният.

— Съгласно онзи договор аз трябва да бъда нежна към теб. Това означава ли онова, което си мисля, че означава?

— Означава, че би трябвало да свикнеш да ме целуваш. Или аз да те целувам.

— Но всичко е само преструвка.

Той вдигна ръка и приглади косата ѝ назад.

— Само ако ти така искаш. Няма да те лъжа. Аз искам да стигнем донякъде. Ще използвам това време, за да те накарам да изпиташ истинска привързаност към мен. Мисля, че ти ми показва слабост, която мога да използвам.

— Така ли?

— Аха. Всичко, което е нужно да направя, за да получа прегръдка, е да подаря суперскъпа къща на някого от твоите закъсали приятели.

Той казваше всички правилни неща. Рушеше защитата ѝ. Когато ѝ бе позвънил, тя се бе изпълнила с любопитство, но не и със страх. Знаеше отлично как да се справи с някой тузар, който се вземаше прекалено насериозно. Но Дрю беше безкрайно по-опасен. Този Дрю вече бе събудил чувства, които Шелби не бе изпитвала от години.

— Ще ти направя списък. Навярно няма да ти е излишно да натрупаш добра карма.

— Навярно — призна той. — Ще ме целунеш ли?

Сърцето ѝ запрепуска в гърдите, когато вдигна очи, за да го погледне. Той беше красив мъж. От сините очи до брадичката, която приличаше на изсечена от мрамор, Дрю Лолес беше като сбъдната мечта.

— Мислех, че самоуверените и властни мъже обичат те да целуват.

Това беше само заради прикритието им. Само заради това. Шелби не беше сигурна защо той ѝ казваше, че би могло да бъде нещо повече. Двата фундаментално не бяха подходящи един за друг. Би било лудост да мисли, че биха могли да си паснат. Може би той просто се чувстваше самотен. Само защото беше милиардер, не означаваше, че няма проблеми.

— Мислех, че би трябвало да отстъпя инициативата на самоуверената и властна жена в стаята — рече той. — Знам, че няма да ми повярваш, но аз не искам да оплескам зараждащите ни се отношения. Заради случая, който разследваме и защото искам да ме харесваш. Казах ти го и преди, понякога съм доста непохватен. Всъщност нямам кой знае какъв личен живот.

Защото изграждането на милиардна империя не му бе оставило много време за срещи.

— Значи, нямаш хиляди гаджета?

Дрю отстъпи назад, върху устните му заигра предпазлива усмивка, докато сядаше.

— Не. Излизал съм с малко жени, предимно колежки, но това в повечето случаи бяха приятелства с облаги, на сексуална основа. Извинявай. Навярно прекалено избързвам и те притискам. Предполагам, че семейството ми ще разбере, че не желаем публично да демонстрираме чувствата си. Мога да бъда малко по-сдържан.

Но не му се искаше. Ами ако този мъж не знаеше как да се пресегне и да помоли за това, което желаше?

Той беше точно от тези мъже, които планират и плетат сложни планове, за да постигнат целта си, защото не се доверяват достатъчно на някого и не им идва наум просто да помолят. Целият този глупав, безумен план беше начинът на Дрю Лолес да помоли. Шелби все още не беше сигурна, че идеята е добра, но знаеше, че не може да го остави да седи там толкова самотен.

Изправи се пред него, преди той да придърпа стола си към масата.

— Бил си мил с приятелките си? Утехата и нежността облаги ли са били за теб?

Той застина, лицето му доби предпазливо изражение.

— Не. Срещите ми с тях се състояха в чукане и после разговори за работата. Никога не съм запознавал някоя от тях със семейството си. Избирам здравомислещи, практични жени. Жени, които разбират, че отношенията ни са чисто физически.

— Сексът е нещо повече от физическа близост, Дрю. Когато обичаш някого, ти искаш постоянно да си с него. Физическата проява на привързаност е начинът да покажеш на някого, че го обичаш и се нуждаеш от него. — Може би той я искаше за нещо повече от криминално разследване. — Ще седна в скута ти и ще поговорим. Става ли?

Върху лицето му се разля усмивка, която бе типичен израз на мъжко задоволство.

— Да.

— Хей, това е свалка с научна цел — заяви тя през смях, защото отлично знаеше, че лъже. Настани се в скута му и той обви ръце около нея — едната около талията, а другата около коляното.

— Разбрано — отвърна той със сериозно изражение. — Значи, си била влюбена?

— Ти не си ли бил? — Шелби се намести по-удобно, ръката ѝ се плъзна нагоре по рамото му. Би трябвало да се чувства неловко, но някак си двамата, изглежда, си паснаха.

— В някоя здравомислеща, практична жена? — засмя се Дрю. — Не. Забавното е, че една от онези жени беше лудо влюбена в един от моите инженери. Тогава не го разбирах. Понякога доста се разстройваше, а беше толкова разумна жена. Сега са женени с две деца и понякога тя все още губи самообладание и откача, когато той я ядоса с нещо.

— Защото го обича.

— Значи, защото го обича, тя плаче в най-странните моменти? Той ѝ изпраща цветя и тя плаче. Не го проумявам. Не разбирам и сестра си. Тя се влюби в Кейс, а когато той я разгневи с нещо, тя шест месеца кръстосва по света, опитвайки се да го забрави. А щом се прибра у дома, един или два имейла бяха достатъчни, за да се прехласне отново по него.

Някак си ѝ се струваше, че в разказа му се крие нещо повече.

— Защото наистина не е можела да живее без него.

— Аз мислех, че баща ми и майка ми са се обичали.

Младата жена въздъхна и съвсем непринудено протегна ръка и погали косата му. Той, както винаги, беше малко небрежно облечен, а косата му — прекалено дълга, за да е грижливо сресана.

— Знам, че си го вярвал. Аз също смятах така, когато бях дете.

Очите му бяха затворени, приличаше на голям котарак, наслаждаващ се на ласката.

— Не са ли опитали да останат заедно?

— Мислех, че знаеш всичко.

Клепачите му леко се повдигнаха.

— Предпочитам да го чуя от теб.

Той беше откровен с нея. Трябваше да му отвърне със същото, а не да се сдържа, както бе правила с години. Шелби се сгуши до гърдите му, ръцете му се стегнаха около нея. Колко време бе минало, откакто се бе чувствала необходима? Откакто в гъбините на душата си бе чувствала трепетно желание?

— Баща ми ни напусна, когато бях дете. Извика ни двамата с брат ми, за да си поговорим като възрастни. За това, че ние не сме виновни за раздялата им с майка ни и как той винаги ще бъде наш баща, но имал нужда да преоткрие себе си и прочее празни дрънканици. Двамата с мама се били оженили прекалено млади и той нямало да може да бъде добър баща, ако не бил щастлив със себе си. Очевидно за това беше нужна двадесет и една годишна сервитьорка и доколкото знам, той е много добър баща на техните деца.

— Значи, баща ти се е оженил повторно, имал е други деца и е очаквал ти да ги приемеш? — попита Дрю.

— Аз никога не съм се срещала с тях — обясни тя с тъжна нотка в гласа. — След развода той дойде да ни види няколко пъти, но след като се ожени, се премести във Флорида и известно време ни изпращаше картички. Получих от него сто долара, когато се дипломирах.

— Майка ми е убила баща ми и се е опитала да убие и мен, а после простреля брат ми.

Винаги готов да се състезава.

— Ти печелиш.

Ръката му се плъзна по крака ѝ, но в жеста имаше нещо успокояващо.

— Прости ми. Не се опитвах да спечеля. Предполагам, исках да кажа, че двамата имаме нещо общо. Наистина скапани родители.

— Моята майка бе прекрасна жена. Колкото и да е странно, но тя сякаш разцъфна, след като баща ни си тръгна. Не излизаше много с мъже, но изглежда, се радваше на живота. Посвети се на работата, на мен и брат ми и на приятелките си. Тя много ми липсва. Както и брат ми.

— Не знам какво щях да правя, ако не се налагаше да мисля за Райли, Бран и Мия — призна Дрю тихо. — Не можех да се предам, защото те имаха нужда от мен.

— Аз не бях много малка, когато изгубих майка си. Бях вече зряла жена, а тя от дълго време боледуваше. Това не направи нещата по-лесни. Просто ги възприех по-бързо. Но все още ме боли от загубата на брат ми. — А разговорът за семейството ѝ я бе накарал да осъзнае колко много ѝ липсваха.

— Ако имаше някакъв начин да докажа, че Патриша е уредила да го убият, щях да го направя. Искам да го знаеш.

— Знам го. А ти трябва да знаеш, че аз ще напиша най-добрата история, която мога. Ще бъде дискретна и няма да гоня сензацията. Хората трябва да знаят, че баща ти не е бил чудовището, както те са го представили.

— Няма ли най-после да ме целунеш?

Той се отклоняваше от темата и тя го знаеше, но предполагаше, че за днес бе достатъчно откровен. Шелби сведе глава, протегна ръка и обхвана с длан бузата му.

— За да докажа, че помежду ни може да се получи? Че можем да заблудим семейството ти?

— Още ли не си разбрала? Искам да докажа, че помежду ни съществува истинско привличане. Искам да докажа, че двамата можем да работим заедно, да сме партньори в играта, и то не защото и двамата искаме секс. Писнало ми е от това и го разбрах още първия път, когато те видях. Искам да се нуждаеш от мен, Шелби. Искам да бъде единственият мъж, когото желаяш. Готов съм да поема риска, че ще ме използваш, докато сме заедно, защото отчаяно копнея за теб. Целуни ме, защото го желаяш. Целуни ме, защото това е част от нашето прикритие. Не ми пука каква е причината, само ме целуни.

Тя докосна с устни неговите и сякаш цялото ѝ тяло оживя. Устните му бяха меки, ръцете — силни. Той я обгръщаше здраво и тя беше напълно безпомощна срещу него.

Шелби обви ръце около врата му, когато целувката се задълбочи, и внезапно вече не искаше да бъде предпазлива. Прекалено дълго се бе крила в черупката си и сега искаше да излезе, да чувства отново. Прокара език по долната му устна и това, изглежда, събуди звяра в Дрю.

Той тутакси пое контрол и целувката от нежна се превърна в чувствена. Устата му се разтвори, езикът му се плъзна върху нейния, завладявайки го със сила и страст, каквито досега не бе срещала. Той я целува дълго и безмилостно, ръцете му сякаш ваеха формите на тялото ѝ. Отново и отново езикът му се сплиташе в лудешки танц с нейния. Никога досега целувка не ѝ се бе струвала толкова естествена. Сякаш се бяха целували цяла вечност.

За мъж, който твърдеше, че е непохватен в общуването, той определено се целуваше като бог.

Ситуацията излизаше от контрол, но не я беше грижа. Нищо нямаше значение, освен желанието да получи още и още от него. Усещаше члена му под себе си, как се втвърдява и удължава, готов за това, за което бе създаден. Можеше да я положи върху масата, да свали дънките и бикините ѝ. Щеше да бъде като фойерверк, изстреляна ракета, експлозия, която щеше да я помете. Чувстваше, че става мека и влажна, готова за него, сякаш тялото ѝ бе разпознало естествената си половинка и не приемаше отказ.

— Видя ли, казах ти, че се привличаме. — Думите отекнаха като тътен до устните ѝ.

Не можеше да спори с него. Светът около тях изглеждаше недействителен, като забулен в мъгла. Не съществуваше нищо, освен докосването му, уханието и погледът в очите му, които я гледаха, все едно искаше да я погълне без остатък. Тя знаеше, че трябва да го спре, че губи контрол, ала не ѝ достигаше воля. Беше минало много време, откакто бе пожелавала нещо, което наистина можеше да има.

Тя искаше него.

Шелби зарови пръсти в косата му, привличайки го надолу. Закуската можеше да почака. Тя жадуваше за още от него.

— Може ли да си наля малко кафе и изчезвам?

Шелби изписка и щеше да се прекатури от скута на Дрю, ако ръцете му не се бяха стегнали около нея.

— Можеше и тихо да го направиш — рече Дрю и се намръщи.

Бил Хачърд беше по долнище на пижама и халат, навлечен върху мършавото му тяло. Той се прозина и пристъпи към бюфета.

— Не видях чорап върху вратата на кухнята. Така правехме някога. Ако искаш уединение, закачаш чорап върху дръжката на вратата и всеки знае, че не бива да доближава до тази конкретна стая. Ах, канелени рулца.

Те имаха странни взаимоотношения. Отчасти като баща и син, отчасти като дългогодишна двойка. И в двата случая — неловки в този момент.

— Трябва да довърша закуската си и да се приготвя за работа. Надявам се, че има определено място за мен в офиса?

Той я изгледа нацупено и заприлича на голямо красиво дете, на което току-що са отнели любимата играчка.

— Уредил съм всичко за теб.

Този мъж щеше да се окаже голяма беля. И тя нищо не можеше да стори. Искаше да види усмивката му. Наклони се и го целуна, едва докосна устните му, но постигна желания ефект. Устата му се изви в самодоволна усмивка, докато я наблюдаваше как се връща на мястото си.

Младата жена се настани на стола, а Дрю и Хач започнаха словесна престрелка за програми и бизнес планове.

Изминала беше цяла вечност, откакто не бе закусвала сама. Чувството беше прекрасно.

* * *

Една седмица по-късно Дрю седна срещу Иън Тагарт и се намръщи. Погледна към далаското небе. Офисът на Тагарт малко напомняше на този на Дрю — създаден, за да впечатлява. Ала някак си всичко, за което можеше да мисли Дрю, беше Шелби и как играта щеше да се промени.

Последната седмица беше едновременно идеална и съвършено разочароваща. Шелби се бе вписала чудесно в живота на дома му, но все още обитаваше собствената си стая. Двамата с Хач се държаха предпазливо един с друг, но къщата изглеждаше по-завършена, откакто Шелби бе там.

Версията им се прие прекрасно от служителите му. Никой не се учудваше от факта, че той бе готов да даде на червенокосата красавица всичко, което тя пожелаеше. Тя разполагаше със собствен кабинет и неколцина сътрудници, които ѝ помагаша в разследването. Те бяха внимателно подбрани от Дрю и всички бяха подписали декларации за конфиденциалност.

Дрю се бе наслаждавал на седмицата, прекарана с нея. Но никак не му се нравеше фактът, че в момента беше приклещен на среща с мъжа, когото всички наричаха Големия Таг, а Шелби висеше отвън в приемната.

Огромната маса от мускули се грижеше за цялата физическа охрана на „4Л“, а за отдела му „Човешки ресурси“ специален екип проверяваше миналото на всички лица. Тагарт беше бивш командос от спецчастите и според брат му някога беше работил за ЦРУ. На Дрю изобщо не му беше трудно да си представи как този мъж почти през цялото време е изпълнявал „мокрите“ поръчки за сенчестата правителствена агенция. Днес обаче върху рамото му бе облежнато спящо бебе, нежно придържано от голямата му ръка. Почти беше сигурен, че Тагарт всеки момент щеше да заспи.

— Значи, няма никакви новини от Франсин Уелс? — Вече бяха обсъдили плановете на Тагарт за охраната на приема. Дрю с радост би си тръгнал веднага след това, но трябваше да разбере дали Големия Таг още търсеше Франсин.

Тагарт отвори очи.

— О, Уелс. Аха, хм, съгласно документите, които открийме, тя е починала преди няколко години. Абсолютно мнима смърт, но цялата онази измама е била отлично изработена, според Адам. Получих доклад с всички подробности. Надявам се да се побере върху един лист. Ако е наплют, Грейс отново ще го разпечата.

Дрю никога не бе имал деца. Очевидно бяха голяма беля.

— Защо не ми разкажеш накратко?

— Франсин Уелс — изрече Тагарт, сякаш имаше нужда да опресни паметта си. — Напуснала е Далас веднага след убийството на родителите ти, преместила се е в Ню Йорк и за кратко е фигурирала във ведомостта със заплатите в новооснована компания, наречена „Страткаст“.

Разбира се, че е фигурирала. „Страткаст“ беше компанията, изградена благодарение на гения на баща му.

— С какво се е занимавала там?

— Работела е като секретарка в правния отдел, което е доста странно, тъй като се е занимавала с програмиране в компанията на баща ти. Напуснала е след няколко години и от това, което знаем, се е преместила в Понте Ведра Бийч във Флорида.

Ах, но Дрю никак не го намираще за странно, защото майка му по професия беше адвокат.

— В преместването има логика. Мястото е много близо до Сан Агустин. От Карли знаем, че тя дълги години е работила с Патриша.

Служителите в „Кейн Груп“ я смятат за някаква стара дама, която Патриша е използвала.

— Защото тя всъщност никога не се появявала в компанията — продължи Тагарт. — Патриша заминавала през уикендите и се връщала, пълна с всякакви нови идеи. Според банковите извлечения за десетте години, през които Франсин е работила с Патриша, е получила почти пет милиона долара.

Това беше интересно.

— Кой е прибрал парите, когато Франсин е умряла? И как е уредила всичко това?

— Парите могат да прикрият почти всичко — отвърна Тагарт и се облегна назад. — Тя е умряла — използвам израза във възможно най-фигуративния начин — при автомобилна злополука. Сестра ѝ Ана много набързо кремирала тялото. Опразнила банковите сметки на сестра си, продала къщата и изчезнала от лицето на земята, което навярно е било много лесно, защото тя изобщо не е съществувала. Франсин е била единствено дете.

Естествено, майка му е била внимателна и банката не е открила нищо нередно, след като тя е представила нужните документи.

— И преди колко време се е случило това?

— Тя е починала преди четири години. Доколкото знам, е изчезнала много скоро след като е осребрила застраховката си „Живот“. Още два милиона.

Това извикваше два въпроса.

— Защо е заминала, след като е била с Патриша през всичките тези години? Какво се е случило преди четири години в „Кейн Груп“?

— Не смятам, че това има нещо общо с „Кейн Груп“. Ставаш небрежен, отвори папката. — Тагарт посочи папката върху бюрото.

Дрю отгърна папката, докато Тагарт тананикаше тихичко и потупваше бебето по гърба. Явно си разбираше от работата, защото момченцето тутакси притихна и изглежда, отново заспа. Дрю, от друга страна, въздъхна. Насреща си виждаше корицата на национално списание, върху която крещеше заглавието: *Следващият Бил Гейтс на Америка?*, придружено с негова снимка. Фотографът го бе уловил, докато излиза от сградата с офиси на „4Л“. Тъкмо поради тази причина сега винаги напускаше сградата или през подземния паркинг, или от площадката за хеликоптери на покрива. Статията бе излязла, след като

„4Л“ бе пуснала на пазара най-новия си софтуер и акциите на компанията бяха хвъркнали до небесата.

— Франсин Уелс е умряла точно две седмици след публикуването на снимката. Мисля, че тя те е познала. Очевидно фактът, че жертвата, която ѝ се е изплъзнала, се е превърнала в милиардер, я е подплашил.

Малкото същество започна да шава. Тагарт стана и закрачи из помещението, дългите му крака се движеха в някакъв ритъм, звучащ само в неговата глава.

— Очевидно. — Трябваше да бъде много по-внимателен. Накарал бе братята и сестра си да сменят фамилиите си, за да избегне прекалените въпроси, но той бе запазил името Лолес, защото искаше да почете паметта на баща си. В случая голяма роля играеше и арогантността. Искаше те да видят, че на света има един Лолес, когото не можеха да контролират.

Глупаво. През цялото време беше мислил за Стратън, Касталано и Кейн. Те не биха могли да знаят, че е по петите им, и триото беше повече от доволно да остави него и братята му на мира за двадесет години. Въобразяваха си, че са се измъкнали безнаказано за убийствата, така че защо да си правят труд да преследват някакви хлапета? Би било рисковано.

Ала майка му беше съвсем различен хищник.

Тагарт положи бебето в едно от онези неща, които родителите влачат наоколо, за да спят децата, докато те вървят, и за миг остана взрян в момченцето.

— Надявам се, че за известно време ще спи. Бог знае, че не го прави през нощта.

— Няма ли тук забавачка или нещо подобно? — Дрю не проумяваше напълно света на „Маккей-Тагарт“, макар че той бе започнал да се прокрадва в неговия. Мия вече намекваше, че трябва да се устрои забавачка в „4Л“.

— Разбира се, че има, но тази първа година е единствена в живота. Докато се усетя, Сет вече ще е тийнейджър, затова се наслаждавам на тези мигове, докато все още мога. — Пристъпи отново към бюрото. — И така, знаеш ли за слуховете, че баща ти е имал любовна връзка с Франсин?

— Осведомиха ме за това — отвърна Дрю невъзмутимо, сякаш мисълта не караше стомаха му да се преобръща. — Хач не го бе споменавал, преди да открием, че е имало замесен и четвърти човек. Предполагам, че не е искал да разбива илюзиите ми за татко.

— Аха, сигурно. — Тагарт се отпусна на стола с дълбока прозявка, от което заприлича на спящ лъв. — Странна работа са това родителите. Оказва се, че и те са обикновени хора, но го разбираме чак когато пораснем.

— Може би, ако отраснеш с родителите си. Различно е, когато те са ти били отнети. Аз не съм се карал с баща си. Не съм имал възможност да покажа тийнейджърско бунтарство. За мен той винаги ще си остане мъжът, когото съм познавал като дете. Трудно е да се проумее естественият ход на нещата.

— Затова ли от полицията е изчезнала скицата на Франсин? Между другото, как успя да уредиш това? Дори Адам не можа да я открие.

Дрю се бе запитал дали Майлс ще прояви любопитство.

— Както сам каза, парите могат да скрият много грехове, господин Тагарт. Не желая братята и сестра ми да се взират в снимката на бившата любовница на баща ми. Имах късмет, че успях да опазя в тайна от медиите нашата връзка със случая. Но можеш да си сигурен, че все още разполагам с копие, ако е нужно.

— Добре, защото наистина е нужно. Хрумнаха ми няколко теории, които искам да проверя. Говорих с двама души, към които Карли ме насочи, от вътрешния кръг на Патриша. Те не си спомнят да са срещали Франсин Уелс, но познават жена на име Лия Уокър, която често пътувала с Патриша по времето, преди Франсин да умре. Тя се вписва отлично в същия профил, с изключение на това, че Патриша се опитвала да я запознава с богати мъже. Смятам, че тази Лия Уокър навярно е „черна вдовица“ и през годините е използвала няколко имена, включително първоначалното — Франсин Уелс.

— Добре, но какво общо има всичко това със скицата? — Можеше да допусне, че майка му е използвала многобройни самоличности.

— Искам да пусна скицата за лицево разпознаване. Адам разполага с прототип на софтуер, който може да прави изумителни неща.

— Знам. Аз ще се заема с продажбите му. — Срещу дял от печалбите, но въпреки това Адам Майлс щеше да стане много богат мъж. — Но мисля, че оттук нататък ще се оправям сам.

Очите на Тагарт се присвиха и внезапно от лицето му изчезна всякаква сънливост.

— Наистина ли? И защо ще го правиш?

Точно това се надяваше да избегне, но прекъсването на връзките с „Маккей-Тагарт“ неминуемо щеше да повдигне въпроси.

— Мисля, че всички се нуждаем от почивка.

— Именно заради това ми плащаш солидна сума, за да върша тази работа вместо теб.

— Искам за известно време цялото семейство да се съсредоточи върху бъдещето. Не върху миналото.

— Затова ли този следобед си си уредил среща в даласката полиция? — Тагарт пусна бомбата по средата на разговора.

Кучи син.

— Срещата е частна. Няма нищо общо с теб.

Тагарт поклати глава и въздъхна, разочарованието бе изписано върху лицето му.

— Е, в такъв случай ще бъдеш щастлив да узнаеш, че шефът на полицията ми позвъни, за да попита аз ли отговарям за сигурността ти и как бих искал да процедирам. Хора като теб не могат да се скрият. Ти си един от най-богатите мъже в Америка. Името ти отваря врати, но в същото време е примамка за хората. Дори полицаите клюкарстват и щеше да бъдеш посрещнат от папараците, ако той не ми се беше обадил.

Дрю не беше помислил за това. Предположил бе, че от полицията ще бъдат дискретни. Но разбира се, винаги имаше някой клюкар, а той беше интересна тема за разговор.

— Казах им, че сигурно са се объркали и ти със сигурност няма да посетиш полицейския участък, за да обсъждаш приключеното дело за убийство на родителите ти. След това се обадох на своя човек и му наредих да донесе папката, която явно искаш — продължи Тагарт. — И така, ще ми обясниш ли защо ме изхвърляш от мисията и вкарваш журналист? Отлично знаеш, че аз бях този, който провери Шелби Гейтс, когато тя се появи на сцената. Знам точно какво прави, и знам,

че само преди няколко месеца ти ѝ връчи ограничителна заповед, а днес я водиш в тези офиси, държейки я за ръка, сякаш ти е гадже.

Трябваше да се досети, че на Тагарт нищо не можеше да му убегне.

— Тя наистина е мое гадже.

— О, вярвам, че спиш с нея. Тя е страхотна жена, но в същото време е идеалист, който вярва в доброто. Тя продължи да работи по случая с убийството на родителите ти въпреки всички онези адвокати. Какво се е променило от тогава до сега?

На Дрю никак не му се нравеше разпитът, но се опита да прояви търпение.

— Не че е твоя работа, но преди няколко седмици започнахме да излизаме заедно.

— Не мислиш ли, че тя те манипулира, за да се добере до интересна история?

О, сладката Шелби не беше манипулатор.

— Ни най-малко. Накарах я да подпише декларация за конфиденциалност. Виж, Тагарт, смятам, че Мия и братята ми имат нужда да отдъхнат, затова се опитвам занапред да бъда дискретен. Искам да бъда с Шелби, за да видя дали помежду ни може да се получи.

Тагарт се втренчи в него за миг, сякаш смяташе да го обвини в лъжа.

— Значи, си самотен и искаш секс. Това ми казваш. Отказваш се от идеята да откриеш четвъртия заговорник, участвал в убийството на родителите ти, за да преспиш с една жена.

Казано по този начин, прозвуча много глупаво. Ако Тагарт беше представител на обикновена фирма, чиито услуги бе наел, щеше да му каже да си гледа проклетата работа. За нещастие, негодникът беше част от семейството и човек, на когото Дрю бе започнал да държи. Не можеше толкова лесно да разсее подозренията му.

— Виж, просто искам да действам бавно и да контролирам ситуацията. Знаеш какво е казала Франсин на Карли.

— Че ако се откажеш да ровиш, тя ще остави на мира братята и сестра ти.

— Какво би направил ти заради един от братята си?

— Знаеш, че бих сторил всичко.

Време беше малко да попритисне Тагарт.

— Дори това „всичко“ да не е в услуга на справедливостта? Подозирам, че би го направил. Трябва да се разровя по-надълбоко, но смятам, че с Шелби мога да го сторя по-дискретно, отколкото с теб. Франсин ще наблюдава теб и цялата ти компания. Сигурен съм, че на този етап тя отлично знае точно какво правя, а и двамата сме прекалено обвързани.

— И мислиш, че тя няма да следи и личния ти живот?

— Ще ме види единствено с красиво момиче, което ме придружава на срещата с шефа на компанията, отговаряща за моята сигурност, който освен това е брат на съпруга на сестра ми и мой зет. Довечера ще вечеряме със семейството ми и ще обсъждаме приема на Райли и Ели. Всичко е напълно нормално, особено след като ми спести капана да вляза в полицейския участък. Цивилен ли изпратиха да донесе папката?

— Разбира се — увери го Тагарт. — Той е лейтенант и има много връзки с компанията ми. Донесе папката и ще я отнесе обратно в обикновена кутия.

— Добре.

За миг се възцари неловка тишина, след което Тагарт отново заговори, този път с нисък и сериозен глас:

— Обещай ми, че ако ситуацията стане опасна, ще ми се обадиш, Дрю.

— Ще го направя. В момента само проучвам една хипотеза. — На този етап възнамеряваше само да разследва.

— Да, аз също имам няколко. Но щом желаеш, ще се оттегля от случая. Разбирам какво означава да защитиш семейството, но не можеш да го правиш с цената на собствения си живот.

— Всичко ще бъде наред. Смятам да оставя Шелби да си свърши работата, а после ще продължим оттам нататък. След като се сдобием с това, от което се нуждаем тук, ще се върнем обратно в Остин и ще останем там няколко месеца.

— Трябва да си пазиш гърба. Дори и когато смяташ, че си в безопасност. — Тагарт потръпна, когато синът му се обърна и доказа, че дори малките лъвчета могат да реват. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен. Лейтенантът чака в заседателната зала.

Вратата на кабинета се отвори и влезе висока жена с ягодово руса коса. Шарлот Тагарт отиде право при бебето, вдигна го и го гушна в прегръдката си. Погледна към съпруга си.

— Ще взема Сет. Ти си дремни.

Аха, той определено не желаше пищящо бебе, но някак си завидя на интимността, която двамата споделяха. Домът му беше самотен, откакто Бран се бе изнесъл. Те всички бяха заминали и той бе останал с Хач и неколцина души, които се грижеха за тях, защото Дрю добре им плащаше.

Една ръка докосна рамото му и внезапно Шелби се озова до него. Той протегна ръка и преплете пръсти с нейните, искрено наслаждавайки се на топлината.

— Имаме промяна в плановете, скъпа.

— Добре — отвърна тя, а очите ѝ заблестяха, когато погледна към бебето. — Аз съм на линия. Къде отиваме?

Той вече бе открил, че изглежда, Шелби не обичаше да върви срещу течението, което в неговия свят бе добре дошло.

— Няма да ходим в полицията. Цялата документация вече е тук.

Вниманието ѝ бързо се насочи към него.

— Е, това вече се казва приказка, Лолес. Да вървим. Онези доклади няма да се прочетат сами.

Той се изправи, но не пусна ръката ѝ. През изминалата седмица Дрю бе научил, че тя обича да прегръща, да се целува дълго и всичко, което трябваше да стори, за да я оживи и развълнува, беше да тикне в ръцете ѝ убийство, което да разрешава.

Докато я водеше надолу по коридора, Дрю се молеше да е научил достатъчно, за да я задържи, когато всичко се разпаднаше.

4.

— Благодаря ви, лейтенант Брайтън. — Шелби разтърси ръката на грамадния и секси полицаи. Той определено беше много по-готин от последния мъж, който ѝ бе позволил да види доказателствата. Преди няколко месеца бе въведена в усойна, претърпана стаичка от мъж, който, изглежда, никога не се усмихваше и който я бе предупредил, че ако унищожи нещо, яко ще загази.

— Пак заповядайте — усмихна се полицаят. — Ще бъда в стаята за отдих, ако се нуждаете от нещо. Обадете се, когато приключите. Предполагам, че след като вие сте последната, която е отваряла папката, знаете как да се оправите.

— Ще върна всичко обратно в същия ред. — След последния път, когато ги бе видяла, документите бяха отново опаковани в картонена кутия, опасана с тиксо, така че тя съвсем ясно виждаше, че никой след нея не се бе разписвал, за да ги получи.

Лейтенантът кимна и извади малък нож, за да среже тиксото, увито около кутията.

— Бъдете внимателни с това.

— Ще бъдем — отвърна Дрю, приковал поглед в кутията, сякаш беше змия, която можеше да го ухапе.

И наистина беше. Това бе кутията на Пандора за семейство Лолес, всичките им тайни и грехове бяха скрити вътре. Целият ужас, унищожил живота им, беше побран в една стара картонена кутия.

Когато вратата се затвори зад лейтенанта, Дрю насочи поглед към нея.

— Онзи мъж флиртуваше с теб. Мисля, че е женен.

Дрю беше специалист по отвличане на вниманието.

— Просто беше чаровен. Определено не флиртуваше.

— Той ти намигна.

— Смятам, че това беше неговият начин да ми пожелае късмет.

— Ти нямаш нужда от късмет — измърмори сърдито Дрю. — Това е кутията с доказателства. Как мина разговорът ти с Шарлот

Тагарт? Ти влезе с нея. Предполагам, това означава, че двете сте прекарали доста време заедно.

Шарлот Тагарт й бе подействала много разведряващо.

— Тя е доста добре осведомена за случая. Знаеше ли, че убиецът, нает да убие родителите ти, е имал брат?

Той се взираше в кутията с доказателства.

— Прочетох го в един от докладите. Не мисля, че той е важен.

— Не си говорил с него? — Струваше й се като недоглеждане.

— Какво, по дяволите, би могъл да ми каже той, което вече не знам?

— Имаш ли нещо против, ако се опитам да поговоря с него? — Понякога братята виждаха неща, които другите хора пропускаха. След всичките тези години той би могъл да каже нещо, за което не би говорил веднага след престъплението.

— Разбира се, обади му се, ако желаш — отвърна Дрю. — Хайде да отворим тази гадост и да действаме.

— Защо не ме оставиш аз да открия това, което търсим? — Не беше необходимо той да вижда снимките.

— Мога да се справя, Шелби.

Тя нито за миг не се съмняваше, че може. Въпросът бе дали е нужно.

— Вярваш ли ми, Дрю? — Младата жена сложи ръка върху гърдите му. Много бързо се бе научила, че този мъж откликваше на докосване.

Той се намръщи, но ръката му покри нейната.

— Доколкото вярвам на всеки друг. Дори повече, предполагам.

— Не е нужно да виждаш тези фотографии, защото не твоят баща е на тях. Той си е отишъл дълго преди да бъдат направени, и ако ги видиш, това с нищо няма да ти помогне. Остави ме да намеря важните доклади, които можеш да прочетеш, но онези снимки ще се загнездят в съзнанието ти по начин, по който не желая.

— Ти си ги виждала.

— Да, и те дълго ме преследваха, а аз не съм била негово дете.

— Аз го видях на пода, но пожарът вече бе започнал. Опитах се да стигна до него, но пламъците не ми позволиха. — Той сякаш се отърси от спомена. Стисна ръката й и отстъпи назад. — Действай.

Предполагам, че не ми е нужен допълнителен стимулатор за кошмарите.

Дрю се извърна и погледна през прозореца към сградите наоколо.

— Кажи ми защо реши да разследваш този случай.

Това беше добро начало. Той ѝ позволяваше да взема решения, а тя предполагаше, че това бе трудно за него. Съдейки по това, което знаеше, в детството му е царял пълен хаос, и това го бе превърнало в човек, който искаше да контролира всичко наоколо.

— Открих, че най-добрата ми приятелка се сближава с брат ти, а аз се грижа за приятелите си.

— Аха — промълви той, без да откъсва взор от небето над тях.
— Значи, затова си започнала да ровиш. А си се запознала с Карли, докато си разследвала убийството на брат си.

Той беше първият човек, който го наричаше с истинското име. Всички останали хора в живота ѝ говореха за „смъртта“ на Джони, като че ли не знаеха как да нарекат нещо, което не бе доказано. Дрю не използваше подобни евфемизми.

— Да. Свързах се с нея, защото тя можеше да отговори на някои от въпросите ми.

— А откъде си знаела, че тя не е лоялна към шефката си? И като стана дума, как си могла да бъдеш сигурна, че не е била в комбина с нея?

— Карли изглежда добра. Не е от хората, които биха помогнали някому да извърши убийство.

— Имаш нужда от някого, който да те наглежда, скъпа — измърмори Дрю и поклати глава. — Трябва да разбереш, че всеки е способен да убие всекиго при определени обстоятелства. През онази нощ Карли щеше да убие майка ми.

— Да, но за да защити Бран. Тя определено не би убила, за да опази репутацията на шефката си. — Цинизмът му я накара да въздъхне и Шелби насочи внимание към кутията пред себе си. Повдигна капака и го отмести настрани. Ето къде беше — доказателството за убийство, което никой не бе проучил, защото изглеждаше прекалено незначително.

Най-отгоре бяха снимките, направени от криминалистите, изпратени на местопрестъплението. Те бяха с лицата нагоре. Тя сама

ги бе поставила, внимавайки да сложи всяка от тях в реда, в който ги бе извадила. Само дето беше сигурна, че първа беше снимката, на която се виждаше разрушената къща. А сега най-отгоре беше снимката с обгорелите останки от трупа на Бенедикт Лолес. Виждаха се пепел, кости и неговият скелет. До трупа лежеше пистолет, сякаш го бе захвърлил настрани, след като бе убил съпругата си. Любовницата си. Каквато и да е била Франсин за него.

Младата жена беше уверена, че не бе сложила тази снимка най-отгоре. Тя бе най-ужасяващата от всички фотографии. Шелби се бе отдръпнала отвратно, когато я бе видяла.

Първата ѝ мисъл беше: *Как е възможно някой толкова да мрази друг човек?*

— Намери ли го? — попита Дрю.

— Дай ми секунда. — Тя остави снимките с гърбовете нагоре и продължи да вади внимателно съдържанието на кутията. — Трябва да оставя всичко в реда, в който съм го намерила. Знаеш, че пистолетът не е тук, нали?

— Той се съхранява отделно — каза Дрю. — Мислиш ли, че трябва да го видим?

— Не — отвърна тя, докато подозрението бавно се прокрадваше в ума ѝ. — Не са открили отпечатъци. Пожарът е бил толкова свиреп, че оръжието е било силно повредено. Можеш да се обърнеш. Аз закрих снимките.

Той чевръсто се раздвижи, като че ли ненавиждаше да стои настрани. Сякаш го бяха изключили.

— Това медицинският доклад на съдебния лекар ли е? Доста е обемист. Върху екрана не изглеждаше толкова дълъг.

Дрю беше от хората, които възприемаха всичко през призмата на компютърния екран. Точно заради това Шелби не желаше той да види онези снимки. Сякаш, като ги държеше в ръце, те изглеждаха много реални, а той не се нуждаеше от това.

— Да, доста е подробен. Много информация, водеща до едно и също заключение. И двете жертви са починали от огнестрелни рани.

Шелби отгърна доклада на съдебния лекар. Официалният беше най-отгоре, но тя се интересуваше от втория доклад, който беше най-отдолу в папката. Спомняше си съвсем ясно доклада, защото се бе

взирала цяла вечност в него. Листът бе прикрепен към останалите с малък сребрист кламер.

— Аз го прегледах, но имам малък опит със съдебномедицинска документация.

— Хипотезата е, че баща ти е запалил пожара, после е застрелял майка ти и себе си. — Тя разгърна страниците, търсейки доклада на стажант-лекаря.

— Да, освен това те смятат, че той е залял трупа ѝ с бензин и затова не е останало почти нищо от нея. Четох в заключението, че това бил неговият начин напълно да се заличи съществуването на майка ми — изрече той с нотка на горчива болка в гласа. — Винаги ме е притеснявало обстоятелството, че те са се постарали да се отърват от трупа на майка ми, но не са се погрижили по същия начин за неговия. Сега знам защо.

Шелби остана втренчена за миг, после отново провери капака на кутията. Листът с имената на изискарите документацията си беше все същият. Години на пълно забвение и след това само един-единствен човек бе прегледал полицейския архив. Подписът ѝ беше съвсем ясен и отчетлив. Шелби Гейтс. Никой друг.

Тогава защо онзи доклад и малкият сребрист кламер бяха изчезнали?

— Не е тук — пророни тя тихо. — Може ли да ми подадеш полицейските доклади и папката на прокурора? Може би не съм ги подредила правилно.

Ръцете ѝ трепереха, защото документите бяха запечатани. Той се пресегна и закри ръцете ѝ с длан.

— Шелби, успокой се. Всичко е наред.

Но не беше.

— Аз бях последният човек, пожелал да види това доказателство. Виж. Аз съм последният човек, който се е подписал.

— Очевидно не си била последният човек. — Той взе ръката ѝ между дланите си. — Сериозно ли вярваш, че майка ми ще се разпише и сетне ще открадне документите, които са ѝ били нужни? Тя никога не би се подписала. Щеше да намери начин да прикрие следите си. Щеше да подкупи някого. Навярно разполага с някого, който следи компютърната система на даласката полиция. Не мърдай оттук.

Тя го чу да крачи към вратата, после тя се захлопна.

Доказателството беше изчезнало. Само че не беше. Младата жена пое дълбоко дъх, защото беше предвидлива. Бе заснела листа и после го бе качила на компютъра си. Беше в лаптопа ѝ. Онази кучка можеше да се опитва да прикрие следите си, но Шелби не беше вчерашна. Остави папката и отиде до мястото, където бе оставила чантата си. Обемистата чанта може и да не беше зашеметяващо творение на известен дизайнер, но в нея се побираше всичко, което ѝ бе нужно, включително лаптопът. Тя го извади и повдигна капака. Почти никога не го изключваше, факт, който несъмнено би ѝ спечелил назидателна лекция от гуруто на техниката, но в момента това я направи дяволски щастлива. Можеше много бързо да открие файла, където съхраняваше всичките си бележки за убийството на двамата Лолес.

Само че нямаше никакви файлове. Папката беше празна. Можеше да види името на файловете, но в тях нямаше никаква информация. Нищо, маркирано като *полицейски доклади* или *показания на свидетели*. Нямаше и следа от файла, в който бе сложила цялата информация, събрана от медиите.

Седмици работа бяха напълно изтрити.

Шелби затвори с трясък капака на лаптопа.

Какво, по дяволите, се бе случило?

Вратата отново се отвори и влезе Дрю, следван по петите от лейтенант Брайтън.

Полицаят се мръщеше, докато отиваше към кутията с доказателствата.

— Господин Лолес ми съобщи, че нещо липсва?

Тя погледна към Дрю. Дали изобщо щеше да ѝ повярва? Или щеше да си помисли, че е съчинила цялата история, за да се сближи с него и да се добере до истинската информация? Не за пръв път някой лъжеше, за да получи това, от което се нуждаеше. Дали щеше да я откара в Ел Ей, или тя трябваше сама да се прибере в дома си?

Всъщност вече нямаше дом, където да се прибере.

По дяволите.

— Имаше доклад от лекар стажант, прикрепен към официалното заключение на съдебния лекар. Документът беше важен.

Брайтън набързо прелисти страниците.

— Не виждам нищо подобно. И не намирам списъка със съдържанието. В него би трябвало да фигурира всичко, което е било в

тази папка.

Страхотно. Нямахте го и доказателството, че онзи доклад някога е съществувал.

— Не го видях вътре. Беше там, когато последния път оглеждах доказателствата.

Брайтън вдигна поглед, първият знак, че вече е нащрек.

— Добре. Аз се уверих, че кутията с доказателствата е надлежно запечатана, преди да дойда тук. Нямам представа какво би могло да се е случило.

— Още по-лошо е. Аз направих копие на въпросния доклад. — Знаеше, че сама си копае гроба, но беше от жените, които не обичат да шикалкавят, или както се казва, предпочитат да свалят лейкопласта от раната с един замах. Очакването на болката беше по-лошо от самата болка. Е, не съвсем. Болката беше гадна, както и страхът от нея, така че беше по-добре да посрещне страданието и да приключи с това. — Пазех в компютъра си останалите файлове от разследването, което водях. Всички са изчезнали.

— Мамка му! — изруга Дрю. — Компютърът свързан ли е с уайфай?

— В момента не е, но обикновено се свързва там, където се намирам. — Безплатният достъп до интернет в сградата изискваше парола, а тя не бе попитала каква е. Донесла беше компютъра по навик. Никъде не ходеше без лаптопа. Ако разполагаше с време за убиване, го отваряше и пишеше — или поредната история, върху която работеше, или романа, който смяташе някой ден да завърши, ако изобщо ѝ останеше време.

— Аз знам паролата — предложи Брайтън услугите си.

Дрю вдигна ръка.

— Не ми е нужна. Ако е имало пробив, не се е случил тук. Навярно на някое оживено публично място. Освен ако ми кажеш, че не използваш уайфай в кафенето, където закусваш.

Дори не се бе сетила за това. Добила беше навик да пие следобедното си кафе в сладкарницата срещу офисите на „4Л“, и бе използвала тамошната уайфай връзка. За последно бе влязла вчера и бе прегледала файла.

— Използвам го.

Дрю кимна.

— Лейтенант, благодаря ви за помощта, но мисля, спокойно можем да кажем, че тази кутия с доказателства е била компрометирана. Може би не е зле да проверите и останалите доказателства. Смятам, че в отдела ви има изтичане на информация.

— Мамка му. — Брайтън събра документите и ги обърна, но нещо се изплъзна от ръцете му и падна на пода.

Дрю се наведе да го вземе и замръзна.

Шелби разбра какво гледаше. Първата от снимките, тази на Бенедикт, която би трябвало да е на дъното, сега беше в ръката му и той се взираше в нея, в изгорялото и овъглено и при все това все още донякъде разпознаваемо тяло на баща си.

— Аз ще я взема — предложи тя.

Той я обърна, изражението му не се промени. Остана непроницаемо, а в очите му се бе възцарила пустота, която най-много я притесняваше. Дрю сведе глава и отново се взря в гърба на снимката.

— Това беше ли тук последния път, когато си видяла снимката?

Тя сведе поглед и с ужас видя как някой бе нарисувал с червен маркер сърце върху гърба на фотографията.

— Не. Аз... Не мисля. И не беше там, когато оставих снимката. Опитах се да нареда снимките в същия ред, в който бяха, но когато сега отворих кутията, тази беше най-отгоре.

— Най-отгоре бяха снимките от местопрестъплението — намръщи се лейтенант Брайтън и лицето му доби мрачно изражение. — Това трябваше да бъде най-отдолу на купчината документи, но очевидно някой е бърникал в кутията. Ще се наложи да проведе разследване.

— И да предупредим жената, която стои зад всичко това? — Тонът на Дрю беше равен, сякаш всеки ден му се случваше да гледа овъгленото тяло на баща си. — Случаят е приключен, лейтенант. Мисля, че би било нелепо и загуба на ценното време на полицията. Нека не се ровим по-надълбоко.

Навярно майка му бе оставила снимката най-отгоре, сякаш я предлагаше в дар на следващия, който отвореше кутията. Обещание. Заплаха какво можеше да се случи.

Дали бе мислила, че ще е едно от децата ѝ? Дали бе желала първото, което видят, да бъде онова, което бе сторила на баща им?

Брайтън взе снимката и върна обратно всичко в кутията.

— Разбирам. Навярно сте прав, но аз мога тихомълком да разследвам кой би могъл да вземе тази кутия.

— Направете това, което смятате за необходимо. — Дрю седна и протегна ръка към лаптопа ѝ. — Още веднъж ви благодаря за помощта и дискретността.

Той отвори капака на нейния лаптоп и насочи вниманието си към екрана.

Никой не умееше да отпраща хората като Андрю Лолес. Като че ли преставаха да съществуват за него. Брайтън взе кутията и излезе, оставяйки я сама с мъж, който дори не я поглеждаше.

— Трябва ли ти паролата ми? — Шелби не беше сигурна какво търсеше той. Навярно или липсващите файлове, или доказателство, че някой ги бе изтрил.

— Вече влязох — отвърна той с напълно безстрастен тон. — Трябва да проявяваш повече творчество. Нужни ми бяха само два опита, за да разбера, че се състои от името на брат ти и рождената му дата. Хората са толкова сантиментални. Кодът за достъп би трябвало да бъде случайно генерирана величина.

— Дрю, мисля, че се налага да поговорим. — Трябваше да знае какви мисли се въртяха в този негов блестящ ум.

— Налага се да поработя и трябва да остана сам. Ти ме помоли да ти се доверя. Е, сега аз те моля за същото. — Той нито за миг не се извърна от екрана.

Пръстите му отново летяха по клавиатурата, пишейки на някакъв чужд език, който тя не разбираше. Върху екрана се виждаше дълга върволица от символи, които за нея бяха пълна безсмислица.

Можеше да продължи да настоява или да го остави за няколко минути насаме с компютъра. Няколко минути в свят, който той можеше да контролира.

Това навярно беше единственото спокойствие, което можеше да му осигури в момента. Ами ако преравяше всеки един файл, търсейки начин да обвини нея за изтритата информация?

Шелби пое дълбоко дъх и го изпусна. Ако той искаше да прерови всичките файлове, за да се увери, че тя не работи срещу него — така да бъде.

— Искаш ли да ти донеса нещо?

Дрю се начумери и вдигна глава.

— Какво?

— Ами например бутилка вода?

Той смръщи вежди, сякаш му бе хрумнала някаква мисъл, която го бе притеснила.

— Може ли да се обадиш на брат ми и да му кажеш, че има промяна в плановете? Искам тази вечер да се прибера у дома.

Защото щеше да бъде истинско мъчение да седи срещу Бран и Карли след това, което бе видял този следобед.

— Да. Ще говоря с Карли.

Дрю се извърна отново към компютъра, но раменете му леко се отпуснаха.

— И позвъни на пилота. След около час трябва да изпрати кола тук.

Той се отнасяше към нея, сякаш беше асистентката му или нещо подобно, но Шелби нямаше нищо против. Готова беше да направи почти всичко, за да заличи тази пустота в очите му.

— Ще го направя.

Тя се запъти към вратата.

— Шелби?

Младата жена се извърна, но той продължаваше да се взира в екрана.

— Да?

— Знам, че ми казваш истината. Не си мисли, че съм ти сърдит. Понякога не реагирам правилно.

Сърцето ѝ омекна.

— Всичко е наред. Всичко ще бъде наред, Дрю.

Той отново замълча, потънал в единствения свят, където се чувстваше спокойно. Шелби излезе и се зае да организира пътуването им до дома.

* * *

Самолетът се бе изкачил на необходимата височина и сега летеше хоризонтално. Шелби погледна през прозореца към нощното небе, светлините на далаското летище блещукаха под нея. Изминали бяха часове, а Дрю все още беше далечен и чужд, затворен в себе си.

След около четиридесет минути щяха да се приземят, а тя не беше сигурна какво щеше да се случи след това. Лимузината щеше да ги вземе, двамата щяха да се оттеглят в отделни стаи и той щеше цяла нощ да се терзае от мрачни мисли. Това изглеждаше най-вероятният сценарий.

— Бран беше разочарован — промърмори тя, след като стюардесата им връчи по чаша с три пръста уиски.

Дрю се облегна назад и отпи дълга глътка, преди да кимне на стюардесата, което за нея, изглежда, беше знак да се оттегли.

— Аз съм го разочаровал през по-голямата част от живота му, така че едва ли е бил много изненадан.

Мрачният, унил Дрю. Да, получаваше пълна доза от него.

— Той искаше да те види. Това беше всичко. Карли ме помоли да ти кажа, че ѝ е мъчно за теб.

Спътникът ѝ зарея поглед през прозореца. Беше самотен. Навярно никога нямаше да го признае, но не беше трудно да се досети човек, че той нямаше никаква представа какво да прави с живота си, когато не се налагаше да се грижи за братята и сестра си. А Хач бе останал в Далас, за да разговаря с някакви нови инвеститори и да ги позабавлява. Ако не беше склонността на Дрю да разрушава абсолютно ужасни сгради, тя най-вероятно щеше да е на път към Ел Ей и той щеше да бъде напълно самотен.

Защо този мъж не можеше просто да помоли за това, което желаше? Отговорът изведнъж я осени, докато се взираше в него. Дрю беше научил по трудния начин, че нищо в този живот не беше безплатно.

Тя остави питието си. Не можеше да забрави факта, че той не ѝ бе задал нито един въпрос пред лейтенанта.

— Защо ми повярва, когато ти казах, че файловете са били изтрети?

Той най-после извърна поглед към нея, веждите му се смръщиха в опит да се съсредоточи.

— Какво?

— Казвам само, че беше много лесно да погледнеш онази кутия с доказателствата и да предположиш, че те лъжа.

— И защо ще ме лъжеш?

— Поради няколко причини. — Тя беше мислила за това през целия следобед.

— Знам, че не лъжеше, Шелби. Ако това ще те успокои, аз знаех какво се случва в мига, в който ми каза, че докладът е изчезнал. — Той пресуши остатъка от питието. — Знаех, че тя вероятно има човек, който следи файла, досетила се е какво си открила, и е успяла да се отърве от доказателството. Освен това предположих, че когато е разбрала коя си, навярно е поела контрол върху цялата ти компютърна система.

Шелби потръпна. Дрю бе открил вирус в компютъра на Шелби. А тя дори не подозираше какво се случва. Беше работила спокойно, изпращала бе кратки имейли на приятелите си, влизала бе в социалните мрежи и изобщо не бе осъзната, че някой следи всяко нейно движение. И не просто някой. Айрис Лолес.

— Въпреки това за няколко минути се притесних, че ще помислиш, че аз съм съчинила цялата история.

— Аз съм подозрителен човек — призна Дрю. — Но освен това съм доста добър в преценката си за хората. Ти не си от тези, които мамят. Така че не се тревожи за това. Утре ще се върнеш към работата си, все едно нищо не се е случило. Аз ще инсталирам чист софтуер и непроследим достъп до интернет, макар да смятам, че е по-добре да продължиш да използваш досегашната си операционна система, която тя наблюдава. Понеже не сме били включени към уайфай, докато бяхме в сградата на „Маккей-Тагарт“, тя няма откъде да знае, че си се опитата да получиш достъп до файловете и си открила, че липсват. Аз изтрих всякаква следа, че изобщо си влизала в тази част на системата. Когато следващия път провери дейността ти, няма да открие нищо, освен факта, че гледаш прекалено много домашни видеа за малки кученца и пишеш мръснишки роман.

— Какво? — Заля я огромна вълна на срам. — Чел си книгата ми?

Устните му леко се извиха.

— Само колкото да разбере, че нямаш нищо против мръсните разговори и очевидно си доста разкрепостена що се отнася до секса. Наложил се да проверя цялата система. Я ми кажи нещо. Наистина ли си казал на Карли, че съм „невероятно секси“?

Подло копеле.

— Казах още и че си дяволско изчадие.

Той сви рамене.

— Наричаш са ме и по-лошо.

— Как си могъл да четеш имейлите ми? Каза, че не ме подозираш.

— Вярно е. Четенето на електронната ти поща няма нищо общо с това дати те подозирам, а с факта, че моята майка знае за теб неща, които аз не знам. И това ме изпълва с желание да я нараня. — Той отново се извърна към прозореца. — Тя е оставила онази снимка за един от нас. Планирала го е, защото е смятала, че аз, Райли, Бран или Мия ще сме следващите, които ще отворят онази кутия. На практика все едно се е подписала. Исках да видя нещо приятно. Ако в компютъра си имаше свои голи снимки, щях да разгледам и тях. Щях да го сторя, за да се почувствам по-добре. Ето що за човек съм. Би трябвало да си помислиш за това.

Да, той беше това и толкова много повече. Единственото, което, изглежда, не умееше, беше да лъже. А и не би го затруднило да прочете имейлите ѝ, след като не бяха защитени с парола. Имейлът, за който споменавах, гласеше: *Дрю Лолес е кретен*. Ако беше на негово място, тя навярно също щеше да го прочете.

А книгата беше в лаптопа, когато му го даде. Шелби се сви при мисълта за сцената, която пишеше. Суперсекси умник говореше мръсни думички на главната героиня — сериозна и прекалено съдържана журналистка.

Да, може и да си бе фантазирала за мъжа. Започнала беше да пише книгата преди две години и нейният герой беше снажен, прекрасен, тъмнокос адвокат, който през последните няколко месеца се бе превърнал в русокос технически гений. Май имаше проблеми, с които щеше да се наложи да се справи.

Дрю беше самотен. Тя беше самотна. Работеха заедно по случая. Толкова ли щеше да е нередно, ако двамата се утешат взаимно? Не беше някаква голяма любов като при Карли и Бран, но пак можеше да е приятно.

— Ако бях съсипана от нещо, как щеше да ме утетиш? — попита Шелби тихо.

— Какво те кара да мислиш, че съм способен да утеша някого?

— Аз съм оптимистка по природа — призна тя. — Да не би да казваш, че не си способен да предложиш утеха?

— Не знам. Да кажем, че не ме бива много в това.

— Опитай. Помисли. Преживяла съм това, на което ти днес беше подложен.

Той стана и отиде до бара. Наля си още едно питие.

— Не знам. Бих могъл да предложа да ти купя нещо.

— Нямам нужда от нищо.

— Всеки се нуждае от нещо — настоя той.

— Това, от което имам нужда, не може да се купи.

Дрю се свлече обратно в седалката.

— В такъв случай не съм сигурен, че съм твоят човек. Освен ако не искаш да ти напиша някоя програма. Сериозно се съмнявам, че това би оправило нещата.

— Какво би направила сестра ти?

— Щеше да каже нещо мило, да те прегърне или... Искаш ли прегръдка? — Изрече го така, сякаш идеята изобщо не му бе хрумвала. И очевидно не беше добре дошла. — Не си падам особено по прегръдките.

— Значи, не вярваш, че физическата проява на привързаност е начин да утетиш партньора си?

— Предполагам, че досега не съм имал партньор, който би намерил това за утешително.

Шелби се изправи. Очевидно приказките нямаше да изтръгнат Дрю от мрака, обзел душата му. Той се нуждаеше от повече. И докато той навярно не осъзнаваше какво му беше нужно, то за нея беше съвършено ясно и тя не можеше да се възпре. Трябваше да му го даде. Младата жена пристъпи към него.

Протегна ръка и той я пое, в очите му се появи разбиране и Дрю я притегли в скута си. Остави чашата настрана и обви ръце около талията ѝ.

— Ах, сега разбрах. Ти ме питаше как бих могъл да те утеша, но всъщност се интересуваше как ти би могла да ме успокоиш — въздъхна той. — Казах ти, че загарявам бавно, когато става дума за социално общуване. Нека започна отначало. Бих те целунал, Шелби. Бих те целувал дълго и страстно. Бих те целувал, докато забравиш за всичко на този свят, освен за мен.

Може и да не беше от най-съобразителните мъже, когато трябваше да отгатне желанията ѝ, но знаеше как да я разтопи.

Шелби прокара пръсти през косата му, приглаждайки я назад.

— Аз не съм като другите жени в живота ти, Дрю. Не искам да ми напишеш чек или да ми уредиш някоя хубава работа. Но аз наистина искам да те утеша, когато се чувстваш зле. Да, писах на Карли за теб. Най-вече те наричах с всевъзможни имена, но споделих, че ме привличаш. Мисля, че Карли е прозряла истината през всички обидни имена, с които те наричах. Очевидно тя изобщо не е била изненадана да разбере, че двамата се срещаме.

— Нали ти казах. — Той разпери длан върху гърба ѝ и започна да чертае успокоителни кръгове. — Бран ми каза, че трябва да те поканя на среща, в деня, в който се запознахме. Прости ми, задето прочетох онзи имейл. Обещавам, че ще уважавам личното ти пространство, но в онзи момент аз просто...

— Искал си да бъдеш близо до мен, но не си могъл да отгатнеш как?

— Имах нужда от нещо, което да ме разсее. Не нещо. Нуждаех се от теб. Прости ми.

Този мъж щеше да я убие. Тя обхвана с шепи великолепната му брадичка.

— Прощавам ти, но искам да уважаваш личния ми живот. Освен в случаите, когато откачената ти майка реши да проникне в лаптопа ми.

— Сигурен съм, че е хакнала и телефона ти.

— По дяволите. — Тя посегна към телефона си.

Той задържа ръката ѝ.

— Остави. Затова ти изпращах всичко по куриер.

Сторило ѝ се бе странно и параноично, че той изпращаше куриери, които чакаха за отговор. Когато го бе помолила да ѝ се обади, за да поговорят, той ѝ бе изпратил предплатен телефон.

— Ти си знаел?

— Не бях сигурен, но точно така бих постъпил аз спрямо жена, започнала внезапно да проявява интерес към убийство, чието разследване е приключило. Ако бях убиецът. Подозирам, че сега тя постоянно ме следи.

— Трябва ли да си купя нов телефон?

— Бих ти купил още утре безопасен телефон, но не. По-добре да използваш своя и да я оставиш да те подслушва. Ти си луда по мен и в момента журналистиката изобщо не те интересува. Искаш да прекараш известно време с мен и да работиш над книгата, която пишеш. Може ли да я прочета?

Тя поклати ужасено глава.

— Не.

— Но на мен ми се стори толкова интересна. Най-много ми хареса, че няколко пъти беше написала думата „член“. И „женственост“. Твоята героиня изглежда много заинтригувана от „пакета“ на героя ти, ако се сещаш какво искам да кажа. Споменах ли ти колко си сладка, когато се изчервяваш?

Аха, тя усещаше пламналите си страни.

— Не, но изглежда, че когато съм с теб, постоянно го правя.

— Не искам да се срамуваш от мен. Не искам да се чувстваш заплашена или да се боиш от мен. Писнало ми е от хора, които всячески се стараят да ми угодят. Дори ми харесва, когато ми крещиш. Между другото, много си красива и когато се караш.

Той беше толкова необикновен и това по някакъв начин й въздействаше. Тя му бе казала, че не е като останалите жени в живота му, ала обратното също беше вярно. Мъжът, с когото бе излизала преди Дрю, беше чаровен, с изтънчени обноски и много добър в светските игри. Дрю не притежаваше нито едно от тези качества, но при все това нещо в него неустойимо я привличаше.

— Сериозен ли си за това да видим докъде можем да стигнем?

— Напълно, Шелби. Ако не ми вярваш за нищо друго, повярвай в това. Искам да бъда с теб и да видя дали ти си жената, която може да се справи с моята увредена личност. И преди да кажеш нещо оптимистично, трябва да знаеш, че увреждането е много дълбоко. За теб би било по-разумно да ме зарежеш.

— Мисля, че мога да се справя. — Тя повдигна лицето му и се взря в удивителните му сини очи. — Може и аз да съм донякъде увредена.

Той наклони лице към нея, устните му доближиха нейните.

— Аз определено мога да се справя с твоето увреждане.

Дрю я целуна, устните му се впиха страстно в нейните.

Този път не се поколеба. Изглежда, си позволяваше да ѝ се наслади. Ръката му откри коляното ѝ, плъзна нагоре полата ѝ. Тялото ѝ пламна.

— Кажи ми, че мога да те докосна — прошепна той в устните ѝ.

— Дрю, ние не сме сами. — Тя искаше той да я докосва, всъщност копнееше за ласките му. Той отново я целуна, езикът му се плъзна по долната ѝ устна, настоявайки да го пусне. Тя се отвори за него и мигом бе възнаградена с най-чувственото преплитане на езика му с нейния.

Той нахлу по-надълбоко, ръката му обхвана коляното ѝ.

— Никой няма да ни прекъсне. Не и докато не стане време за кацане или аз не пожелаю нещо.

— Често ли правиш това?

Дрю се намръщи.

— О, ти мислиш... не. Искам да кажа, че тук провеждам много срещи. Никога досега не съм бил интимен с жена по време на полет. Знам, че няма да го повярваш, но досега не съм бил много изобретателен, когато се е отнасяло за секс.

Толкова праволинеен.

— Говориш в минало време. Да разбирам ли, че сега искаш да бъдеш малко по-див?

— Може би съм се нуждаел от правилната жена, за да разпали въображението ми. Искам да те чукам тук, Шелби. Искам да вдигна полата ти нагоре, да разкопчая панталоните си и да те чукам до припадък и не желая да бъдеш тиха. Не ми пука дали някой ще чуе, стига да не коментират. Това е моят самолет и ако искам да чукам най-красивата жена на света на него, ще направя точно това.

Дрю знаеше как да повдигне женското его. В едно отдалечено кътче на съзнанието ѝ един глас ѝ нашепваше, че този мъж е прекалено добър, за да е истински, но тя не слушаше.

— Докосни ме, Дрю.

Триумф озари лицето му и устните му отново завладяха нейните. Отново и отново той я целуваше, докато ръцете му обхождаха тялото ѝ. Той нежно разтвори краката ѝ, за да може да прокара ръка по женствеността ѝ. Бегла ласка, която накара кръвта ѝ да закипи и да жадува още. Дрю целуна устните ѝ, брадичката, шията. Ръката му се измъкна изпод полата и се придвижи нагоре, за да обхване гърдата ѝ.

— Искам да те докосвам навсякъде. Мамка му, ти си толкова мека.

Той не беше. Тя усещаше ерекцията му, пулсираща до нея, и в нея нямаше нищо меко. Готова ли беше за това? Тялото ѝ определено бе, ала Шелби не беше сигурна за сърцето си.

Душата ѝ наистина беше наранена. Изпитваше ужасяващ страх да не бъде изоставена, а ето че сега беше на път да се привърже към един мъж, с когото не биваше да се среща, камо ли да спи. Без значение какво бе казал той, фактът, че тя щеше да пише книга за семейството му, неминуемо щеше да забие клин помежду им. Би било много по-благоразумно да спазва дистанция, но ръцете му бяха като божествен допир до кожата ѝ. Той плъзна едната си ръка под плата на сутиена и тя едва не изстена от невероятното блаженство. Зърната ѝ щръкнаха, а търкането на палеца му върху едното изпрати огнен импулс до най-съкровената ѝ част.

Преди да осъзнае какво прави, той я обърна в скута си и Шелби се озова с гръб към него. Коленете му разтвориха широко краката ѝ, полата ѝ се вдигна нагоре и тя почувства хладен повей върху откритите си бедра. Езикът му облиза чувствителната кожа върху шията ѝ, докато той милваше гърдите ѝ. Шелби едва смогваше да си поеме дъх. Никога в живота ѝ мъж не я бе възбуждал така за толкова кратко време, но може би тя е била готова за него от мига на първата им среща. Всеки момент след това беше едно дълго съблазняване. Дори когато му беше толкова бясна, че едва се побираше в кожата си от гняв, тя си го бе представяла в леглото.

Всички причини, поради които трябваше да го отблъсне, се бяха изпарили.

— Искам да свършиш, Шелби — прошепна той, преди езикът му да обиколи мидичката на ухото ѝ. Той потърка зърното ѝ между палеца и показалеца си, преди леко да го пощипне. — Искам да те накарам да забравиш, че на тази земя съществува някой друг, освен нас двамата. Ние сме единствените хора, които имат значение, затова не се сдържай с мен.

Тя не можеше да мисли за нищо друго, освен за ръцете му, които я прегръщаха, за гласа му, станал дрезгав и дълбок, пълен с тъмна сласт и обещания.

— Аз също искам ти да...

Дясната му ръка се отдръпна от гърдата ѝ и внезапно полата ѝ бе вдигната почти до кръста, и тя почувства как пръстите му се плъзнаха под ластика на бикините ѝ. Толкова близо. Той беше толкова близо до мястото, където тя го искаше да бъде. Само още малко.

— Какво искаш аз да? — Пръстът му докосна клитора ѝ, но не беше достатъчно близо. Това бяха нежни милувки, а тя се нуждаеше от сила. Жадуваше я.

— Искам да ме докоснеш.

— Направих го, бебче. Виж, отново го правя. — Върхът на пръста му я докосна леко.

Разочарованието се надигаше като бърза и мощна вълна.

— Знаеш какво искам, Дрю.

— Да, зная — промълви той с вбесяващ кикот. — Но искам да те чуя да го казваш. Искам тази умна, сладка уста да ми шепти мръсни думички. Няма да бъда нежен любовник с теб, Шелби. Искам повече. Искам да ми се отдадеш без остатък. Искам онази част от теб, която никой друг не познава.

Той искаше онази част, чието съществуване тя никога не бе признавала, освен върху страниците на романа, който искаше да напише. Някак си той съвсем естествено бе пуснал тази Шелби на воля.

— Накарай ме да свърша, Дрю, искам да ме галиш и да ме накараш да свърша. Да ме накараш да креця.

Устните му се придвижиха надолу по шията ѝ, ръката му я притисна. Тя бе приклепена между ръцете и члена му и нямаше да се измъкне, докато не получише всичко, което той ѝ бе обещал.

— Точно това искам, бебче. — Палецът му откри нежните гънки, описа кръг, преди пръстите му да проникнат дълбоко в кадифените глъбини. — Толкова си влажна.

Тя не помнеше някога да е била толкова влажна и готова за мъж. Дълбоко в сърцето си знаеше, че този отклик беше само за Дрю. Химията помежду им беше невероятна и тя бе готова да я изследва.

— Моля те, Дрю.

— Да — прошепна той. — Ще ти дам това, което желаш. Искам да си щастлива.

Тя забрави за всичко, освен за ръката му върху женствеността си и за твърдия натиск на пениса му отзад. Отново и отново пръстите му

проникваха дълбоко в нея, докато палецът му неуморно я масажираше. Тя се притисна към него, откривайки идеалния ритъм. Усещането се надигаше и надигаше, докато не се превърна в мощна вълна, която не можеше повече да удържа.

Оргазмът избухна в нея и тя простена. Толкова хубаво. Удоволствието се разпростря по кожата ѝ и тялото ѝ се отпусна назад, потръпвайки от сладко задоволство.

— Да, бебче. Точно това исках. Сега ще те вдигна на ръце и ще те отнеса в спалнята, където яко ще те чукам. Ти си толкова влажна за мен.

— Тук има спалня? — чу се да пита тя, но беше съсредоточена върху лекотата, с която той се справяше. Тя не беше от най-слабичките. Ала това нямаше значение за господин Мускули. Той просто я намести в ръцете си и се изправи, сякаш беше лека като перце. Да, това също ѝ въздейства.

— Разбира се. Това е най-малкият от самолетите ми, но понякога обичам да подремвам, когато летя до Ню Йорк или Ел Ей. — Очите му блестяха от страст, когато ги сведе към нея. — Но сега за пръв път ще обладавам богиня на борда му.

Ръцете ѝ се вдигнаха, готови да изпълнят всяка повеля на този мъж.

— Господин Лолес, толкова съжалявам, че ви прекъсвам. — Женски глас разруши интимния миг. Стюардесата стоеше на прага на кабината, извърнала очи.

— Отлично, тогава не го правете — отвърна Дрю с равен глас.

— Какво не е наред? Не му обръщайте внимание. Той изобщо няма маниери. — Шелби знаеше, че се налага да поеме нещата в свои ръце, защото вероятността тази жена да влезе в кабината без причина, бе нулева.

— Става дума за господин Хачърд — заговори стюардесата. — Не вдигате мобилния, затова той се обади на пилота, който ме помоли да ви информирам. Шофьорът ви очаква на летището в Остин, за да ви закара в полицейския участък.

Дрю пусна Шелби на крака, внезапно заинтригуван от разговора.

— Защо трябва да ходя там?

— Защото е имало нахлуване в дома ви. Полицията е арестувала заподозрения — обясни стюардесата.

— Отлично. — Дрю се пресегна към ръката ѝ. — Ще говоря с тях на сутринта.

Шелби отново бе повлечена към мистериозната спалня. Дрю се държеше като пещерен човек, но имаше нещо секси в настояването му. Явно изобщо не го бе грижа, че някой бе нахлул в къщата му.

— Дрю, помисли за това. След няколко месеца ще представиш новата си система. Ако са откраднали програмата?

— Ще напиша нова.

— Господин Лолес, от полицията твърдят, че арестуваният е ваш брат — обади се стюардесата.

Това накара Дрю да се закове на място.

— Моите братя имат ключове.

— Младежът казва, че името му е Ноа, а Бенедикт Лолес е бил негов баща. Сигурна съм, че е някаква грешка, но господин Хачърд звучеше много разтревожен по телефона.

Дрю пусна ръката ѝ.

— Колко време остава, докато пристигнем?

Стюардесата пристъпи към бара.

— Ще кацнем след двадесет минути и както казах, на летището ви очаква кола, за да ви вземе. Желаете ли да ви приготвя още едно питие, сър?

Дрю се свлече в седалката, очите му бяха добили познатото далечно изражение.

— Уиски, моля.

Какъв нов ад ги очакваше сега? Каквото и да беше, тя щеше да бъде до него.

— Аз ще се погрижа. Много ви благодаря.

Шелби му наля уиски и седна до него. Той беше толкова далечен, колкото близки бяха само допреди минути.

Младата жена плъзна ръка върху неговата, оставяйки тишината да ги обгърне.

Зарадва се, когато ръката му покри нейната и пръстите му се преплетоха с нейните.

— Ще дойдеш ли с мен? — попита Дрю, без да я поглежда.

Тя се облегна на рамото му.

— Разбира се.

Дрю отново потъна в мълчание, но тя остана сгушена до него.

5.

Дрю се взираше през еднопосочно пропускливото стъкло в хлапето, седнало от другата страна в залата за разпити в полицейския участък с белезници около китките. Ноа Уокър изглеждаше по-млад от своите деветнадесет години, докато разговаряше с полицейския детектив. Носеше развлечена тениска и яке, което беше прекалено тънко, за да го стопли. Имаше нужда и от подстригване.

— О, Боже мой! Така ли си изглеждал на тази възраст? — Шелби пристъпи до него и ченето ѝ увисна, когато зърна младия мъж, опитал да проникне в къщата му.

Според полицията не бил стигнал много далеч. Хлапакът успял да прескочи оградата и бил засечен от камерата на охранителната компания на Дрю. Била повикана полиция и те намерили младежа край басейна, полузаспал върху един от шезлонгите. Със себе си нямал нищо, освен раница, пълна с евтини протеинови блокчета, два чифта дънки, суитшърт и малко бельо. Освен това открили в джоба му цели единадесет долара и двадесет и три цента и използван билет от Кънектикът до Остин.

— Той изобщо не прилича на мен.

Шелби го погледна, сякаш бе изгърсил най-тъпото нещо на света.

— Дрю, той е твое умалено копие. — Гласът ѝ се сниши въпреки факта, че бяха сами. — Има ли някакъв начин майка ти да е била бременна, когато си е тръгнала?

— Имаш предвид, когато е убила баща ми и любовницата му, не е успяла да убие децата си и е приела напълно нова идентичност?

Тя не обърна внимание на думите му.

— Времето съвпада. Прочетох доклада на полицията за него. Ноа е бил роден осем месеца, след като баща ти е бил убит. Името на майката върху акта за раждане е Лия Уокър. Бащата не е вписан. Бил е роден в Ню Йорк. Познато ли ти е това име? Дали не е някое от фалшивите ѝ имена?

О, да, той бе разпознал името.

— Двамата с Иън говорихме за нея по-рано днес следобед. Според него Лия Уокър е била приятелка на Патриша, която през годините я е запознавала с богати клиенти. Но не спомена нищо за дете. Разбира се, аз не съм им поръчал да търсят дете, а те току-що са започнали да я разследват. Макар че смятам да попитам Карли за нея. Карли е работила с години за Патриша. Предполагам, че е познавала повечето ѝ приятелки.

Шелби се извърна и погледна към стаята.

— Той изглежда толкова изплашен.

— Навярно е отличен актьор. — Хлапакът беше троянски кон. Ето какво беше. Майка му бе намерила актьор на подходящата възраст, който приличаше малко на Дрю, и явно го бе изпратила тук, за да... за да направи какво? Да създаде хаос? Да размекне сърцето на Дрю? Беше пълна идиотка, ако си мислеше, че той ще се хване на тази въдица. За него хлапето беше точно това, което мислеше, че е — змия в тревата, дебнеща да ухапе всички тях.

— Значи, твърдиш, че майка ти е починала преди няколко години? — попита детективът в стаята за разпити.

Младежът кимна и сведе поглед към ръцете си, като че ли не можеше да повярва, че още са с белезници.

— Аха. Беше преди четири години, но ние не бяхме много близки. Тя ме изпрати в пансион, когато бях на седем. Не че и преди това съм я виждал много често. Имах бавачка. Майка ми прекарваше много време извън града.

— Какво правеше през лятото? — продължи с въпросите детективът.

Хлапакът, който, както Дрю бе разбрал, беше на деветнадесет и не бе съвсем хлапак, се изправи на стола.

— Отсядах при приятели. Това правех, откакто се дипломирах в „Крайтън“. Е, това беше, преди всички да заминат в колеж. Мама бе предплатила таксата за гимназиалното ми обучение, но очевидно е завещала всичките си пари и собственост на сестра си. Дори не знаех, че е имала сестра, така че се оказах прецакан.

— Твоята леля не е ли поела попечителството над теб? По онова време си бил петнадесетгодишен.

Младежът сви рамене.

— Тя не ми се обади. Дори не знаех, че мама е починала, научих го чак след погребението. Ченгетата казаха, че не са открили името ми в телефона ѝ, нито някъде в къщата. Сякаш изобщо не съществувах. Една приятелка на мама се погрижи за мен. Предполагам, че е станала моя приемна майка, но тя почина от рак преди седем месеца. Оттогава отсядам в мотели.

— И така, съгласно това, което си казал на полицаите на местопрестъплението, наскоро си получил писмо, твърдящо, че си брат на Андрю Лолес?

Ноа въздъхна, сякаш беше благодарен, че най-после му задават този въпрос.

— Да. Беше в раницата ми. Ако искате, можете да го прочетете. Беше картичка, изпратена в мотела, в който бях отседнал. Нямам представа кой друг е знаел, че съм там, освен неколцина приятели. Беше странно, защото всички, които познавам, ми пишат имейли.

— Предполагам, че върху картичката не е имало обратен адрес? — попита полицаят.

— Беше изпратена от пощенска станция в Ню Йорк. Всъщност не мога точно да я проследя. Обикновените пощи са скапани — завърши Ноа и се намръщи.

— Значи, си получил тази картичка и си решил да се свържеш с Андрю Лолес? — продължи да разпитва полицаят.

— Винаги съм се питал кой е бил баща ми. Мама все казваше, че нямало значение, защото бил мъртъв и било по-добре да не знам. В картичката пишеше, че моят баща е Бенедикт Лолес и ако искам да узная истината за живота си, трябвало да откроя брат си Дрю Лолес. Това беше всичко, което пишеше. Опитах се да му се обадя, но се оказа доста трудно да се свържа с него. Останали ми бяха малко пари и реших да дойда тук. Аз приличам на него. Мисля, че е вярно. Смятам, че той е мой брат. Полубрат, предполагам.

— О, съмнявам се в това — рече Шелби под нос.

— Той не е мой брат. — Дрю нито за секунда не бе повярвал в това. — Историята е напълно абсурдна. Според Хач накрая родителите ми почти не са си говорили.

— Може и да не са си говорили, но са правили нещо друго — промърмори Шелби, без да откъсва поглед от хлапака. — Дрю, той сякаш е твой близък.

— Значи, тя явно е намерила някого, който прилича на мен. — Нямах значение дори и това хлапе да си бе направило ДНК тест, който го доказва. Той не беше брат на Дрю. Беше нечие богаташко синче. Училището „Крайтън“ бе едно от най-престижните частни учебни заведения в света за ученици от първи до дванадесети клас. Шибаният президент на Съединените щати беше учил там. Както и онзи тип, който изработваше частните му самолети. Училището беше за тузарите и елита. Ако майка му наистина бе родила това синче, очевидно я е било грижа за него много повече, отколкото за другите ѝ деца. Ноа е безделничил в частно училище, докато Дрю и останалите се бяха борили, за да оцелеят.

Не беше негов брат. Мамка му, нямах начин.

Обаче беше шибан кучи син, който бе съсипал деня на Дрю, при това в много отношения. По това време вече трябваше да си е у дома и да се труди над третия или четвъртия секс рунд с Шелби. Възнамеряваше да я откара у дома, да я отведе в леглото и да не ѝ позволи да мръдне оттам поне няколко дни.

— Значи, си решил да дойдеш тук и да се срещнеш с брат си? — скептично попита детективът. — Който по случайност е един от най-богатите мъже в света.

Слава Богу, че поне някой проявяваше скептицизъм, защото Дрю усещаше как сърцето на Шелби се облива в състрадание, докато хлапето продължаваше да нарежда съзливата си, добре подготвена история.

— Спечелих стипендия за „Харвард“, но не можах да осигуря останалата част от таксата — обясняваше Ноа. — Мислех, че ще мога да се справя, но в крайна сметка напуснах. Регистрирах се в една агенция за почасова работа, но там не се търсят програмисти. Това е единственото, в което ме бива, освен ученето. После получих тази картичка. Сега разбирам защо съм толкова добър в програмирането. Моят брат е най-блестящият програмист на света. Той е гений. Очевидно моят баща също е бил гений.

От устата на детектива се разнесе презрително изсумтяване.

— Твоят баща е убил съпругата си и се е самоубил. Не е бил толкова блестящ в живота.

Дрю реши, че може би не харесва чак толкова този детектив.

— Има хора, които не вярват в това. Някои смятат, че е бил убит, за да може компанията, която е основал, да продаде идеите му.

— Конспиративни бръцоловеници на откачалки — изстреля детективът.

— Е, той, изглежда, си е написал домашното — отбеляза Шелби.

— Да. Много добре е подготвен.

Тя се извърна към него, когато детективът се захвана да разпитва Ноа как се е добрал до Остин.

— Знаеш, че през годините неколцина журналисти са работили по случая.

— Никой от тях не е открил истинско доказателство. И е нелепо да ги наричат журналисти. Те са конспиративни теоретици, както каза детективът. Доколкото знам, една от работните хипотези е, че извънземните са отвлекли истинското тяло на баща ни и сега той работи за тях.

В съзнанието му за миг проблесна обгорелият труп на баща му, но той не съдържаше никаква информация, за разлика от шибаното сърце, което тя бе нарисувала на гърба. Сякаш е било подарък от нея. Сякаш смъртта е била целта и най-голямото постижение в живота на майка му.

Оставила е фотографията, знаейки, че следващият, който ще отвори онази кутия, навярно ще е едно от децата ѝ. Искала е първото нещо, което той, братята му или Мия видят, да бъде овъгленото тяло на техния баща. Дали това беше нейният начин да им каже да стоят далеч? Или е бил нейният начин да изпрати послание? Нейният начин да каже: *Погледни това. Ти си също като мен, Андрю. Ти си безмилостен. Ти си мое дете. Останалите приличат твърде много на баща си, но ти... о, ти си мой...*

— Дрю?

Той разтърси глава, сякаш можеше да пропъди отвратителните мисли.

— Какво?

— Попитах дали искаш да ти донеса нещо за пиене — повтори Шелби.

Скоч. Един казан скоч може би щеше да му помогне да се отпусне.

— Не, благодаря.

Отново насочи внимание към последния подарък на майка си, но мислите му бяха заети с Шелби. За един кратък момент беше забравил всичко, освен нея. Когато я държеше, доставяйки ѝ удоволствие, той не беше мислил за нищо, освен за тази жена. Не искаше питие, нито компютър. Желаше единствено нея. Тя беше тази, която караше целия лош свят да изчезне.

— Значи, си решил да нахлуеш в къщата? — Детективът се облегна удобно назад в стола, като че ли имаха на разположение цялата нощ и той ни най-малко не се притесняваше да я прекара тук. — Да не би да си мислил, че така ще спечелиш симпатията на брат си?

Ноа въздъхна.

— Искях да го почакам. Ясно ли е? Осъзнавам, че беше глупаво, но трябва да го видя. Няма къде другаде да отида. — Очите на хлапето се наляха със сълзи, но то успя да ги преглътне. — Похарчих всичките си пари за автобусен билет дотук и за таксито, което ме закара до дома на брат ми. Вижте, не съм се опитвал да вляза в къщата. Бях толкова уморен, че съм заспал край басейна. Ако се бях опитал да проникна вътре, нямаше ли да хвърля тухла по прозореца или нещо подобно?

— Може би не си бил там, за да крадеш. Искаш ли да ми обясниш наличието на нож в раницата ти? — Ченгето извади нещо, което приличаше на малък обикновен нож за рязане на месо. Не беше от добра марка. Изглеждаше назъбен, но не и остър. — Ядосан ли си на господин Лолес?

Ръката на Шелби се плъзна в неговата.

— Не съм ядосан на никого, по дяволите. Живеех в мизерна, долнопробна дупка — изстреля Ноа. — Вие няма да разберете.

Но Дрю разбираше. Дрю знаеше какво означава да е толкова изплашен до смърт, че някой ще го нападне, че вината да ходи с ножче за масло в джоба, защото това е единственото, което е могъл да откъдне. Никога не се разделяше с тъпото ножче за масло.

Къде щеше да се намира сега, ако не беше открил Хач? Ако не го беше убедил да се подложи на лечение и да се изчисти поне донякъде от алкохола, за да намерят инвеститори и да приберат Райли, Бран и Мия? Ами ако бяха оставени съвсем сами на произвола на съдбата?

На вратата кратко се почука и влезе партньорът на детектива. Тя беше жена с компетентен вид, облечена в елегантен костюм с

панталон, сребрилата ѝ коса беше прибрана в строг кок. В ръката си държеше папка.

— Господин Лолес, цялата документация е готова. Нужен ми е само вашият подпис и можем да му повдигнем обвинение за нахлуване с взлом и преследване. Ако той казва истината и няма пари, ще определим гаранция и навярно ще го задържим в ареста до началото на процеса в съда. Това може да стане по някое време догодина.

На хлапака щеше да му се отрази добре да прекара няколко месеца в затвора. Или щеше да прекрати представлението, което щеше да бъде достатъчно красноречив знак за Дрю.

— Отлично. — Ако на майка му поне малко ѝ пукаше за хлапето, можеше да се появи и да плати гаранцията. В противен случай пребиваването на Ноа в затвора разрешаваше огромни проблеми.

— Андрю? — Шелби го гледаше с широко отворени очи. — Не можеш да го изпратиш в затвора.

— Той е нахлул в дома ми. — За Дрю това изглеждаше съвършено логично последствие.

— Той те е търсил — настоя Шелби.

— Да, след деветнадесет години той внезапно е решил, че има брат милиардер. Това изглежда много удобно, нали? Освен това няма значение. Аз имам двама братя и той не е един от тях. — Вдигна ръка над отворената папка, готов да се подпише върху пунктираната линия най-отдолу на листа.

Шелби застана между него и полицайката.

— Дрю, искам да поговоря с теб насаме за няколко минути.

Трябваше да се досети, че няма да му е лесно с нея. Може би няколко минути насаме щяха да помогнат. Трябваше да я остави вкъщи, но беше проявил слабост.

— Моля ви, детектив, може ли да останем няколко минути насаме?

— Можем да го задържим за седемдесет и два часа. Междувременно вие ще имате време да решите как да процедираме, но мисля, че човек с вашето положение би трябвало да е внимателен. — Жената кимна и се отправи към вратата.

Дрю остана сам с Шелби и Ноа от другата страна на стъклото. Детективът, който го разпитваше, бе излязъл преди няколко минути.

Ноа все още беше с белезници. Седеше до масата, отпуснал глава върху ръцете си.

Не че това имаше някакво значение за Дрю, но хлапето беше обучено да изважда най-аве закрилнически инстинкти. Приличаше на шибан заек, уловен в капан, чакащ да бъде изяден.

Но Дрю не даваше и пет пари, защото беше прозрял истинската същност на въпросния заек. В случая тъкмо заекът беше капанът.

— Дрю, онзи млад мъж ти е роднина — подхвана Шелби.

— Не го знаем. — Нямахме да го повярва, докато не направеше ДНК тест. Не че еднаквите гени щяха да означават нещо. Майка му беше неопровержимото доказателство за това. — Освен това, ако той е мой брат, е бил обучен от майка ми. Нима не разбираш, че тя е тази, която го е изпратила?

— Не можеш да си сигурен.

Колко бе наивна.

— Кой мислиш, че му е изпратил онази картичка? Кой друг би могъл да знае за роднинските му връзки? През целия си живот той е смятал, че името му е Уокър. Получава тайнствена картичка и внезапно се оказва от отбора Лолес? Нито за секунда не го вярвам. Той е едно от следните две неща: или е средство за отвлечане на вниманието, или е явно оръжие срещу мен. И в двата случая може да върви по дяволите и аз ще му изпратя билет за първа класа дотам.

Нямахме как да го заяви по-ясно и грубо. Сега тя би трябвало да разбере.

— Или е жертва като теб. — Шелби се извърна и погледна сцената пред очите им. — Дрю, той е толкова млад. Той е младият Дрю. Какво не би дал ти самият на неговите години, за да намериш някого, който да те спаси? Който да се погрижи за теб?

— Аз се грижех за всички. Не се нуждаех от някого, който да се грижи за мен.

— Да — съгласи се тя. — И си свършил страхотна работа. Ти си бил всичко, от което те са се нуждаели, а сега има още някого, който има нужда от теб.

— Той няма нужда от мен. Появата му тук е дело на Айрис. Нима не го разбираш?

Тя въздъхна — разочарована въздишка — и Дрю сякаш виждаше как се въртят колелцата в мозъка ѝ. Не можеше да не го признае —

Шелби не беше от хората, които лесно се отказват.

— Добре, чувал ли си пословицата *Дръж приятелите си близо, а враговете си — още по-близо?*

— Това е било казано от хора, които не са имали възможност да държат враговете си в затвора. — Той взе папката, готов да подпише. Шелби щеше да забрави за този инцидент, след като отново се съсредоточи върху основния случай. Навярно няколко дни щеше да му е ядосана, но в крайна сметка щеше да осъзнае, че това е най-добрият начин да се справят със ситуацията.

Тя се извърна, втренчила поглед в стаята, където Ноа разиграваше първокласен театър. Сега в шибаните му очи блестяха сълзи. Изглеждаше жалък и нещастен като куче в кучкарник, което знае, че никое семейство няма да го отведе у дома.

Шелби подсмръкна.

— Знаеш, че правя това и заради теб. — Той остави папката. Щеше да бъде по-лесно да се подпише, ако е върху бюрото.

— Не го правиш заради мен, но ти ме научи на нещо.

Думите ѝ прозвучаха заплашително. Не можеше да отрече, че не го биваше особено много в отношенията с жените. Точно заради това никога не бе имал сериозни връзки.

— Какво си научила от мен?

Тя се извърна, очите ѝ бяха зачервени. Избърса сълзите от лицето си.

— Научих, че не бива да ти противореча. Ти не даваш втори шанс на хората, нали? В случая с Ноа ти дори не му даваш и първи шанс.

— Да не би да ми казваш, че трябва да дам шанс на майка ми да внедри своя шпионин? Да ѝ дам шанс да ме нарани, а — което е по-важно — да нарани теб? Говоря сериозно, Шелби. Правя това, за да защитя теб, а не себе си. Той би могъл да те нарани. Може да е тук, за да ти причини зло.

Тя пристъпи към него и вдигна ръце, за да докосне гърдите му, а той беше истински идиот, тъй като от устните му се изтръгна въздишка на задоволство само от допира ѝ.

— Много мило от твоя страна, че си толкова загрижен за мен, Дрю, но аз искам да поговориш с него. Мисля, че дори и да е изпратен от някого, сигурна съм, че не би могъл да живееш в мир със себе си,

ако вкараш брат си в затвора. Трябва да го отведем с нас у дома и да разберем какво става.

— Няма да го заведем в дома си.

— Той може да отседне в къщата до басейна. Разполагаш с достатъчно стаи — продължи да го убеждава тя.

— Напълно изключено — отсече той, но вече започваше да спори мислено със себе си. Първоначалният му инстинкт беше да изпрати хлапето в затвора и никога повече да не помисля за него, но може би щеше да е по-разумно да разбере що за човек е, да го проучи и да открие каква е целта му. Да открие какво е искала да постигне мамичка, изпращайки любимия си син да ѝ свърши мръсната работа.

А после щеше да изпрати шибаняка на някое място, където да научи какво означава истинска нищета и мизерия.

Може би ще е забавно. Само дето съществуваше проблема с Шелби, която живееше с него, а той не можеше да рискува живота ѝ.

— Съжалявам. Ще съм много по-спокоен, ако той е в затвора. А сега ме остави да подпиша тези документи и да си вървим у дома.

Ръцете ѝ се отпуснаха безволно покрай тялото, тя кимна и отстъпи назад.

— Добре. Аз ще отида да проведа няколко разговора.

Да, точно поради тази причина той не се срещаше с жени като Шелби. По дяволите, сега си го припомни.

— Значи, си тръгваш? Ще извикаш такси и ще си тръгнеш в минутата, в която не правя това, което искаш? Това ли е?

Тя се намръщи.

— Не. Не си тръгвам, Дрю. Ще се обадя, за да видя дали мога да намеря адвокат, готов да поеме случая на брат ти. Той не заслужава да отиде в затвора само защото те дразни. Знаеш, че на този свят бедните са тези, които винаги опират пешкира.

Тя забравяше няколко очевидни факта.

— Той е посещавал едно от най-скъпите частни училища в страната.

— Да, но вече не е там и само защото е имал ужасна майка, това не означава, че аз няма да му помогна. Не си ли късметлия, задето мисля така? Защото в противен случай късметът и на теб яко щеше да ти изневери, господинчо.

— Значи, ще се прибереш у дома с мен, но подозирам, че няма да продължим оттам, докъдето бяхме стигнали? — Дрю знаеше, че тя няма вина, задето ги бяха прекъснали, но при все това не можеше да не се чувства измамен.

— Майтапиш ли се с мен? Искаш да се прибера у дома с теб и да правим секс? След всичко, което се случи тази вечер?

— Мислех, че искаш да ме утешиш и приласкаеш. Нека ти кажа нещо, Шелби. Точно в този момент дяволски много се нуждая от утеха.

Тя го прониза с убийствен поглед, който би трябвало да го накара да се почувства неудобно, но Шелби изглеждаше толкова сладка.

— Да не си посмял да ме манипулираш, Андрю Лолес. Никак няма да ти хареса това, което ще последва. Преди бях мила и да, исках да те утеша, да ти дам известно спокойствие. Но в момента съм малко ядосана и не, няма да спя с теб.

Точно това си мислеше и той.

— Значи, аз правя само едно нещо, което ти смяташ за погрешно, и вече не те привличам.

— Ние сме насред сериозен спор — заяви Шелби и изсумтя възмутено. — И ядът няма да ми мине само защото ти си възбуден. Господи, ама наистина хич не те бива в тези работи.

— Аха, май вече го изтъкнах. — Дрю се втренчи в доклада. Един подпис и той никога повече нямаше да види Ноа Уокър. А Шелби щеше да го смята за най-големия негодник на света. Щеше да развали мнението си за него, а това го притесняваше. Пък и тя имаше право, че е по-добре да държи враговете си наблизо. Това ли искаше? Мамка му. Мамка му. Мамка му.

— Добре. Ако му позволя да остане в къщата до басейна, ти ще преместиш нещата си в моята спалня. Ще трябва да спиш с мен. Това е сделката.

Тя се вторачи в него за миг. Гледаше го така, сякаш беше изтърсил нещо много глупаво, но той нямаше намерение да се отказва от думите си. Щом щеше да пренебрегне всичките си инстинкти, трябваше да получи нещо в замяна и това беше Шелби в леглото му. Може би не по начина, по който си го беше представял. Но тя щеше да бъде там.

Тя пое дълбоко дъх, като че ли се опитваше да прояви търпение. Да, често ѝ се налагаше, когато беше с него.

— Дрю, не всичко на този свят е сделка.

Е, това щеше да бъде.

— Добре. Ще отида да кажа на детектива, че го вземаме с нас, и довечера ще спя *при* теб. Но трябва да разбереш, че да спя в едно и също легло с теб, не означава, че ще правим секс. Това не подлежи на сделка и на обсъждане.

— Чудесно. Поставям това условие, защото искам да си ми под око. Трябва да съм сигурен, че посред нощ няма да те убият. — Това беше лъжа. Голяма, опашата лъжа, но не възнамеряваше да отстъпва. Нямах да я докосне, ако тя не го помолеше.

Това вероятно също беше лъжа.

Шелби продължаваше да клати глава, докато излизаше от стаята.

Дрю се извърна. Неговият „брат“ се взираше право напред, макар че едва ли гледаше нещо конкретно. Стоически. Имаше стоически вид.

През онази нощ Дрю също бе имал такъв вид. Когато след пожара ги отведоха в полицейския участък, той бе запазил самообладание, докато останалите плачеха. Трябваше да бъде силен заради Райли, Бран и Мия, които се нуждаеха от подкрепата му. Защо това хлапе беше силно?

Дрю се извърна, тъй като нямаше значение. И това не беше лъжа. Постъпваше така само и единствено заради Шелби.

Молеше се да не допуска грешка, която да струва скъпо и на двамата.

* * *

Шелби се усмихна на бебето Дрю. Трудно ѝ беше да мисли за него по друг начин. Той толкова много приличаше на брат си, че чак не беше за вярване. Дрю навярно не беше с всичкия си, ако си мислеше, че Ноа Уокър не му е роднина.

— Сигурен ли си, че не искаш да спрем някъде, за да ти купим някои неща? Мога да кажа на шофьора да ни закара до някой магазин. Едва ли имаш в раницата всичко, от което се нуждаеш.

Бебето Дрю ѝ се усмихна. Усмивката на Ноа беше широка и открита. По това не приличаше на брат си.

— Добре съм. Имам четка за зъби и бельо. Нямам нужда от нищо повече. Обещавам, че няма да създавам главоболия. Просто искам да опозная семейството си. Още не мога да повярвам, че имам семейство.

— Да, аз също не мога. — Дрю бе изпаднал в обичайното си мрачно настроение, след като тя бе изпълнила ролята на неговата съвест по-рано вечерта.

Шофьорът бе дал газ и колата летеше с висока скорост по магистралата, водеща към големите къщи, покрай бреговете на езерото Травис.

Ноа седеше срещу тях и изглеждаше притеснен. Явно се чувстваше неудобно върху седалката в дългата лимузина.

А Дрю отново пиеше скок. Навсякъде ли имаше бутилки? Шелби подозираше, че ако спрат насред улицата, някой ще ги очаква с кристална гарафа в ръка.

— Съжалявам, че разбра по този начин — подхвана Ноа. — Предполагам, че изобщо не ми дойде наум, че след като съм син на Бенедикт Лолес, това означава, че той е изневерил на майка ти. Не исках да ти причиня болка.

— Много добре знам на какво е бил способен баща ми — тросна се Дрю.

— Дрю се опитва да каже, че е знаел, че отношенията между майка му и баща му не са били много добри. Всичко е наред. Ти не си вестител на лоши новини.

— Определено не исках да кажа това — заяви нацупено Дрю.

Тя го стрелна предупредително и той отново се върна към скоча си. Шелби насочи вниманието си към Ноа.

— Утре ще излезем да ти купим някои неща. Сигурна съм, че имаш нужда от дрехи. Откога живееш на улицата?

— Той каза, че е бил отседнал при приятели — изтъкна Дрю.

— Излъга. — Дрю се мислеше за голям умник, но тя познаваше уличните хитрини, с които Дрю не се беше сблъсквал дори в приемните домове. — Той си затваряше очите всеки път, когато обясняваше къде е живял. И аз мисля, че излъга за това как е платил автобусния билет.

— Да не би да си експерт по разобличаване на лъжи? — Дрю внезапно отново прояви интерес.

Хубаво беше да знае, че и тя можеше да го изненада.

— Работила съм с клиничен психолог, който едновременно беше и агент от ФБР. Редактирах книгата му и той ме научи на няколко трика. Движението на очите е по-голям индикатор от всяко доказателство. Истинският начин да разбереш дали някой лъже, се състои в умението да го разпитваш. Трябва да откриеш пробойни в историята му. Той вече имаше няколко, когато обясняваше къде е работил. Затова се налага да те попитам как наистина си получил онази картичка.

— Не лъжа — заяви Ноа и стисна челюсти, добивайки упорито изражение. — Нито за автобусния билет, нито за картичката. Може и да ме е било срам да призная, че не можах да задържа апартамента. Живеех при един човек, но той се оказа много лош тип, затова си тръгнах, но не намерих къде другаде да се подслоня. Онази картичка се появи в неговото жилище. Просто не желяех да го замесвам.

Очите на Дрю светнаха.

— Разбирам какво казваш. Значи, си използвал адреса на свой приятел, за да получаващ пощата си и като адрес за временната работа.

Ноа скръсти ръце пред гърдите си.

— Да, използвах адреса на приятел.

— Лошият тип или някой друг? — продължи да разпитва Дрю.

Ноа се поколеба.

— Лошият тип.

— Също така каза, че не си имал мобилен телефон — продължи Дрю, задълбавайки по темата. — Тогава как евентуалните ти работодатели са щели да се свържат с теб? Заяви, че си програмист. За кого си писал програми? Аз познавам доста хора в бранша.

— Не ги помня всичките — отвърна Ноа. — Ходех в офиса всеки ден. Така разбирах дали имат работа за мен, или не.

Шелби потръпна. Това беше прекалено очевидно. Младежът не беше добър лъжец. Още едно нещо, по което с Дрю си приличаха. Дрю Лолес може и да беше един от най-успелите мъже на земята, но той не можеше лъже дори ако се налагаше да спаси живота си. Навярно бе в състояние да го направи, когато ставаше дума за бизнес, но в личния живот никак не го биваше в лъжите.

И беше пълен идиот, когато ставаше дума за човешки взаимоотношения. Ако тя дори за миг смяташе, че той наистина се възползва от затрудненото положение на брат си, за да я вкара в

леглото, щеше да си тръгне. Тя го беше притиснала в ъгъла и за него това беше единственият начин да се измъкне.

— Скъпи, агенциите за подбор на персонал нямат такава практика — рече тя мило. — Те никога не наемат човек без телефон. Не и в света на технологиите. Мога да разбере, ако си бил общ работник. Тогава отиваш на място и получаваш работа. В света на технологиите се изискват повече неща.

— Наистина ли можеш да програмираш? — попита безстрастно Дрю.

Сега нямаше никакво колебание. При въпроса очите на хлапето предизвикателно блеснаха.

— Да. Аз съм един от най-добрите програмисти в Ню Йорк. Може и да нямам скъпарска къща, но винаги съм готов да заложа моя талант срещу твоя, братко.

Дрю въздъхна.

— За кого си работил?

Шелби подозираше нещо.

— Хакер ли беше?

Ноа погледна през прозореца.

— Тогава мислех, че върша нещо добро, а и това бе единственият начин да остана в дома му. Доскоро не осъзнавах доколко му е черна шапката.

Хакер „черна шапка“^[1]. Тя не беше особено изненадана. Ако Ноа притежаваше талант и не е имал други възможности, за него щеше да има място в тъмната мрежа^[2].

— Всичко е наред, Ноа.

— Не е наред! — възмути се Дрю. — Знаеш ли какво правят хакерите „черна шапка“?

Да не би той да я смяташе за толкова наивна?

— Като че ли ти никога не си хаквал система, която не е трябвало! Мислиш ли, че не съм те проучила? Защо преди петнадесет години агенти от ФБР са цъфнали на прага ти? Виждаш ли, ти смяташ, че няма доказателство за това, но и аз мога да си наема хакер.

Той се извърна към нея.

— Понякога забравям защо те намирам за толкова привлекателна. И тогава ти ми го напомняш.

Добре беше да знае, че Дрю се е вбесил от представата, че тя е наела хакер.

— Просто казвам, че не бива да си толкова лицемерен.

— Не съм лицемерен, бибче. — Ръката му се плъзна върху нейната. — Ако той е замесен с хакер „черна шапка“, това може да бъде опасно за всекиго, който е близо до него. Знаем как стават тези неща. И така, кажи ми, Ноа. Открадна ли пари от този тип? Защото това обикновено не свършва никак добре.

Ноа се облегна назад, скръсти ръце и цялото му тяло се отпусна.

— Не, не съм откраднал пари от него. Свърших му една последна работа и той ми даде парите, с които дойдох тук. Извинявай. Не исках да знаеш, че съм направил нещо незаконно. Но никой не ме преследва.

— Е, те никога няма да те уведомят, че те преследват — изтъкна Дрю. — А дори и да са решили да го направят, как са щели да се свържат с теб, след като нямаш мобилен телефон? Може би този тип ще ти изпрати имейл, за да ти напомни, че си в черния списък.

Ако той не беше толкова дяволски секси...

— Всичко е наред, Ноа. Просто трябваше да узная истината.

Дори на слабата светлина в колата Шелби видя как младежът се изчерви.

— Съжалявам.

Лимузината зави по кръглата алея за коли и спря. Шелби беше доволна, че се бе разходила из имението в деня, преди да решат да заминат за Далас. Нямахше да се учуди, ако Дрю си тръгне и оставеше хлапето да се щура само наоколо.

— Ще те заведе до къщата край басейна. Мисля, че там ще ти хареса. Има кухненски бокс, но ти си добре дошъл да закусиш с нас в голямата къща.

— Нима? — попита Дрю, докато шофьорът му отваряше вратата. Наистина беше вбесяващ.

— Да.

— Закусваме в седем — недоволно промърмори Дрю. — И ако разбере, че ме шпионираш поради някаква цел, освен закуска ще има и екзекуция.

И без да каже повече нито дума, Дрю слезе от колата.

— Не мисля, че той ме харесва — рече Ноа и се намръщи.

— Той повече лае, отколкото хапе — опита се да го успокои Шелби. — На сутринта нещата ще изглеждат много по-добре. Ще видиш.

— Надявам се. — Ноа се втренчи в отворената врата, сякаш се чудеше дали не е по-добре да остане там, където беше. — Той е много по-страховит, отколкото смятах.

Шелби беше сигурна, че си е мечтал да го посрещнат с отворени обятия. Щеше й се да можеше да обещае, че Дрю ще се промени за една нощ, но се съмняваше. Освен това тя не бе сигурна защо Ноа е тук. Знаеше само, че нямаше как да разберат, ако не му позволят да остане при тях. А враждебното държание на Дрю нямаше да помогне за откровеността на Ноа.

— Дай му малко време. Ще видиш.

Ноа се измъкна от лимузината, но когато тя самата понечи да слезе, Дрю стоеше отвън до вратата, за да й помогне.

Не каза нищо, но я последва в голямата къща и до задната ѝ част. Дори когато стигнаха до малката къща и Шелби показваше на Ноа как да отвори вратата, Дрю се извисяваше отстрани като великолепен гаргойл, сякаш предупреждавайки всички наоколо, че всеки миг може да ги връхлети.

За нещастие, тя не знаеше всичко за високотехнологичната къща.

— Дрю, искаш ли да му покажеш как да използва комуникационната система?

— Всъщност не.

— Ще се оправя. — Ноа стоеше напред къщата с раница в ръка.

— Ще настрой алармата, така че ако през нощта се опиташ да проникнеш в голямата къща, трябва да знаеш, че има лазерна охранителна система — рече Дрю с напълно сериозна физиономия. — Високотехнологични лазери. Ще ти отсекаат краката, но ще обгорят раната, така че ще останеш жив, за да те изтезвам по-късно. Дори няма да се събудя.

— Той се шегува. — Шелби се надяваше, че Дрю действително се шегуваше.

Устните на Ноа се извиха в лека усмивка.

— Ще се постарая да не прониквам в дома ти.

— Нито да се измъкваш навън — додаде Дрю. — Ще насъскам хрътките срещу теб.

— Отново се шегува. Той няма домашни любимци, още по-малко такива, които могат да те изядат — рече Шелби, докато Дрю вече я теглеше към голямата къща. — Лека нощ, Ноа.

Когато вдигна ръка, младежът изглеждаше нещастен и самотен като изгубено дете.

— Лека нощ, Шелби. Благодаря ти. Както и на теб, Дрю.

— За теб съм господин Лолес — процеди Дрю и я повлече към голямата къща. — И не забравяй за лазерите.

В мига, в който се озоваха в къщата, Дрю затръшна вратата, заключи я и тутакси нагласи алармата. Извади мобилния си телефон и натисна един бутон.

— Напомняне за понеделник. Да купя лазерна система.

— Знаеш, че си вбесяващ, нали?

Той сви рамене.

— Човек никога не може да е достатъчно предпазлив. Ще те чакам в леглото. Ако след петнадесет минути не си там, ще дойда да те търся.

Тя се отправи към стаята, където беше спала през последната седмица, въздъхна и се зае да се приготвя за лягане. Чувстваше се безкрайно уморена, а вечерта изобщо не се бе развила според очакванията ѝ. Никога нямаше да го признае на Дрю, но тя също искаше вечерта да свърши по някакъв романтичен начин.

Може би така беше по-добре. Те действаша прекалено бързо, следвайки невероятното привличане помежду си, а имаха нужда първо да се опознаят и сприятелят.

Дали той би могъл да се сприятели с нея? Способен ли беше да признае от какво се нуждае? Или тя винаги трябваше да се бори с него?

Странно, никога не си бе спомняла родителите ѝ да се карат. Те бяха тихо, спокойно семейство, а после изведнъж баща ѝ обяви, че вече не желае да бъде част от него. Младата жена подозираше, че между тях не беше имало страст. Майка ѝ беше много по-щастлива, когато остана сама.

А самата тя беше ли познала някога страстта? Беше ли желала някога мъж толкова силно, че да е готова да приеме странния му и вбесяващ характер? Понякога се беше питала дали майка ѝ бе мислила за баща ѝ, след като той си бе тръгнал.

Шелби се тревожеше, че независимо какво предстоеше да се случи, тя щеше да мисли за Дрю Лолес през остатъка от живота си. Мислеше за него дори когато му беше ядосана.

Свали грима си и изрови от багажа най-малко сексапилната си пижама.

Очевидно утре щеше да се премести в голямата спалня. Сигурна беше, че той си въобразява, че след като се озове там, тя тутакси ще се хвърли в обятията му и той ще получи секса, от който толкова явно се нуждаеше. Но тя имаше различни планове. Ако искаха това между тях да се получи, не биваше да бързат, трябваше да се опознаят добре и да вземат добре обмислено решение дали могат, или не могат да бъдат заедно, когато работата им приключеше.

В минутата, в която влезе в спалнята, той вдигна глава. Седеше на леглото с таблет пред себе си.

— Обикновено спя от дясната страна. Това устройва ли те?

Да не би да беше нервен? Май основната ѝ роля в тази връзка щеше да бъде да изглажда непохватността, която вървеше ръка за ръка с блестящия ум на Дрю.

— Устройство ме, но трябва да знаеш, че обикновено придърпвам всички завивки.

Дрю остави таблета върху масичката до леглото.

— Добре.

Толкова сериозен. Тя се покатери на голямото легло. За мъж, който твърдеше, че е спал само с няколко жени, той разполагаше с креват, създаден да кипи от активност. Може би дори с няколко партньорки. Беше масивен. Нямах да е проблем изобщо да не се докосва до Дрю през нощта, ако пожелаеше.

Той изгаси осветлението и се намести.

— Съжалявам, ако съм те разочаровал, Шелби. Опитвах се да те предпазя. Както и останалите. Тепърва трябва да решавам как да съобщя на братята и сестра си за Ноа.

Тя не беше помислила за това. Дрю щеше да бъде принуден да избира. Можеше да опетни името на баща си или да им каже истината — че навярно Ноа е техен чистокръвен брат. По един или друг начин те трябваше да знаят, но тя осъзна, че на Дрю не му бе леко. Той се държеше настрана от хората, които би трябвало да го подкрепят,

защото все още се смяташе за тяхна скала, все още се опитваше да им бъде баща, макар че децата отдавна бяха пораснали.

— Мисля, че разполагаме с няколко дни, за да решиш — рече тя, като се обърна към него.

— Аз не спя много — промълви той тихо. — Ако се събудиш и не съм тук, значи, съм в кабинета. Имам навика да си лягам много късно.

— Можеш да оставаш до късно, ако предпочиташ. Аз съм ранобудна. Не е нужно да променяш навиците си заради мен.

— Искам да остана с теб — прошепна Дрю.

Тя се приближи към него. Нямаше да има секс за тях, но тя можеше да му даде нещо друго. Денят беше дълъг и той навярно се нуждаеше от малко утеха и спокойствие.

— Защо не ме прегърнеш, докато заспя?

Мигом се озова обгърнатата от ръцете му. Може би нямаше да има нужда от толкова много завивки. Той беше като печка. Главата ѝ се отпусна върху гърдите му.

Нейният горещ гений.

— Всичко ще бъде наред, Дрю.

Той въздъхна и тялото му най-после сякаш се отпусна.

— Не зная. Не ми харесва, че той е тук.

Дрю не обичаше промените, а съществуването на нов брат определено щеше да промени живота на всички.

— Ще видим. Всичко ще бъде наред.

Въпреки това, което бе казал, след няколко минути Дрю вече спеше, а Шелби остана да лежи будна, молейки се да не го е излъгала.

[1] Злонамерен хакер, който преследва собствени или чужди облаги. — Б.пр. ↑

[2] Част от уеб пространството, изискваща специфичен софтуер или разрешение за достъп. — Б.пр. ↑

6.

Дрю рязко се събуди, защото нещо не беше наред. Шелби бе запалила светлините. Защо бе включила лампите посред нощ? Сърцето му леко ускори ритъм, докато оглеждаше просторната си спалня.

После осъзна, че не лампите светят. Беше слънцето. Погледна часовника. Беше почти осем сутринта.

Той беше спал. През цялата нощ. Беше прегърнал Шелби и бе заспал, и дори не беше сънувал.

На вратата кратко се почука и после се отвори. Той погледна натам с надеждата, че Шелби се връща. Може би, ако я погледнеш с тъжните очи на малко кутре, както псевдобрат му миналата нощ, щеше да получи сутрешна целувка. За известно време беше провалил шанса за секс. Но целувката не беше секс. Целувката беше израз на привързаност, а тя мислеше, че той се нуждае от това. И навярно беше права.

Изпъшка, защото не сексапилната сладост на Шелби нахлу в стаята.

— Какво, по дяволите, правиш? — настоя да узнае Хач.

Трябваше да инсталира онези лазери. Щеше да ги настрои на специален график. Всъщност двамата с Хач не уважаваха личното си пространство. Никога. В началото, защото споделяха един мизерен апартамент и Дрю се страхуваше, че Хач може да умре през нощта. По-късно заради работата, а нищо не беше по-важно от работата. Хач работеше по всяко време на деня и нощта, ако изникнеше нещо спешно. Сега, когато Шелби беше тук, трябваше да въведат някакъв ред. Шелби навярно щеше да откачи, ако Хач нахлуеше по някое време през нощта, защото са паднали цените на акциите на токийската фондова борса.

— Опитвам се да се събудя.

— Говоря за хлапака, който седи в кухнята, чакащ да се взриви като шибана бомба.

— Аха, значи, си се запознал с Ноа. — Дрю трябваше да очаква, че Хач ще реагира по този начин.

— Не ми трябва да се запознавам с Ноа — който и да е той, — защото съм достатъчно умен, за да разбера що за стока е. На първо място — лъжец. Не е възможно онова хлапе да е син на баща ти.

Дрю се прозина и се измъкна от леглото. Хач беше голям наивник.

— Да не би баща ми да си е бил направил вазектомия, за която не знам?

— Не, но всичко това е лъжа. — Хач кръстосваше из стаята, докато Дрю вадеше тениска от скрина. — Нима не разбираш? Тя го е изпратила. Намерила е някого, който прилича на Бенедикт. Наела го е и поради някаква причина го е изпратила тук, за да създаде хаос.

— Съгласен съм.

— Тогава защо той е тук, а не в затвора? — не мирясваше Хач. — Снощи се обадох в полицията, тъй като ти не вдигаше мобилния си. Те ме уведомиха, че не само не си повдигнал обвинение срещу него, но и си го отвел в дома си. Някакъв план ли имаш? Смяташ да го убиеш ли?

— Мислех да използвам лазери, но Шелби категорично отхвърли идеята. Не вярвам, че би останала в къща, където режем крайниците на взломджиите. Тя има меко сърце към престъпниците. Опитах се да ѝ обясня, че дори подът няма да се изцапа, но тя настоя.

Хач напълно пренебрегна сарказма му.

— Знаех си, че това има нещо общо с онази жена.

Дрю се извърна към Хач.

— Името ѝ е Шелби и трябва да свикнеш да се обръщаш така към нея. Засега тя остава тук.

Хач се закова на място, сложил ръце на хълбоците си.

— По дяволите, Дрю, не можеш да вземаш подобни решения. Нали осъзнаваш, че ако той е шпионин, изпратен от Айрис, тя ще разбере, че Шелби е слабото ти място. Или това е част от плана ти? Да не би да се опитваш да напъхаш Шелби в устата на вълка, за да не бъдат разкъсани Рийд, Бран или Мия?

Би било най-логичната постъпка, но при мисълта стомахът му болезнено се присви.

— Аз ще се погрижа за нея. През по-голямата част от времето ще я държа близо до себе си. А когато не мога, ще ѝ наема бодигард.

Всъщност идеята е добра, макар да се съмнявам, че тя ще разбере, затова най-добре да я запазим за себе си. Колко бързо смяташ, че Тагарт може да изпрати тук някого от хората си?

— Ти самият слушаш ли се какви ги плещиш? — Гласът на Хач се сниши. — Дрю, нали си наясно какво си на път да направиш?

— Да закуся и да отида на работа? — За днес не беше предвидено да е в офиса, но сериозно се съмняваше, че ще успее да убеди Шелби да прекара деня с него по друг начин.

— Говоря за представянето, което е след няколко месеца. Не ти ли се струва любопитно, че всичко това се случва точно преди да пуснеш на пазара продукт, който ще ни донесе милиарди?

— Мисля, че това се случва, защото разбрахме какво е правила майка ми през всичките тези години. Това няма нищо общо с новия продукт. Има общо с факта, че Карли дяволски добре умее да защитава Бран. Ако тя не беше толкова бърза, Айрис щеше да убие и двамата и никой нямаше да узнае какво се е случило.

Карли беше тази, на която се бе наложило да има работа с Айрис Лолес, макар тя да мислеше, че Франсин Уелс се бе опитала да убие нея и Бран. Онази вечер майка му се бе появила, за да заличи информацията, която без сянка на съмнение щеше да докаже, че тя е жива. Карли дори не бе подозирала, че е у нея. Снаха му все още не знаеше, че жената, която бе простреляла Бран и едва не я бе убила, беше всъщност Айрис Лолес.

Хач поклати глава.

— Всяка паднала плочка от доминото е дело на нейните ръце, Дрю. Ти се държиш, сякаш контролираш всичко, ала не е така. Никой не командва играта, когато Айрис е наоколо. Тя дърпа конците и тя иска Ноа тук.

— В такъв случай не трябва ли да разберем каква е целта й? Защо го е изпратила тук? — Доста бе мислил в лимузината на път за вкъщи. Шелби беше права. Той трябваше да разбере каква е мисията на Ноа, или Айрис просто щеше да изпрати другото, когото Дрю можеше да не заподозре. Сега трябваше да си изясни няколко неща. Дали Ноа е негов биологичен брат? Работеше ли Ноа с Айрис? Или беше просто пионка?

Мразеше несигурността. За него това беше неясно и нежелано чувство.

— Поне ми позволи да го проуча из основи — рече Хач уморено.

— Вече изпратих името му на Тагарт. Очаквам по-късно днес да има информация за мен. Повярвай ми, ако открия, че той не е този, за когото се представя, ще се обадя в полицията и ще го изпратя обратно в затвора, а Шелби няма да е в състояние да ми попречи.

— Това не ми харесва — не се предаваше Хач. — Не е на добре.

— Поне се срещни с хлапака. Сигурен съм, че в момента седи на кухненската ми маса и прави мили очи на моето... на Шелби. — Тя всъщност не беше негово гадже. По-скоро бъдещо гадже, ако успееш да преодолеят факта, че той я бе изнудил да спи с него и я лъжеше за това, което в действителност искаше тя да направи за него.

— Мисля, че в момента се представя на останалите. — Хач поклати мрачно глава.

— На персонала? — Дрю се изпълни с лошо предчувствие.

От гърдите на Хач се изтръгна дълга въздишка.

— Бран май беше с мен, когато ми се обадиха. Миналата нощ успях да му попреча да дойде тук, но тази сутрин той ме чакаше в самолета. Опасявам се, че хлапето познава всичките ми номера. Казах му, че ще излетя следобед. Това трябваше да го заблуди. Той и без това знае, че никога не ставам преди обед.

По дяволите. Брат му беше тук.

— Значи, ще трябва да се оправям с Бран и Карли.

Хач потръпна.

— И с Мия и Кейс.

И просто така сутринта отиде по дяволите.

* * *

Десет минути по-късно Дрю влезе в кухнята. От коридора чу как се смеят и шегуват. Очевидно никой не проявяваше скептицизъм и изглежда, не се съмняваха в самоличността на ново излюпилия се член на клана Лолес. Никой. Не и неговото семейство.

— Не мога да повярвам, че направо си одрал лицето на Дрю — казваше Бран. — По дяволите, човече, паднали са ти се скапаните гени. Двамата с Райли приличаме на мама. Много по-големи хубавци сме.

— Хей — обади се Мия. — Като член на русокосия контингент, аз определено възразявам.

— Тя е права — разнесе се дълбокият глас на Кейс. — Тя е красива от всички вас, взети заедно. Но и Бран е прав, човече. Приликата е неоспорима. Коя казваш, че е била майка ти?

Нямаше начин Тагарт да не зададе някои въпроси.

— Хей, никакви нападателни въпроси, Кейс — заяви Шелби. — Сигурна съм, че Дрю вече е възложил на брат ти да го проучи до девето коляно.

Май трябваше да е по-потаен. Тя вече бе научила прекалено много за начините му на действие и предугаждаше ходовете му.

— До довечера ще знам всичко, което е нужно да се знае за него.

Всички се извърнаха към Дрю.

Ноа се намръщи.

— Всичко?

— Всичко. — Ноа трябваше да разбере, че той нямаше да остави и камък непреобърнат, за да узнае точната причина, поради която хлапето беше тук. — Включително кога си изгубил девствеността си.

Хлапакът се изчерви като божур.

— Андрю — рече Шелби с усмивка на лицето, която изобщо не приличаше на такава. — Може ли да поговоря с теб за малко?

Явно ставаше все по-добър в разчитането на емоциите ѝ, защото вече знаеше, че „да поговоря“ в този случай означаваше „да ти се накарам“. О, тя нямаше да повиши глас, но щеше недвусмислено да изрази мнението си.

— Разбира се.

Мия се изправи.

— Мисля, че каквото и да иска да ти каже Шелби, може да почака. Дрю, трябва да седнем и да проведем дълга семейна сбирка, защото някои неща малко ме объркват.

Отлично. Би трябвало да е благодарен на сестра си, задето беше толкова рязка и настоятелна. Може би щеше да му спести лекцията за това как да се отнася към бездомните кутрета.

— Е, цялата банда е тук. Нека да поговорим. С изключение на кутрето. То трябва да напусне.

Шелби се намръщи.

— Ако Мия има въпроси за Ноа, не трябва ли той да им отговори? Ноа би трябвало да остане, а аз ще изляза. И без това се налага да свърша някои неща, преди да се захвана за работа.

Ноа поклати глава.

— Аз мога да се върна в къщата при басейна. Вече хапнах малко плод и от рулото. Нямам нужда и от омлет.

— А аз искам да знам какво точно се случва — заяви Бран, като поклати глава.

— А аз искам да разбера откога вие двамата с Шелби започнахте да се срещате — намеси се Карли.

Кейс се наведе напред.

— Мисля, че се казва *да го правите*. Това е учтивият израз.

— Не. *Да спите заедно* би бил учтивият израз — контрира Мия. — И не разбирам защо това е наша работа. Имам предвид секса. Останалото е наша работа.

— Не смей да ми излизаш с този номер. — Карли размаха пръст към Мия. — Аз искам подробности и не е нужно да се правиш на невинна. Кажи ми, че още не си започнала да проучваш.

Да проучва какво? Мия и Шелби имаха някои общи неща, но най-главното беше, че и двете бяха журналистки, които не се отказваха, щом надушеха някоя следа.

— Какво точно проучва Мия?

Мия сложи ръце на кръста.

— Мисля, че ти криеш нещо от нас, Дрю. И изглежда, Шелби е част от това. И да, трябва да проведем семейна среща. Съжалявам, Шелби, не се опитвам да се държа гаднярски.

— Въпреки това с лекота го постигаш — заключи Дрю, като изгледа намръщено най-младия член на семейството.

Дали сестра му все още беше най-малката? Или това беше Ноа?

Лицето на Шелби доби прелестен оттенък на червеното. Тя се извърна към Дрю.

— Мисля, че трябва да отида да си взема душ.

За нищо на света. След като Ноа щеше да остане на семейната среща, тогава и фалшивото му гадже щеше да присъства. Той пристъпи напред, извисявайки се над нея, и се остави на инстинктите да го водят. Впи поглед в очите ѝ, докосната бузата ѝ и я погали с палец.

— Не ме оставяй сам с тази варварска орда. Искам да останеш с мен. Още дори не съм получил тазсутрешната си целувка. Вместо това Хач ми се нахвърли с крясъци.

Тя въздъхна, но се повдигна на пръсти и устните ѝ срещнаха неговите в кратка целувка, която при все това го изгори като пламък.

— Добро утро, Дрю. Семейството ти е тук.

Да, и той внезапно съзря всички предимства на ситуацията. Шелби беше малко като в капан. Ако се отдръпнеше, щеше да рискува да издаде играта им. Той се приведе и отново я целуна. Този път истински. Целуна я като мъж, щастлив да я види. Нямаше никаква лъжа. Устата му се задържа върху нейната, устните му хапеха леко нейните, докато ръцете му обгърнаха бедрата ѝ. Ръцете на Шелби се вдигнаха към шията му и тя се отпусна.

Младата жена сведе глава и когато той вече си мислеше, че ще го отблъсне, тя се облегна на гърдите му, а ръцете ѝ се спуснаха надолу и се обвиха около кръста му.

— И като си помисля, че ти завиждах заради голямото семейство.

Господи, толкова беше прекрасно да я усеща притисната в него. Той я прегърна и се отдаде на блажения миг. Семейството му наистина беше голямо, но сега всички те си имаха своя половинка. Шелби беше негова и само негова. За момента.

— Понякога това е истинско бреме, бебче.

Мия отвори уста, за да заговори, но Кейс просто я закри с длан и прошепна нещо в ухото ѝ. Когато съпругът ѝ отдръпна ръката си, тя погледна към Шелби.

— Прости ми, Шелби. Бях разтревожена. Моят брат е богат и аз искам да го защита, но току-що осъзнах, че никакви пари на света не биха могли да накарат толкова умна жена като теб да изтърпи всички дивотии на брат ми.

— Точно това казах и аз — промърмори Карли под нос.

— Хей, добре ли си? — Бран стана, бутайки стола си назад. — Хач?

Дрю се обърна и видя Хач да стои на прага с пребледняло като платно лице. Погледът му беше прикован в Ноа. Някак си само за едно кратко дихание лицето на Хач от бяло стана алено. Той пристъпи напред, без да откъсва очи от Ноа.

— Не си мисли, че не знам какво точно си ти — процеди през зъби възрастният мъж. — Ако някога се опиташ да навредиш по някакъв начин на тези деца, лично ще те убия. Разбра ли?

Очите на Ноа се разшириха.

— Да... разбрах — изпелтечи той.

— Наблюдавам те. Тях може и да си заблудил, но мен не можеш да излъжеш. — Хач се обърна и изхвърча от стаята.

Дрю въздъхна. Да, май в крайна сметка наистина щяха да проведат семейна среща.

Улови Шелби за ръката и я изведе от кухнята, докато зад гърба му членовете на семейството му заговориха в един глас.

— Налага се да поговоря с тях.

Тя вдигна поглед към него. Облак червена коса обрамчваше прекрасното ѝ лице.

— Трябва да се уверя, че Ноа няма да избяга.

Но ако хлапето си тръгнеше, толкова много от проблемите му щяха да се разрешат. Ала вече бе научил достатъчно, за да не го каже на глас.

— Щом е необходимо.

— Необходимо е. Ще им кажеш ли?

Дрю поклати глава.

— Не и докато не се наложи.

— Те все някога трябва да узнаят — настоя тя. — Ще бъдат изненадани, когато книгата ми излезе.

Сега нямаше да мисли за това. Достатъчно неща се случваха в живота му, които го караха да се чувства като последната отрепка на земята. Не се нуждаеше да му се напомня, че постъпваше нечестно и безотговорно към нея.

— Искаш ли да имаш бременна партньорка в разследването? Защото, ако им кажа, няма начин Мия да се оттегли и да те остави ти да водиш хорото.

Тя въздъхна.

— Предполагам, че си прав, а и не знам дали Айрис няма да стане опасна, ако тръгнем по следите ѝ. Тя простреля Бран. Няма да се поколебае да нарани Мия или бебето, ако реши, че това ще гарантира безопасността ѝ. Добре. Направи това, което е нужно, а аз ще се оправя с Ноа. Може да го поразпитам малко.

Той улови ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Ще се видим ли по-късно?

— Очевидно сега живея тук, така че — да. Но по някое време ще се наложи да поработя. — Тя му смигна, обърна се и отново влезе в кухнята.

* * *

Вратата на къщата край басейна се отвори и Шелби осъзна, че едва не бе закъсняла. Ноа стоеше там, праметнал раница през рамо, със зачервени очи. Изминали бяха десет минути, откакто Дрю бе заявил, че трябва да поговори насаме със семейството си, а Ноа дори не бе направил опит да възрази. Просто кимна, непохватно стисна няколко подадени ръце и се изнесе от голямата къща.

— Преди да избягаш, какво ще кажеш за един омлет? — Тя нямаше намерение да му позволи да избяга, но първо трябваше да го предразположи и да го накара да се отпусне.

Ноа отвори широко вратата, за да я пусне да влезе.

— Не е зле да хапна, преди да потегля.

Тя чу как червата му къркореха. Влезе в малката къща, която беше много по-приятна от всички места, на които бе живяла. Остави върху масата чинията, която ѝ бе дала готвачката, и повдигна капака.

— Това си помолил да ти приготвят. Имам навика да го наричам специалитет на хищника. Не ти ли е хрумвало да хапваш и малко зеленчуци?

Ноа подуши разнеслия се аромат.

— Пфу, гадост! Обаче това ухае божествено.

Аха, бекон, шунка и безбожно количество сирене, наистина ухаеха божествено. Тя го наблюдаваше, докато забиваше вилица в омлета.

— Откога не си спал в легло?

— Прилично ли? От много време, но всичко е наред — отвърна младежът. — Открих един приют в града. Ще хвана такси и ще ме откара, докъдето ми стигнат парите. Оттам ще продължа пеша.

— Мислех, че нямаш никакви пари.

Страните му поруменяха.

— Имам малко.

Шелби се огледа и видя портфейл и бележка върху масичката за кафе.

— Моля те, кажи ми, че не е на Дрю.

Той въздъхна и извади парите от джоба си. Бяха две банкноти по двадесет долара и една от пет.

— На другия тип са. Онзи, който не изглежда толкова страховито.

Аха, поне е бил достатъчно съобразителен да не се опитва да задигне портфейла на Кейс Тагарт. Това доказваше, че притежаваше някакъв разум.

— Говориш за Бран. Той ти е брат.

Ноа кимна и избута стола си назад.

— Да бе, знам. Ако това е някакво извинение, не съм откъснал кредитните му карти, а и един ден щях да му върна мангизите. Затова му написах бележка. Забрави. Мога да вървя пеша до града.

Шелби беше сигурна, че е Лолес, защото притежаваше вродена дарба за мелодрама. Същата, която всички членове на клана Лолес споделяха.

— Довърши си закуската, Ноа. Няма да те издам. Ще дам портфейла на жена му и ще я убедя, че той сигурно го е изпуснал. И няма да е нужно да заминаваш.

Ноа се свлече на стола, раменете му увиснаха.

— Онзи тип ме гледаше, сякаш съм самият дявол.

Шелби не беше сигурна какво се е въртяло в главата на Хач. Знаеше само, че не се отнасяше единствено за момчето пред нея. Беше малко вероятно реакцията на възрастния мъж да се дължеше само на появата на Ноа.

— В момента в семейството стават доста неща. Ти си нещо като шок за системата.

— Обзалагам се. Нямах намерение да създавам неприятности.

— Не смятам, че ще успееш. — Поне тя щеше да се постараете той да не ги причини. — Всички ние трябва да знаем повече за теб и откъде идваш. Мисля, че това ще успокои всички.

— Доколкото разбрах, Дрю е възложил на някакъв тип от охранителна фирма да ме проучи.

— Аз искам да ти задам няколко свои въпроса.

— Ако искаш, можеш да провериш лаптопа ми. Можеш да видиш картичката, която ми изпратиха. Пазя и плика. — Той бръкна в раницата и измъкна това, което навярно беше най-ценното му притежание. Отвори лаптопа и натисна няколко клавиша, преди да го обърне към нея.

Тя погледна към големия екран. Лаптопът беше обемист и тежък за носене.

— Защо не си заложил компютъра, за да получиш малко пари?

Той се намръщи и зарови в раницата.

— Той е всичко, което притежавам. Не знам кой щях да бъда без него. Знам, че звучи глупаво, но целият ми живот е в тази машина. Отказах се от мобилния телефон. Не мога да се откажа и от компютъра. Ето я.

Ноа ѝ подаде картичката. Адресът беше напечатан върху обикновен плик; бележката вътре също беше напечатана.

Ноа, ако искаш да узнаеш кой е бил баща ти, потърси онова копеле, брат си. Той всъщност е законороден, но това не означава, че не е престъпник. Също като скъпия си старец.

— Значи, ти не си знаел, че е съществувала връзка между теб и семейство Лолес, преди да получиш това? — Шелби погледна датата. — Писмото е отпреди една седмица. Сигурно незабавно си започнал да организираш пристигането си в Остин.

— Ти мислиш, че всичко е заради парите, нали? — Гласът на Ноа бе добил студена нотка.

— Не знам, Ноа. Затова ти задавам въпроси. Трябва да разбереш, че това ще бъде трудно за семейството. Те имат право да те разпитват. Ако смяташ да бягаш всеки път, когато някой ти зададе неудобен въпрос, ще изтегля малко пари от някой банкомат и ще ти ги дам, защото мястото ти не е тук.

Той седна и челюстта му се скова по същия начин както на Дрю, когато беше объркан и ядосан.

— Съжалявам. Не мислех, че ще е толкова трудно. Както казах, изобщо не мислех. Получих картичката, потърсих го в интернет и

видях, че той наистина прилича на мен. А и някои неща, които ми е казвала майка ми, ме накараха да предположа, че като млада е живяла в Тексас. Когато бях малък, тя говореше за някакъв мъж, когото оставила в Тексас. Ти не би ли искала да научиш нещо за миналото си?

Тя го разбираше така, както никой от семейство Лолес не би могъл. Беше трудно да си сам на този свят. Нейният баща още беше жив, но майка ѝ и брат ѝ си бяха отишли. Хората, които я бяха познавали като дете, които я бяха обичали и се бяха грижили за нея, вече ги нямаше и тя беше сама, докато не беше открила едно ново семейство.

— Само защото имате кръвна връзка, не означава, че ти ще се впишеш сред тях. Не го казвам, за да те обезкуража. Така е устроен светът. Научила съм го от личен опит. Имам баща, който от години не ме е виждал.

— Аха, ами аз пък имах майка, за която не бях нищо друго, освен неудобство. Единственото, от което се интересувах, бяха моите приятели. Винаги ми е казвала с кои деца да се сприятелявам, и ако ги одобрише, идваше и прекарваше известно време с мен. Получавах повече внимание, ако успях да се сближа с правилните хора.

— Тя през уикендите, определени за посещение на родителите, ли идваше? — Можеше да се обзаложи, че е било така. Парченцата се подреждаха. Гимназията „Крайтън“ беше точно това, което твърдеше Дрю. Училище за децата на богатите и известните. Богатите и известните бащи често биваха разведени и изглеждаха добре. Това е било златна мина за жена като Айрис, която предпочиташе да печели парите си по старомодния начин. Като се омъжва и после убива за тях.

— Идваше, когато не беше омъжена.

Нова информация.

— Значи, си имал пастрок?

Той отпи голяма глътка от сока, който му беше донесла.

— Познавам двама от тях. Третия не го помня. Имала е лош късмет. Е, тя си падаше по възрастни мъже. С изключение на този, когото не си спомням. Той е бил сравнително млад, но доколкото разбрах, е получил инфаркт.

— Помниш ли имената им? — Въпросът беше странен, но Ноа явно не беше прекарвал много време с майка си. Шелби предполагаше, че не е живял много и с пастроците си.

— Разбира се. Първият тип се казвал Уес Къркман. Той е умрял от инфаркт. Хм, после беше един старец. Лутър Холман. Той май беше банкиер. За осмия ми рожден ден ми изпрати щипка за банкноти. Що за човек прави това?

Човек, който наистина не беше в час.

— А третият?

Той леко потръпна.

— Алан Трейнър. Той беше дядо на момчето, с което бях приятел в училище. Много го харесвах. Крис, така се казваше. Не познавах дядо му. Крис беше изгубил родителите си в самолетна катастрофа още преди години. Той беше много готин. Няколко години беше най-добрият ми приятел. Реших, че е супер, когато мама се омъжи за дядо му. Така ставахме нещо като братя, нали?

Шелби имаше лошо предчувствие. Хората около Айрис явно имаха злощастната съдба да умират.

— Какво се случи?

— Дядо му се разболя и аз предполагам, че Крис не е могъл да го преживее. Намерих го с игла в ръката. Той никога преди това не беше вземал наркотици, Шелби. Все още не разбирам защо го направи. Имаше мен. Имаше и мама. Знам, че тя през по-голямата част от времето не беше кой знае каква майка, но щеше да се погрижи да не му липсва нищо.

Господи, сега Шелби разбра защо Дрю постъпваше така. Не желаше да е човекът, който щеше да разбие на пух и прах света на Ноа. Той и без това вече беше достатъчно осакатен. Да открие, че майка му е психопатка, навярно щеше да прелее чашата.

— Някои хора просто не могат да се преборят със себе си. Депресията ги погубва. Не е било заради теб. Било е миг на слабост и ти трябва да го помниш като момчето, което е било.

Не като момчето, което майка ти вероятно е убила.

— Ти можеш ли да си обясниш защо моята леля ме е оставила сам? — попита Ноа. — Ясно ми е какво е станало с парите. Мама винаги е била немарлива с адвокатите. А и не е очаквала да умре толкова скоро. Тя всъщност изобщо не беше стара. Така и не е променила завещанието си, но аз не проумявам защо леля ми дори не ми се обади, не се опита да ми помогне.

— Ти някога опитвал ли си да се свържеш с нея?

— Да, но не можах да открия и следа от нея. Така се забърках с Джейс. Той е хакерът, за когото работех. Написах му една програма и се предполагаше, че той ще се опита да открие леля ми. Джейс твърди, че тя се е преместила да живее във Франция. Даде ми имейла ѝ, но когато го проследих, беше регистриран на името на някакъв мъж в Париж, който твърди, че няма представа коя е Ана Уокър. Тя е като призрак. В наши дни всички оставят някакви следи. Всички са в социалните мрежи. Но аз никъде не успях да я открия. Защо тя ще прикрива всичко за себе си? Мисля, че може да е убила мама заради парите ѝ. Това е една от причините, поради които исках да говоря с Дрю. Искам да го убедя да ми помогне. Всички останали смятат, че съм параноик.

Тя знаеше, че не беше, ала не можеше да му го каже. Дължеше лоялност на Дрю. Въпреки факта, че бе настояла да вземат хлапето при тях, знаеше, че Дрю бе прав и трябваше да го проверят.

— Значи, майка ти е умряла преди четири години?

Той кимна.

— Било е автомобилна злополука. Много тежка. Не е останало много за погребване.

Айрис беше добра в инсценирането на злополуки.

— Но тя предварително е платила цялата такса до края на гимназиалното ти обучение?

— Да — кимна Ноа. — Не е нещо странно. Имало е попечителски фонд за средното ми образование. Всъщност господин Трейнър го е учредил. Възнамерявал е да учреди и фонд за колежа, но почина, преди да успее да го стори.

Или е дал парите на съпругата си, която не си е направила труд да го основе.

— Значи, след като си се дипломирал, не си имал никакви пари?

— Бях спестил няколкостотин долара от издръжката, която фондът ми изплащаше. Тъжното в цялата история е, че през целия си живот съм живял в „Крайтън“. Нямах грижа за нищо. След като мама умря, все някой ме канеше в дома си за летните ваканции. Понякога бяха приятелите ми. Веднъж един от преподавателите ми позволи да остана заедно с него, жена му и децата. Никога не съм работил. А после имах пари, колкото да стигна до града. Настаних се в една мизерна квартира в Бронкс, докато се опитвах да си намеря работа.

Накрая се запознах с Джейс в интернет и той ми предложи хиляда долара, ако открия какво не е наред с програмата му. Той разработваше онлайн система за продажби.

Исусе. А Дрю си мислеше, че тя имаше нужда от някой да я пази. Хората, които продаваха нормални неща в интернет, не наемаха хора от улицата.

— И кога разбра, че това, което продава Джейс, е незаконно?

Ноа остави вилицата до чинията с наполовина изядения омлет.

— Предполагам, че винаги съм го знаел. Искам да кажа, защо ще се захващаш с някакъв хлапак, на когото си попаднал в случайно в интернет, ако е нещо законно? Но доскоро не знаех какво точно продава, защото използва кодове за продуктите.

— Какви бяха тези продукти? — Шелби не изгаряше от нетърпение да проведе този разговор с Дрю.

— Всичко. Каквото и да е. Очевидно, след като федералните разбиха „Силк Роуд“^[1], в черния пазар се е образувала огромна дупка и Джейс беше решен да я запълни. Открих, че той продава всичко, като се започне от нелегални оръжия и се стигне до хероин. Но по това време вече нямаше къде другаде да отида.

Шелби можеше да разбере ситуацията да си заклещен на някое място, където не желаеш да бъдеш.

— Той заплаши ли те?

— Няколко пъти. Да кажем, че знаех, че за мен ще е по-здравословно, ако не се обадя на ченгетата. — Младежът се втренчи в компютъра си. — И тогава получих онази картичка и осъзнах, че може би имам шанс да се измъкна. По онова време той вече беше спрял да ми плаща. Работех само за подслон и храна. Не че имаше много храна. Той почти не се свърташе у дома. Имах късмет, ако ядях веднъж дневно. Макар че ми е предлагал много наркотици. Бях на ръба да ги приема, когато получих картичката.

Защото е бил наивен и отчаян. Той е бил привилегировано дете, което не е било способно да се нагоди към околния свят, защото никой не го беше подготвил за това. Бил е подготвен да постъпи в колеж, да разчита на семейното богатство, докато не дойде времето да се сдобие със свое.

Толкова много приличаше на Дрю.

— Мислиш ли, че това е истина, или някой се е избъзикал с мен?
— попита Ноа тихо.

— Мисля, че ти, без съмнение, си син на Бенедикт Лолес. — Шелби се пресегна и покри ръката му с длан. — И смятам, че ако останеш тук, накрая ще се сдобиеш с истинско семейство. А сега ме погледни в очите и ми кажи нещо.

Той се втренчи право в нея с открито лице. Или беше един от най-искрените хора, които тя някога бе срещала, или най-талантливият актьор на планетата.

Бедата беше, че в същото време бе син на Айрис, когото тя бе отгледала, а тя беше смъртоносна като отрова и дяволски добра актриса.

— Дошъл ли си тук, за да причиниш зло на Дрю?

Той не трепна нито за миг.

— Категорично не. Искам да узная какви са корените ми. Това е единствената причина, за да съм тук. Е, може би има и още нещо. Не искам да съм бездомен и сам. Искам да имам някого в този шибан свят, на когото да му пука дали съм жив, или мъртъв.

Тя искаше да му повярва. Стисна ръката му.

— Добре тогава. Не бива да обръщаш внимание на Хач. Той е безобиден, но закриля Дрю. След като се увери, че ти си този, за когото се представяш, ще се успокои.

— Ти смяташ, че трябва да остана?

Абсолютно, особено след като тя все още не беше разбрала защо той бе тук.

— Да. А сега какво ще кажеш да си довършиш закуската, а след това двамата с теб да отидем да ти купим прилични дрехи? И има ли начин да те убедя да се откажеш от тази прическа а ла Джъстин Бийбър?

Устните му се извиха в усмивка, която ѝ напомни за тази на Дрю.

— Става.

Тя затвори лаптопа, защото нямаше отново да го докосне, преди да бъде абсолютно сигурна, че е чист. Трябваше да се уверят, че никой не следи Ноа през компютъра му.

Трябваше да започне да търси. Можеше да сглоби парчетата от историята на Айрис посредством хората, присъствали в живота ѝ — мъжете, които навярно беше убила.

А когато откриеше Айрис Лолес, щеше да узнае истината за Ноа.

[1] [Онлайн магазин за нелегални стоки.](#) — Б.пр. ↑

7.

— Обясни какво, по дяволите, става! — Бран се взираше в него през масата.

— Мисля, че току-що го направих. — Дрю се надяваше, че семейната среща е приключила. Беше обяснил, че двамата с Шелби от известно време се срещат и се опитват да дадат шанс на връзката си. Колкото до Ноа, беше разказал какво се бе случило предишната нощ.

— Не, ти ни надрънка куп глупости, че се занимаваш със секстинг^[1] с Шелби. Нали осъзнаваш, че ние те познаваме. Ти не се занимаваш със секстинг с никого.

Трябваше да придаде по-голяма достоверност на фалшивите им отношения. Може би беше време да изпрати на Шелби няколко по-пикантни свои снимки. Разбира се, само за прикритие.

— Защо се хилиш така? — Бран го зяпаше изумено, сякаш току-що му бяха поникнали рога. Толкова ли бе изненадващо да се усмихва?

— Извинявай, мислех за Шелби. А сега е крайно време да престанеш да си пъхаш носа в личния ми живот. Аз не се меся в твоя.

Ченето на Бран увисна.

— Майтапиш се, нали? Надявам се, че това беше сарказъм, защото в противен случай яко си изперкал. Няма друг по-любопитен голям брат в човешката история от теб.

Дрю не го смяташе за любопитство.

— Аз просто се грижа за теб.

Бран се облегна на плота. Всички бяха закусили заедно, докато разговаряха и сега Мия и Карли бяха излезли, за да се подготвят за деня. Докато бяха тук, щяха да обсъдят плановете за големия прием. Кейс бе отишъл да подремне, защото очевидно не беше спал цяла нощ, и липсата на сън го правеше сръдлив и вкиснат. Така че Дрю бе останал насаме с Бран. Слава Богу, че Райли и Ели живееха в Ню Йорк, иначе в момента щеше да има насреща си двама братя.

— Не може ли и аз да се грижа за теб?

Дрю беше доста скептичен относно тази перспектива.

— Мисля, че се опитваш повече да се грижиш за Шелби, отколкото за мен.

— Харесвам Шелби. Тя е приятелка на Карли и аз я опознах, но определено много добре познавам и теб. Изненадан съм, защото тя не е твоят тип.

— Нима аз имам тип?

— Да. Имаш. Уравновесени. Супер интелектуални. Малко студени. Шелби не е нито едно от всички тези неща. Тя е разхвърляна и емоционална.

— И топла — додаде Дрю тихо. — Не може ли и аз да искам топлина в моя свят? Карли също не е твоят тип, но ти я срещна и тя стана единствената жена на света за теб. Бог знае, че Райли никога преди това не беше излизал с жена като Ели, а Мия излизаше единствено с някакви противни отрепки, преди да срещне Кейс. Мисля, че всички ние сме увредени, Бран. Смятам, че всеки един от нас се срещаше с хора, които можеше да държи на разстояние, докато не открие единствения човек, който не би ни го позволил. Не знам дали между мен и Шелби ще се получи, но искам да опитам, ала не мога да го постигна, ако моите близки постоянно ме разпитват.

Това бяха мъдри слова, предназначени да отклонят любопитството на брат му, но той беше удивен с каква лекота ги бе изрекъл.

Дрю наистина искаше нейната топлина. Може би в началото го движеха необходимостта да контролира, и любопитството, но той много бързо бе започнал да се наслаждава на компанията ѝ.

Бран вдигна ръце.

— Добре. Повече няма да ти се бъркам. Просто искам да бъдеш щастлив. Трябва да го знаеш, Дрю. Ти заслужаваш да бъдеш щастлив.

Понякога той се питаше дали наистина е така.

— Какво мислиш за Ноа? — Трябваше да смени темата.

— Предполагам, че е доказателство, че нашият баща не е бил светец — отвърна Бран тихо.

— Знам, че е трудно да се приеме, но той е бил просто човек.

— Това не е причина да престанем да се опитваме да изчистим името му, Дрю.

— Какво ще рече това? — Дрю се боеше, че знаеше какво означава.

— Ще рече, че бих искал да знам защо си се отказал да търсиш Франсин Уелс.

— Не съм се отказал. Просто реших, че всички се нуждаем от малко почивка. — Той отлично знаеше какво се канеше да направи сега. Осъзнаваше, че това го превръща в негодник, но нямаше скрупули да манипулира Бран, за да му спести болката. — После ще се заема отново с разследването.

Както Дрю очакваше, Бран пребледня.

— Не, аз разбирам, че имаш нужда от почивка. Наистина. Мисля, че всички ние имаме. Просто ми се струва, че двамата с Хач криете нещо от нас.

— И защо ще го правим? — *За да ви защитим. За да ви спестим страданието.*

— Не знам. И не разбирам защо Хач реагира по този начин на появата на Ноа. Той ми се струва малко не на себе си — додаде Бран.

Да, Хач бе изгубил самообладание. Дрю искаше да намери Шелби, но първо трябваше да открие Хач и да поговори с него.

— Мисля, че твърде много се тревожи за нас. Не беше толкова отдавна, когато се наложи да преживеем твоето раняване, което едва не ти струва живота. Случилото се се отрази на всички ни, а сега се появи и Ноа.

— Чудя се как ли се чувства Хач да знае, че всички те са мъртви. — Бран скръсти ръце пред гърдите си. — Знам, че той мразеше Касталано, Кейн и Стратън, но в един момент те са били приятели, заедно с мама и татко. Сигурно му е странно и мъчно, че всички вече ги няма.

— Сигурен съм, че е така, но той има нас. Сега ние сме неговото семейство и това навярно е причината да реагира по този начин на появата на Ноа.

— Мислиш ли, че Уелс е изпратила хлапето?

Брат му не беше глупак.

— Не знам, но Шелби смята да разбере. Ти можеш да помолиш Кейс също да го проучи. Доколкото съм осведомен, тя отново е изчезнала. Всички следи от предишната ѝ самоличност са заличени.

Бран изръмжа ядосано.

— Значи, сега, след като тя притежава цялата информация и се е отървала от всичките си съучастници в убийството, напълно ще

изчезне. Не знам какво да правя, Дрю. Част от мен не може да забрави това, което е казала на Карли.

Всяка част от Дрю не можеше да го забрави.

— Че ако я оставим на мира, тя също ще ни остави. А ако не го направим...

— Ще ни преследва. Не се тревожа за себе си, но ако някога нещо се случи с Карли...

Не беше нужно Бран да довършва изречението.

— Затова за известно време ще се оттеглим. Шелби ще проучи Ноа, а ти трябва да се съсредоточиш върху отношенията си с Карли и какво искаш да правиш занапред. Разполагаме само с няколко седмици до приема. След това ще се съберем като семейство и ще решим какво да предприемем. Говори ли с Райли за Ноа?

Бран кимна.

— Той настоява за ДНК тест. Не съм сигурен дали иска да повярва в това. По дяволите, аз също не знам дали искам, но го видях. Трудно е да се отрече, че е един от нас.

— Понякога външният вид може да лъже. А и той се е съгласил на ДНК тест. Взели са проба в полицейския участък и ще я изпратят за изследване.

— Ще го направят ли, ако не повдигнеш обвинение?

— Аз плащам за това. Ще използваме частна лаборатория, така че ще стане много по-бързо, отколкото ако тестът се прави в лабораторията на полицията. Сигурен съм, че мога да платя достатъчно, за да осигуря дискретност и бързина.

— И с какво ще сравнят пробата?

— С моята — отвърна Дрю. Той вече бе дал предишната нощ.

Бран извади телефона от джоба си и погледна екрана.

— Той може да се окаже точно това, което твърди, че е.

По дяволите. Ще ми е нужно известно време, за да свикна с мисълта.

— Да имаш още един брат? Да, подозирам, че е така.

Бран се ухили и за миг лицето му се преобрази. Изглеждаше по-млад, отколкото преди малко.

— Не, говорех за факта, че имаш гадже и това гадже е Шелби. — Обърна телефона към Дрю. — Тя вече се е сдушила с останалите

жени. Очевидно Карли и Мия ще я придружат, за да купят дрехи на Ноа. Карли казва, че няма да се върнат преди вечеря.

Щеше да е интересно да се види как Ноа ще се справи с жените Лолес.

— Е, много скоро ще разберем дали той е достатъчно корав, за да бъде един от нас.

— Предполагам, че е така. — Бран доби сериозно изражение. — Ще го потърсиш ли?

Дрю нямаше нужда да пита кого имаше предвид Бран. Хач.

— Да. Ще обиколя любимите му барове.

— Искаш ли компания? — попита Бран.

Не би било зле, но това щеше да провали намерението му. Дрю искаше да поговори насаме с Хач, да открие начин как да успокои своя дългогодишен наставник.

— Не, ти остани тук и поговори вместо мен с Райли. Обясни му какво става.

След тези думи Дрю въздъхна и отиде да се преоблече.

* * *

— Нямах намерение да бъда злобна — рече Мия и застана до Шелби, докато двете наблюдаваха как Карли и Ноа говорят с продавача. Намираха се в мъжката секция в „Нийман Маркъс“. Ноа се намръщи на панталоните, сякаш не отговаряха на очакванията му.

— Знам. — Беше хубаво да има компания, а и това можеше да ѝ помогне да прецени по-добре Ноа. Можеше да стои настрана и да наблюдава как той общува с хората около него. — Ако моят брат беше милиардер и компютърен гений, аз също щях да го пазя.

— Предполагам, че няма да повярваш, но аз се тревожа и за теб — промълви Мия тихо. — Дрю има труден характер и досега никога не е имал връзка с жена като теб.

— Жена като мен?

— Жена, която иска от него нещо много повече от работа, секс или пари.

Тъкмо това беше въпросът. Вярно ли беше? Досега всичките им взаимоотношения бяха свързани с работа и може би малко секс.

Парите не я интересуваха. Живяла беше без тях. Доколкото можеше да съди, те обричаха Дрю на изолация, но не беше изключено великолепният му мозък да е така устроен.

— Не съм сигурна какви точно са отношенията ни в момента. Връзката ни е още съвсем в началото.

— И въпреки това двамата живеете заедно — промърмори Мия. — Не ви съдя. Всъщност смятах да те попитам дали Дрю по някакъв начин не те е манипулирал, така че за теб да е било по-разумно просто да се пренесеш при него.

О, тя много добре познаваше брат си.

— Той купил сградата, в която се намираще апартаментът ми, и наредил да я разрушат.

Смехът на Мия звънна като сребърни звънчета.

— Това е Дрю, когото познавам. Значи, той те е примамил тук и предполагам, че вече е уредил да пренесат целия ти апартамент в дома му.

Очакваше се да стане сутринта.

— Да.

— Трябва да разбереш, че Дрю гледа на живота през призмата на своето детство. Смята, че всичко се свежда до пари. Първо, защото хората, които са ръководили комуната за сираци, в която е живял, са печелили пари от него, а после заради компанията, която е изградил. Той не може да разбере, че хората може да са загрижени за него, без да очакват нещо в замяна.

Дрю не говореше много за детството си. Изглежда, се бе фокусирал повече върху това, което се бе случило с братята и сестра му, отколкото върху себе си.

— Знаеш ли дали е имал някакви приятели?

— Двамата с Райли са били заедно. Мисля, че е посветил цялото си време и сили да закриля Райли и да се тревожи за мен и Бран. Наложило му се е да порасне много бързо и мисля, че е прескочил етапите на социализация. Аз просто не желая връзката ти с него да пропадне заради това, че той е толкова странен.

Неговата странност я привличаше.

— Смятам, че мога да се справя с Дрю.

И някак си наистина успяваше. Осъзнаваше, че беше изминала само седмица, но колкото и да бе учудващо, помежду им се бяха

изградили много непринудени отношения. Не беше трудно да бъде с него. Нямахме неловки мълчания. Когато Дрю работеше и забравяше за всичко останало, тя просто се захващаше със своите задачи. Когато Шелби потъваше в писането си, Дрю правеше същото. Не я обвиняваше, че го пренебрегва, не я караше да се чувства неловко. Двамата се бяха сработили.

Но отношенията им представляваха взаимноизгодно споразумение. Бяха започнали по този начин още с подписването на договора. Сексът не беше включен като клауза, но Дрю бе намерил начин да се спазари и за него.

Дрю, който имаше всичко, не вярваше, че една жена може просто да остане с него, да се грижи за него. Той плащаше на хората да му помагат. Винаги.

— Как мислиш, защо Хач реагира толкова зле на появата на Ноа?
— Шелби се интересуваше от мнението на Мия. Това можеше да ѝ помогне да разбере Бил Хачърд.

Нещо в този мъж я притесняваше и въпреки това тя все още не беше готова да го сподели с Дрю. Мия беше нещо друго. Те бяха просто две момичета, които си бърбеха за общи приятели и членовете на семейството.

Мия се взираше към пробната, в която бе изчезнал Ноа.

— Той също има закрилнически инстинкти. Трябва да разбереш, че Дрю и Хач един вид са се спасили един друг.

Шелби не би го описала по този начин.

— На мен ми се струва, че по-скоро Дрю е спасил Хач. Той не е ли бил пропаднал пияница, когато Дрю е тръгнал да го търси?

Мия се намръщи.

— Не съм сигурна, че бих се изразила по този начин.

— Но Бран — да — заяви Карли, която се бе приближила към тях. — Бран казва, че в началото Хач е бил затънал до гуша. Според него се е наложило Дрю да го издирва. Хач бил изхарчил почти всички пари, които бил получил от продажбата на компанията.

— Да, аз често се питам защо не е използвал тези пари, за да ви избави от приемните семейства. — Това не даваше мира на Шелби.

— Той е бил напълно съсипан — отвърна Мия и раменете ѝ се отпуснаха, сякаш самата мисъл ѝ причиняваше болка.

За нещастие, неразбирането какво се бе случило в миналото, можеше да нарани всички тях в настоящето.

Карли гледаше изложените елегантни тениски, които Шелби не си представяше, че Ноа би могъл да носи.

— Знаеш ли, той се извини. Двамата с Бран си поговориха преди няколко месеца и мисля, че се изясниха и разбраха. Хач е бил слаб и е имал проблеми с алкохола. Съдейки по думите на Бран, той дори не знаел, че са ви дали в приемни семейства. След като разбрал, че Бенедикт и Айрис са мъртви, направо се сринал. Не се явявал на срещите на борда и постоянно бил пиян. Бившите му съдружници продали компанията и цялата интелектуална собственост около година по-късно, превели неговия дял по сметката му в банката и никой не бил чувал за него от години.

— Дрю открил следите му тук, в Остин. Навремето имал жилище в Далас, но Хач винаги е смятал Остин за свой дом — обясни Мия. — След време се оженил и се развел.

— За стриптийзърка? — Шелби бе подочула някои истории.

Мия потръпна.

— Доколкото знам, е била компаньонка. Тъкмо тя похарчила всичките онези пари. Хач се оженил за нея, докато бил пиян, и тя се нанесла в къщата му. Профукала всичко до стотинка и го оставила без пукнат петак. Хач живеел в някаква мизерна мотелска стаичка, когато Дрю най-после го открил. Той го принудил да се лекува и да се откаже поне отчасти от алкохола.

— Все още не разбирам как Хач е спасил Дрю. — Шелби не можеше да проумее как един зрял човек може да зареже четири деца в приемни семейства, когато се е предполагало, че е бил най-добрият приятел на баща им.

— „4Л“ нямаше да съществува без Хач — каза Мия.

— Но идеята е била на Дрю. — Това не беше ли най-важното?

Карли кимна.

— Вярно е, но никой нямало да го приеме на сериозно. Той бил хлапе и се нуждаел от капитал. Хач все още бил авторитет в света на високите технологии, въпреки че били минали години. Без Хач единственото, което Дрю щял да постигне, било да продаде програмата си за дребни стотинки. Хач го превърнал във водещ лидер в тази индустрия. Освен това благодарение на него Дрю получил

попечителство над Райли и Бран. Така че не очаквай, че Дрю ще се усъмни в Хач. Той го обича, а за Дрю това е нещо много важно.

Дрю имаше много малко близки хора, но той беше повече от лоялен към тях. Щеше ли да бъде такъв и към жената, която допуснеш близо до себе си?

— Значи, той никога не е проучвал какво е правил Хач през годините?

Очите на Мия се разшириха.

— Не. Защо ще го прави?

Карли стисна челюсти.

— Не мисля, че той ще бъде очарован от това, но смятам, че трябва дискретно да го разследваш.

Мия погледна снаха си.

— Знаеш, че ние разследвахме случилото се по онова време, доколкото въобще е възможно непрофесионалисти да разследват престъпление. Знаем всичко.

Но не знаеха.

— Ние не знаем нищо за Хач, освен това, което той е казал на Дрю. „Маккей-Тагарт“ проучили ли са него и действията му през изминалите години?

Мия упорито стисна устни.

— Не, но не е нужно. Знаем, че Франсин Уелс е четвъртият заговорник. Не би могъл да бъде Хач.

Нещо в реакцията на Хач към Ноа бе накарало Шелби да се замисли. Нямахше да се откаже, но и не смяташе да влиза в ожесточен спор с Мия наред скъпия мол.

— Разбира се. Просто си мислех. Не се тревожи за това.

Ноа излезе от пробната и се озърна, сякаш се страхуваше, че може да са го зарязали. Беше облечен в тесни дънки и яркооранжева тениска.

Очите на Мия ужасено се разшириха.

— Явно проявява бунтарски дух. Ще оправя това. Никога няма да си хване гадже с този вид.

Мия се отпрати към младежа. Приликата помежду им не можеше да се отрече. Мия и Ноа определено изглеждаха като брат и сестра.

— Това е странно, знаеш — поде Карли. — Те са добросърдечно семейство, но има неща, които не разбирам за тях, неща, които ги

свързват. Трябва да свикнеш с това. Те са много по-сплотени от другите семейства.

— Както бяхме и ние с Джони — отбеляза Шелби тъжно. — Като теб и Мери?

Карли се усмихна, щом чу името на сестра си.

— Предполагам. Навярно всички семейства са различни посвоему. Нас ни свързват общите преживявания, защото никой друг в света не може да бъде на нашето място. Но инцидентът, свързал Бран и братята и сестра му, е бил толкова травмиращ, че би могъл завинаги да ги погуби. Дрю се е постарал това да не стане. Той притежава невероятна воля и силен характер, каквито досега не съм срещала у никого, и Мия е права. Той наистина купува хората. Дрю няма приятели извън семейството. Той не им вярва. Безпокоя се, че сега Дрю се опитва да си купи съпруга.

— Бракът не е на дневен ред — засмя се Шелби.

Очите на Карли бяха много сериозни, когато ги впери в приятелката си.

— Аз смятам, че ще бъде. Мисля, че Дрю те е погледнал и те е пожелал и оттогава плете интриги как да се добере до теб. Един нормален мъж би изпратил рози. Ухажването за Дрю е война, която той възнамерява да спечели.

Шелби понечи отново да се засмее, но се възпря, защото Карли може би беше права. Макар че тя не разбираше всичко. Или Шелби беше тази, която не го разбираше.

— Нещата между нас не са чак толкова сериозни. Не мисля, че има за какво да се безпокоиш.

— Само допреди две седмици ти проклинаше този мъж. А сега живееш с него. Той е успял да те привлече в своя свят и ще направи всичко по силите си, за да закопнееш да бъдеш част от него. Не заради парите. Той ще те накара да жадуваш за семейството, което е изградил, и това не е нещо лошо. Но аз те познавам. Ти няма да бъдеш милата и подкрепяща съпруга на изпълнителен директор и той ще се опита да те контролира. Това е заложено в природата му. Притеснявам се какво ще се случи, когато за пръв път му се опълчиш.

— Аз не съм изтривалка и никога не съм била.

Карли вдигна ръка.

— И той го знае, но ще се опита да те манипулира, за да му играеш по свирката. Ще ти се наложи да му се противопоставиш, ако искаш между вас да се получи. Искаш ли да се получи?

Повече или по-малко Шелби го искаше, но Карли беше права. Дрю затвърдяваше властта си. Той бе размахал под носа ѝ това, което тя най-много желаше. Загадка, която тя може би щеше да успее да разгадае. Нещо повече, той бе предугадил желанието ѝ за принадлежност и ѝ бе предложил и това. Тя може би щеше да успее да запази дистанция, ако работеше в малкото си жилище в Ел Ей, летеше само във връзка с разследването и изпращаше отчети. Но той не беше допуснал това да се случи. Беше я принудил да бъде близо до него, изолирайки я в малкия си сплотен кръг от хора. Дори я бе накарал да спи в едно легло с него. О, тя беше проявила благоразумие относно секса, ала това нямаше да трае дълго.

Поведението на Дрю беше класически пример за преследване и тя трябваше да си плюе на петите и да бяга по-надалеч. Само че той не беше преследвач. Той беше просто един глупак, който трябваше да бъде озаптен, при това много скоро, защото тя действително искаше нещата помежду им да се получат.

— Смяташ да проучиш Хач, нали? — попита Карли.

— Да. — Може би щеше да открие, че всичко е точно така, както вярваше семейството, но те явно се нуждаеха от външна сила, която да ги принуди да разследват, и вероятно поради тази причина не бяха позволили на фирмата на Кейс да се заеме с това.

— Той е бил влюбен в Айрис.

Това беше новина.

— Сериозно ли говориш? Дрю не ми го е споменал.

— Както казах, Дрю и Хач са мистерия. Дрю не се съмнява в него. Смятам, че той просто иска да има човек, освен братята и сестра си, на когото да може напълно да разчита. Можеш ли да ми кажеш защо наистина искаш да разследваш Хач? Аз бях там онази нощ, Шелби. Не Хач застреля Бран. Беше Франсин Уелс. Би трябвало да търсиш нея. Полицията не го прави. Те са безполезни.

Не, те просто бяха контролирани от Дрю Лолес, който не искаше да се разчуе историята за престъпната му майка.

— Аз действително я търся, но ако това ще те успокои, смятам, че тя е получила онова, което е искала, и няма да се появи отново.

Не и докато не излезеше книгата на Шелби и тя не изчистеше името на Бенедикт. Надяваше се това да е достатъчно, за да удовлетвори Дрю. Не искаше Карли да се притеснява, че Франсин Уелс ще се появи и отново ще се опита да я убие.

— Знам. Помня. И мисля, че това е част от причината Бран да иска да останем в Далас. Той не защитава себе си. Страхува се за мен, но ние не можем да позволим на онази жена да победи. Ако с нещо мога да ти помогна, обади ми се. В момента се преструваме, че нищо не се е случило, защото искаме да отдъхнем, но мисля, че тя ще се върне, за да ни преследва. По един или друг начин.

— Смятам, че се разбрахме за това. — Мия се приближи с доволна усмивка на лицето. — На него повече не му е позволено сам да си избира дрехите.

Ноа държеше в ръка огромна пазарска торба.

— Прекарах по-голямата част от живота си облечен в униформа. Реших, че оранжевото е готино.

Шелби поклати глава.

— Онзи цвят е подходящ само за цитрусови плодове. Хайде да вървим. Да намерим колата и да отидем да хапнем нещо.

Мия плесна с ръце.

— Слава Богу! Умирам от глад. Наблизо има едно италианско ресторантче.

Ноа изглеждаше щастлив да последва сестра си, помъкнал пълните торби. Приличаше на един безгрижен Дрю, който не носеше върху плещите си бремето на света.

Дали би могла да смъкне част от този товар от раменете му и да го накара да се усмихва малко повече?

Приближиха до изхода и Шелби не можа да сдържи смеха си, защото Ноа очевидно се опитваше да измисли как да отвори тежката врата, без да използва ръцете си.

— Ти вече доказа, че си джентълмен, Ноа. — Младата жена отвори вратата. — Не е нужно да си идеалният кавалер.

— Аз вече искам да го задържа — обяви Мия. — Харесва ми да имам по-малък брат, когото да командвам.

— Не я слушай. — Карли мина през вратата. — Тя командва всички наоколо. Това е чарът ѝ.

Шелби го последва, докато трескаво обмисляше какво трябва да направи. Беше вълнуващо да има толкова много следи. Опасно, да, но тя не можеше да сдържи нетърпението си.

Благодарение на новата си кредитна карта от „4Л“ имаше възможност да покрива извънредни разходи. Павел Волченко, братът на убиеца, щеше да пристигне в Остин след два дни. Можеше да се окаже ужасна грешка и човекът да не знае нищо, а просто да иска да спечели пътуване до Щатите, но на нея ѝ се струваше добро начало.

Дрю дори ѝ беше казал, че няма нищо против тя да говори с него. Е, тя може и да не беше споменала, че смята да го стори на лична среща, но в крайна сметка това беше нейното разследване. Щеше да сподели наученото с Дрю и това трябваше да го задоволи.

Мия и Карли се отправиха към колата, а Ноа се извърна към Шелби. Слънцето грееше ярко и беше един прекрасен ден в Остин.

— Не мога да ти се отблагодаря, Шелби — рече Ноа. — Знам, че без теб в момента щях да съм в затвора.

Карли погледна към улицата. Паркингът не беше много пълен. Пред един от изходите беше спрял голям черен джип. Шелби понечи да прекоси улицата, за да се присъедини към Мия и Карли, а Ноа вървеше след нея.

— Сериозно се съмнявам — излъга младата жена.

— Мислиш ли, че Дрю ще се успокои, когато излезе ДНК тестът? — попита той. — Чух, че можело да отнеме доста време.

Не и когато го изискваше Дрю Лолес.

— Мисля, че ще е готов по-бързо, отколкото смяташ. Засега нека всички просто те опознаят.

Звукът от приближаващи гуми накара Шелби да вдигне глава. Джипът се движеше. Бързо.

— Съпругът на Мия изглежда готин — тъкмо казваше Ноа. — Малко страшничък, но готин. Знаеш ли, че е бил морски тюлен?

Ноа изцяло беше погълнат от разговора. Джипът ускори ход и Шелби имаше много малко време да реагира. Преди да успее да си поеме дъх, огромният автомобил вече заплашително се носеше към тях. По-точно към Ноа, който беше малко зад нея.

Шелби чу как някой изкрещя, и се пресегна към Ноа, чиито очи се бяха разширили. Той изпусна торбите и се препъна, когато Шелби с все сили го дръпна настрана от колата. Кракът ѝ се удари в тротоара и

тя се олюля назад. Стискаше здраво ръката на Ноа, защото джипът продължаваше да се носи към тях. Беше готова да се закълне, че проклетото нещо дори се отклони, за да ги блъсне. Ноа удари коленете си, когато тя го бутна върху затревената площ, отделяща улицата от паркинга. Той се стовари върху нея и остра болка прониза тялото на Шелби.

Джипът отмина с бясна скорост, без да спре.

Новите дрехи на Ноа бяха пръснати навсякъде.

— Какво, по дяволите, беше това? — Мия притича, коленичи до Ноа и се опита да му помогне да стане и да освободи Шелби.

— Мисля, че той се опита да ме блъсне. — Ноа се изправи на крака и протегна ръка.

— Или е бил някой тъпанар, говорещ по мобилния си телефон. Дяволите да ги вземат тези разсеяни шофьори. — Карли се зае да събира торбите. — Не видях номера на колата.

Мия поклати глава.

— Беше някакъв кретен. Имаш късмет, че Шелби е толкова съобразителна и има светкавични рефлексии. Хайде, скъпи. Мисля, че всичко е наред.

Тя се зае да оглежда Ноа, но Шелби не можеше да спре да се пита. Спомни си мига, когато Хач бе връхлетял в кухнята, вперил поглед в Ноа, сякаш е змия, готова да ухапе всички тях.

Ако някога се опиташ да навредиш по някакъв начин на тези деца, лично ще те убия.

Какво би сметнал Хач за заплаха? Самото съществуване на Ноа? Онова, което той представляваше?

Щеше ѝ се да знае къде се бе дянал Бил Хачърд.

[1] Изпращане на съобщения, снимки или видеоклипове със сексуално съдържание по мобилния телефон; терминът е съставен от думите „секс“ и „текстинг“ (писане на съобщения). — Б.пр. ↑

8.

— Добре съм, Дрю — каза Шелби.

Часове по-късно къщата най-сетне се бе успокоила. Ноа се бе оттеглил в къщата край басейна, а всички останали си бяха легнали.

Дрю намръщено я изглежда.

— Забелязала ли си драскотината върху рамото си? Не си добре. Трябвало е да те прегледа лекар. Ще се обадя, за да видя дали не мога да получа записите от охранителните камери. Сигурно има няколко на онзи паркинг.

— Аз вече помолих охраната да ми ги предостави — отвърна тя със спокоен тон, защото май тази нощ щеше да ѝ се налага да укротява един ядосан компютърен гений.

Дрю беше неспокоен, раздразнението му си личеше по начина, по който кръстосваше наоколо. Обикновено той беше неподвижен, като хищник, дебнец тлъстия заек да падне в лапите му. Но не и тази нощ. Сега приличаше на тигър в клетка.

Навярно защото беше прекарал целия ден в неуспешни опити да открие своя наставник.

Тя също се интересуваше от онзи джип. Въпреки че, изглежда, Ноа напълно се бе съвзел, а Мия и Карли се бяха заели с организацията на приема, Шелби не можеше да престане да мисли за инцидента.

Не беше сигурна дали шофираше мъж, или жена. Джипът се бе отклонил от своето платно в насрещното. Ако не бе дръпнала Ноа, автомобилът щеше да го удари и убие.

— Знам за какво си мислиш — рече Дрю и затвори вратата на спалнята.

— За какво си мисля? — Най-послед бяха сами. Беше интересно да седи до него по време на вечерята. Да го види със семейството му, беше истинско откровение. Всички те го ценяха. Всички до един.

Мия бе поискала съвета му за покупката на апартамент в Далас. Настояваше той да погледне договора, преди да го подпише, но в

същото време се интересуваше от мнението му дали не е по-добре да си купят къща.

Бран искаше да говори с него за работата и ръководството на някакъв труден проект. Карли се нуждаеше от съвета му за начинаещата си компания.

Дори Райли се беше обадил.

Дрю беше главата на семейството, но доколкото можеше да каже, той не вземаше нищо за себе си. Всички разчитаха на най-големия си брат, ала забравяха, че и той може да има нужда от подкрепа. Когато се бе върнала и бе попитала Бран дали Дрю е открил Хач, той само се бе усмихнал и ѝ бе казал да не се тревожи. Дрю щял да се погрижи.

Шелби ни най-малко не се съмняваше, че братята и сестра му го обожаваха, но Дрю трябваше да разбере, че всички те вече имаха свои семейства.

А Дрю също имаше някого, на когото да разчита.

Той продължи да кръстосва из стаята. Все още бе облечен с панталона и ризата, които носеше през деня, макар че бе събул мокасините. Беше по чорапи и това някак си ѝ се стори интимно.

— Ти мислиш, че е Хач.

Шелби се бе преоблякла в дънки и потниче и жадуваше да се отпусне. Един горещ душ беше всичко, от което се нуждаеше.

Може би не биваше да го взема сама. Може би и двамата се нуждаеха точно от това.

— Смятам, че вероятностите са много. — Определено нямаше намерение да спори с него, без да разполага с доказателство. Охранителният екип бе обещал да провери записите и утре сутринта да ѝ изпратят всичко, което са могли да открият. Дори тогава не възнамеряваше да го обсъжда с Дрю. Той и без това си имаше достатъчно грижи. — Освен това не мисля, че Хач кара джип. Той има порше, нали?

Дрю кимна.

— Да. Това е криза на средната възраст. И кълна се, Шелби, той не е способен на подобна постъпка. Хач може и да се тревожи от появата на Ноа, но няма да го нарани физически. Свърля се е в някой евтин мотел с бутилка и проститутка и се моля на Господ да използва презерватив.

— Той се нуждае от известно време — изтъкна Шелби. — Всичко се случва прекалено бързо и на Хач му е нужно време, за да свикне. Открил е, че жената, която е смятал за мъртва, е жива, при това има още едно дете. Някои хора биха го определили като разумна реакция на шокиращия обрат на съдбата.

Дрю се намръщи.

— Трябва пак да изляза. Проверих обичайните му свърталища, но още не съм стигнал до долнопробните кръчми.

Дрю имаше среща в осем сутринта. Шелби го знаеше, защото той бе прекарал всяка секунда, през която не търсеше Хач, на телефона в разговори за срещата на борда. Ако цяла нощ бродеше навън, за да търси Хач, нямаше изобщо да се наспи. Старият стрес щеше да се натрупа върху новия и никой нямаше да знае, защото за тях Дрю не беше обикновено човешко същество. Той беше Супермен и Капитан Америка, слети в един супергерой. Никога не се колебаеше. Никога, ама никога не се проваляше.

Никога от нищо не се нуждаеше.

— Или можеш да останеш тук и да си починеш.

Той прокара ръка през косата си, умората му бе очевидна.

— Дори и да остана, трябва да работя. Сутринта имам съвещание.

За което тя беше сигурна, че се е подготвил.

— Ти си готов за срещата на борда. Ела в леглото.

Очите му с явен копнеж се насочиха към леглото. Той може и да не знаеше как да го поиска, но беше съвсем ясно какво желаше.

Искаше малко спокойствие, малко удоволствие. Няколко мига, които да принадлежат само на него.

И тя беше единствената, която можеше да му ги даде.

— Не е добра идея. Много мислих, Шелби. Не беше честно от моя страна да те принуждавам да спиш с мен. — Той леко се изчерви, но погледът му остана прикован в нея. — Мислех, че ако те имам в леглото си, накрая ще спиш с мен. Имам предвид не да спим... а да правим секс. Мислех, че накрая ще правиш секс с мен.

Дрю беше много сладък, когато бе смутен. Фактът, че се извиняваше, трогна Шелби. Той не беше от мъжете, които се извиняваха. Дрю манипулираше.

— Аз се съгласих да се преместя при теб.

— Защото те притиснах в ъгъла и те заставих — изтъкна той.

Освен това беше дарил изцяло нов живот на една жена, която се нуждаеше от такъв. Шелби бе говорила по-рано с приятелката си, която беше на седмото небе от щастие с новия си дом.

— Щеше ли да оставиш Ноа в затвора, ако не се бях съгласила?

Дрю въздъхна.

— Ако си беше тръгнала завинаги, тогава навярно да. Щях да съм объркан и разтревожен и той вероятно щеше да е логичната мишена. Ако просто бе настояла на своето, щях да се примиря.

— Знаех това, Дрю.

— Тогава защо... да не си се опитвала да ми дадеш урок?

Тя стана. Беше време да си изяснят някои неща.

— Позволих ти да ме манипулираш да се преместя в тази стая, защото дълбоко в себе си исках да спя с теб. Подписах онзи договор, защото исках да те опозная. Сега вече те познавам по-добре и мисля, че бих искала да мина на следващия етап, но не мога да го направя, ако ти не се съсредоточиш върху собствените си нужди. Какво искаш най-много да правиш тази нощ? Да работиш? Искаш да продължиш да работиш или да прекараш нощта в леглото с мен? Помисли за това, докато си вземам душ. Денят беше дълъг и ако решиш да работиш, ще разбере и ще мастурбирам и ако това те обижда, толкова по-зле. Известно време ще отсъствам.

Шелби се обърна и влезе в огромната му, чудовищно греховна баня. Беше по-голяма от последния ѝ апартамент и навярно струваше повече, отколкото цялата ѝ бивша жилищна сграда.

Завъртя крана с горещата вода. Душкабината беше просторна колкото стая.

Какво щеше да избере той? Дали бе престанал да се наслаждава на играта, защото тя бе поела контрола? Дали го бе изплашила? По-добре бе да разбере още сега, отколкото по-късно да остане с разбито сърце. Карли беше права. Тя не можеше да се промени и навярно самоувереният ѝ характер не го привличаше.

Извърна се и получи отговор на въпросите си. Дрю стоеше в банята, вперил очи в нея.

— Каж ми, че това не е някаква игра, за да ме накараш да направя нещо, което искаш — промълви той.

— Наистина?

— Не е, но изглежда, сега ти си на ход.

— Искам ти да бъдеш по-добра от мен. Искам да мога да ти вярвам, въпреки че изобщо не го заслужавам. Дори и ти да не можеш да ми вярваш. Доколко честно е това? Ако притежавах някаква почтеност, щях още в този миг да си тръгна от теб, за да ти спестя болката.

Каква мелодрама. Тя съблече потничето си презглава и го захвърли настрана.

— Не виждам да си тръгваш, Лолес.

Погледът му тутакси се насочи към гърдите ѝ.

— Казах ти, че щях да го направя, ако бях почтен. Но не съм.

Тя събу панталона си и застана пред него само по сутиен и бикини. Те не бяха секси, ала това не си личеше от начина, по който Дрю я изпиваше с поглед.

— Кажи ми защо избра мен.

— И трябва да го направя, когато гърдите ти са разголени? — Гласът му беше дрезгав, а парата започваше да изпълва помещението. — Не си ли се поглеждала? Ти си най-сексапилната жена, която някога съм виждал. Свали сутиена. Искам да те видя цялата.

Тя също искаше да го види, но по-силно от това желаше да го отведе там, където двамата щяха да бъдат напълно честни един към друг.

— Значи, ти просто желаш да спиш с мен и се оказва, че аз притежавам някои дарби, от които ти би могъл да се възползваш.

Устните му се извиха в най-сексапилната усмивка.

— Бебче, ако исках само да спя с теб, щях от самото начало да те свалям. Притежавам известен чар, когато реша да се възползвам от него. Не искам да ти въздействам с чара си. Искам да ме харесваш такъв, какъвто съм — едно гадно копеле. Искам да ме опознаеш и въпреки това да нямаш сили да си тръгнеш.

Думите бяха точно това, което тя искаше да чуе.

— Значи, това не е само свалка за една нощ? И ти планираш да продължим отношенията си, след като съвместната ни работа приключи?

— Ще те искам и след като всичко това свърши. Аз не съм някой блудкаво-сентиментален тип, който ще смени мнението си, но мисля,

че ти ще го сториш. Смятам, че след като разбереш какъв съм и на какво съм способен, ще си тръгнеш.

Но тя беше направена от по-як материал. Вдигна ръце на гърба си, за да откопчае сутиена.

— Е, ако скоро ще се наложи да бягам, тогава бих могла поне да ти се насладя, докато те имам.

Очите му потъмняха.

— Щом е така, приемам. Ще взема всичко, което ми дадеш. Господи, колко си красива. Позволи ми да те докосна.

Тя събу бикините, тялото ѝ пламна при мисълта, че най-последно му се отдава. Макар че това беше по-скоро отдаване на себе си, на собствените си нужди. След смъртта на брат си бе прекарала години във въздържание, тъгувайки за всичко, което бе изгубила. Време беше отново да заживее. Изгубила бе едно семейство, но ако Дрю беше искрен с нея, тя можеше да открие друго тук, с него.

Тъкмо за това бе мислила през цялата нощ.

— Казах ти какво ще направя, Дрю. Ще си взема душ. Искам да отмия изминалия ден и да се почувствам по-добре. Ако и ти искаш същото, ела и се присъедини към мен. — Тя пристъпи под душа, горещата вода заплъюща по кожата ѝ.

Не бе изминала и половин минута, когато младата жена почувства и нещо друго. Две големи ръце обхванаха гърдите ѝ.

— Искам да бъда с теб — прошепна той в ухото ѝ, притиснал тяло към нейното. — Искам да бъда този, който ще те накара да се почувстваш по-добре. Позволи ми да го направя за теб. Колкото и дълго да трае това, искам да бъда твоят мъж. Аз ще се грижа за теб.

Шелби беше сигурна, че ще го стори по много начини, не само сексуални.

— А ще ми позволиш ли и аз да се погрижа за теб?

Дланите му се плъзнаха по ръцете ѝ и тя почувства топлата гола кожа до своята.

— О, определено ще ти позволя да се погрижиш за мен, бебче.

Тя се извърна, защото това беше важно.

— Говоря сериозно, Дрю. Ти много се пресилваш. Ако действително искаме да опитаме, аз трябва да мога да се грижа за теб.

Той се взря в нея, ръцете му се вдигнаха и погалиха косата ѝ.

— Нуждая се от теб. Просто така. Искам това между нас да се получи.

— Аз също го искам.

Той нямаше да разбере как тя би могла да се грижи за него, докато не му го покажеше. А засега Шелби не желаше да мисли за нищо друго, освен за това колко прекрасни са ръцете му и колко мускули криеше той под ризата и панталона.

Оказа се, че е била стопроцентова права. Под всички тези дрехи той беше гръцки бог. За миг си позволи да се наслади на гледката. Широки рамене, великолепно мускулести гърди и твърд стегнат корем като на супергерой. Тя плъзна ръце нагоре. Толкова гладък, топъл и жив. Дланта му бързо покри нейната, притискайки я към гърдите му.

— Откога не си била е мъж? — попита Дрю.

— От известно време, но не си мисли, че съм свенлива девственица. Наслаждавам се на секса и съм имала двама дългогодишни партньори.

— Питам, защото и аз от известно време не съм бил с жена. Почти година.

Този мъж не бе правил секс цяла година?

— Сериозно?

— Писна ми да бъде само физиологична нужда. Искам да означава нещо, но докато не те срещнах, не бях открил жена, която истински да ме вълнува. Мисля, че гледката на братята и сестра ми, които намериха своите половинки, ми е повлияла. Смяташ ли, че това е стаден инстинкт? Трябва да има някаква психологическа причина за това.

Ако го оставеше, той щеше да се впусне в дискусия за биологичните причини за любовта. Нямаше да позволи логическата страна на Дрю да надделее.

— Не смятам, че това има значение, стига да те прави щастлив.

Той се взираше в гърдите ѝ, а сетне големите му ръце ги обхванаха в шепи. Той въздъхна, докато я милваше, палците му търкаха зърната, които се втвърдиха и набъбнаха.

— Това ме прави щастлив. Странно, но да спя с теб, ме прави щастлив. Дори обичам да се карам с теб. Никой друг не се кара с мен.

Защото той беше безспорен авторитет в своя свят. Той командваше парада и определяше правилата. Някои хора биха решили,

че това е удивително, ала тя мислеше, че го прави самотник. Той бе длъжен да се съмнява в мотивите на всички.

— Ще се карам с теб, а после може да се сдобрим — подразни го тя.

Той се извисяваше над нея, но очите му бяха сериозни, когато сведе поглед към лицето ѝ. Ръцете му се вдигнаха, обхванаха брадичката ѝ и нежно я заставиха да го погледне в очите.

— Обещай ми. Обещай ми, че когато се караме, после ще поговорим и ще се сдобрим. Обещай ми, че няма да си тръгнеш и да решиш, че съм изгубена кауза. Обещай ми, че ще ме изслушаш, преди да ме зарежеш.

Тя не беше сигурна защо той на практика я молеше за прошка, когато не бе направил нищо лошо. Душата и сърцето ѝ се разтопиха и тя се предаде.

— Обещавам, Дрю.

— Ще държа да спазиш обещанието си — закле се Дрю и сведе устни към нейните.

Той завладя устата ѝ с покоряваща сила, галейки гърба ѝ. Телата им се притиснаха здраво едно в друго, вече нищо не ги разделяше. Беше прекрасно усещане и Шелби захвърли всички задръжки. Гърбът му беше силен и гъвкав и на нея ѝ доставяше удоволствие да усеща топлите му длани около дупето си. Той беше толкова мускулест и макар и за малко, изцяло ѝ принадлежеше.

Езикът му нахлу, преплете се с нейния. Огнен пламък избухна в нея и тя почувства как тялото ѝ се подготвя.

Устните му докоснаха нейните, преди да се придвижат надолу, обсипвайки с целувки брадичката и шията. Тя зарови пръсти в косата му. Харесваше ѝ тази атака — дива и страстна. Точно такъв го искаше. Внезапно той я повдигна и я нагласи върху поставката, върху която обикновено се поставяха шампоанът и балсамът. Беше прекалено голяма, както всичко в къщата на Дрю, и тя идеално се побра върху нея, а краката ѝ се залюляха във въздуха. Беше достатъчно нависоко, за да се намести Дрю между бедрата ѝ. Той се наведе и пое едното ѝ зърно в уста.

Тялото ѝ потръпна, когато почувства ръбчето на зъба му върху гърдата си. Прониза я сладка болка, която се разпростря дълбоко в нея. Възбудата изтръгна стон от гърдите ѝ. Езикът му описа кръгче около

зърното ѝ, докато той здраво я държеше. Гърбът ѝ се изви, предлагайки му всичко, което той можеше да пожелае. Шелби се наклони назад, давайки достъп на Дрю до гърдите, до тялото си, до всичко. Той подразни едното зърно с устни, зъби и език, докато търкаше другото между палеца и показалеца си.

Шелби инстинктивно уви бедра около кръста му. Искаше го по-близо. Колкото бе възможно по-близо.

— Моля те, Дрю.

— Всичко, което пожелаеш.

— Люби ме. Люби ме сега. Не ме карай да чакам.

Той се изправи, без да откъсва пламтящия си взор от нея.

— Да.

Това беше всичко, което тя искаше да чуе от него.

* * *

Главата на Дрю се въртеше. Така беше от секундата, когато Шелби обяви, че ще мастурбира, ако не ѝ даде нещо истинско. В мига, в който тя се извърна и се отдалечи, сякаш не я беше грижа какво ще избере, той знаеше, че е в сериозна беда. При това за цял живот.

Само дето нямаше да има цял живот с нея.

И напълно грешеше. Всичко това не беше започнало със заявлението на Шелби. Беше започнало, когато узна от Кейс, който на свой ред го бе научил от Мия, че Шелби едва не е била убита от джип на паркинга. О, те го нарекоха инцидент, но той не беше толкова сигурен. Съпадението беше прекалено голямо. Твърде голямо съвпадение беше да узнае, че гаджето му и неочаквано появилият се негов най-малък брат едва не са били убити точно когато майка му се беше завърнала от мъртвите.

— Не се отдалечавай, Дрю. — Тихият глас на Шелби го лъхна като нежен повей. — За каквото и да си мислиш, забрави го за кратко. Остани тук с мен.

— Мислех за факта, че ти едва не си умряла, а дори не си направи труда да ми се обадиш. — Ръцете му се придвижиха към гърдите ѝ дланите му ги обгърнаха. Нямаше значение, че гневът бушуваше в него. Не можеше да спре да я докосва.

Гневът му бе пометен от вълната на желанието.

— Щях да ти кажа, но бяхме добре и не исках да те тревожа — пророни тя, докато тялото ѝ се извиваше неспокойно до неговото.

Поне не само той изгаряше от възбуда.

— Не можеш да ме изолираш така.

— Обещавам, че повече няма да го правя. Моля те, Дрю. Престани да мислиш, а просто чувствай. Това е нашето място, нашият миг. По-късно може да говорим за всичко, но когато вратата на онази стая се затвори, аз искам да бъдеш тук, с мен.

Тя го гледаше с пламнали от страст очи и го умоляваше да я люби. Той не беше мъж, който се любеше. Той правеше секс. Тогава защо кимаше и се съгласяваше?

Защото това означаваше нещо повече за него.

Той искаше от нея нещо много повече от бърз секс. Искаше да бъде с нея в леглото, да бъде единственият мъж, който я кара да се извива от удоволствие, който се грижи за нея. Искаше да бъде мъжът, когото тя щеше да потърси, когато изпадне в беда, първият човек, на когото щеше да се обади.

Засмука отново зърното ѝ, не желаше да бърза. За пръв път в живота си той искаше да бъде бавен, да я обсипе с ласки и целувки. Едната му ръка се плъзна между бедрата ѝ.

Пръстите му откриха женствеността ѝ и той едва не изпъшка, когато я погали. Тя беше мека и влажна. Толкова дяволски влажна. Откликваше прекрасно на възбудата му. И естествено, тя беше права. Той имаше нужда да престане за мисли за всичко друго, освен за нея. За това как го караше да се чувства.

— Дрю, моля те. Направо ме убиваш.

Сладки думи за ушите му, но той още не беше готов да приключи с нея. Пенисът му беше твърд като гранит, но той искаше тя първа да свърши. Не беше сигурен колко можеше да издържи. Минало беше доста време и ако не се лъжеше, тя щеше да бъде тясна и гореща. Щом проникнеше в нея, можеше да изгуби контрол. Първо трябваше да се увери, че тя ще изпита наслада.

Удоволствието беше ключът да я задържи.

— Стой неподвижно — нареди той.

— Искам те, Дрю.

— И ще ме получиш, но първо аз ще получа от теб всичко, от което се нуждая. Искам да те гледам, докато достигаш върха. Искам да почувствам соковете ти върху ръката си и тогава ще те обладая. Ти искаш да ме откъснеш от проблемите ми? Е, това е начинът да го направиш.

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Не съм те заблудила, нали?

— Не искам да ме заблуждаваш — призна той. — Искам да ме желаяш.

Той отново я целуна, местейки се от великолепните ѝ гърди към тази нейна уста, която го възбуждаше до лудост. Харесваше му как тя му говори. Предизвикваше го така, както никой друг не го бе правил.

Палецът му откри клитора ѝ, докато плъзгаше пръсти между нежните гънки. Толкова подути и влажни. Съвършени. Дори двата му пръста трудно проникваха.

Дрю беше сигурен, че повече не можеше да мисли, защото цялата му кръв пулсираше в мъжествеността му.

Горещата вода се лееше върху гърба му, усещането засилваше желанието му. Цялото му тяло жадуваше за нея. Никога не бе пожелавал нещо друго толкова силно, както да бъде вътре в тази жена.

Главата ѝ се отметна назад, когато започна да я обладава с пръсти. Притисна клитора ѝ, докато проникваше дълбоко в нея. Краката ѝ бяха обвити около него, стиснали го здраво. Тялото ѝ беше идеално стегнато и се извиваше грациозно, докато освобождението я завладяваше. Обожаваше начина, по който тя стенеше, разширените ѝ от страстта очи. Бедрата ѝ се движеха под ръката му, търкайки се неистово, сякаш не можеше да остане неподвижна.

Нито пък той. Можеше да прави с нея всичко, което му харесваше. Тя беше мека и сладка, а тялото ѝ — натежало от неѝ.

Дрю бе дошъл подготвен. Преди да се присъедини към нея в банята, бе грабнал един презерватив. Оставил го беше върху полицата. Сега го взе и се отмести от Шелби, за да се приготви.

Спря, за да си поеме дъх. Тя беше толкова безсрамна, с разтворени крака и отпуснато тяло.

Получила беше това, от което се нуждаеше, но се цупеше насреща му, защото още го желаяше. Взираше се в него, докато той разкъсваше опаковката на презерватива.

— Знаеш ли, че си много красив, Лолес.

Думите, изречени от нея, имаха голямо значение. Като се замислеше, досега никоя друга жена не му беше казвала, че е красив. Страстен, да. Понякога секси. Но никога красив. Той погали пениса си, надявайки се, че не се перчеше пред нея. Всъщност беше сигурен, че се перчи.

— Аха, той също е красив — промълви тя с усмивка. — Е, защо не го доведеш тук?

Дрю нахлузи презерватива и отново се приближи към нея. Обичаше да усеща топлата ѝ плът до своята, как се отваряше за него, как го обгръщаше. Нямахше нужда да я дразни, а тя не се преструваше, че трябва да я убеждава. Това беше едно от опияняващите качества на Шелби. Тя не се преструваше за нищо. Казваше това, което искаше, и ни най-малко не се извиняваше за желанията си.

— Имаш ли някаква представа колко си пленителна? — Бедрата му се раздвижиха, възбудата му се търкаше в женствеността ѝ. Беше толкова близо до желаната цел.

Тя протегна ръце, обви ги около шията му и му се отдаде. Сега не можеше да се подпира на стената. Беше изцяло в неговата власт и той точно за това копнееше.

— Нямам представа защо го каза, но ти също.

Той я целуна. Господи, обичаше устата ѝ. Обичаше устните ѝ и как тя разцъфваше за него, как езикът ѝ се бореше с неговия. Мъжествеността му откри нейната женственост и започна да навлиза навътре.

Беше прав. Толкова гореща и тясна. Тя беше като кадифено менгеме. Толкова хубаво. Той проникваше и се отдръпваше, като всеки път навлизаше по-надълбоко. Простена, когато тя заби нокти в гърба му, но приветства усещането. Искаше тя бъде с него във всеки миг. Искаше да го бележи, така че когато утре седеше на онова шибано заседание и всички го гледаха, той да почувства леката болка, оставена от ноктите ѝ, и да си спомни какво го очаква, когато приключи досадното задължение.

Притисна гърба ѝ към стената на душкабината, за да го поеме целия.

Ноктите ѝ се забиха още по-силно, дъхът ѝ опари рамото му.

— Дрю, това е толкова, толкова...

Толкова хубаво. Толкова правилно. Толкова отвъд всичко друго.

— Ти си свършена. Толкова дяволски свършена. Имаш ли представа колко дълго те чаках?

Винаги. Сякаш винаги бе чакал нея.

Притисна я отново, смазвайки я с тялото си. Тя беше негова. Никога не е бил по-сигурен за нищо друго. И той беше неин.

Дрю я обладаваше диво, емоциите се надигаха в него.

Шелби се стегна около него, впила ръце в плътта му, и изкрещя името му, когато достигна оргазъм. Сетне се отпусна, а той се извиси над ръба.

Дрю полетя, обзет от лудешка забрава. Забрави всякакъв контрол, докато отново и отново проникваше в нея. Държеше я здраво, защото тя отмаля в ръцете му. Тялото му застина, докато свършваше. Удоволствието го заливаше на талази, замъгляваше очите му. Не съществуваше нищо друго, освен тази жена и близостта им.

Продължи да я прегръща силно, докато се спускаше от висините на екстаза. Обикновено в този момент се отдръпваше и прекъсваше връзката между телата. Ала сега не искаше. Обви ръце около нея и я задържа до гърдите си. Нямаше нужда от пространство и не желаше да се връща към ежедневието. Тя го бе казала. Сега беше техният миг.

— Мисля, че трябва да те изкъпя — прошепна той, докато устните му си играеха с нейните.

Тя въздъхна щастливо.

— За да ме изцапаш отново? Или за да се върнеш към работата?

Той я повдигна. Знаеше точно как щеше да прекара вечерта.

— Никъде няма да ходя. Тази нощ ще бъдеш мръсна.

Тя отметна глава назад, водата се изливаше на талази по прекрасното ѝ тяло.

Завладя го блажено задоволство. Знаеше, че трябва да свърши още някои неща, но внезапно нищо вече не му се струваше по-важно от това да я отнесе в леглото, да я люби отново, да заспи до нея. Свързан с нея.

Обърна я към топлата вода и се зае да изучава всеки сантиметър от нея.

9.

Дрю се събуди и се зачуди как, по дяволите, е могъл да живее толкова дълго без Шелби. Изминали бяха два дни от нощта, в която той за пръв път се люби с нея, а вече бе пристрастен. Откога нощите бяха станали толкова дяволски привлекателни? Нощите, когато всички останали спяха, а той работеше. Нощите бяха самотно, но необходимо време.

Нощта беше време за секс. Нощта беше време, когато забравяш за всичко на света и заключваш вратите. Нощта беше идеалната част от денонощието.

Сънят беше добър. Нима някога бе твърдял, че няма нужда от сън? Бил е идиот.

Сънят го бе превърнал в много по-разумно човешко същество. Даже фактът, че охранителната камера пред мола не бяха показали абсолютно нищо, освен това, че Ноа беше тронав, а Шелби — много съобразителна и с бързи рефлексии, не можеше да промени нищо. Камерата е била прекалено далеч, за да улови номера на колата. Трябваше да видят дали изображението може да се увеличи достатъчно, за да се разчете номерът върху табелката.

Дори това не можеше да съсипе доброто му настроение.

Шелби се обърна и се протегна. Пресегна се към него, плъзна се и уви тяло около неговото.

— Добро утро.

Да, утрото също беше прекрасно. Той обичаше да я гледа сутрин, когато тя приличаше на сънливо прелестно котенце, сгушено до него.

— Добро утро, слънчице.

Май беше на път да се превърне в един от онези чудаци, които постоянно се усмихваха без никаква причина, които обичаха да похапват късна закуска или ранен обяд и гледаха филми, в които нямаше работи или автомобилни катастрофи.

Стомахът му се присви от вина, когато осъзна, че се усмихва, а от Хач все още нямаше и следа. Кучи син.

— Престани — промърмори тя. — Отново се тревожиш. Тук не са позволени никакви тревоги.

Това беше главното правило на Шелби. Когато бяха в тази спалня, той не беше Андрю Лолес, главата на семейството, изпълнителният директор на „4Л“ и властелинът на мрачните настроения. Нейни думи, не негови. Когато бяха тук, тя не беше Шелби Гейтс, удивителната журналистка и любопитката, която си вреше носа в чуждите работи. Негови думи, не нейни. Когато вратата на спалнята се затвореше за през нощта, те бяха Дрю и Шелби и никой друг нямаше значение.

През последните няколко дни тя безмилостно разгонваше близките му, които цъфваха по всяко време на нощта, нуждаейки се от разни неща. Тя затръшна вратата пред Бран, който искаше ръководството на системата за игри, затвори телефона на Райли, който в единадесет часа вечерта се беше обадил, за да говорят за приема, и беше заявила на Мия, че тя трябва да обсъди със съпруга си и финансовия си съветник попечителския фонд за своето бебе.

Дрю беше обяснил на Шелби, че той ги е научил да идват при него в късните часове, тъй като обикновено през деня е зает, но тя на свой ред му бе обяснила, че това също трябва да се промени. Тя най-безцеремонно го бе запознала със значението на думата *упълномощавам* и не спираше да се бърка в бизнес делата му.

Вече не му беше позволено да работи по четиринадесет часа без почивка. Не и когато Шелби беше в сградата. Тя караше асистента му да ѝ насрочва срещи, които се превръщаха в дълги обеда или разходки, по време на които той я държеше за ръка и я развеждаше из владенията на компанията. Всичките му служители смятаха, че си е изгубил ума.

Близките му бяха сигурни, че той ще я прогони. Дори бе чул Мия сърцераздирателно да моли Шелби да не го притиска много, защото Дрю можел да избухне. Шелби само се бе засмяла.

— Какъв е графикът ми за днес? — Той знаеше какъв би трябвало да бъде. Запълнен докрай. Имаше среща със служителите от отдела по НИРД^[1], която щеше да заеме по-голямата част от сутринта. По план трябваше да обсъди с групата бета тестери новата охранителна система, а следобед го очакваше съвещание с вицепрезидентите на компанията, от което му идеше да си скубе косата.

Но всичко беше наред, защото можеше да зърне Шелби, докато обикаляше из сградата. Почти беше сигурен, че вече имаше цяла тайфа програмисти, които бяха лудо влюбени в нея. Богиня, разхождаща се сред компютърни гении.

Дори Господ знаеше, че най-малкият му брат беше готов да падне в краката ѝ.

Тя въздъхна и отпускна глава върху гърдите му.

— Не съм променяла нищо в днешния ти график. Имам твърде много работа, за да те разсейвам. Оставен си сам на себе си.

Казаното никак не му се понрави.

— В такъв случай ще намеря някого, когото да тероризирам.

— Дрю, трябва да бъдеш мил с момчетата — настоя тя. — Те и без това си мислят, че си огнедишащ дракон, който на секундата ще ги изпепели.

— Аз съм съвършено учтив.

— Ти уволни Мати Ковалски без абсолютно никаква причина — изтъкна тя. — И го разплака.

— Имах огромна причина. Той ме дразнеше. — А плачът му го беше вбесил още повече. Един от недостатъците да има Шелби наоколо, беше пълното ѝ неразбиране, че дразненето е идеалната причина да уволниш някого. Тя беше върла защитничка на толерантността, разбирането и търпението дори когато ставаше дума за ревливи тъпанари, които все още се държаха за полите на майките си.

Шелби се подпря на лакът и се втренчи в него.

— Имало е пет жалби срещу теб, с които се е наложило да се оправя отдел „Човешки ресурси“.

— Нито една не е била за сексуално насилие. Нито една.

— Не, причината е била, защото понякога се държиш като кретен. Не можеш да уволниш някого, защото симпатизира на погрешната династия от „Игра на Троне“.

Тя не проумяваше неговия свят.

— Аз бях напълно логичен. Той изобщо не разбираше Седемте кралства. Нито един Ланистър не принадлежи на Железния трон. Дори Тирион.

Шелби прихна и той внезапно се озова под нея, когато тя го възседна. Чаршафът се бе свлякъл и Дрю напълно разбра защо

всичките му компютърни гении бяха в краката ѝ.

— Знаеш ли, намирам те за безобразно очарователен, когато си такъв абсолютен умник.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ и цялото му тяло оживя. Сутрешен секс. Едно от любимите му неща, последвано от нощен секс и следобеден секс върху дивана, докато гледат телевизия.

— Бебче, нека ти разкажа за любимите ми епизоди от „Доктор Кой“.

Трябваше само леко да наклони бедрата си и щеше да може да се плъзне в кадифената ѝ мекота, а възбудата му да се окъпе в приятната ѝ топлина, за да бъде готов да започне деня.

Смехът ѝ отекна в стаята. Тя изобщо не се стесняваше от голотата си. Изпъна се назад, а твърдите ѝ гърди щръкнаха.

— О, в такъв случай съм напълно готова за сутрешно забавление.

Той я преобърна по гръб и тихичко изръмжа. Понякога Шелби забравяше, че независимо че тя определяше правилата за заключването на спалнята, той все още беше шефът в тази игра. Може и да ѝ позволяваше да разпердушинва графика му, но сега щеше да ѝ покаже кой командва парада.

— Значи, си готова за сутрешно забавление. Мисля, че ще започна, като ти се насладя докрай. Нуждая се от нещо, което да ме засити, докато дойде време за обяд. Какво ще кажеш големият лош вълк да излапа котенцето ти за обяд? Ще заключа вратата на офиса, ще те просна върху бюрото и ще си устроя пиршество с теб.

В очите ѝ лумнаха пламъци.

— Да, мисля, че ще ми хареса, но ще се наложи да бъдем тихи от обичайното. Служителите може да ме чуят.

Той се отърка в нея.

— Не ми пука кой ще те чуе. Ако кажат нещо, ще ги уволня.

Шелби изпъшка, но ръцете ѝ се обвиха около шията му.

— Не можеш да ги уволниш, Дрю.

Тя беше прекалено привързана към служителите му.

— Мога. Много ме бива в това. Сега ще си поиграя с теб, а после ще прекарам цялата сутрин да кроя планове как да полудувам с теб на обяд. Ще кажа на Хенри да поръча нещо от онзи френски ресторант, който харесваш.

Дрю се канеше да я целуне, когато тя се намръщи.

— Днес не мога да обядвам с теб. Всъщност няма да бъда в сградата. — Шелби потръпна и погледна часовника. — По дяволите. Не съм разбрала, че е толкова късно. Трябва да вървя, но ще се видим довечера. Ели и Райли ще пристигнат в пет, нали? — Тя го избута лекичко и се плъзна настрана. — Навярно ще се наложи да се срещнем направо в ресторанта. Може ли да поръчаш на Хенри да ми изпрати адреса?

Дрю се претърколи.

— Какво означава, че няма да си в офиса?

Шелби прекоси стаята, идеалното ѝ дупе се полюшваше, докато вървеше.

— Имам да свърша куп неща. Забрави ли? Ти ме доведе тук поради сериозна причина. Днес пристига един мъж, когото трябва да разпитам. Ще остане в града само няколко часа. Довечера ще ти разкажа за това, но трябва да побързам, ако искам да успея.

Вратата на банята се отвори и затвори и той чу шуртящата вода от душа. Дрю пое дълбоко дъх. Понякога беше лесно да забрави над какво работеше тя.

Кого щеше да разпитва днес?

На вратата се почука и се разнесе гласът на Бран.

— Хей, Дрю, знам, че сега правиш секс и очевидно спалнята е светая светих и тям подобни, но се чудех защо си изпратил самолета в Москва. Трябва да се приземи след два часа, но следобед ще излети обратно. Да изпратя ли другия в Ню Йорк, за да вземе Райли и Ели?

Москва? Дрю се измъкна от леглото, издърпа чаршафа и го уви около кръста си. Отвори вратата със замах.

Бран се опули.

— Пич, вече трябваше да си облечен.

— Не съм пращал самолет в Москва. Искам да знам кой го е направил, защо са го... забрави. Кажи ми името, за да уволня кучия син.

Този път нямаше да позволи на Шелби да го разубеди. Някой се кефеше на самолета му. Някой тъпанар беше решил, че може да прескочи шефа, защото той редовно правеше секс? Може би някой от програмистите бе изпратил самолета, за да вземе купената му руска булка. Вече бе говорил с хората си. Беше им забранил да влизат в уеб сайтове, обещаващи им съпруги, които щяха да дойдат тук, после да

чукат самотните и тъжни глупаци, докато получат зелена карта, а накрая да ги зарежат заради първия спортист, когото видят. Това създаваше безкрайна върволица от неприятности и Дрю вече не се занимаваше с подобни истории.

За нещастие, от отдел „Човешки ресурси“ бяха наложили вето върху петъчните срещи с проститутки. Очевидно не ги беше грижа за биологичните нужди на хората, а и имало някакъв закон или нещо подобно. Дрю дори беше предложил да ангажират и неколцина жигола, защото в екипа имаше и жени програмисти. Той беше работодател, който вярваше в равните възможности. Просто искаше служителите му да са съсредоточени върху работата, а не върху гениталиите си.

Сега щеше да даде добър пример на някого. Денят започваше да става все по-обещаващ.

— Ъ, това си бил ти — рече Бран и внезапно се намръщи. — Нали не мислиш, че Хач го е взел?

— Хач щеше да отлети до Банкок или до някое друго подходящо упадъчно място. Защо, мамка му, ще ходи в Москва? А и на него не му е нужно да подправя подписа ми... — Дрю млъкна, тутакси прозрял отговора. — Бран, ще те помоля да поемеш сутрешната ми среща с хората от отдела по НИРД.

Бран кимна.

— Няма проблем, но аз трябваше да разведа Ноа из Остин. Имаш ли нещо против той да работи с мен?

Дрю не беше сигурен, че е редно Ноа да бъде развеждан наоколо. Ако зависеше от него, би връчил на хлапака билет за автобус и скейтборд. Ноа можеше да отиде да се размотава по Шеста улица и да се опита да намери някого, който да му продаде халба бира. Това правеха днес всички млади скитници.

— Трябва да го наблюдаваш. Не бива да го изпускаш от поглед. Разбираш ли какво ти казвам?

— Опасяваш се, че ще открадне тайните ни?

— Не се бъркай. Говоря сериозно, Бран. Знам, че той изглежда безобиден, но онзи ДНК тест още не е готов, а дори и да беше, аз продължавам да не му вярвам напълно. Трябва да внимаваш да не ползва компютъра си и да не се заседява пред някоя от нашите системи. Всъщност ще наредя на човек от охраната да го придружава навсякъде. — Този план беше по-добър.

— Не проумявам как Шелби се оправя с теб — въздъхна Бран. — Аз ще се справя с Ноа. Няма да му позволя да ни окраде до шушка, но няма и да го плаша. През целия ден ще бъде с мен. Искаш ли да ми обясниш каква е работата със самолета до Москва?

— Моето красиво гадже се опитва да разплете една загадка и мисля, че трябва тъкмо на нея да благодарим, защото на Райли ще му наложи да се задоволи с по-малкия самолет. Някак си ще оцелее. Довечера ще се видим. — Той понечи да затвори вратата.

Бран я задържа.

— Хей, ти се скатаваш от важна среща и дори не ми казваш защо. Шелби е журналистка. И не от вчера се занимава с тази работа. Знам, че навярно не е трябвало да използва самолета по свое усмотрение, но тя е умна. Не се нуждае от теб, за да ѝ държиш ръката.

Дрю намръщено изглежда брат си.

— Ако Карли имаше среща с някакъв странен тип, когото ти не познаваш, който може да е или да не е престъпник, щеше ли просто да свиеш рамене и да се върнеш към работата си? Отивам с нея, но двамата ще проведем дълъг разговор за правилата във връзката ни.

Бран се втренчи в него за момент.

— По дяволите, ти си влюбен в нея. А аз си мислех, че е някаква чудата реакция на това, че всички ние създадохме семейства. Но ти наистина си сериозен по отношение на Шелби.

— Аз я доведох тук, за да живее с мен. Да, сериозен съм. Не знам какво бих нарекъл любов, но определено я харесвам и ние се разбираме. Освен когато тя се среща с разни престъпници зад гърба ми или ми казва кого мога или не мога да уволня.

Бран вдигна ръце и раздражено изсумтя.

— На мен ли го казваш! Аз също щях да уволня Мати. Нито един Ланистър не принадлежи на Железния трон.

Поне съществуваше някой, който разбираше причината.

— Ще трябва да го спипаме в някое провинение. Провери дали не гледа порно на служебния си компютър. Аз ще се оправя с Шелби.

— Дрю? — повика го Бран.

— Какво?

— Радвам се за теб. — Брат му се обърна и излезе, тананикайки си.

Дрю затвори вратата. Някак си одобрението на Бран бе важно за него. Не би трябвало, но увереността, че Бран харесва Шелби и одобрява отношенията им, стопли сърцето му.

А и му беше приятно, че можеше да прехвърли отговорностите си за деня върху плещите на Бран. Брат му щеше да се погрижи за това. Той вече беше мъж. Райли също. Братята му бяха пораснали и бяха добри в работата си. Открили бяха как да продължат напред, загърбвайки последиците от миналото, оставило трайни следи в тях.

Дали той би могъл да стори същото?

Дрю пропъди въпроса. Трябваше да свърши нещо. Пусна чаршафа, защото този разговор щеше да протече по-добре, ако е гол.

Влезе в банята и гъстата пара го удари. Неговата жена го обичаше горещо. Той остана да я наблюдава за миг, обърнала гръб към него, докато сапунисваше гърдите си. Логичният му гняв се бореше със сладострастието. Нужно ли беше да воюват? Не беше ли този случай един от онези, когато можеше да прави и двете?

Пристъпи зад нея.

— Бебче, ще ми обясниш ли защо корпоративният ми самолет е на път от Москва за насам?

Тя застина, но не се отмести, когато той се притисна към гърба ѝ и възбудата му се отърка в нея.

— Е, ти ми каза да правя това, което намеря за добре. Трябваше да изпратя самолета до Москва, за да вземе важен свидетел. Да не би да предпочиташ аз лично да бях отишла там?

— Мисля, че те посъветвах да му се обадиш. — Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ. — Предполагам, че говориш за брата на Юри Волченко.

Тя беше споменала, че Шарлот Тагарт го е открила.

Шелби се обърна. Вдигна ръце и помилва шията и раменете му, сякаш се опитваше да го успокои.

— Да. Брат му е все още жив и аз искам да му задам няколко въпроса. Той не пожела да говори по телефона. Заяви, че ще разговаря само лично, и аз си помислих, че най-бързият начин да се справя с него, е да изпратя самолет, за да не би да размисли. Ще се срещнем на обяд. Ще поговорим. Ще му дам малко пари и той ще се върне у дома. Ти ми каза, че мога да харча пари, когато има нужда.

Дрю не беше ядосан заради парите, които тя беше похарчила, но имаше нещо друго, което го притесняваше.

— Братът на Юри е член на *Братва*, или руската мафия.

— Знам. Затова той е толкова интересен свидетел — съгласи се тя с усмивка. — И докато е тук, смятам да му задам няколко въпроса, които винаги са ме глождили. Имам цял списък. Като например какви оръжия предпочита? Дали организацията ги осигурява, или той сам си ги набавя? Това е едно от онези неща, които ще ми помогнат за моя измислен свят.

Нейният измислен свят? А Дрю си мислеше, че е изпълнен с безопасни неща, като секс, прекрасни изживявания и тям подобна романтика. Трябваше още сега да сложи край на това.

— От „Маккей-Тагарт“ вече се опитаха да говорят с този тип. Той не им е казал нищо. Този руснак те използва като дойна крава, за да получи малко мангизи. Кажи на пилота да зареди с гориво и да се връща.

— Не е пожелал да говори с хората на „Маккей-Тагарт“, защото е член на синдиката Горев, а Шарлот Тагарт е свързана с техния противник, синдиката Денисович. Аз нямам връзки с никого. Само раздавам щедро твоите пари. Мога да получа информацията, от която се нуждаем.

— И с каква информация би могъл да разполага той? — Дрю не желаше тя да отива на тази среща.

Шелби се повдигна на пръсти и докосна с устни неговите.

— Няма да узная, докато не попитам. Обещавам, че когато свърша, ще ти дам пълен отчет.

— Няма да се наложи.

Шелби грабна една кърпа, излезе изпод душа и се уви с нея.

— Не те ли интересува? Дрю, мисля, че той може да ни каже доста неща. Поразпитах тук-там. Бил е много близък с брат си.

Дрю завъртя крана на душа от гореща на студена вода. Явно тази сутрин нямаше да получи нито любов, нито ласки.

— Няма да се наложи да ми казваш, защото ще бъда там. Бран ще поеме срещите ми. Аз идвам с теб.

Той пристъпи под вече студената водна струя. Да, точно от това имаше нужда. Прекрасната му сутрин се бе превърнала в интервю с един навярно пушещ като комин престъпник, вонящ на водка.

Върху лицето ѝ се изписа неподправен ужас.

— Дрю, не мисля, че идеята е добра.

Той сви рамене.

— Аз пък мисля, че цялата работа не е добра идея, но това, изглежда, няма значение. След десет минути съм готов.

Тя се обърна рязко. Раздразнението ѝ пролича по начина, по който изхвърча от банята. Ако не искаше той да разбира, трябваше да използва собствения си частен самолет. Беше достатъчно умен, за да не го изрече на глас.

Дрю остави студената вода да го облива. Не беше честно да се дразни, че тя върши работата, за която я беше наел. Той го знаеше. Но всяка стъпка, която Шелби предприемаше, ги приближаваше все повече към деня, когато щеше да открие какво бе направил той.

Или Дрю можеше да спази уговорката им и да ѝ позволи да напише проклетата книга. Тя нямаше защо да знае, че си бе подсигурил железен изход от уговорката им. Шелби нямаше отново да прочете договора. Подписаното помежду им споразумение нямаше да бъде нищо повече от готин начин да се сближи с нея. Не беше нужно да се превръща в нещото, което щеше да ги раздели.

Шелби щеше да получи книгата си, а той щеше да оцелее от атаките на пресата. Вечната преса, която можеше да погуби семейството му. Медиите щяха да подушат страхотната история, а неговото обществено положение щеше да подкладе огъня. Можеше да се справи с това. Можеше да махне пренебрежително и да продължи напред, но какво щеше да стане с детето на Мия? Много живо си спомняше, когато съучениците му научиха за неговото минало. Най-доброто, което можеше да очаква, беше съжалението, от което му се повдигаше. Най-лошото... той бе свидетел как някои родители не позволяваха на децата си да общуват с братята му, защото семейството му било боклук. Бяха го изрисували със същата жестока четка, с която бях очернили баща му.

Сега това щеше да се превърне в национална история, раздухана от успеха му. Историята щеше да се забрави, но книгата на Шелби щеше да се разпространи навсякъде и всичките му семейни тайни щяха да излязат наяве, за да се забавляват хората с тях. *Майката на милиардер и софтуерен гуру се опитва да го убие*. Заглавията сами щяха да се напишат.

Може би той можеше да понесе и това, но Мия не бе единствената, която скоро щеше да има дете. Дрю знаеше, че Ели и Райли вече планираха да създадат потомство. Бран и Карли щяха да са следващите. Цяло едно ново поколение трябваше да се справя със скандала.

Какво би желал баща му? Името му да бъде изчистено или внуците му да са защитени? Имаше ли значение, че баща му беше мъртъв и всичко лежеше върху плещите на Дрю?

Да, сутринта беше съсипана.

* * *

Шелби седна срещу руснака и извади бележника си.

— Имате ли нещо против, ако си вода бележки?

Той беше пределно ясен, че няма да допусне никакво записване. Не се доверяваше на телефони или компютри. Щеше да говори единствено с нея, очи в очи, при условие че изпрати самолет. Изглежда, му доставяше удоволствие да пътува в първа класа.

Павел, който навярно беше около шестдесетгодишен, но изглеждаше доста по-възрастен, извади цигара от джоба си.

— Ако вие нямате нищо против да пуша. На борда на самолета не беше разрешено.

— Съжалявам, приятел, но тук не се пуши — заяви Дрю със самодоволна усмивка.

Очертаваше се голяма веселба. Шелби ненапразно не му беше споменала за днешната си среща.

— Ти притежаваш сградата, Дрю. Той може да пуши, а след това да се върне в Русия.

Срещата протичаше на частно летище, в хангара на „4Л“. Тя се бе постарала обстановката да е приятна и приятелска. Обядът беше поднесен върху изискано подредена маса в ъгъла на хангара. Шелби искаше да се увери, че Волченко ще се почувства като желан гост.

Дрю продължаваше да се взира в него, сякаш всеки миг щеше да убие някого.

Младата жена въздъхна и подаде на Павел кафена чаша, за да я използва за пепелник. Тя също не беше очарована от дима, но един

журналист бе длъжен да прави това, което се налага, за да се добере до историята. Бог беше свидетел, че трябваше да търпи мрачните настроения на Дрю.

— Моля, не се притеснявайте.

— Да, да ни разболеете от рак — промърмори Дрю под нос.

Павел махна към него.

— Ама и вие, американците. Изобщо не ви разбирам. Да не би да искате да живеете вечно?

— Не и по начина, по който той се храни — на свой ред промърмори Шелби под нос. — И така, вие сте Павел Волченко, а брат ви се е казвал Юри Волченко.

Мъжът запали цигара и всмукна дълбоко, преди да се облегне назад.

— Напълно вярно. Аз имам няколко братя. Юри беше най-лошият. Той беше ужасен човек, но добър брат. Присъедини се към мафията, за да помогне на семейството си.

— И вие ли се присъединихте заради това? — Шелби трябваше да признае, че цялата история я очароваше. Този мъж бе водил напълно различен живот от този на хората, които тя познаваше. Дори и да не разполагаше с информация, която тя би могла да използва, пак щеше да ѝ бъде интересно да разговаря с него.

Руснакът сви рамене.

— Някои хора постъпват в армията. Аз избрах този път, макар и да не е същият като на Юри. Неговите таланти се различаваха от моите.

— Искаш да кажеш, че го е бивало да убива хора — процеди Дрю и се намръщи.

Дори това да притесни Павел, той не го показа. Всъщност лицето му се озари от сърдечна усмивка.

— Много го биваше. Голям талант. Когато той се захванеше за работа, никой не оцеляваше. Приемаше задачата. Изпълняваше я професионално. Някои убийци изпитват нуждата да бъдат... как го казвате? Хвалипръцковци. Да, истински пуяци, които се перчат с перата си. Знаете ли аз какво казвам?

— Да се убива бързо? — подхвърли Дрю язвително.

Шелби го стрелна с най-строгия си поглед.

— Ще престанеш ли?

— Според мен убиването е професия като всяка друга — продължи Павел, отново без да се смути. — Възлагат ти работа, ти я свършваш професионално. Знаете ли колко е трудно всичко да стане максимално чисто, с малко кръв? Това е белег на професионализъм.

— Някога Юри говорил ли е за работата си с теб? — мина на „ти“ Шелби. Беше благодарни, че Дрю отново се облегна в стола си. Изглежда, се бе поуспокоил, затова тя продължи: — От това, което разбрах, двамата сте били близки. Ти си работил за същия синдикат, нали?

Мъжът махна с ръка, всмуквайки продължително от цигарата.

— Ами, Юри не подбираше! Обичаше да работи за няколко. Той се интересуваеше единствено от парите, но аз исках да се издигна в нашия свят. Преди четиридесет години станах „вор“ за Горев.

— Вор? — попита Дрю, чието любопитство бе надделяло над презрението.

Шелби си беше подготвила домашното за *Братвата*.

— Означава крадец. Той е бил високопоставен член в синдиката.

— Красивото момиче е и умница — рече Юри и ѝ смигна. — Тя е права. Години по-късно станах *бригадир*. Това означава, че имам свои хора във фамилията. Означава също, че не обсъждам бизнес с отрепки като Денисович. Той може да го духа. Ако говориш с онзи боклук, ще се върна и ще се разправа с теб.

Лицето на Дрю почервения, но Шелби вече се бе подготвила за тази вероятност. Очевидно постът на един от най-желаните и умни изпълнителни директори на света не бе подготвил Дрю за малките мафиотски словесни престрелки.

Тя сложи ръка върху гърдите му и погледна мафиота.

— Не се притеснявай за това. Аз нямам никакви връзки с Душан Денисович. Най-близката връзка на Дрю е, че сестра му е омъжена за човек, който е полубрат на мъжа, женен за неговата братовчедка, която никога няма да се върне в Русия. Ние на практика сме непознати и никой от нас не дължи лоялност на синдиката на Денисович.

Павел явно се успокои.

— Сигурна ли си?

— Америка не е като Русия — увери го тя. — Ние не поддържаме връзки с миналия си живот. Затова ли не си поискал да разговаряш с хората на „Маккей-Тагарт“, когато са те разпитвали?

— Шарлот Тагарт е дъщеря на враг — отвърна Павел. — Няма да ѝ кажа нищо. Но щом ти нямаш никакви връзки с тях и искаш да платиш, ще говоря с теб. Какво му пука на Юри? Той е мъртъв. Единственото, което остави, е репутацията си, а тя бе очернена.

Ето че стигнаха донякъде.

— И как е била очернена репутацията на брат ти?

— Брат ми никога не би оплескал мисията. През всичките години на работа никога не се е провалял. — Руснакът доби мрачно изражение. — Юри беше отдаден на професията и гледаше сериозно на парите. Заплащането му зависеше от това колко е рискована работата.

— Рискована? — не се сдържа Дрю. — Аз си мислех, че всички убийства са рисковани. Затворът винаги е на хоризонта.

— Затворът е риск, който поемаме — съгласи се Павел. — Но някои работи са много по-рисковани. Юри винаги приемаше да очисти някой мафиот съперник в Русия, който е стар познайник на полицията. Полицията ще си затвори очите, защото го смятат за уреждане на сметки в *Братвата*. Това е евтина работа. Зависи от човека, но някои убийци го правят за забавление. Очистването на правителствен служител, който не проявява разбиране към нуждите на някой бос, струва по-скъпо. Подобно убийство не може да мине незабелязано и полицията трябва да проведе разследване, затова той иска повече мангизи.

— Значи, един американски бизнесмен ще струва скъпо? — попита Шелби, макар да знаеше отговора.

— За американец брат ми щеше да поиска сто хиляди долара — отвърна Павел и изтръска пепелта от цигарата си в чашата. — Американците са много скъпи. Американец умира и наоколо се вдига голяма шумотевица.

— Отлично. Не узнахме нищо повече от това, което вече ни е известно — заяви Дрю с дълбока въздишка. — Може ли вече да приключваме?

— Ти слушаш ли го изобщо? Според това, което знаем, на убиеца, който е убил родителите ти, са били платени двеста хиляди долара. Юри е поискал по сто хиляди на човек. — За някого, който беше дяволски умен, той май не внимаваше добре в разговора. — Двама души, Дрю. Платили са му за двама души, чието убийство е

щяло да му струва големи неприятности, ако планът му не сработел. Ако нещо се объркало, е щяло да стане много напечено, затова цената е била двеста хиляди долара. За двама души.

Дрю се намръщи, най-после осъзнал значението на думите й.

— За двама души, но през онази нощ в къщата бяхме шестима. Навярно му е било платено само за тези, които е убил.

— Брат ми никога не се е провалял и винаги е искал парите предварително — обяви Павел сериозно. — Впоследствие прекалено много хора решават да не платят, ако не си получиш парите предварително. А единственото правило, което имаше брат ми, бе никога, никога да не убива деца. Бил е свидетел как майка ни е загубила сестра ни. Юри никога не би убил дете. Някои казват, че си е наложил това правило от предпазливост, защото убийството на дете привлича много внимание, но аз знам истината. Той щеше да влезе, да убие мишените и да остави децата мирно да спят.

Дрю леко се изчерви.

— Значи, има почтеност сред убийците?

Точно заради това тя не желаше да го замесва. Дрю не можеше да разсъждава разумно. Поради тази причина Шелби не се бе опитала да разследва убийството на брат си. Беше прекалено силно обвързана. Логиката и здравият разум трябваше да бъдат на първо място, но Дрю не можеше да слуша спокойно как някой говори добронамерено за мъжа, убил баща му.

Павел просто сви рамене.

— Дори един убиец има граница, която никога няма да прекрачи. Брат ми не се занимаваше с това за забавление.

Дрю остана притихнал за миг.

— Ако не е бил нает да убие децата, защо вратите са били залостени? Защо изобщо е запален пожарът?

Руснакът отново поклати глава.

— Брат ми се боеше от огъня. Когато бяхме малки, бяхме в апартамент в сграда, в която избухна пожар. Така изгубихме сестра си. Тя изгоря в пламъците и Юри се кълнеше, че никога няма да забрави писъците й. Той никога не би запалил пожар. Обичаше простите неща. Използваше отрова, ако работата изискваше финес, бомба, ако трябваше да предизвика шок, и пистолет във всички останали случаи.

Дрю се втренчи право в мъжа.

— И защo трябва да ти вярвам?

— А защo да лъжа? Брат ми беше убиец, но притежаваше известна почтеност.

Шелби отчаяно искаше да се протегне и да улови ръката на Дрю, защото отговорът щеше да избоде очите им, но той се бе отдръпнал в себе си. А тя трябваше да получи всичко, което можеше от това интервю.

— Юри някога говорил ли е конкретно за тази работа? Как го намираха клиентите?

— Той имаше контакти в много части на света — обясни Павел. — Посредством синдиката с него често се свързваха частни лица... как се казва... хора, които разследват проблеми. Не от полицията.

— Частни детективи?

Мъжът кимна.

— Да. Понякога с него се свързваха частни детективи, понякога адвокати. Човек си мисли, че убийците са лошо нещо. Адвокатите са още по-лоши — философски отбеляза Павел. — Но аз смятам, че в тази част на Америка е говорил с детектив. Мъж.

— Този мъж има ли си име? — попита Дрю сковано.

Дори Павел да се бе обезпокоил от тона на Дрю, не го показва.

— Повечето имат. Доколкото знам, този се казваше Уилямс. Не помня първото му име, но той живее в Далас с каубоите. Той урежда плащането. Винаги с частни банки. Нищо, което може да се проследи. Има връзки със синдиката. От време на време дори синдикатът има нужда от външни очи. Така е по-добре. При фамилията има прекалено много емоции. А външните контакти ще се оправят с полицията вместо нас. В замяна те изпращат клиенти и им се дава процент, задето намират работа.

— Има ли начин да се разбере кой е бил контактът на брат ти? — Шелби се интересуваше кой е бил свързката.

— Всичко бе уредено от разстояние, а той щеше да получи инструкции от човека в Тексас. Този тип Уилямс щеше да уреди плащането и всичко оставаше лично. — Павел отпи глътка от водката, която тя бе поставила на масата. — Юри щеше да свърши работата, но никога не се срещаше с клиента. Ако го направеше, щеше да се наложи да убие клиента, а това не е добре за следващия бизнес, ако се сещате какво имам предвид.

— Аз не се събудих от изстрели — заяви Дрю внезапно. — Би било логично изстрелите да ме събудят. Те би трябвало да са два, а моята стая беше точно над помещението, в което бе намерен трупът на баща ми.

Павел го изгледа почти съжалително.

— Юри би използвал това, което наричате заглушител. Имайки предвид естеството на престъплението, той е трябвало да вземе заглушителя със себе си и да остави пистолета. Така че да изглежда като убийство и самоубийство. За заблуда на полицията. Горещината от пожара ли те е събудила? Или детекторите за дим?

— Те не са сработили. — Дрю се взираше в някаква точка в далечината, сякаш отново се намираще в онази къща и не виждаше какво се случваше тук и сега. — През онзи ден някой ги е повредил. Не ме събуди горещината. Беше пукацията звук. Като запалена цепеница в камина през студена нощ. А после осъзнах, че аз съм в камината. — Лицето на Дрю бе позеленяло, като че ли всеки миг щеше да повърне, но той пое дълбоко дъх и бавно продължи: — Мисля, че трябва да се обадя в офиса, за да проверя дали всичко е наред. Ако имаш нужда от нещо, ще бъда отвън.

Той се изправи и излезе.

Сърцето ѝ се сви от болка за него.

— Аз проучих тази история — подхвана Павел. — Те са можели да намерят някого, който да убие децата, но защо? Хората, които са платили на брат ми, вече са получили компанията, нали?

Руснакът не беше безмозъчен престъпник.

— Да, имало е клауза в договора. Ако Бенедикт бъдел уличен в извършването на някакво престъпление, акциите му тутакси ставали притежание на другите инвеститори.

— Аха, затова убийството е трябвало да бъде първо. — Той кимна и се отпусна назад. — Чудех се за това. Много по-просто би било да се застрелят и двамата. Това повдига друг въпрос: защо е бил нужен пожарът? Той е предизвикал въпроси, които никой не е имал полза да бъдат задавани.

— Съгласна съм.

— Единственият човек, който би направил това, е такъв, който мрази. Брат ми убиваше бързо. Но за да подпалиш къща, в която има деца, сърцето ти трябва да е много зло. От това, което прочетох, онзи

човек е заключил навсякъде. Не е оставил никакъв изход за децата. Те са щели да изгорят живи. Това е ужасен начин да умреш. Той е този, който ги е спасил, нали?

Шелби се опитваше да се пребори с напирещите сълзи, защото не можеше да не мисли колко изплашен трябва да е бил Дрю, колко самотен се е чувствал. Той е бил четиринадесетгодишен и светът се е сгромолясал върху плещите му.

Нима отново се случваше? Той знаеше, че майка му е истински дявол, но някак си мисълта, че тя бе направила това, което един наемен убиец не е могъл, още повече влошаваше всичко.

— Да, той ги е спасил.

— Той трябва да е внимателен — рече Павел тихо. — Има много какво да губи, а ако онзи човек все още е жив, той ще иска да прикрие следите си. Понякога има неща, в които не би трябвало да се ровим и е по-добре да забравим. Понякога е по-добре да оставим на Господ да се погрижи за тези неща, не е ли така?

— Не мисля, че той може да приеме това. А ти би ли го приел? — Шелби не можеше да си представи един свят, в който Дрю просто си живее живота, без да замисля как да отмъсти на майка си. Но може би не беше способен на това. Тя се надяваше, че след като разкриеше истината пред света, това за него щеше да бъде достатъчно отмъщение. Не ѝ харесваше мисълта, че той ще продължи да преследва жената, която толкова силно бе ненавиждала живота си, че бе пожелала да го изгори до основи, заедно с децата си.

Устните му се извиха в сатанинска усмивка.

— Аз не бих оставил подобно престъпление ненаказано. Аз се наслаждавам на жестокостта. Макар че ако имах един милиард долара, щях да се наслаждавам и на други неща. Каза, че имаш още въпроси.

Внезапно това вече не ѝ се струваше толкова важно.

— Мисля, че това ми стига. Ще съм ти благодарна, ако се сетиш за още нещо.

— Ти си добро момиче. Обади ми се, ако имаш въпроси за живота. Имам предвид за романите. Всичко, което ти казвам, не е истина. — Руснакът многозначително ѝ смигна. — Ако ти кажа как съм се справил с най-лошия престъпник в Москва с молив и гума, това ще бъде чиста измислица. Но го извърших блестящо. Виждаш ли, моливът беше изключително остър и аз използвах гумата, за да

направя лък. Естествено, беше много голяма. Прицелих се точно и от двадесет крачки улучих каротидната артерия. И бум — повече няма лоши момчета. Е, освен мен, разбира се.

Мафиятът продължи да приказва, но тя мислеше за Дрю. И за Айрис.

Тя бе изгорила къщата си до основи и се бе опитала да убие собствените си деца. Искала е да започне начисто и да не остави нищо след себе си.

Щеше ли отново да се опита?

Дрю се върна и седна до нея, докато Павел продължаваше да бърбри. Тя се протегна към ръката му. Пръстите му се преплетоха с нейните, но той не я погледна. Седнал толкова близо, той никога не бе изглеждал по-далечен.

[1] Научноизследователска и развойна дейност. — Б.пр. ↑

10.

Дрю държеше Шелби за ръката, когато тя влезе в лимузината. Затвори вратата зад нея, преди да погледне към шофьора.

— Колко е натоварен трафикът?

Бенет беше в края на петдесетте и бързо приближаваше към края на кариерата си. Беше казал на Дрю, че след две години планира да се пенсионира. Още една промяна, към която Дрю трябваше да се нагоди.

— За да стигнем до центъра, ще са нужни тридесет или четиридесет минути, а за да се приберете у дома, ще са необходими още толкова.

Дрю въздъхна и отново отвори вратата.

— Движението в центъра е прекалено натоварено. Аз трябва да се върна в офиса. Ще помоля Бенет да те откара у дома, а аз ще си повикам такси.

Шелби се намръщи.

— Не.

— Шелби, ще отнеме поне час, за да ме остави в офиса и да те заведе у дома. Мога да ти спестя доста време.

— В такъв случай е добре, че не отивам у дома. Идвам с теб в офиса. Искам да препиша някои от бележките си, а след това ще дойда направо с теб в ресторанта.

Би могъл да спори, но тя нямаше да се остави да я заблуди. Дрю просто кимна на Бенет.

— Към офиса, ако обичаш.

Той се качи до нея. За късмет, стъклената преграда, отделяща задната половина на лимузината от шофьора, беше смъкната. Може би беше крайно време отново да се съсредоточи върху работата си. Беше я занемарил заради удоволствието да прекарва огромна част от времето в леглото с Шелби.

Да, време беше да се захване за работа. Представянето на новия продукт приближаваше и той не смяташе да се проваля. Точно там бе сгрешил баща му. Беше отделял твърде много внимание на

любовницата си и недостатъчно — на това, което е ставало около него. Може би, ако се беше съсредоточил върху работата и семейството си, нямаше да бъде убит. Навярно щеше да забележи, че съпругата му е побесняла психопатка, която никога не е трябвало да ражда деца. Може би щеше да осъзнае в каква опасност се намира.

И може би нямаше да остави Дрю да опере пешкира.

— Бебче? Може ли да поговорим за това? — Нежният глас на Шелби прекъсна бушуващия в гърдите му гняв.

Той беше толкова дяволски бесен на баща си. На Хач. На майка си. На всички тях. Те бяха прецакали всичко и го бяха оставили да се оправя с цялата бъркотия.

— Трябва да проведе няколко разговора. Да се чуя с Бран. — Беше доволен, че гласът му звучеше толкова спокойно. — Може би ще успее да стигна навреме за последната следобедна среща.

Той се бе отдръпнал в черупката си, но тя плъзна длан върху ръката му.

— Не смятам, че си в състояние да ходиш на среща, Дрю. Можем да спрем някъде, да пийнем по нещо и да обсъдим ситуацията. Или да се приберем у дома и да си починем, преди да се срещнем с останалите.

— Казах ти, че трябва да работя, така че, освен ако не предлагаш да ми духаш тук, в лимузината, не е зле и ти да се заемеш със своята работа.

Говореше с равен, спокоен тон. Звучеше леденостудено, но това навярно беше много по-близо до истинската му същност, отколкото ролята на влюбения глупак, в която се изиявяваше през последните две седмици. Тя трябваше да свиква с това. Това беше истинският Дрю.

Студен. Пресметлив. Контролиращ.

Остана мълчалив, когато тя се наклони напред.

— Извинявам се, че се наложи да чуеш това, Бенет. Ще ни е нужно малко време насаме — додаде, преди да натисне бутона за вдигане на стъклената преграда.

— Няма проблем, госпожо — успя да отвърне Бенет, преди преградата да се затвори докрай.

И да остави Дрю насаме с жената, която довчера можеше да си тръгне. Той мислеше, че ще прекара още известно време с нея, но не беше сигурен, че може да контролира надигащия се в него гняв.

Изобщо не биваше да влиза в проклетата кола. Трябваше да си тръгне, защото предугаждаше какво ще се случи. Щеше да избухне и да ѝ покаже какъв негодник може да бъде, и тя щеше да осъзнае, че би могла да си намери нещо много по-добро. И той отново щеше да остане сам и навярно така и трябваше да бъде. Не можеше да ѝ даде нищо, освен пари, а тя не ги ценеше.

— Дрю, говори с мен.

— Не желая да говоря и ми дойде до гуша да се месиш в живота и графика ми. Казах ти какво да правиш, ако искаш да разполагаш със следобеда ми. — Той отново се вторачи в екрана на телефона. Това би трябвало да ѝ затвори устата.

Понечи да натисне бутона, за да се свърже с Бран, когато усети движението ѝ. Тя се изви на седалката до него, разкопча предпазния колан и приведе тялото си така, че да легне върху седалката с глава в скута му.

— Защо винаги когато си разстроен, трябва да ме караш да се чувствам като проститутка? — Зелените ѝ очи го пронизваха.

По дяволите, тя беше толкова красива.

— Защо трябва да ме притискаш, когато ти дадох съвсем ясно да разбереш, че не желая да разговарям?

— Добре, не искаш да говориш. Позволи ми да те прегърна.

— Защо? Какво ще ми помогне това?

— Ще помогне на мен да се почувствам близо до теб.

— Не желая да си близо до мен. Стани.

Шелби поклати глава.

— Ако дори за секунда вярвах, че не искаш да съм близо до теб, защото не ме желаяш, щях да се подчиня. Дрю, това, което тя ти е причинила, е повече от ужасно.

Защо Шелби отказваше да го разбере?

— Не желая да говоря за това.

Шелби седна и сложи ръка върху гърдите му.

— Добре, тогава нека те прегърна. По дяволите, ще направя онова, което поиска, ако ми кажеш, че имаш нужда от мен и не го превръщаш в нещо долнопробно. Нямам нищо против да ти дам това, от което се нуждаеш, но ти трябва да го приемеш като дар, а не като някакъв вид сделка. Ако в момента имаш нужда от секс, за да

отвлечеш мислите си от това, което научи днес, аз съм твоята жена, но не съм тази, върху която да си изкарваш яда.

В гърдите му се надигна раздразнение.

— Не си ли? И откъде знаеш, че си единствената? Жена, имам предвид. Ти не искаш да се отнасям към това като към сделка, но не е ли точно това?

— Предполагам, че е, но въпросът е какво получавам аз от тази сделка?

Той трябваше да се досети, че това ще се случи. Беше прекалено хубаво, за да е истина.

— Не знам. Бих искал, мамка му, да ми обясниш, защото не знам. Предполагам, че ще получиш книгата си. Предполагам, че това ще изстреля кариерата ти към върха, а аз ще получа едно готино чукане.

— Разбирам искрящото ти остроумие — отвърна тя. — Дойдох заради историята, но останах заради сарказма. Ти можеш да изречеш всички отвратителни думи, които пожелаеш, но аз виждам какво се крие под повърхността. Знаем, че се нуждаеш от мен. Имаш нужда от мен, за да те насилвам да отделяш време за себе си и да се наслаждаваш на живота си, и започвам да мисля, че не можеш да се наслаждаваш на живота си без мен.

Не му харесваше колко уязвим го караше да се чувства тя.

— Май имаш голямо мнение за себе си, а?

— Не, нямах. Поне доста дълго време, преди да срещна един безумно интелигентен звяр, който няма представа как да се справи с една жена, която е загрижена за него. Макар че подлежиш на дресировка. Досега се справяше много добре, но това е препятствие, през което се налага да преминем. Така че малко духане и после ще чуеш това, което искам да ти кажа, става ли?

Въпреки гнева, клокочещ в него, членът му се втвърди при самата мисъл.

— Мислех, че нямаш намерение да проституираш.

Шелби му се усмихна.

— И не го правя. В момента това е единственият начин да получиш утехата, от която толкова се нуждаеш, Дрю. Така че да, ще ти дам това, но трябва да знаеш, че ако после кажеш само една лоша дума за мен, ако не си благодарен и не ме оцениш, може да не ти остане нищо за следващото момиче.

Дрю се отказа от битката. Протегна се, вдигна я и я сложи в скута си. Тя някак си винаги намираше начин да пробие защитата му.

— Не искам друго момиче. Мамка му, не искам никого другиго, освен теб.

Шелби обхвана лицето му в шепи и се взря в очите му.

— Знам това, защото и аз се чувствам по същия начин, Дрю. Така че престани да ме отблъскваш. Говори с мен.

Той поклати глава.

— Вече ти казах. Не искам да говоря, но и не мога да направя това, което е редно. Трябва да се махнеш от тази бъркотия.

— Никъде не отивам.

Значи, тя беше направила избора си.

— В момента не мога да бъда нежен.

— Не се нуждая от нежност. Нуждая се от теб.

Лявата му ръка се зарови в косата ѝ, пръстите му се вплетоха в цялото това копринено червено великолепие.

— Надявам се, че няма да съжалиш за думите си, бебче. Защото в този миг имам голяма нужда от теб. Искам да забравя. Искам, мамка му, да забравя, че майка ми е извършила това, което убиецът не е могъл. Тя ни е заключила. Тя е подпалила пожара.

— А ти си извел всички, погрижил си се за тях и си бил истински мъж, Дрю. — В очите ѝ блестяха сълзи, докато го милваше. — Тя дяволски много се е постарала да ви убие, но ти си спасил всички вас.

Но не беше. Не беше спасил баща си. Толкова години бе глупакът, който вярваше, че родителите му са били нещо чисто и прекрасно, което дяволът е погубил.

Беше намерил само едно-единствено чисто и прекрасно същество на този свят и сега то седеше в скута му и му предлагаше всичко.

И той щеше да го вземе. Впи устни в нейните, а ръцете ѝ се обвиха около него. Тази жена не притежаваше и капка разум, но той не смяташе да се оплаква. Желанието бе заличило целия му гняв. Той се нуждаеше от нея. Ако можеше да ѝ достави удоволствие, да я държи близо до себе си, може би в крайна сметка щяха да оцелеят от всичко това.

Езикът му се заигра с нейния, вкусвайки я като прегладнял мъж. Как бе възможно да му въздейства по този начин? Миналата нощ я бе любил два пъти, а ето че сега цялото му тяло изгаряше от страст. Тя беше единственият човек, който можеше да го накара да забрави. Беше глупак да мисли, че може да работи, когато единственото, което искаше, беше да я накара да крещи.

— Легни върху седалката.

Тя го погледна.

— Какво?

— Не спори с мен. Легни. — Той трябваше да контролира. През последните няколко часа бе изгубил самообладание. Това беше единственото място, където напълно можеше да господства.

Тя се обърна и легна с крака към него. Дрю свали обувките ѝ и ги захвърли на пода. Толкова мека кожа. Ръцете му се плъзнаха с наслада от глезените до прасците ѝ. Полата ѝ беше скромна, но тези голи крака го възбуждаха. Меки и топли. Като всичко в нея. Това беше тя за него — всичката мекота и топлина, която му бе липсвала от години.

— Разтвори крака — нареди той.

В очите ѝ вече горяха жарки пламъци и тя се разтвори за него.

— Мислех, че аз ще съм тази, която ще е на колене.

— Харесвам те по гръб — изръмжа Дрю и ръката му се придвижи по вътрешната страна на бедрото ѝ. — Искам за малко да потъна в забрава. Искам да се потопя в твоя вкус, докосване и уханье. Имаш ли представа колко много обичам как откликваш на ласките ми?

— Никога не се е случвало с някого другого, Дрю. Харесвам секса, но с теб е толкова различно. Нужно е само да влезеш в стаята и аз вече те желая.

Засега.

Прокара ръка по памучните бикини, които тя носеше. Вече бяха влажни. Плъзна пръсти под ластика и погали листенцата на цветето между краката ѝ.

— Искаш ли да те вкуса, Шелби? Искаш ли да впия уста в теб и езикът ми да изследва всеки твой сантиметър?

Тя кимна.

— Да. Искам. Искам да впиеш устни в мен.

Пръстът му се плъзна по клитора ѝ.

— Може ли да те смуча тук?

— Господи, да — отвърна тя задъхано. — Моля те.

Да, имаше нужда от това. Да чува Шелби да го моли, да се отваря за него, да му се отдава — това щеше да изпепели целия срам, който изпитваше. Вдигна грубо полата ѝ нагоре и се наклони, доближи лице до нея и вдъхна опияняващия аромат на желанието ѝ.

— Обичам уханието ти.

Тялото ѝ неспокойно се раздвижи. Дрю се отдръпна и дръпна надолу бикините ѝ. Наложил се малко да се поотмести, но успя да ги свали и ги захвърли настрана. Повече нямаше да ѝ трябват. Харесваше му да си представя как тя се разхожда без бельо през остатъка от деня. Трябваше само да вдигне полата ѝ и да вземе това, което беше негово.

— Обичам как изглеждаш. Ти си толкова красива. — Всяка част от нея беше прекрасна. Взираше се в женствеността ѝ. Това беше най-съвършената женственост, която беше виждал. Пулсираща, влажна и идеална за него.

В миналото го бяха обвинявали, че е себичен, ала това не беше вярно. До този момент не беше познал истинската себичност. Всичко, което бе направил, е било с едничката цел да защити семейството си. Не беше прекарал студентските си години в развлечения, забави и себепознаване. Работеше по осемнадесет часа на ден, за да изплуват. „4Л“ не беше негова компания. Беше тяхна. Къщите и колите не бяха наистина негови. Те принадлежаха на семейството му.

Шелби беше негова. Само негова. В тази връзка бяха само те двамата.

— Излъгах, когато казах, че не обичам да се месиш в графика ми.

Дрю се наведе, доволен от простора в лимузината. Тя изви гръб, предлагайки му тялото си.

— Знам това. Сигурна съм, че си отличен лъжец, когато става дума за бизнес, но аз те виждам целия като на длан, Лолес.

Никой друг не го бе правил. Устата му се задържа над нея, вдъхвайки уханието ѝ.

— Копнея да разпердушинваш графика ми, защото това означава, че искаш да ме видиш.

— Това означава, че съм загрижена за теб — съгласи се тя. — Означава, че искам да прекарваш повече време с мен и да се радваш на живота.

— Радвам се на живота много повече, откакто ти се появи в него.
— Той целуна женствеността ѝ. Само лека целувка.

Тя простена разочаровано.

— И аз се чувствам по същия начин, макар че в момента ми се ще да те цапардосам. Моля те, Дрю.

Той се засмя.

— Ти провали графика ми, за да ми покажеш колко много държиш на мен. Аз те дразня. Искам да те подлудя и сетне да ти дам това, което искаш. Мисля, че е честна размяна.

— В момента не ми се струва така. Как можеш да ми причиняваш това? Преди пет минути изобщо не мислех за секс, а сега съм напълно сигурна, че ще умра, ако не побързаш и не почувствам устата ти.

Той я близна, продължавайки да я дразни.

— Това ли искаш?

Задъханият ѝ стон беше отговорът, от който се нуждаеше.

Дрю се намести и започна да ѝ се наслаждава, като че ли бе най-зрелият и сочен плод на земята. Сладък и тръпчив, неповторим като самата Шелби. Той се гмурна по-надълбоко, езикът му я прониза.

Той я боготвореше отново и отново, стараяйки се да не пропусне и сантиметър от скъпоценната плът. Заливаше я със страст, с обожание. Ръцете ѝ се вдигнаха, заровиха се в косата му, когато притисна слабините си към устата му. Прошепна името му като молитва.

Дрю разтвори натежалите от соковете гънки и отново прокара език по тях. Мушна единия си пръст вътре в нея. Колкото и пъти да я обладаваше, тя си оставаше все така тясна. Толкова свършена.

Стъклената преграда нямаше да попречи на шофьора да чуе вика ѝ.

Дрю я притисна докрай и тялото ѝ се изпъна като тетива на лък.

Най-после Шелби се отпусна, разтърсвана от тръпки, докато той лакомо поглъщаше соковете ѝ. Бяха негови. Принадлежаха му, както и тя. Всеки неин оргазъм беше негов.

Целуна я за последен път, отгласна се от нея и ръцете му се стрелнаха към колана на панталоните. Пенисът му беше твърд и пулсиращ. Толкова готов за нея.

Тя поклати глава.

— Не, категорично не!

Дрю никога не си бе представял, че тези три думи могат да бъдат толкова съкрушителни.

Дишай дълбоко. Не го очакваше. Застави се да седне. Да се държи, като че ли не му пука. Защо тя не го желаше?

— Имаш късмет, че държа резервен чифт бельо в бюрото си — изрече Шелби задъхано, докато смъкваше надолу полата си и се надигаше, за да седне.

— Предполагам, че винаги си подготвена. — Той не я поглеждаше. Взираше се през прозореца. Лимузината беше заседнала в задръстване. Чудесно. Сега имаше на разположение половин час, за да премисли къде беше сгрешил.

— Налага се. Работя в сграда, в която шефът е вечно възбуден хубавец, който, изглежда, много ме харесва. — Тя звучеше така, сякаш нищо особено не се бе случило. Просто още един ден.

— Предполагам.

Шелби се премести на седалката срещу него.

— Ти си най-докачливият мъж на земята. Всички мислят, че егото ти е с големината на Юпитер, но аз знам, че не е така. Рано или късно ще се научиш да ми се доверяваш, Лолес. Ти ми каза какво искаш. Аз също го искам.

Тя се отпусна на колене и сложи ръце върху бедрата му.

Отново се възбуди.

— Мислех, че приключихме.

Красивите ѝ зелени очи се завъртяха.

— Знам. Както казах, рано или късно ще ми повярваш. Дотогава ще ми се наложи да се справям с докачливото ти его.

Прокара ръце по бедрата му и разкопча колана.

Имаше докачливо его само когато се отнасяше до нея. Не даваше и пукната пара за никого другото. Ако някоя от миналите му любовници му бе казала да спре, той щеше да се изтърколи от нея и да се върне към работата си. Без да се разстройва. Без да се обижда. Хората невинаги бяха в настроение. Той не беше от мъжете, които настояваха за отплата.

Ала мисълта, че Шелби не го желае, беше съсипваща.

— Така е само с теб — промълви той тихо.

Усмивката, пробягала по лицето ѝ, озари целия му шибан свят.

— Знам. Затова го приемам. Е, може да има и други причини. Като например една, за която си мисля в момента.

Тя смъкна ципа и разтвори панталона му. Ръката ѝ докосна леко възбудата му и той усети как подскача от докосването ѝ. Лакираните ѝ с бледорозов лак нокти се пъгнаха под колана на боксерките и ги смъкнаха надолу, освобождавайки възбудената му мъжественост.

Дрю си пое дълбоко дъх, защото облекчението беше огромно. Тя го пое в ръка и нежно го погали.

— Знаеш, че си красавец, Дрю. — Очите ѝ не се отделяха от члена му, докато прокарваше палец по главичката.

Ако го беше казал някой друг, той щеше да завърти очи и да се запита какво иска този човек от него. Ала казаните от Шелби думи го накараха да се изчерви.

— Радвам се, че мислиш така, но ми се струва, че трябва да посетиш учен лекар.

— Нищо подобно. Ти си много красив — настоя тя. — Освен това си изключително добър с езика. Ще трябва да се науча от теб. Обичам начина, по който ме поглъщаш. Искам да съм сигурна, че и ти ще изпиташ същото. Искам да харесваш начина, по който го правя.

Той не можеше да си представи, че би могло да е другояче. Харесваше му начина, по който тя ядеше препечената филийка. Може и да беше глупаво, но забелязваше всичко в нея. Пръстите му се плъзнаха в косата ѝ и леко я усукаха. Да, той знаеше, че това ѝ харесва. На Шелби ѝ доставяше удоволствие, когато той поемаше контрола над определени ситуации.

— Ближи ме.

Тя го остави той да води, езикът ѝ се стрелна и пробяга леко по възбудата му. Той едва успя да се възпре да не извика от върховно удоволствие. Тя потърка чувствителното място, дразнейки го, докато той не се изпълни с чувството, че всеки миг очите му ще изхвъркнат от орбитите.

— Поеми го. — Дрю наблюдаваше как устните ѝ и се разтварят и членът му започна да изчезва. Езикът ѝ се завъртя и усещането го прониза като светкавица.

— Още.

Тя го поемаше бавно, сантиметър по сантиметър. Езикът ѝ не спираше. От горе до долу и после обратно, само за да започне отново.

Дрю се облегна назад, наблюдавайки я. Шелби нямаше нужда от тренировки. Притежаваше вроден талант, когато трябваше да достави удоволствие на мъжа, и това не го притесняваше. Беше щастлив, че всеки друг мъж, към когото е изпитвала чувства, е бил шибан идиот, за да я изпусне. Тя беше великолепна и той не желаше да е поредният от редицата мъже, който ще я подведе или разочарова. Искаше да бъде единственият, на когото тя може изцяло да разчита.

Искаше да бъде много егоистичен, когато се отнасяше до нея.

Наклони бедрата си, когато езикът ѝ отново се плъзна надолу.

— По дяволите, това е страхотно. Устата ти е страхотна. Мамка му, бебче, ти си идеална за мен.

Шелби продължи да му доставя удоволствие, а после лицето ѝ се извърна към него с усмивка.

— И аз така мисля. Двамата работим добре заедно, Лолес. Така че следващия път, когато ти кажа да ме оставиш, не си мисли, че те отхвърлям. Мисли, че правя нещо супер готино, защото аз съм твоето момиче.

Неговото момиче. Неговото.

— Ще опитам, но не ме бива много в това. Трябва да знаеш, че бях зашеметен и всичко е заради теб. Заради теб, Шелби. Ти не приличаш на никого, когото познавам, и аз съм напълно запленил. Искаш ли да знаеш какво си мисля в момента?

— Планираш.

— Да. Опитвам се да изнамеря начин да те задържа близо до себе си дори когато се издъня и направя нещо, които не харесваш. — *Дори когато откриеш, че те лъжа.*

Той би променил изцяло своя свят, ако това беше условието да я задържи. Ала просто не можеше да пожертва следващото поколение, защото това можеше да включва и неговите деца. Не би могъл да въвлече още едно поколение в скандал, който никога нямаше да стихне. Не можеше.

Тя му доставяше невъобразимо удоволствие. Ръцете му се бяха вкопчили в косата ѝ, притискайки я към себе си.

Дишай дълбоко. Не свършвай. Не още.

Дрю не можеше да се контролира, докато устата ѝ изцяло го поглъщаше. Възбудата му докосна нещо толкова дяволски меко, че Дрю не можеше да се сдържи нито секунда повече.

— Ще свърша. — Пръстите му сграбчиха косата ѝ.

Тя не се възпротиви. Той се остави и ѝ позволи да поеме контрола. Устните ѝ го обсипваха с леки целувки, обладавайки го, вземайки всичко, което той ѝ даваше. Дрю я наблюдаваше. Всичко, което представляваше той, беше нейно.

Ръцете му се вкопчиха в кожената седалка и той изкрещя името ѝ, докато свършваше.

Притисна се към нея, докато тя поемаше всичко, което той ѝ даваше. Ръцете му леко придържаха главата ѝ, давайки ѝ възможност да се отмести. Но тя не го стори.

Цялото му тяло се отпусна, във вените му се разля божествена наслада. Облегна се назад, всичките му мускули омекнаха. Не беше само тялото му. Цялата му шибана душа се отпусна и умиротвори, когато тя вдигна глава към него с усмивка на лице. Сякаш бе свършила нещо удивително.

— Луд съм по теб, Шелби. — Тя трябваше да го знае. Тази жена беше най-невероятният човек, който някога бе срещал.

Тя изтри с пръсти свършените си пълни устни.

— Аз също съм луда по теб, Лолес. А ти имаш вкус на шибано слънце. Знаеше ли това?

Господи, той беше влюбен в нея.

Трафикът бавно се движеше, но Дрю беше дяволски сигурен, че той никога нямаше да може да помръдне.

11.

Лимузината спря пред сградата на „4Л“, но тя се поколеба. Поради няколко причини. Най-вече защото бикините ѝ бяха натъпкани в чантата, тъй като не можеше да ги обуе.

Господи, Дрю щеше да я убие. Никога досега не бе срещала мъж, който можеше да я накара да прави такива неща. Тя бе захвърлила всякакви норми, всички добри маниери. Но нищо от това нямаше значение, защото Дрю Лолес беше толкова неустоим, че цялата се разтапяше и тялото ѝ се разтваряше за него в мига, в който той я пожелаеше.

Аха, приятелките ѝ щяха да се отрекат от нея. Щяха да включат името ѝ в списъка с жени, които се покоряваха на женските си части.

Той знаеше как да накара тези части да запеят.

Вратата се отвори и Дрю ѝ смигна. Слезе от лимузината и тутакси се извърна и ѝ подаде ръка.

Нейният любовник беше истински джентълмен.

— Това означава ли, че се чувстваш по-добре? — Шелби предпазливо се измъкна от колата. Трябваше по-често да носи панталони. Безкрайно по-лесно беше да влиза и излиза от лимузината с панталони. Разбира се, Дрю щеше просто да ги свали и тогава щеше да разбере колко трудно бе да се обличаш в лимузина.

Той я привлече към себе си. Когато започнаха връзката си, тя се притесняваше, че той ще бъде малко студен на публични места, най-вече пазейки имиджа си. Ала на него не му пукаше кой ги вижда. Сградата беше царството на „4Л“ и всички в нея бяха служители или клиенти. Това, изглежда, нямаше значение за Дрю. Той се наведе и я целуна.

— Далеч по-добре.

Сега тя беше тази, която се изчерви.

Ръцете ѝ се обвиха около кръста му.

— Радвам се. Съжалявам за това, което се наложи да чуеш, но се радвам, че беше до мен.

Това бе ключът към Дрю. Той можеше да понесе почти всичко, ако мислеше, че помага. Да поема отговорността, бе същността на личността на Дрю. Тя бе сгрешила с решението си да се опита да го изключи от сутрешната среща. Той имаше нужда да се чувства необходим.

Един ден щеше да може да каже на този мъж колко много го обича, и той щеше да ѝ повярва. Нужни бяха само време и малко търпение.

— Повече никакви руски мафиоти — заяви той и се наклони, за да я целуне отново. Този път беше само кратка целувка по носа. Нежността му беше като балсам за душата ѝ. Харесваше ѝ колко страстно я любеше, но жадуваше за нежността му. Той я даряваше само на семейството си и на никого друго.

— Не давам никакви обещания, но се кълна, че ще те уведомя, когато следващия път определя среща, която може да се смята за опасна. — Шелби плъзна ръката си в неговата.

Дрю кимна на Бенет, който ги гледаше с многозначителна усмивка.

— Ще се видим в пет и половина. Трябва да се приберем у дома, преди да отидем в ресторанта. Ще вземеш ли брат ми и съпругата му?

— Да, сър. Ще освежа колата, преди да потегля за летището.

— Благодаря ти. — Дрю преплете пръсти с нейните и се отправи към входната врата.

Да освежи? Шелби усети как страните ѝ поруменяват.

— О, Боже, той смята, че трябва да почисти колата, защото сме правили секс в нея. Той знае, че отзад сме правили секс.

— Бебче, почти целият Остин го знае. Ти си много страдна, а Бенет е интелигентен мъж.

Шелби имаше чувството, че ще умре от срам.

— Дори не помислих за това.

Той протегна ръка, за да отвори вратата.

— И защо да го правиш? Няма никакво значение какво си мислят останалите. Не живеем в Средновековието. Хей, Микълсън? Току-що правих секс отзад в лимузината. Това принизява ли ме в твоите очи?

Младият мъж със слушалки около шията му се усмихна.

— Никак. Кара ме да съжалявам, че не съм бил на твое място, шефе.

Тя леко го плесна по ръката.

— Андрю Лолес, нуждаеш се от сериозен урок по такт и поведение в обществото.

Шелби поклати глава и в този миг вратата се отвори.

Кейс Тагарт стоеше на входа. Очите му блеснаха, когато ги видя.

— Слава Богу. От половин час се опитвам да се свържа с теб.

— Бях зает и изключих телефона — отвърна Дрю.

— Имахме среща, която не можеше да бъде прекъсвана — рече Шелби бързо, преди Дрю да обясни, че не е имало начин да си вдигне телефона, докато му духат.

— Имало е инцидент. Ноа е ранен. Трябва да отидем в болницата. — Кейс закрачи към паркинга. — Колата ни очаква. Всички вече са там.

— Какво се е случило? — попита Шелби, подтичвайки, за да не изостава от високия мъж.

— Ноа и Бран пресичали улицата, за да отидат на обяд, и изневиделица някакъв джип блъснал Ноа.

Кръвта във вените ѝ се смрази.

— Черен джип?

— Да — процеди Кейс и стисна челюст. — Проверих записите от охранителните камери в района. Вижда се част от номера на колата. Била е наета. След като ви закарам в болницата, ще се обадя на едно-две места, за да видя какво мога да открия.

— Колко зле е ранен? — попита Дрю с напълно спокоен тон.

Шелби знаеше, че когато изглеждаше безразличен, бе просто преструвка.

— Ударил си е главата в асфалта. Не е бил в съзнание, когато линейката е пристигнала. Не знам повече подробности. Бран го е придружил до болницата.

Докато вървеше, Дрю извади телефона си и се взря в екрана.

— По дяволите, Кейс. Съжалявам. Бран добре ли е?

— Той е разтърсен от случилото се, но не е бил ранен — обясни Кейс. — Според един от свидетелите джипът се е опитал да удари Ноа.

Тримата влязоха в закрития паркинг и за миг от яркото слънце на улицата се озоваха в мрак.

Кейс кимна към мястото, където бе паркирал аудито, което Мия използваше, когато бяха в Остин. Чу се прещракване, когато отключи

вратите.

— Вече говорих с полицаите. Те смятат, че е случайна злополука. Шофьорът навярно се е разсеял, блъснал е Ноа, после се е паникьосал и е избягал от местопроизшествието. Аз обаче не съм толкова сигурен.

Дрю отвори задната врата и настани вътре Шелби, преди да седне на седалката до Кейс. Остана мълчалив за миг, докато Кейс даваше на заден и потегляше.

— Не е Хач.

Шелби се наклони напред и докосна рамото му. Разбираше защо той не можеше да допусне мисълта, че е бил Хач, но съществуваха причини, поради които Хач вероятно искаше да се отърве от Ноа. Освен това не беше изключена възможността да е била Айрис или някой, когото е наела. Ала не можеше да изрази съмненията си пред Кейс.

— Ще го намерим.

— Не е Хач — повтори Дрю с ледена нотка в гласа. — Той не би го направил. Няма причина да го прави.

Кейс погледна към нея с мрачно изражение.

Шелби се отпусна на седалката и закопча колана. Надяваше се в болницата да има качествен уайфай, защото искаше да провери някои следи. Трябваше да разгадае тази мистерия, преди някой да умре.

* * *

Два часа по-късно Шелби се взираше в екрана на компютъра. Бе стеснила списъка с частните детективи, които биха могли да наемат Юри за двойното убийство. За късмет, един от тях все още беше в бизнеса. Детективска агенция „Уилямс“ се ръководеше от четиридесетгодишен мъж на име Кевин Уилямс, но тя откри, че някога е била собственост на баща му, Морис Уилямс, починал преди няколко години след дълго боледуване. Синът му бе поел агенцията и обслужваше няколко големи компании в района на Далас Форт Уърт.

Според социалните мрежи, той прекарваше голяма част от времето си в Русия. Имаше негови снимки със съпругата му, родом от Петербург, и двете им деца, махащи усмихнати пред различни забележителности.

Да, връзката ѝ хареса.

Въпросът беше дали баща му бе вършил някаква работа за компанията на Бенедикт Лолес. Щеше да е добре, ако успееше да свърже детективска агенция „Уилямс“ с фирмата на Лолес.

Дрю седеше до нея с пластмасова чаша в ръка.

— Откри ли нещо?

— Малко. — Говореше тихо, защото не бяха сами в чакалнята. — Ще ти препратя всичко, на което се натъкна. А ти?

Той стисна челюст.

— Не. Още не.

Дрю продължаваше да търси Хач, но явно той не желаше да бъде открит.

Или беше наел черен джип и се опитваше да разреши проблема.

Това, което младата жена изобщо не можеше да проумее, беше защо Ноа представляваше някакъв проблем. Ако Хач действително се тревожеше, че Ноа би могъл да навреди на Дрю, не трябваше ли да стои наблизо и да го наблюдава, както беше заявил? Защо ще го преследва по този начин? Освен ако не се опитваше отчаяно да скрие нещо.

Бран влезе в чакалнята, очите му бяха уморени. Карли тутакси скочи на крака и почти изтича при съпруга си. Приблжиха Мия и Кейс, хванати за ръце.

Дрю се изправи, но не протегна ръка към нея.

— Какви са новините?

— Получил е мозъчно сътресение, но лекарите са сигурни, че ще се оправи — обясни Бран. — Не си спомня нищо, след като сме излезли от сградата. Помни, че сме разговаряли за такос, а после се събудил тук.

— Това нормално ли е? — попита Карли.

— Според лекарите, да — отвърна Бран. — Ще го задържат за през нощта, но смятат, че утре сутринта може да се прибере у дома. Аз дори не видях колата да идва към нас.

Кейс прегърна жена си.

— Мисля, че спокойно можем да кажем, че това е втори опит за покушение върху живота на Ноа. Пак е бил черен джип, нали?

Мия кимна.

— Да, но пред мола бяхме прекалено разтревожени за Шелби и Ноа, за да забележим номера на колата.

— Аз не съм бил там, затова не мога да съм абсолютно сигурен, но този път определено беше тъмен джип, който изникна изневиделица — додаде Бран. — Смяташ ли, че ни е причаквал?

— Въпросът е откъде шофьорът е могъл да знае местонахождението на Ноа? — Шелби не можа да се сдържи да не изтъкне очевидното.

— Ние променихме плановете си в последната минута. — Бран прокара ръка през косата си, отмятайки я назад. — С Ноа не се предвиждаше да бъдем в офиса следобед. През по-голямата част от деня смятах да го развеждам из Остин.

Дрю размаха телефона си към тях.

— Нашият бездомен, жалък брат може и да няма телефон, но има компютър. Някой проверил ли е профила му в социалните мрежи?

— Преди два дни му дадох телефон. — Мия погледна към Карли. — Ние се притеснявахме, защото какво щеше да стане, ако се озовеше на някое непознато място и се нуждаеше от превоз?

— Телефонът му е у мен. — Бран бръкна в джоба си и го извади. — Той ме помоли да го поддържа. — Младият мъж изсумтя. — Постнал е в профила си, че се намира в сградата на „4Л“. Има и селфи. И съобщение, че отива да яде такос.

— Акаунтите му заключени ли са? — попита Дрю.

Бран му подаде телефона.

— Той дори няма парола на телефона.

Дрю го грабна.

— В такъв случай ще го проверя.

— Не трябва ли да се притесняваме за защитата на личните му данни? — попита Карли.

Шелби нямаше намерение да влизат в излишни спорове.

— Смятам, че защитата на личните данни е най-малката му грижа. А и не е нещо, което Дрю не е правил и преди. В мига, в който отново се озове пред компютъра си, той ще хакне акаунтите на Ноа и ще се опита да разбере какво става. Това просто ще му спести двадесетина минути да хакне паролите на Ноа.

Дрю изсумтя.

— Двадесет минути? Мога да го направя за пет. Странно, той каза, че е работил за черна шапка, а не си е направил труда да си сложи парола?

— Мисля, че трябва да го попитаме лично — заяви Бран и протегна ръка, за да възпре Дрю. — Хайде. Нека дадем шанс на хлапето. Днес получих резултатите от лабораторията.

Дрю застина.

— И?

— Той е наш брат. — Бран измъкна плик от задния си джоб и го подаде на Дрю. — Няма никакво съмнение. Той е твой брат, а това означава, че е и мой. Той е буден. Нека да поговорим с него и да се опитаме да разберем какво става.

Дрю върна телефона на Бран, отвори плика и прочете резултатите. Въздъхна тежко, преди да предаде листа на Мия.

— Добре. Един от нас ще трябва да остане тази нощ при него. Или се налага да наема телохранител?

— Аз ще остана — предложи Кейс. — И ще доведе още някого, ако има нужда. Разполагаме с цял екип отлично обучени телохранители в Далас.

— Аз също ще остана — присъедини се Шелби.

Дрю се намръщи.

— В никакъв случай. Ще отида да говоря с брат си. Бъди готова за тръгване, когато се върна.

Той се обърна и двамата с Бран се отдалечиха.

— Кралят нареди — рече Карли. — Да живее кралят.

Кралят нямаше да го бъде дълго, ако не овладееше тази своя избухливост. Шелби погледна към Кейс.

— Трябва да откриеш Хач. Не ме интересува какво казва Дрю. Аз лично ще те наема, ако е необходимо.

Мия пхна плика в чантата си.

— Защо Хач ще се опитва да навреди на Ноа? Разбирам, че той няма доверие на Ноа, но Хач никога не е бил жесток.

Кейс впери поглед в Шелби.

— Ще го направя. Време е някой да разбере какво, по дяволите, става. В тази история има нещо гнило. Знаеше ли, че майката на Ноа е живяла в близост до Патриша?

Очите на Мия се разшириха.

— Не си ми казал, че проучваш Ноа.

— Защото Дрю заяви, че той ще го направи — обясни Кейс. — Но Дрю не е частен детектив, а и в момента си има достатъчно грижи. Той крие нещо и на мен ми писна да чакам да ни посвети в тайната си шега. Така че да, дискретно разследвам Ноа.

— Това не е шега. — В мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ, ѝ се прииска да ги върне обратно. — Виж, в момента Дрю е под огромно напрежение. Никой не се опитва да скрие нищо. Дрю се тревожи за Хач, приемът на Райли и Ели приближава и цялото семейство е в преходен период. Не го притискай. Ако се държи като крал, това е, защото всички вие от дълго време се отнасяте към него като към такъв.

— Научил съм се да вярвам на инстинктите си и никак не ми харесва това, което ми подсказват в момента. Прекалено голямо съвпадение е, че внезапно на сцената се появява брат, тъкмо когато сме се разправили с всичките си врагове, но сме открили, че съществува четвърти заговорник. Хач изчезна. — Кейс вдигна ръка, за да възпре Мия от неизбежния спор. — Знам, че обичаш стареца, но аз не съм свикнал от малък да обожавам Дрю и Хач. Мога безпристрастно да възприемам фактите и нещо никак не е наред. Ноа знае нещо или е тук с някаква цел.

— И какво би могъл да направи? — попита Мия, мръщейки се на съпруга си.

— Мислиш ли, че е възможно да е дете на Франсин Уелс? Знам, че това не е името на майка му в акта за раждане, но логично е тя да го е променила — рече Карли тихо. — Навярно тя няколко пъти го е сменяла. Знаем, че е била любовница на Бенедикт Лолес, а и резултатите от ДНК теста на Ноа доказват семейна връзка.

Шелби се изпълни с вина, но дължеше лоялност на Дрю.

— Аз смятам, че всички трябва да се успокоим.

Карли се втренчи в нея.

— Казваш го, защото знаеш какво крие Дрю.

— Карли... — подхвана Шелби.

Приятелката ѝ тръсна тъмната си коса.

— Не. Ти не си тази, която едва не загуби съпруга си заради онази кучка. И не ми казвай да се успокоя и да не се страхувам от нея.

Знам, че разследваш, а аз си спомням точно какво ми каза тя. Заяви ми, че ако продължим да я търсим, ще се върне и ще довърши работата.

Ръката на Мия се плъзна в тази на Кейс.

— Знам, че си изплашена, Карли. Знам, че мислите за онзи нощ все още не ти дават мира, но ние не можем да ѝ позволим да се измъкне безнаказано.

Карли вдигна ръце.

— И защо не? На ченгетата, изглежда, не им пука. Те избягват обажданията ми. Доколкото зная, изобщо не я издирват, дори не са разпространили полицейски бюлетин със скицата ѝ.

Защото Дрю беше манипулирал системата.

— Аз ще проверя.

Карли въздъхна и поклати глава.

— Ти вече проверяваш. Приемам, че двамата с Дрю сте заедно, но знам също, че ти провеждаш тайно разследване, и не мога да ти кажа колко много ме боли. Мислех, че сме приятелки.

Сърцето на Шелби болезнено се сви. Карли беше най-добрата ѝ приятелка и страдаше, докато Шелби беше по петите на своята история.

Но това беше повече от история, нали? За тези хора това беше всичко. Донякъде тя гледаше на всичко това от дистанцията на годините, като на книга, която можеше да напише, като на събития, случили се много отдавна, ала в действителност не беше така. Онзи жена все още беше майка на Мия и щеше да бъде баба на детето ѝ. Тя все още нараняваше децата си, включително най-малкото. Ноа смяташе, че тя е мъртва.

Как щеше да се почувства, когато прочетеше книгата на Шелби? Когато видеше детството си, изложено на показ пред всички?

Беше започнала тази работа като разследваща журналистка, но внезапно те се бяха превърнали в нейно семейство. Тези хора бяха ценни за нея и тя трябваше да реши дали всичко това си заслужава, или не. Написването на книгата нямаше да върне Бенедикт, но разобличаването на Айрис можеше да нарани неговите деца. Можеше да провали отношенията ѝ с Дрю. Как щеше да я възприема той, когато тя щеше да е виновницата за избухналия скандал? Как щеше да гледа на нея, докато тя обикаляше из страната, за да представя книгата си, жънейки успехи на гърба на семейната му история?

Дрю беше много по-важен от всякаква книга. Тя щеше да събере всички факти, които можеше, защото смяташе, че Карли греша. Независимо какво ѝ бе казала Айрис, тя щеше да преследва всички тях.

И може би го правеше в момента.

— Можеш ли да провериш и да се увериш, че нищо необичайно не се е случило този следобед в „4Л“, Кейс? Можеш ли да прегледаш всички отчети на охраната? — Шелби не проумяваше с какво раняването на Ноа би помогнало на Айрис, освен може би за отвличане на вниманието.

Кейс пое дълбоко дъх.

— Мога, но доколкото разбирам, е имало голяма суматоха. Всички са излезли навън, за да разберат какво става. Погледнах някои от записите на охранителната камера и отвън се вижда голяма тълпа. Какво предполагаш?

— Все още нищо. — Шелби нямаше представа какво би постигнала Айрис, създавайки хаос в сградата, но изглеждаше прекалено удобно, за да е обикновено съвпадение. Не би могла да постигне същия ефект, ако беше успяла да блъсне Ноа на паркинга пред мола.

Нима се опитваше да убие сина си? Или отново да го манипулира? С каква цел?

Трябваше да разбере какво би спечелила Айрис.

— Ще ти изпратя цялата информация, която имам за Ноа — предложи Кейс. — Но тази вечер смятам да отведа съпругата си у дома и да я оставя да си почине. По-късно ще се върна, за да сменя Бран. Карли, ще закараш ли Шелби и Дрю у дома или да изпратя за кола?

— Разбира се, ще ги закарам — отвърна приятелката ѝ, но без ентузиазъм.

Мия и Кейс се отдалечиха ръка за ръка и тя остана насаме с най-добрата си приятелка. Карли винаги я беше подкрепяла, а сега Шелби я чувстваше толкова далечна. Карли отстъпи назад и седна на стола в чакалнята, където беше прекарала последните два часа.

Дрю грешеше. Те трябваше да узнаят истината, при това още сега. Как щяха да се почувстват, когато разберат, че той изцяло е действал зад гърба им? Че той през цялото време е знаел и не им е казал дори когато те са усещали, че нещо не е наред?

При все това тя не можеше да им каже. Не можеше по този начин да предаде доверието му, но трябваше да има някакъв начин да успокои Карли. Отпусна се на стола до нея и помежду им се възцари тягостно мълчание.

— Все още ли мислиш за случилото се? — През онази нощ Бран едва не беше умрял и изглежда, това все още тормозеше приятелката ѝ.

— Разбира се, че мисля — въздъхна Карли. — Това беше най-лошият ден в живота ми. Мисля за случилото се и все още я чувам да ми казва, че ще довърши започнатото, ако не направя това, което тя иска.

Шелби се извърна към Карли.

— Не може да не си разбрала, че тя е лъжкия. Мисля, че тя ще се опита да довърши започнатото, независимо какво ще направиш.

Карли закърши ръце в скута си.

— Защо? Какво би могла да спечели от това?

— Не знам, но имам чувството, че тя играе дългосрочна игра и ние все още не познаваме правилата. Разбирам, че си изплашена, но трябва да си сигурна, че Дрю ще направи всичко, за да ви защити.

— Ами теб? — Карли се извърна и впери широко отворените си очи в Шелби. — Мислиш ли, че той ще защити и теб?

— Аз съм доста корава. — Хубаво беше да знае, че Карли все още достатъчно държеше на нея, за да се тревожи. — Ще бъде внимателна и ще прикривам следите си. Много се привързах към това семейство.

— Виждам. Тъкмо заради това се притеснявам за теб.

— За какво има да се притесняваш? Знаеш, че съм много добра в самозащитата.

Карли поклати глава.

— Нямам предвид, че ще бъдеш физически наранена, макар да смятам, че онази жена е способна на всичко. Имам предвид Дрю. Макар че Дрю е един от най-добрите мъже, които познавам, когато става дума за семейството му, той може да бъде безмилостен с всеки друг.

— Струва ми се, че вече доста добре го опознах. Знам, че може да бъде жесток. Както и манипулативен негодник. — Шелби бе станала експерт по многобройните настроения на Дрю Лолес. — Но под всичко

това се таи мъж, който търси жената, на която може да се довери. Аз държа на него.

— Да, разбрах го в мига, когато открих, че спиш с него. Длъжна съм да призная, че донякъде се надявах, че всичко това е един от откачените планове на Дрю да ни заблуди и да отклони вниманието на всички ни от това, което всъщност прави, но двамата наистина сте заедно, нали?

— Връзката ни е реална.

Без значение как бе започнала, сега определено беше истинска. Тя не можеше да сдържи чувствата, които изпитваше към него. Беше луда по този мъж. По всеки сантиметър от него. В момента той се бе затворил в черупката си, защото имаше тежък ден, но довечера, когато си легнеше в леглото до него, тя щеше да го прегърне и да му покаже, че всичко ще бъде наред.

— Знам, че твоите чувства са истински — каза Карли с искрено съчувствие в погледа. — Но що се отнася до Дрю, той би направил всичко, за да защити семейството си. Защо ти разследваш това, а не „Маккей-Тагарт“?

Шелби не можеше да ѝ отговори точно на този въпрос.

— Мисля, че Дрю ми вярва, и освен това може би го смята за начин да изградим връзка помежду си. Той е изненадващо непохватен, когато става дума за интимни взаимоотношения.

— Доколкото съм чувала, Дрю не е имал сериозна връзка. Казал е на Бран, че няма намерение да се жени или да има деца.

Думите ѝ подедържаха като ритник в корема, но двамата с Дрю не бяха на този етап от отношенията си, че да обсъждат брак и деца.

— Виждам, че не сте говорили за това. — Карли протегна ръка и стисна нейната.

Шелби се усмихна лъчезарно на приятелката си. Това не беше нещо, за което щеше да се тревожи.

— Ние просто сме заедно. Уверявам те, че не говорим за брак и деца.

— Но ти живееш с него. И няма къде да отидеш, ако скъсате. Да се преместиш в дома на Дрю, бе рисковано, особено на този етап от една връзка.

— Той не ми даде голям избор. Както казах, запозната съм с манипулативната страна на характера му. Той успя да ме притисне в

ъгъла, но в крайна сметка се получи. Ако бяхме постъпили като нормалните хора, сигурно щяхме да се провалим. Дрю не е нормален. Той има нужда да се чувства близо до хората, на които държи. Когато влага чувства, той е страстен. И е невероятно лоялен закрилник. Това са добри качества. Просто вървят ръка за ръка със странностите му.

— Да, той е невероятен закрилник — съгласи се Карли. — Тогава защо, ако е толкова влюбен в теб, ти позволява да провеждаш това разследване? Аз харесвам Дрю, но той е способен на много неща. Ако трябва да те превърне в мишена, за да спаси някого от близките си, няма да се поколебае да го направи.

Карли не разбираше.

— Той ми има доверие. Знае, че съм умна и способна.

— И ти си такава, но не съм сигурна, че виждаш истината за Дрю. Искам връзката ви да е реална. Но смятам, че ако Дрю беше влюбен в теб, щеше да направи всичко, за да бъдеш в безопасност. Искам само да помислиш над това. Не мога да понеса да бъдеш наранена, защото Дрю се тревожи за нас, останалите.

Не това правеше той. Съвсем не и Карли не го разбираше. Не можеше да разбере, защото не знаеше цялата истина. Той искаше да им попречи да узнаят, че Айрис е жива.

Или пък Шелби беше пълна глупачка.

Беше едно от двете.

Мобилният ѝ телефон избръмча и тя погледна екрана. Беше оставила съобщение в детективска агенция „Уилямс“ с надеждата да си уреди среща. Не беше очаквала да ѝ отговорят толкова бързо, но в момента това бе отлично извинение, за да се измъкне от този болезнен разговор.

— Трябва да отговоря на това обаждане.

Карли грешеше. Трябваше да греша. Трябваше да разбере, че връзката им с Дрю беше различна. Тя беше негов партньор, а не някакво средство за отклоняване на вниманието. И той ѝ бе дал известна сигурност. Сключили бяха договор. За Дрю това беше неговият начин да я защити, да я накара да се почувства в безопасност.

Младата жена пропъди тревогата. Тя вярваше на Дрю. По дяволите, тя беше почти сигурна, че се влюбва в този мъж.

Шелби отговори на обаждането и се върна към разследването. В момента имаше нужда да се съсредоточи точно върху това.

* * *

— Съпругата ми е разтревожена — каза Бран, когато излязоха от чакалнята и закрачиха по коридора към стаята на Ноа.

Дрю беше сигурен, че на този етап всички бяха разтревожени.

— Съжалявам да го чуя. Мога да увелича охраната, ако мислиш, че това ще я успокои. В момента, изглежда, миналото на Ноа го застига. Не мисля, че този човек ще преследва Карли. Ако го направи, ще настаня и двама ви в безопасна къща.

Дрю се безпокоеше, че се налагаше да скрие и Шелби в сигурно убежище, а на нея никак нямаше да ѝ хареса. Как бе могъл да започне всичко това с пълната убеденост, че може да се справи? Би трябвало да знае, че нямаше да успее задълго. В началото беше просто един негодник, който мислеше, че може да използва детективските ѝ умения и факта, че тя е добро прикритие. Сега умираше от тревога, защото полудяваше само при мисълта, че тя можеше по някакъв начин да пострада.

— Не съм убеден, че един охранител може да накара Карли да се почувства по-добре — отвърна Бран. — Тя иска да чуе, че някой продължава да издирва Франсин. От това, което Кейс ми каза, никой не работи по въпроса.

— От полицията са сигурни, че е напуснала района — изтъкна Дрю. — Тя е много добра в криенето и замитането на следите си. Правила го е повече от двадесет години.

— И откога ние позволяваме на нещо подобно да ни спре? Разбирам, че полицаите не могат да посветят цялото си време на преследването на една жена, но аз искам да знам кой от „Маккей-Тагарт“ работи върху издирването ѝ.

— Ще помоля Иън колкото може по-скоро да ми предостави доклад, но смятам, че за известно време се налага да пренасочим вниманието си, поне докато разберем кой се опитва да очисти най-малкия ни брат. — Трябваше да измести фокуса на разговора. Ноа беше трън в задника му, но в момента бе отлично средство за отклоняване на вниманието.

— Този разговор не е приключил, но засега ще го отложим, докато се оправим с Ноа. — Бран спря пред болничната стая. — Той трябва да

знае, че теб те е грижа за живота му. Хлапакът мисли, че го мразиш.

— Аз не го познавам. — Нито знаеше нещо за него и това трябваше да се промени. Позволил бе сексът и работата да го разсеят. Разполагаше с повърхностна информация, а Шелби проверяваше имейлите на Ноа и файловете му, търсейки нещо, което би могло да им помогне за издирването на тяхната майка. Това беше бавен процес.

— Прекарай малко време с него. Честно, той малко ми напомня на теб, какъвто беше преди.

— Преди кое?

Бран се втренчи в него.

— Преди пожара.

Преди пожара. Преди смъртта, трагедията, ужасът и загубата да го променят.

— Невинният му вид не означава, че той няма нищо за криене. Онова четиринадесетгодишно хлапе, с което го сравняваш, имаше навика да хаква правителствени сайтове само за да докаже, че го може.

Бран кимна и отвори вратата.

— Да, точно това имам предвид. Хей, Ноа, как е главата ти? Знаеш ли, няма да се учудя, ако си оставил вдлъбнатина върху асфалта.

Ноа изглеждаше уморен, раменете му бяха отпуснати, а под очите му се виждаха тъмни кръгове. Въпреки това успя измъчено да се усмихне.

— Имам корава глава. Здравей, Дрю. Благодаря, че дойде. Ще намеря начин да ти върна парите за медицинските разноски.

— Кой е казал, че ще платя медицинските ти разноски?

— Той се шегува — изсумтя Бран.

Е, никой не му го бе споменал, но Дрю се почувства малко зле. Ноа наистина изглеждаше ужасно.

— Извинявай. Сарказмът ми е в природата. Ноа, трябва да поговорим.

Момчето сви нацупено устни, но раменете му се изпънаха.

— Добре. Искаш да се махна от къщата ти, нали? Разбрах. Аз причинявам неприятности.

Дрю се извърна към Бран.

— Такъв ли съм песимист? И как успя да накара устата си да направи това? Прилича на тъжната противоположност на усмивка. Не знаех, че устните могат толкова рязко да се извият надолу.

Бран завъртя очи.

— Братко, на практика ти си вкиснат през повечето време. И физиономията ти страшно прилича на неговата. Поглеждай се от време на време в огледалото. Ноа, никой няма да те изхвърли. Ти си наш брат. Свиквай със сарказма на големия брат. Отвърни му със същата монета.

Ноа се облегна на възглавниците, изтощението му беше очевидно.

— Не искам да причинявам неприятности.

— Той изобщо не прилича на мен, защото аз обичах да причинявам неприятности. — Ненавиждаше факта, че започваше да изпитва чувства към хлапака, особено когато не беше сигурен, че знае цялата истина.

— Виждаш ли, нова порция сарказъм — изтъкна Бран. Той се приближи до леглото на Ноа. — Въпреки това трябва да поговорим. Помисли си: има ли някой, който иска да те нарани?

Ноа остана мълчалив, но поклати отрицателно глава.

— Ами приятелят ти Джейс? — Не беше сигурен какво мисли хлапето. Ако някой се опитваше да го убие, Дрю трябваше да се разтърси сред престъпниците в живота му.

Ноа изпъшка отчаяно.

— Защо да го прави? Не съм откраднал нищо от него. Свърших работата, за която ме помоли. Нуждаеше се от ъпдейти на програмата и аз ги направих.

— Мислех, че вече не говориш с този негодник. — Дрю беше пределно ясен за това. По дяволите, какво още криеше Ноа от миналото си?

Младежът се изчерви.

— Той ме намери преди два дни. Беше по-лесно просто да направя това, което той искаше, отколкото да споря с него. Той е сериозен хакер и има връзки. Написах само няколко реда в програмата. Той имаше проблеми, аз ги оправих и вече всичко е наред. Няма причина да ме наранява. Знае, че няма да го издам и не съм заплаха за него.

Дрю си спомни какво означаваше да си уязвим. Хач го беше спасил от подобни проблеми, когато беше млад и правеше първите стъпки в бизнеса. Хач беше до него, за да му каже, че е тъпанар. Беше до него, за да му попречи да поеме по този хлъзгав път. Разбира се,

наставникът му беше пиян през по-голямата част от времето, но Дрю знаеше, че може да разчита на Хач, който следеше питомецът му да не се замеси с някой мръсник.

— Има ли ти номера? — попита Дрю.

Ноа отново се изчерви.

— Телефонът ми е нов, но той някак си е успял да открие номера ми.

Бран се изкиска.

— Така се случва, когато напишеш номера си в профила на някое момиче.

Какво?

— Кажи ми, че не си го направил. Достатъчно лошо е да оповестяваш всяко свое действие в интернет. А за капак си дал и телефония си номер?

— Тя е готина — изтъкна Ноа. — Ти не разбираш. Тя бе най-готиното момиче в гимназията, която се намираше на километър и половина от „Крайтън“. Когато пуснах пост, че може да съм твой брат и заминавам за Остин, тя ми писа. Преди това никога не ми е обръщала внимание. Мисля, че сега се интересува от мен.

Това момче определено имаше нужда от бавачка.

— Да, след като си обявил абсурдно лична информация за себе си във Фейсбук. Не си ли чувал за неща като защита на личните данни?

Ноа сви рамене, сякаш идеята никога не му бе хрумвала.

— Защо? Ако не го бях обявил, Бритни никога нямаше да ми предложи да се видим някой път.

— Тя иска среща с теб, защото внезапно си се оказал брат на милиардер. — Това момче определено изпускаше същността.

— Аз нямам нищо против това — призна Ноа. — Тя има страхотни цици.

Ах, младост! Проклетите тийнейджъри, родени през новото хилядолетие, не смятаха, че нещо е реално, докато не го постнат в интернет. Дрю протегна ръка към Бран.

— Дай ми телефона му. Кога ти се обади негодникът?

Ноа се намръщи, когато Бран подаде телефона на Дрю.

— Вчера сутринта около десет. Аз си свърших работата. И му казах, че е за последен път. Той се съгласи.

— Така ли? — Дрю се съмняваше в това.

— Е, не съвсем, но не спори с мен.

— И защо да го прави? Той няма да си хаби думите, когато дяволски добре знае, че може да ти се озъби и ти ще клекнеш пред него. Гледай и се учи, братко. Ето как трябва да се действа с нахалниците. — Дрю натисна бутона, за да се свърже с номера.

Ноа се надигна в леглото с увиснало чене.

— Какво правиш?

Бран се ухили.

— Той просто е твоят непоносим по-голям брат. Свиквай с това. Помниш ли, когато ти казах, че когато Дрю държи на някого, това си има и скапаните страни? Е, ето че се започва. Той може да се държи супер закрилнически, но сега ще бъде пълен гадняр.

Той не беше гадняр. Това беше свършено нормална реакция към някого, който се възползваше от най-малкия му брат.

Чу се бибиткане и по линията се разнесе плътен мъжки глас.

— К'во ста'а, Ноа? Казах ти да не ми се обаждаш. Аз ще ти се обадя, когато имам нужда от теб. Не сме никакви шибани приятелчета, дето си дрънкат по телефона, тъпанар такъв.

О, Дрю щеше добре да се позабавлява.

— Здравсти, Джейс. Ти не ме познаваш, но името ми е Андрю Лолес.

— К'во ста'а, дявол да го вземе?

— Да, дявол да го вземе. Точно това ще кажеш, когато федералните нахлуят в къщата ти и вземат всичко, което притежаваш, а после те натикат в някой пандиз, където най-после ще разбереш какво наричаме правосъдна система. Точно това ще ти се случи, ако още веднъж посмееш да се обадиш на брат ми. Така че ето какви са възможностите ти, лайно такова. Можеш да оставиш брат ми на мира, да забравиш името му. Той никога не ти е помагал. Ти никога не си го срещал. Ако направиш това, може би ще забравя, че съществуваш. Но ако някога отново се обадиш на брат ми, аз не само светкавично ще насъскам по петите ти всички правителствени служби, така че много скоро да забравиш какво е да си човешко същество, но за капак ще ти изпратя и екип от бивши командоси на спецчастите, които напоследък никого не са убивали. Те са доста ексцентрични и изпитват удоволствие да изтезават жалки отрепки като теб. И след като

приключат с теб, ще те поема аз. Да не би да мислиш, че съм стигнал до върха единствено благодарение на ума си? О, не, приятелче. Аз съм там, където съм, защото съм най-лошото човешко същество на земята. Аз разкъсвам на части враговете си, а ти ще бъдеш мой враг, ако продължаваш да забъркваш брат ми в шибаните си далавери. Искаш ли да бъдеш мой враг, Джейс? Искаш ли да използвам всичките си пари и връзки срещу теб?

По линията се възцари прекрасно мълчание, което напомни на Дрю колко време е нужно, за да подмокриш гащите.

— Не. Не мисля, че е нужно да го правиш. Повече не се нуждая от помощта на Ноа.

— А имаш ли желание да го нараниш?

— Абсолютно не, сър — бързо отвърна мъжът. — Между нас всичко е на шест. Ноа е добро момче. Желая му всичко най-добро.

— Ако разбере, че ме лъжеш или час-два след като затвориш телефона изпиеш няколко бири и решиш, че си по-смел, отколкото би трябвало, това, което ще направя с теб, ще накара някой сериен убиец да изглежда като милостива душица. Жив ще те одера, ще си направя килимче от кожата ти и ще го постеля пред офиса си. Искаш ли да бъдеш изтривалка под краката ми?

— Не, сър. Както казах, с Ноа се разделяме по живо, по здраво.

— Отлично. Сбогом, Джейс. Ще те наблюдавам.

Дрю затвори телефона.

Очите на Ноа приличаха на палачинки, когато Дрю му върна мобилния телефон.

— Човече, това беше жестоко.

— Нали ти казах. — Бран сложи ръка върху рамото на по-малкия си брат. — Той е шибана откачалка, но дяволски страхотен брат.

Ноа остана притихнал за миг.

— Той определено не е това, което очаквах.

— Хубаво, в такъв случай установихме, че вероятно не съм пълен гадняр. А сега ми кажи кой мислиш, че може да ти е причинил това. И не ме лъжи и не клати отрицателно глава, както преди минута. В ума ти се върти някакво име, но се боиш да ми го кажеш. — Не можеше да позволи на Ноа да продължава да шикалкави. Трябваше да разберат какво става.

— Добре, мисля, че е твоят приятел. — Нацупеното момче се бе завърнало.

Господи, той изобщо не изглеждаше така, когато се вкиснеше.

— Не е бил Хач.

— Тогава къде е той? — попита Ноа и отново се нацупи. — Той живее с теб, но е изчезнал, откакто аз се появих. И съвсем открито ми заяви, че ме ненавижда.

— Не, той заяви, че не ти вярва — коригира го Дрю.

— Хач е свестен тип — намеси се Бран. — Не мисля, че ти е известна цялата история. Има една жена някъде там, която е помогнала за убийството на родителите ни и наскоро се появи на сцената. Преди няколко месеца едва не ме уби.

— Значи, според вас Хач вярва, че тази жена е причината да съм тук. — Ноа избягна погледа на Бран. — Смятате, че работя за нея или нещо подобно.

Той беше най-докачливото същество на земята.

— Не, не сме казали това. Но Хач понякога проявява параноя.

Ноа завъртя глава, очевидно доволен да се залови за думите му.

— А хората, страдащи от параноя, правят откачени неща, като например да се опитат да смачкат врага си с кола. Знаете, че няколко пъти е бил арестуван.

Дрю трябваше да се досети, че Ноа ще се усъмни в Хач.

— Да, както и Бран. Но ти не смяташ, че той се опитва да те нарани.

Ноа тотално го пренебрегна.

— Хач е бил арестуван за пиянство, неподчинение и нападение. Два пъти. Той е буен и раздразнителен човек.

— Той е идиот, когато се напие. — Дрю си пое дълбоко дъх, защото се налагаше да прояви търпение. Ноа не познаваше Хач като него. — Виж, аз ще го намеря и всички ще седнем, ще поговорим и ще се изясним. Гарантирам ти, че той не е този, който се опитва да те нарани. Освен това ти обещавам, че ще открия негодника и ще се погрижа за всичко.

Ноа, изглежда, се предаде.

— Добре, щом ти казваш, че е готин, предполагам, че съм длъжен да ти вярвам.

— Ще ти го докажа. Бран ще остане известно време при теб, а след това ще се редуваме, така че тази нощ няма да си сам. На сутринта ще те откараме у дома.

Устните на Ноа леко се извиха нагоре.

— Ще се радвам.

— Добре. — Не беше сигурен доколко можеше да се довери на Ноа, но хлапето беше член на семейството, а това означаваше много за Дрю.

Имаше и друга причина. Гласът на Шелби го подтикваше да бъде по-открит, да приеме хлапето, защото така беше правилно. Откога гласът ѝ се бе превърнал в неговата съвест? По дяволите всичко, кога, мамка му, се бе сдобил със съвест? Това беше вбесяващо, ала той не можеше да го пренебрегне. Искаше да прави неща, които щяха да я зарадват, да я накарат да пожелае да стане негова съпруга.

Стомахът му се сви, защото той наистина мислеше за брак с Шелби. Ако се оженеше за нея, преди тя да разбере какъв негодник е, дали щеше да успее да я задържи? Дали това щеше да му даде известно време, за да ѝ докаже, че може да се промени?

Разбира се, ако променеше позицията си за брака, щеше да се наложи да размисли и за останалото. Шелби щеше да иска деца. Той никога не бе желал, защото децата бяха уязвими. Дрю не желаше да разочарова собствените си деца. Но може би, ако имаха прекрасна майка, всичко с тях щеше да е наред.

— Той добре ли е? — Въпросът на Ноа прекъсна самоанализа на Дрю.

— Това е дълбоко замисленото му лице — обясни Бран. — Някой е в беда.

Да, някой определено беше в беда. Дрю бе почти сигурен, че това е той.

12.

Шелби влезе в преддверието на сградата с офисите на детективска агенция „Уилямс“. Не можеше да се отърси от чувството, че някой я наблюдава. Не беше сигурна защо имаше това усещане, беше просто инстинкт, но през последните няколко дни се чувстваше странно.

Спря до вратата, обърна се и се огледа наоколо, опитвайки се да открие източника на безпокойството си. Нищо. Сградата беше на два етажа и се намираше в не особено престижен район в покрайнините на градския център. Не беше много оживено — в съседство се виждаха мексикански ресторант, агенция за съдебни гаранции и магазин за стоки втора употреба. Никой не я гледаше.

Разбира се, сигурно всичко беше заради Дрю. Това чувство, което изпитваше, навярно бе по-скоро тревога. Бяха изминали пет дни, откакто Ноа едва не бе умрял, и Дрю изглеждаше дистанциран. О, в леглото не беше такъв. Там бе доста ентусиазиран. Любеше я всяка нощ и почти всяка сутрин, но очевидно мислите му бяха някъде другаде. Беше неспокоен, но когато го попита какво не е наред, той просто ѝ каза да не се притеснява.

Дори тази сутрин не я бе попитал къде отива. Знаеше, че през деня ще отсъства от Остин, но повече не я бе разпитвал. Обикновено настояваше да знае цялата ѝ програма, ако нямаше да работи в офиса, но тази сутрин само я целуна и ѝ каза, че ще се видят вечерта у дома.

Може би защото не беше дошла сама в Далас. Каза си, че незаинтересоваността му се дължи на факта, че по-голямата част от семейството отиваше за няколко часа в Далас на пазар и да помогнат на Ели да си избере рокля за приема. Беше съвсем нормална разходка за семейство, притежаващо частен самолет.

Той нямаше представа, че тя смяташе да се отдели от групата, за да се срещне със снахата на мъжа, посредничил при сделката за убийството на бащата на Дрю. След като видя колко зле му се бе

отразила последната среща, младата жена бе решила да му спести болката от тази.

А и не можеше да си избие от главата думите на Карли.

Може би Дрю започваше да се отегчава от нея. Вероятно не можеше за дълго да задържи вниманието си върху някого, а разследването ѝ се беше проточило. Дали бе смятал, че тя ще приключи по-бързо, за да може да я отпрати?

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя погледна екрана, надявайки се да е Дрю. Де този късмет. Бе изписан номерът на Кейс. Шелби плъзна пръст по екрана, за да приеме разговора.

— Здравей, Кейс.

— Здравсти, как си? — Шелби чу на заден фон гласове на хора, които разговаряха, а някой попита дали искат шампанско. — Напълно ли си сигурна, че нямаш нужда от помощ? Защото на секундата мога да повикам един бодигард тук, за да охранява жените.

— Хей, а аз за какво съм? — разнесе се по линията гласът на Райли.

Значи, Кейс не се забавляваше с пазаруването. При все това нямаше нужда да ѝ виси на главата.

— Добре съм. Имам да свърша една бърза работа. Ще се върна навреме, за да успея за самолета.

— Добре — отвърна той с явна неохота в гласа. — Не ти се обадох без причина. Успях да открия следите на джипа.

Най-после имаше пробив.

— Това е страхотно! Успях ли да разбереш кой го е наел?

— Да, но новините не са добри. Бил е нает два дни преди първото нападение, използвана е фирмена кредитна карта. Двама бизнесмени от Сиатъл са взели колата от агенция за отдаване на коли под наем на летище Далас Форт Уърт.

Можеше да се досети за края на тази история.

— Откъде е била открадната?

— От закрития паркинг пред хотела им. Няколко дни те дори не са забелязали, че я няма, тъй като присъствали на конференция в хотела. Чак когато решили да отидат на среща с клиент, установили, че колата е изчезнала.

Още една задънена улица.

— Моля те, кажи ми, че хотелът разполага с охранителни камери.

— Ето къде става интересно — подхвана Кейс. — Разполага, но същия следобед имало засечка в системата и камерите били изключени по времето, когато колата е била открадната. Момчето, обслужващо паркинга, не може да си спомни кой е взел точно тази кола, защото през онзи ден през ръцете му минали поне сто, но има разписка за всеки взет автомобил.

— Значи, някой е откраднал разписката и е откъснал колата, а ние пак сме с празни ръце — въздъхна Шелби. — Колко време ще са бизнесмените в града? Мога ли да поговоря с тях, когато се върна? Може би те ще си спомнят кой е взел разписката.

— Вече разговарях с тях — попари Кейс надеждите й. — Смятат, че са я изгубили още първата вечер, когато пристигнали в Далас.

— Нека отгатна, напили са се, запознали са се с някакви жени, а на следващата сутрин се събудили с махмурлук и без кола, но доскоро идиотите не са разбрали, че колата е открадната. — Отново задънена улица. — Да проверим записите от охранителните камери в бара от онази нощ. Може би ще успеем да открием нещо.

— Работя по въпроса. Бъди внимателна и сериозно, ако имаш нужда от бодигард, Райли ще пази момичетата. Той обича тази суетня из царствата на Маноло и Джими Чу.

В другия край на линията се разнесе бурно мъжко опровержение.

— Благодаря за сведенията, Кейс. — Тя затвори.

Значи, не бяха стигнали до никъде. Дори не беше сигурна дали бизнесмените са се запознали с жени, тъй като някой много лесно можеше да измъкне от джоба на саката им разписка за паркинг, докато са пиели на бара.

Голям детектив се бе извъдила, няма що! Ноа се боеше да излезе от стаята си. Изглежда, се страхуваше дори да стои в голямата къща. Откакто се бе върнал у дома, след като го изписаха от болницата, младежът избягваше семейните обеди и вечери. Прекарваше времето си затворен в къщата край басейна. Държеше се дружелюбно, но тя усещаше, че крие нещо.

Тъкмо бе успяла да убеди Дрю да приеме Ноа, а сега се налагаше да предприеме някои подмолни действия, за да открие какво ставаше с хлапето. Преди няколко дни той бе получил нов компютър, подарък от

„4Л Софтуер“. Трябваше да хвърли един поглед на новия му компютър. Дрю все още прочуваше стария. Досега Шелби не беше открила нищо, но може би един експерт щеше да успее.

Ако Ноа криеше нещо, той беше достатъчно умен, за да го изтрие, преди да цъфне на прага на Дрю. Време беше да изрови нещо, което младежът не бе имал време да скрие.

Шелби мина през вратата, водеща към офисите на агенцията. Посрещна я неясен шум от разговор, въпреки че на рецепцията нямаше никого. Обстановката беше приятна, но нямаше нищо натруфено. Виждаха се четири или пет бюра с няколко отделни кабинета в дъното.

— Здравейте, вие сигурно сте госпожица Гейтс — разнесе се дружелюбен женски глас.

Шелби пропъди тревогите си и се съсредоточи върху жената пред нея. Катя Уилямс беше красива блондинка, която изглеждаше доста по-млада от своите четиридесетина години. Освен това нямаше вид на жена, родила четири деца. Фигурата ѝ беше слаба и стройна, каквато навярно е била през дните ѝ на модел в Санкт Петербург, преди да се запознае с Кевин Уилямс и да се омъжи за него. Шелби беше проучила семейството преди срещата, макар че информацията, с която се бе сдобила, не бе отговорила на нито един от въпросите, които я интересуваха. Дали те все още имаха същите връзки? Дали не навлизаше във вражеска територия?

— Госпожо Уилямс, благодаря ви, че приехте да се срещнем. Благодарни съм ви, че се съгласихте да разговаряте с мен при толкова кратко предизвестие. — Шелби протегна ръка.

Катя я пое в своята със свършен маникюр.

— Естествено. Трябва да призная, че изпитах любопитство, когато ми се обадохте. Вие сте разследваща журналистка?

— Да. Разследвам престъпления.

— Извадих папките с документи, за които ме помолихте, но не открих нищо интересно в тях. Съдържат бележки по случаи и фактури. Макар че, трябва да призная, че когато става дума за моя свекър, Бог да даде покой на душата му, това може да означава всичко. Моят съпруг е направо светец, но онзи човек беше същински дявол.

Шелби последва Катя в малък кабинет. Изглежда, разполагаха с трима детективи, работещи зад бюрата в общото помещение, и два отделни кабинета за собствениците на агенцията.

— Някои хора казват същото и за моя шеф.

Тя не спомена, че шефът ѝ беше и нейно гадже. Наистина ли ѝ беше гадже? Изразът изглеждаше прекалено младежки, за да опише Дрю. Любовник. Той беше нейн любовник.

— Е, освен ако шефът ви не е бил ужасяващ инструмент на руската мафия, моят свекър печели първенството. — Катя затвори вратата след гостенката си.

— Еха, а аз се чудех как да повдигна темата. — Шелби възнамеряваше да подходи тактично. — Да разбирам ли, че съпругът ви не е на заплата при руската мафия?

Катя се засмя.

— Моят Кевин никога не би работил за тях. Той е видял колко беди е причинило това сътрудничество на баща му, макар да съм му благодарна, защото тъкмо то доведе Кевин в Русия и така имах шанс да се запозная с него. За щастие, времената се менят и ние не бяхме подложени на голям натиск да продължим бизнес отношенията си. В наши дни мафията повече се интересува от хакери, отколкото от частни детективи. Казах на съпруга си, че ако се ожени за мен, няма да има абсолютно никакви връзки с *Братвата*. Дойдох тук, за да изградя законен бизнес с него. Когато си свързан с братята, бизнесът не ти принадлежи. Моят свекър е спечелил повече пари от нас, но нашата работа е честна и почтена.

— Всъщност аз се интересувам от работата, която е свършил свекърът ви за една компания, притежавана от Бенедикт Лолес.

Рускинята взе папката, оставена в края на бюрото.

— Моля, седнете. Проверих някои от имената, за които ме помолихте. Никъде в архивите не фигурира името Бенедикт Лолес.

Шелби би трябвало да се досети. Едва ли щеше да има архив с надпис *убийства*.

— И компанията никъде не се споменава?

— Изобщо. В момента се опитвам да цифровизирам целия архив, затова данните са на разположение — обясни Катя. — Можете ли да ми кажете малко повече за това, което търсим?

— Преди няколко дни говорих с брата на един мъж на име Юри Волченко.

Катя въздъхна и се облегна назад.

— Безпокоях се, че това име ще изникне. В минутата, когато споменахте Бенедикт Лолес, имах лошо предчувствие.

— Значи, сте чували за случая?

— Разбира се — кимна жената. — Не съм живяла тук, когато престъплението е било извършено, но определено се е говорило за него. Когато ми се обадохте и споменахте, че търсите информация за Бенедикт Лолес, противно на волята ми любопитството ми се събуди. Не открих нито едно от имената, които ме помолихте да потърся. Нито Касталано, нито Стратън или Кейн. Ако свекърът ми е имал работа с тях, те не присъстват в архива му.

Още една задънена улица.

— Е, подозирах, че няма да постигна успех.

Катя вдигна ръка.

— Не е съвсем сигурно. Казах, че свекърът ми не е имал делови отношения с тях, но открих известна информация. Нека да започна от началото. Знаете, че Волченко е бил убиец, когато синдикатът Горев е използвал от време на време. Освен това е работил и самостоятелно. Моят свекър му е помагал в това. Уреждал е прехвърлянето на парите в офшорни банки, като, разбира се, е получавал известна комисионна. Когато не открих конкретните имена, от които се интересувате, реших да прегледам папките с делата, които са били открити или закрити шест седмици преди и след убийството. Тогава щеше да има данни за плащанията.

Шелби се изправи в стола, усетила прилив на адреналин във вените.

— Открили сте плащанията на Волченко?

Домакинята й поклати глава.

— Не. Той е бил прекалено предпазлив. Но открих свидетелство за нещо друго. Естествено, моят свекър е получавал заплащане за помощта си, дори и сумата да е била незначителна. Открих четири превода в счетоводните книги на агенцията през времето, когато навярно му е било платено. Отбелязани са като *разни разходи по разследванията*. Ако някой погледне документите за платените данъци, ще открие, че тези пари са били изплатени от клиенти за ежедневни разходи или за оборудване за наблюдение. Но конкретно към тези сметки няма прикрепени фактури и всички са на една и съща

сума. Петстотин долара. Четири такива превода през седмицата на датата, която ви интересува. Общо две хиляди долара.

— Един процент от сумата, която Волченко е искал за рисковано убийство. — Тази следа на парите беше твърде любопитна. — Разполагате ли с всички документи, свързани с разните разходи?

— Извадих ги, но те са от най-различно естество. Два засягат случаи за изчезнали хора. Един е бил свързан с дело за застраховка. И още един е относно мъж, който искал да се увери, че любовницата му не му изневерява. Не съм сигурна дали случаите действително имат връзка с клиентите, които са му плащали. Свекърът ми не би желал някой да има възможността да проследи тези пари до клиентите му или да ги свържат с Волченко.

— Разбирам. — Поне това беше потвърждение, че се намираше на правилното място.

— Ето това са документите за четирите случая, свързани с парите. Ще ви позволя да ги погледнете, защото на практика в тях няма нищо скандално, но ще съм благодарна, ако проявите дискретност.

— Разбира се. Ще възразите ли, ако си правя бележки?

Катя плъзна папките към нея.

— Ни най-малко.

Шелби се протегна и взе папките, като ги разпръсна, за да прочете имената. Температурата в стаята сякаш спадна с десет градуса и младата жена усети как кожата ѝ настръхва от студ. Ала това нямаше нищо общо с температурата. Не. Имаше общо с папките в ръката ѝ.

Колинс. Застрахователно дружество „Варни“.
Автозастраховка.

Хачърд.

— Свекърът ви е работил за Бил Хачърд? — Тя избута останалите папки настрана. Бе открила тази, от която се нуждаеше.

Катя се наведе напред.

— Да, той е вършил няколко услуги за човек с това име. Бил е някакъв бизнесмен.

Сърцето на Шелби туптеше лудешки в гърдите ѝ, когато отвори папката.

— Значи, е бил дългогодишен клиент?

— Най-вече е искал проверки на миналото на различни лица, но в случая е наел детектив, за да следи любовницата му. Не съм сигурна. Стенографирано е. Детективът е проследил жена, отбелязана само като „А“, до къща в покрайнините на Далас. Описал е, че се е карала с някакъв мъж, чието име не фигурира, и дори адресът е заличен. Би трябвало да има прикрепени снимки, но очевидно са били изпратени с негативите на клиента. Това се случва понякога, когато клиентът държи извънредно много на секретността. Смятам, че жената е била омъжена и той не е искал съпругът ѝ да разбере. По-голяма част от данните са били изпратени обратно на Хачърд, а той никога не е използвал отново услугите на агенцията.

Шелби погледна датата. Документите са били изпратени на Бил Хачърд един ден след убийствата. Нищо чудно, че не е имал нужда от повече услуги. Покрил се е, след като последната задача е била изпълнена.

Шелби разгърна папката. Папката, която можеше да погуби душата на Дрю. Той никога нямаше да ѝ прости, ако му съобщи тази информация, ако му отнеме последната бащинска фигура в живота.

Сведе поглед към доказателството за лъжите на Хач и сълзите ѝ потекоха.

* * *

Два часа по-късно Шелби се свлече върху стола в малко кафене. Съжаляваше, че не беше бар. Имаше нужда от едно питие или по-добре пет.

Какво, по дяволите, щеше да каже на Дрю?

Погледна телефона си. Разполагаше с час и половина, преди да отиде на летището. Трябваше да се срещне със семейството. Те навярно правеха планове да вечерят по-късно в Остин.

Как щеше да издържи? Нямаше избор. Заби поглед в чашата с кафе и си обеща, че ще лепне усмивка на лицето си и ще издържи семейната вечеря. Лошите новини можеха да изчакат до по-късно.

Тази вечер тя щеше да взриви света на Дрю и да се моли те да оцелеят след това. Това беше най-доброто, което можеше да стори за него.

— Може ли да седна при вас?

Шелби вдигна глава и видя една жена да стои до масата ѝ. Беше дребничка и слаба, косата ѝ бе увита с шал, а очите — скрити зад слънчеви очила. Молбата беше странна, тъй като в кафенето имаше само още двама клиенти и множество незаети маси.

— Съжалявам, но предпочитам да остана сама.

— Предполагам, но това може да е единствената възможност да говоря с вас — рече непознатата тихо. — Синът ми доста стриктно ви наблюдава. Чудя се защо ли го прави.

Помещението внезапно ѝ се стори ледено.

— Айрис?

Жената се настани на стола срещу Шелби и сложи чашата пред себе си. Свали очилата и очите ѝ тутакси напомниха на Шелби за тези на Райли и Бран. Изумруденозелени.

— От доста време не съм използвала това име — промълви тя тихо. — Моля ви, не викайте полиция. Ще се наложи да избягам, а се нуждая от няколко минути от времето ви. Намираме се на обществено място. Никога не бих ви наранила. Тук съм, защото се тревожа за безопасността ви.

Да бе, как ли пък не.

— Да, малко съм обезпокоена за сигурността си точно в момента, имайки предвид колко хора сте убили.

Погледът на новодошлата се плъзна настрани, устните ѝ се свиха в твърда линия.

— Е, би трябвало да очаквам, че той ще ви наговори какви ли не истории за мен. Признавам, че през годините ми се е наложило да нараня някои хора, но всичко, което съм направила, е било, за да оцелея.

— Включително прострелването на Бран преди няколко месеца?

Очите на Айрис се насочиха отново към нея, върху лицето ѝ се четеше истински шок.

— Не съм простреляла Бран. Никога не бих му причинила нищо лошо. Платих на един човек да се погрижи за Патриша, но имах причина.

— Не това казва съпругата на Бран.

— Тя се е объркала. Ненавиждам това, което сторих на Патриша, но тя заплаши да направи единственото нещо, което не можех да позволя.

— И какво беше то?

— Да каже на Андрю, че съм жива. Но някак си тя все пак успя, нали? — В очите на жената заблестяха сълзи, като съвършените диаманти, висящи от ушите ѝ, отказвайки да паднат.

— Карли ви е видяла през онази нощ. Била е там, когато сте насочила пистолета към сина си. — Дали полицията някога щеше да я арестува? Можеше ли да нападне кучката и да се пребори с нея? Или самата тя щеше да бъде арестувана, когато пристигнат полицаите и Айрис им представеше отлично фалшифицирана лична карта и после изчезнеше в края на разговора?

Според всички полицейски архиви жената седяща срещу нея, беше мъртва и благодарение на Дрю калифорнийската полиция вече не я издирваше. Той искаше сам да се справи с това и бе оставил Шелби с много малко възможности за избор.

— Не знам защо тя е казала това, но не е вярно — заяви Айрис спокойно. — А и въпреки всичко казано все още се налага да се защитя. Трябва да те предупредя — мина тя на „ти“, — че ако извикаш някого или се опиташ да ме спреш, не съм дошла тук сама. Не желая да те наранявам, но ще се наложи да избирам между себе си и теб.

— Заявява една напълно невинна жена.

— Невинността ми много скоро ще бъде доказана, но дотогава бих искала да разнищиш тази история. Знам, че Дрю те е наел, за да замаже нещата, но ти си умна и можеш да стигнеш до истината.

— И каква е истината?

Жената насреща ѝ си пое дълбоко дъх.

— Не исках да изоставя децата си. Може и да съм имала проблеми с Бен, но някога го обичах. Нямах как да отгатна, че изневяратата му ще спаси живота ми. Аз щях да умра през онази нощ, ако Андрю беше по-внимателен.

Нова ледена вълна заля Шелби.

— Какво?

— Чу ме. Не аз планирах това. Беше Андрю. Беше собственият ми син, а сега Ноа е в ръцете му.

На Шелби ѝ бе нужно цялото самообладание, за да не завърти очи.

— Знам, че си наела убиец на име Волченко — заговори тя също на „ти“.

Айрис поклати глава.

— Това е начинът на Дрю да прикрие следите си. Не го ли разбираш? Сега, когато най-последно притежава всичко, което е искал, той се опитва да изчисти фамилията си. Той ненавижда скандалите. Не ги понася и иска да отклони всякакво разследване от себе си, защото отлично знае, че ако разровиш по-надълбоко, всичките му престъпления ще излязат наяве.

Шелби не можеше да повярва какво безочие притежаваше тази жена.

— Ти наистина ли вярваш, че ще се хвана на тези лъжи?

— Разбирам колко е трудно да се осъзнае, че човекът, когото обичаш, е способен на подобно зло. Не го казвам, за да ти причиня болка, но ти трябва да знаеш, че той си играе игрички с теб.

— Аз пък мисля, че ти си тази, която играе игрички. Не можеш да ме убедиш, че Дрю стои зад всичко това. Не проумявам какво смяташ да постигнеш с подобно обвинение.

Айрис погледна зад себе си, преди отново да насочи поглед към нея.

— Дрю не ти вярва. Наредил е на някого да те следи. Сигурна съм, че в момента той прави снимки.

Шелби се озърна.

— Онзи тип, който играе онлайн игри или онази мацка, която флиртува с мъжа зад бара?

— Той не е в кафенето. Отвън е, на паркинга. Отначало помислих, че имаш бодигард, но той никога не те доближава. Това е начинът на Дрю да те контролира. Той никога няма да те изпусне от поглед. Ще те изпраща там, където той иска да бъдеш. Настоял е да вършиш цялата си работа в офиса му, нали?

— Работя в сградата на „4Л“ или в къщата. Почакай, понякога върша част от работата в „Старбъкс“. Мислиш ли, че той тайно притежава цялата верига „Старбъкс“? — Явно бе прихванала от сарказма на Дрю.

— Това не би имало значение, защото в мига, в който компютърът му се свърже с твоя, той ще има копие на всичко, което се намира на твоя компютър.

— Колко интересно, че го казваш. Открих шпионски софтуер в компютъра ми, който мисля, че идва от теб.

Айрис повдигна една от съвършено оформените си вежди.

— Ти ли го откри? Или беше Андрю? Той те манипулира, за да достигнеш до неговото заключение и да не вярваш на никого извън семейството. Изградил е онова семейство като някакъв култ, а той е неговият свещен водач. Андрю определя правилата. Той те е откъснал от живота ти. Всеки, който може да се бори с него, внезапно става член на семейството и има какво да губи. Престани да мислиш със сърцето си, а се обърни към журналистическия си разум. Ели Стратън се оказа омъжена за Райли, тъй като нямаше избор. Тя се нуждаеше от Андрю и парите му, ако не искаше да влезе в затвора. Единственият начин той да ѝ ги даде, беше тя да се омъжи за Райли.

— Тя обича Райли.

Айрис изви устни в горчива насмешка.

— Сигурна съм, че го обича. Мъжете Лолес умеят да получават от жените това, което желаят. Карли Фишър е единствената, която можеше да разкаже историята от гледната точка на Патриша, а сега и тя е член на клана Лолес.

— Децата ти са се оженили по любов.

Айрис не обърна внимание на забележката ѝ.

— А след това се появяваш ти. Ти няма да се откажеш. Ти ще продължиш и може да разбереш какво наистина се е случило, но той също те привлече в кръга си. Уверил се е, че няма да промениш историята. Изпратил те е по дирите на този мистериозен убиец. Сигурна съм, че когато през онази нощ Андрю е открил, че съм жива, е започнал да планира своето отмъщение.

— Това не е отмъщение. Той търси справедливост.

— Ако наистина е така, защо не е оставил всичко в ръцете на полицията? Очаквах да се изправи пред медиите и да ме изобличи.

Шелби бе чула достатъчно. Посегна към мобилния си телефон. Време беше да се обади в полицията, дори само заради факта, че се чувстваше неудобно да говори с тази жена.

Огромният мъж, седящ край масата зад Айрис, се изправи, очите му се приковаха в Шелби.

— Моля те, нека не стигаме до крайности — рече събеседницата й. — Ще съм си тръгнала много преди да успееш да направиш каквото и да било, а ако се опиташ да ме нараниш, ще се наложи Уорън да се намеси. Той приема много сериозно работата си като мой бодигард.

Шелби й повярва. Зърнала беше проблясъка на метал, когато сакото на Уорън леко се разтвори. Младата жена отдръпна ръка и постави длани върху масата, така че Уорън да може да ги види.

Грамадата от мускули отново седна на стола си, макар че сега вече не се преструваше на случаен посетител и открито ги наблюдаваше.

И така тя бе приклещена тук, докато Айрис не й позволише да си тръгне. Ако Айрис й позволише да си тръгне.

— Какво искаш от мен?

Айрис се поколеба за момент.

— Искам да узная дали Дрю планира да навреди на Ноа.

— Детето, с което си била бременна, когато ти... — Шелби едва не изрече: *Когато си убила баща му и си се опитала да очистиш всичките му деца*, но тя бе в компанията на една луда жена, която очевидно бе наела наемен убиец, така че може би не беше много разумно да я дразни. — ... си си тръгнала.

— Да, говоря за Ноа. Той вярва, че съм умряла, но когато осъзнах, че Андрю е по петите ми, се наложи да защитя Ноа от брат му. Ноа не притежава и капчица от егоизма и стръвната амбиция на Андрю. Не знам как Ноа е открил връзката си с Андрю, но за него е опасно да остава в дома му. Не можеш ли да разбереш това?

Шелби разбираше много неща. Главата й се маеше от стотици различни възможности, но тя трябваше да разбере какво искаше да постигне Айрис с този разговор. Не се съмняваше, че всичко е просто игра и ако позволише на чувствата си да я водят, Айрис щеше да спечели.

— Знам, че някой с черен джип вече два пъти се опита да го блъсне. — Шелби наблюдаваше внимателно противницата си. Трябваше да притисне Айрис в ъгъла и да види как тя щеше да се опита да се измъкне.

Очите й се разшириха от ужас.

— Знаех си. Знаех си, че той няма да остави жив моя Ноа.

Наистина беше добра. Шелби нямаше как да не ѝ го признае, но пък и нали Айрис е трябвало да бъде отлична актриса. Това е било част от начина ѝ на живот.

— Дрю няма нищо общо с това. Всъщност той беше с мен по време на второто нападение, когато и Бран едва не пострада. Дрю никога не би наранил Бран.

Айрис се престори, че подсмърква.

— Не би ли? Ти не го познаваш така добре, както си въобразяваш. Той е хищник. И никога не би свършил работата сам. Ще пази ръцете си чисти.

— И какво ще спечели, ако нарани Ноа?

— Ще ми отмъсти, задето съм жива. Той е толкова бесен, защото е смятал, че планът му ще успее. Не е разбирал договорите, които Бен е подписал относно компанията. Смятал е, че всичките акции ще станат негови.

— Мисля, че бих искала да чуя твоята версия на това, което се е случило през онази нощ. — Това беше ъгълът, където искаше да завре Айрис.

Айрис стисна чашата с кафе, сякаш от това зависеше животът ѝ.

— Не беше така, както ти мислиш. Бен се беше отчуждил. По онова време имах връзка с наш стар семеен приятел. Не знаех какво крои най-големият ми син. Трябва да разбереш, че Дрю никога не е бил нормално дете. Беше роден с толкова блестящ ум, че никога не се е вписвал сред връстниците си. Предпочиташе компанията на възрастните. Когато беше тийнейджър, прекарваше по-голямата част от времето си с баща си или с неговите приятели. Казваше, че учи бизнеса, но Дрю винаги се е смятал за по-умен от останалите.

Е, това беше истина през по-голямата част от времето.

— С кого си имала връзка?

Моля те не казвай „Хач“. Моля те, не казвай „Хач“. Моля те, не казвай „Хач“.

— Бил Хачърд. Ние бяхме дългогодишни приятели. Мислех, че нашето приятелство просто се е превърнало в нещо друго. Бях такава глупачка. Чувствах се самотна и знаех, че Бен се среща с някаква колежка, а Бил беше толкова мил с мен. Не осъзнавах какво е правил.

— Да не би да се опитваш да ме накараш да повярвам, че Бил и Дрю са заговорничели да убият съпруга ти?

— Знам само, че бях там през онази нощ — продължи Айрис. — Бил ми беше предложил да се срещна с него у дома. Смятахме да помолим Бен да ми даде развод. Това беше всичко, на което се надявах, но когато пристигнах там, къщата беше тъмна и тиха. Чух Бен да говори с някого. Минах през гаража. Те бяха във всекидневната. Понечих да вляза и тогава видях Андрю. Предполагам, че в гръб Франсин приличаше доста на мен. Имахме почти еднакво телосложение и като цяло същия цвят на косата. Андрю първо застреля Бен. Тогава аз побягнах. Дори не се качих в колата си. Боях се, че той ще ме чуе.

Тя много добре разказваше историята си. Гласът ѝ трепереше със съвършена искреност.

— Нима не си искала да спасиш и другите си деца? Наблюдавала си как синът ти убива твоя съпруг, собствения си баща. Защо според теб не е убил и братята и сестра си?

Айрис избърса една сълза.

— Не се гордея със себе си, задето избягах. Оттогава онзи единствен миг ме преследва и не ми дава покой. Паникьосах се, а когато осъзнах какво наистина се случва, всичко бе приключило.

— И не ти ли хрумна да отидеш в полицейския участък и да предадеш сина си?

— Знаех какво щеше да направи Дрю — настоя тя. — Той щеше да стовари всичко върху мен. Разбрах, че Бил е замесен, и побягнах. Впоследствие открих, че съм бременна с Ноа, и осъзнах, че все още има заради какво да живея.

— Но защо Дрю не е убил всичките си близки? Ако е искал компанията единствено за себе си, защо ще ги оставя живи? Той е подпалил пожара. Защо не е следвал плана си и не е заявил, че само той е оцелял?

Айрис се облегна назад, раменете ѝ е изправиха.

— Когато Дрю е разбрал, че не аз съм жената, която е убил, се е наложило да промени плановете си. Имал е нужда от братята и сестра си, за да ме контролира. Изпрати ми бележка, че ако не стоя настрана, той ще ги убие един по един.

— И откъде е знаел къде да ти изпрати тази бележка?

Айрис не се поколеба, очевидно добре бе обмислила версията си.

— Бил. Аз се свързах с него седмица след случилото се, но той беше съсипан от това, което Дрю бе направил. Не пожела да се видим. Смятал е, че ще бъде замесен в престъплението. Мислел е, че никой няма да повярва, че един тийнейджър е извършил подобно пъклено дело. По това време останалите са се досетили какво им се поднася на тепсия, и са казали на Хач да си държи устата затворена. Тогава осъзнах, че той никога не ме е обичал. Не и в действителност. Бил не желаше да рискува живота си. По онова време вече бях потърсила убежище при Пати. Нямаше къде другаде да отида. Тя се съгласи да ме приеме и ми даде работа. И защо не? Тя разполагаше с всичките ми ценни притежания. Синът ми не бе проумял договора. Андрю е мислел, че всичко ще стане негово, но заради плана му другите съдружници успяха да се възползват от моралната клауза в договора, за да заграбят акциите на Бен. Те ги продадоха под носа ни и аз останах само с някакви огризки и Ноа. Знаех, че ако някога се появя, Дрю няма да се спре пред нищо, за да ме види мъртва.

Тази жена явно притежаваше много богато въображение.

— Бих желала да видя доказателството ти.

— А аз бих искала ти да разкажеш моята история, но все още не съм сигурна дали мога да ти вярвам — заяви Айрис тихо. — Ела с мен. Имам жилище във Флорида. Ще наема самолет за нас и довечера можем да бъдем там. Ще ти разкажа всичко.

Щеше да бъде историята на века, но за нещастие, амбицията ѝ бе помрачена от притеснението да не бъде убита. Жената пред нея лъжеше. Имаше толкова много пробойни в историята ѝ.

Ако Дрю беше застрелял баща си на стълбището, тогава защо Франсин е стояла с гръб към него, изчакала е Дрю да приближи до Бенедикт, а после се е оставила той да я простреля съвсем чисто в главата?

Как Айрис се е промъкнала в гаража, а после се е измъкнала оттам, когато по това време и двете врати са били залостени? Съсед е заявил, че е чул един изстрел, а десет минути по-късно цялата къща е била в пламъци. Всичко е било предварително планирано.

Оставаше и съвпадението, че наемният убиец е бил по това време в града.

Ако приемеше предложението на Айрис, щеше да влезе в капан, а след това щяха да я използват срещу Дрю в замисления от майка му план.

— Никъде няма да отида — заяви Шелби. — Трябва да видя някакво доказателство, преди да тръгна доброволно с теб.

Айрис кимна и протегна ръка към чантата си „Шанел“.

— Добре. Ще ти дам нещо. От години наблюдавам сина си. Винаги съм знаела, че накрая ще ме преследва. Знаех, че ще погне и приятелите ми.

— Имаш предвид онези, които му откраднаха компанията?

— Да, а сега всички те са мъртви. Чувствам се зле заради това, което се случи с Пати, но тя щеше да ме предаде на Андрю, за да се спаси. Трябваше да ѝ попреча. Искях да изживея дните си на спокойствие, наблюдавайки децата си, доколкото можех.

Ледени тръпки плъзнаха по гръбнака на Шелби, когато осъзна с какво си имаше работа. Едно беше да заклеими тази престъпница, а съвсем друго да седи пред нея и да я гледа как плаче, без очите ѝ да изразяват каквато и да било емоция. Сълзите ѝ представляваха добре усвоен трик на жена, която през целия си живот е нарушавала правилата. Тя отлично знаеше какво да каже и как да го каже. Имаше толкова много хора, които щяха да я погледнат и да ѝ повярват. Те щяха да я сравнят с Дрю, който имаше репутацията на безмилостен негодник, и да се оставят да бъдат омаяни от нежния ѝ глас, без да прозрат пресметливостта зад маската ѝ на жертва.

Тази жена беше социопат. Тя никога не бе обичала децата си. За нея те са били само инструменти, за да постигне това, което иска.

Айрис побутна една папка към Шелби.

— Прочети това. Отнася се за брат ти. Знаеше ли, че Андрю е бил в града в същия ден, когато и брат ти? Знаеше ли, че е бил видян близо до наетата от брат ти кола?

Цялото тяло на Шелби се напрегна.

— Защо, за Бога, Дрю ще убива брат ми?

— Защото той щеше да публикува цялата история. Защото през онзи ден Пати му разказа всичко. Защото той се срещна с мен и аз му предоставих историята на живота му. Погледни вътре. Андрю може и да се е отгървал от бележките на брат ти от нашия разговор, но аз направих снимки.

Шелби отвори папката и сърцето ѝ се сви болезнено в гърдите. Имаше снимка на Дрю, който влизаше в бензиностанцията и минаваше точно покрай наетата от Джони кола.

И още една на брат ѝ, чието засмяно лице се виждаше между това на двете жени, с които седеше. Патриша Кейн изглеждаше царствена от едната му страна, а Айрис Лолес седеше от другата. Той държеше в ръце вечния си бележник. Онзи, който бе изгорял при автомобилната злополука.

От колко дълго Айрис залагаше капан на Дрю?

Тя имаше няколко сериозни въпроса към него, но едно нещо знаеше със сигурност. Дрю никога не би наранил брат ѝ. Нямаше причина да го прави.

— Знам, че той е обещал да ти позволи да публикуваш тази история, но няма да го направи — промълви Айрис тихо, сякаш съжаляваше Шелби. — Дрю е привлекателен мъж, но душата му е гнила.

— Ако не успея за самолета, те ще се чудят какво ми се е случило. — Шелби задържа за миг погледа на Айрис. — Ще ме търсят, а това място разполага с охранителни камери. Ще видят, че съм била с теб.

— Ако разкажеш на Андрю за срещата ни, той ще намери начин да извърти всичко. Ако и за секунда реши, че си на моя страна... ами, боя се от това, което ще ти причини. Той вече е отнел прекалено много от семейството ти.

За пръв път Шелби изпита истински страх. Страх и гняв. Това беше жената, заповядала смъртта на брат ѝ. Не е била Патриша Кейн. Айрис е наредила да убият брат ѝ, защото навярно е разбрала, че Джони е по-умен, отколкото го е смятала.

Дали е задал прекалено много въпроси? Или просто погрешните, тези, които щяха да притиснат убийцата в ъгъла и да я изобличат? Дали се е опитала и на него да пробута сегашната си история, а той открито я е обвинил в лъжа?

Някак си е успяла да прозре, че Джони е нямало да играе по свирката ѝ, и се е постарала да се подсигури, той изобщо повече да не играе.

Изпита почти непреодолимото желание да скочи през масата и да обвие ръце около гърлото на този демон в женски облик. Щеше да

стиска, докато лицето на Айрис посинее и тя най-после си получи заслуженото. Можеше да сложи край на целия този цирк.

Разнесе се мелодичен звън и вратата на кафенето се отвори.

— Хей, ето те и теб! Видях те от колата. Мия искаше пържени картопки. Готова ли си? Ще се кача в твоята кола, а по пътя ще ми разкажеш всичко за мистериозната си задача. Коя е приятелката ти?

Карли стоеше до вратата с чаша в ръка. Карли, която щеше да познае Айрис, ако тя се обърнеше. Карли, която беше прекалено близо до въоръжения придружител на Айрис. Той се изправи зад нея със заплашително изражение.

Шелби стана толкова бързо, че едва не разля студеното си кафе. Трябваше по-скоро да махне Карли отгук и от заплахата.

Придвижи се чевръсто, сграбчи приятелката си за ръката и я повлече навън.

— Тя е свидетел за една история, която пиша. Поверителна. По-добре е да не те среща.

— Много вълнуващо — отвърна Карли с усмивка. — А аз цял ден пазарувам обувки. Почакай. Това също беше много вълнуващо. Няма да повярваш какви страхотни обувки тип танк открих. Идеални са.

Шелби остави Карли да бърби за обиколката си из магазините, отключи вратите на колата и се плъзна зад волана. Погледът ѝ се стрелна отново към кафенето.

Те бяха изчезнали, сякаш никога не са били там.

С огромно усилие на волята младата жена се опита да възпре треперенето на ръцете си, когато подкара колата към летището.

13.

Дрю се втренчи в телефона си, усещайки как кръвното му налягане бавно се покачва. Ето го. Доказателството, че Шелби бе... на този етап вече дори не беше сигурен в какво да вярва. Какво правеше тя? Той знаеше само, че Шелби бе отишла на пазар със сестра му и снахите му, а тя напълно бе предала доверието му.

Срещнала се бе с майка му. Снимката не оставяше съмнение в това. Мамка му, тя се бе качила на самолета му, беше се измъкнала от близките му и се бе срещнала с най-големия му враг.

Ако не беше пратил охранител да я следи, дори нямаше да узнае. Тя щеше да се върне усмихната, с ръце, натоварени с покупки и щеше да го излъже.

Или изобщо нямаше да се върне. Щеше да си тръгне, защото за нея историята, която преследваше, беше много по-важна от всичко останало.

Той остави телефона и се прехвърли на лаптопа. Щеше да бъде много по-лесно да прочете доклада там.

Служителят на „Маккей-Тагарт“ беше документирал движението на Шелби от момента, в който бе слязла от самолета, до мига, в който отново се бе качила на него. Дрю за малко не се бе отказал, почти се бе накарал да каже на охранителя, че днес не е нужно да следи Шелби, тъй като тя щеше да бъде с Кейс и Райли. Взел беше решението в последната минута, защото бе погледнал Ноа и си бе помислил: *какво пък, по дяволите*. Малко допълнителни мускули нямаше да навредят, откакто някой преследваше семейството му.

А сега бе разбрал, че тя през цялото време е планирала това.

Прочете доклада, опитвайки се да запази самообладание. Предателката всеки миг щеше да влезе през вратата и той не биваше да се издава, докато не останеха насаме.

Когато тя най-вероятно щеше да се опита да го разсее със секс. В крайна сметка той бе доказал, че е много лесен за манипулиране. Не

биваше да я обвинява. И двамата бяха започнали тази връзка със задни мисли — всеки искаше нещо от другия.

Шелби незабавно се бе отделила от групата и бе отишла да се срещне с някого от детективска агенция „Уилямс“. Естествено, не му беше споменала за тази среща. Беше прекарала няколко часа в агенцията, а след това бе хукнала на среща с майка му в едно кафене близо до частното летище. Агентът не се бе приближил достатъчно, за да чуе разговора, но Шелби беше седяла на една маса с майка му близо половин час и си бе тръгнала чак когато Карли бе прекъснала срещата.

Какво беше прекъснала Карли?

На вратата се почука.

Как щеше да понесе всичко това? Не желаше да вижда никого, да се разправя с никого. Може би никога вече. След начина, по който Шелби бе изтръгнала сърцето от гърдите му, той навярно щеше да стане отшелник.

— Идвам след минута, Ноа. — Може би Шелби щеше да заведе Ноа направо при майка му. И всички да заживеят щастливо с Айрис.

— Той още ли е тук? Трябваше да знам, че не би могъл да го отпратиш — разнесе се познат глас.

Дрю изпусна дълга въздишка на облекчение.

— Хач. Слава Богу. Къде, по дяволите, беше? Знаеш ли какво преживях, докато те търсех?

Наставникът му влезе, около очите му имаше червени кръгове. Беше облечен в същите дрехи, които носеше последния път, когато Дрю го беше видял. Целите бях изпомачкани и мръсни, а възрастният мъж изглеждаше смъртно уморен.

— Извинявай, Дрю.

— Къде, по дяволите, беше?

Раменете на Хач увиснаха.

— След това, което се случи с Ноа, се отдадох на пиянски запой. Не исках да ме намериш, затова грабнах една пачка и открих неколцина приятели, които нямаше да ми задават въпроси.

— Имаш предвид проститутки.

Хач сви рамене.

— Един мъж си има своите нужди. Знаеш, че аз все още предпочитам да си плащам.

Хач отказваше да ходи по срещи. Откакто Дрю го познаваше, той никога не беше виждал Хач да прекарва времето си с жена, освен ако не бе приятелка или колежка. Беше научил Дрю, че сексуалните нужди могат да бъдат задоволявани и без бремето на емоционалната връзка.

Докато не се появи Шелби. Докато не откри колко хубав можеше да е сексът, когато е емоционално обвързан.

Отпъди настрани мисълта.

— Значи, си бил с проститутка, докато са ти свършили наличните? А аз умрях от тревога.

— Знам, че си се притеснявал, и това означава много за мен. Нямах представа колко много държа на това семейство. — Хач пое дълбоко дъх, преди да продължи. — Когато свърших парите, тръгнах на автостоп и се озовах в Хюстън. Там не ми провървя особено. Навярно съм се сбил заради сметка в бар, която не съм могъл да платя, и се озовах в затвора. Така че всичко беше кажи-речи нормално. Излязох тази сутрин и реших да се прибера у дома и да се извиня.

Поне едно нещо беше наред. Хач не беше убит, от което Дрю най-много се страхуваше. От дни се безпокоеше за него.

— Искаш ли да ми обясниш защо това толкова те разтърси?

Ръцете на Хач трепереха, докато се тътрузеше към стола пред бюрото на Дрю. Вкопчи пръсти в облегалката и поклати глава.

— Не зная. Гледката на Ноа ме довърши. Все едно видях Бен да влиза и да ме гледа. Беше като ритник в корема. Мислех, че вече съм го оставил зад гърба си. Имах чувството, че вече всичко е почти приключило, сякаш най-после можем да затворим тази страница от миналото. Предполагам, че появата на Ноа толкова скоро, след като открихме, че Айрис е измамила всички ни, ме извади от релси и малко откачих. Кажи ми, Дрю, резултатите от теста излязоха ли?

— Да, Ноа определено е мой брат. Няма съмнение в това. — Той трябваше да накара Хач да разбере, че Ноа щеше да остане. Ноа беше Лолес и докато не докажеше, че Ноа го мами, не можеше да изхвърли хлапето на улицата. — Сигурно си забелязал, че имаме много общо. Не ми е приятно да го призная, но ние си приличаме.

Хач се свлече на стола.

— Разбрах го в мига, в който го видях. Предполагам, че заради това реагирах толкова зле. Не знаех, че майка ти и баща ти са имали интимни отношения, когато той умря. Бях почти сигурен, че нямат.

Дрю не желаше да обсъжда това. От самата мисъл му призляваше. Миналото трябваше да остане в миналото. Имаше да оправя прекалено много бъдещи бъркотии.

— Разбирам защо си бил изненадан, но трябва да загърбим миналото. В момента имаме по-големи проблеми. По-рано днес Шелби се е срещнала с Айрис.

Очите на Хач се ококориха от изумление.

— Занасяш ли ме? Тя е тук, в Остин?

— Шелби замина за един ден за Далас. Срещнали са се в едно кафене близо до летището. Разполагам със снимки, на които двете задушевно си бърбят. — Повдигна му се, докато го изричаше.

Хач остана мълчалив за момент.

— Може би не бива да съдиш прибързано Шелби. Тя не ти е безразлична. Дай й възможност да обясни какво се е случило.

— Да обясни? Какво, по дяволите, би могла да каже? Дай ми друго обяснение, Хач. С радост ще чуя причина, която мога да приема. — Хач го биваше в това. Можеше да открие слаби места във всяка теория, която хрумнеше на Дрю. Това беше в основата на взаимоотношенията им. Той споделяше с Хач идеите си, който ги оглеждаше от всички страни и ги отхвърляше или приемаше.

Само че напоследък Шелби беше този човек. Тя може и да не разбираше от програмиране, но имаше усет за бизнес и определено се бе превърнала в негова съвест.

Шелби го бе излъгала. И сега то се беше загнездило в него — гадно, мътно чувство. Не можеше да си поеме дълбоко дъх и да реши как да използва това в своя полза. Трябваше да седне и да планира стратегията за битката, която предстоеше. Може би щеше да е най-добре да държи Шелби близо до себе си. Щеше да продължи да я следи, да открие къде е майка му, каква е последната ѝ игра. Можеше да насочи всичко това срещу нея.

Гневът избухна в него. Нажежен до бяло гняв. Това беше много по-добре от ужасната, против на празнота, заплашваща да го завладее.

— Сигурен ли си, че тя е определила тази среща? — попита Хач.

— И как иначе Айрис ще я открие?

— Нямаш представа на какво е способна майка ти. Тя отлично умее да поставя правилните пионки на местата им, без тези пионки да

подозират, че са били преместени. Това е точно този тип игра, която би играла.

— Знам, че тя е истински дявол, и знам, че Шелби е достатъчно опитна и умна, за да не допуска подобни срещи. — Защо не му се бе обадила? Защо не му бе казала какво ще прави днес?

— Аха, ами това е точната дума, описваща майка ти. Но тя е и необикновено интелигентна. Ако е искала да се срещне с Шелби, е щяла да го уреди. Знаеш, че тя шпионира компютъра на Шелби. Защо да не ѝ пусне и опашка?

Дрю вече беше обмислил и отхвърлил този сценарий.

— След първия инцидент с Ноа ангажирах охранител да я наблюдава неотлъчно. Тук в Остин има един, а наех и друг в Далас. Всички са обучени от Иън Тагарт. Ако бяха видели, че някой я следи, щеше да го пише в доклада. Агентът не е забелязал нищо необичайно, докато не е влязла в онова кафене. Майка ми я е последвала след десет минути и е седнала на масата ѝ, за да говори с нея. Шелби не се е опитала да побегне. Не се е обадила в полицията. Не се е обадила и на мен. Седяла е там и двете са разговаряли като стари приятелки. А сега тя всеки момент ще влезе през тази врата и аз нямам представа как да се държа.

— Трябва да се успокоиш. Не ѝ се нахвърляй веднага. Поговори с нея и разбери какво е искала Айрис. Мисля, че част от това може да е свързано с Ноа. Знам, че не желаш да го чуваш, но е твърде голямо съвпадение, че през цялото това време нищо неподозиращият Ноа си е живял някъде там, но внезапно получава бележка с указания как да се запознае с брат си. Била е Айрис. Тя го е направила. И ние трябва да разберем защо той е тук.

— Възложих на неколцина детективи да разровят миналото му, но досега не са открили нищо, което да противоречи на историята му. Всъщност той изглежда мило хлапе. — Но и Шелби също му се струваше идеална. Шелби приличаше на жена, която би прозряла отвъд странностите и непохватността му, която би могла да го обича.

Приличаше на жена, която той би могъл да обича.

И защо още седеше тук? Мамка му, искаше да излезе, да я намери и веднага да изясни всичко. Чакането го убиваше, но той се закле, че ще запази самообладание. Щеше да я остави да влезе и да наблюдава как се опитва да го оплете в лъжите си. Търпението щеше

да спечели тази игра. Нека тя да го мисли за идиот. Нека ѝ позволи да повярва, че планът ѝ е сработил, че той толкова се е прехласнал по нея, че не може да мисли разумно.

Но как щеше да легне през нощта до нея, след като знаеше, че тя го използва?

— Той може да е мило хлапе, но също така може да е Троянският кон на Айрис. Мислил ли си за това? — попита Хач.

Дали Ноа работеше заедно с Шелби? Дали работеха отдавна заедно, или Шелби просто бе видяла възможността и се бе възползвала от нея?

— Разбира се, че съм обмислил вероятността Ноа да не е това, за което се представя. Казах ти, че проверих миналото му. Претърсих компютъра му, с който се появи тук, и не открих нищо. Ако крие нещо в него, значи, е дяволски добър. Ако Ноа е в заговор с Айрис, защо тя се опитва да го убие?

— Опитва се да го убие?

Дрю набързо разказа на Хач за случилото се с Ноа.

— Добрата новина е, че ако ти си бил в затвора, не би могъл да се опиташ да убиеш Ноа.

— Пребиваването ми в пандиза е най-доброто алиби на света — съгласи се Хач мрачно.

Колко дълго още трябваше да чака, докато Шелби влезеше през вратата?

— Какво ще спечели тя от среща с Шелби?

Хач се втренчи за миг в него, Дрю не си спомняше някога погледът му да е бил толкова сериозен.

— И за миг не си помислил, че може да съм бил аз, нали? Не си помислил, че аз съм този, който се е опитал да нарани Ноа?

— Разбира се, че не. — Дрю се изправи. Седенето го убиваше. Имаше нужда от движение. Чувстваше се неспокоен. Мразеше това чувство.

Хач поклати глава.

— Защо е тази непоклатима вяра в мен, синко? Забрави ли какъв бях в началото?

Наставникът му беше труден и вкиснат. Беше заявил на Дрю да върви на майната си, че той не е мъжът, който ще му помогне. Не беше от полза за никого. Дрю още помнеше изражението в очите на Хач,

когато му каза да се измита от мотелската му стая. Понякога Дрю си мислеше, че Хач бе искал да умре.

— Помня всичко, но помня също, че сърце не ти даде да ме изриташ. Ти беше човекът, благодарение на когото през онази първа нощ имах къде да спя.

Той се бе качил на автобуса за Остин в деня, когато навърши осемнадесет. Беше дал почти всичките си пари за билет, помнеше колко му беше тежко да се сбогува с Райли. Не знаеше кога пак ще види брат си. Нито когото и да било от тях. Предприемаше ужасно рискована стъпка и ако нищо не се получеше, щеше да се озове в непознат град, където от никого не можеше да очаква помощ. Далеч от дома. Далеч от семейството.

Беше открил Хач в долнопробен мотел, където се плащаше всяка седмица. Той беше преполовил петото си уиски и никак не беше щастлив, че Дрю не е проститутката на име Барби.

— Бях прекалено пиан, за да те изритам, Дрю. Физически нямаше да се справя.

— Ти винаги си бил грубиян, с куп пороци и недостатъци, но ние все пак някак си оцеляхме и се справихме.

— Знаеш ли каква беше истинската причина да ти позволя да останеш?

Дрю кръстосваше стаята, като неспирно поглеждаше през прозореца, за да се опита да зърне приближаващата кола по улицата.

— Бях настоятелен.

— Направих го от чувство за вина.

Знаеше и това. Понякога, когато Хач беше прекалено пиан, за да осъзнава какво прави, той говореше за бащата на Дрю. Умоляваше баща му за прошка.

— Вече ти казах, че съм ти простил, задето не дойде след смъртта на татко.

— Аз не само ви изоставих. Имаше нещо повече — рече Хач. — Молих се всичко да е свършило след смъртта на Пати. Откритието, че Айрис е жива, беше най-ужасният ми кошмар. Никога не съм искал да ти причиня болка, Дрю. Отначало бях затънал единствено в собственото си нещастие, но след известно време осъзнах, че мога да направя живота ти по-добър. Можех да направя нещо, за да компенсирам случилото се тогава.

Лимузината се появи на пътя. Ето я и нея.

Спокойствие. Той трябваше да бъде спокоен. Без значение какво изпитваше глупавото му сърце. Не се нуждаеше от сърцето си. Имаше нужда от мозъка си и този мозък му казваше, че беше много по-важно да запази мястото си в леглото ѝ. Така щеше да разбере какво замисляше майка му. Щеше да се усмихне, да я целуне, да изслуша лъжите ѝ. Щеше да се преструва, че всичко е наред.

— Дрю, слушаш ли ме? Трябва да поговорим. Има нещо, което трябва да ти кажа, нещо, което може да промени всичко. Надявах се, че никога няма да се наложи да го узнаеш, но вече е време.

Дрю чуваше Хач, но трябваше да види Шелби. Искаше да я погледне и да я види с нови очи. Сега, когато знаеше истината, тя може би нямаше да му се стори толкова добра. Привлекателността ѝ винаги се бе дължала на нейната невинност. Тя гледаше на света по начин, който той не можеше напълно да проумее. Тя бе преживяла болка и страдание, ала при все това притежаваше неподправена откритост и прямота, които неудържимо го привличаха.

Всичко беше лъжа. Още манипулации.

— Аз трябва да се справя с това. — Всичките му добри намерения се изпариха в мига, в който я съзря. Тя слизаше от лимузината, смеейки се на нещо, което Карли бе казала. Мия слезе след нея. Лицето на сестра му беше мрачно.

Какво бе видяла Мия? Знаеше ли нещо?

Ноа се усмихваше, когато отвори входната врата и предложи помощта си, за да отнесе вътре огромното количество пазарски торби, които жените бяха донесли със себе си.

— Мамка му! — Бран слизаше по стълбите. Лицето му засия, когато видя Хач. — Хач, толкова се радвам да те видя жив. Бях сигурен, че най-после си се озовал в онзи страхотен стриптийз клуб на небето.

— Не, само в затвора — отвърна Хач припряно и пристъпи по-близо до Дрю. — Запази спокойствие. Отведи я някъде, където ще сте насаме, и я попитай какво става. *Онази жена* отлично умее да манипулира хората. Вината не е на Шелби. Ако е разговаряла с нея, то е защото е смятала, че това ще помогне.

— Какво става? — Бран се спря в подножието на стълбите. — За коя жена говорите?

Вратата се отвори и влезе Карли, последвана от Ели и Райли. Бран отиде при жена си, плъзна ръка в нейната и повдигна лицето ѝ за целувка.

— Аз си купих по-малко обувки от Райли — обяви Ели.

— Когато попаднеш на официални обувки, които са удобни, купуваш няколко чифта — оправда се съпругът ѝ. Той се закова на място, когато забеляза кой беше в стаята. — Хач!

Райли поздрави Хач, докато Мия и Кейс влизаха, и най-накрая се появи и тя.

Шелби, с червената си коса и мека като коприна кожа. Шелби, която бе завладяла целия му живот, само за да го захвърли обратно в мрака с предателството си.

Тя се огледа и очите ѝ се разшириха, когато видя Хач. Дрю можеше да се закълне, че тя отстъпи крачка назад, сякаш беше осъзнала колко яко е загазила.

Мръсницата притежаваше отлични инстинкти, защото той не можеше да последва съвета на наставника си. Не можеше да бъде благодарен.

Отправи се към нея, протегна се и сграбчи ръката ѝ. Наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Знам какво си направила. Наистина ли вярваше, че може да ти се размине? Мислиш, че бих ти позволил да си играеш с мен?

Тя ахна и вдигна очи.

— За какво говориш?

Добре. Беше завладял вниманието ѝ. Той се наведе още повече и продължи да шепне в ухото ѝ. Въпреки яростта му самата ѝ близост караше тялото му да реагира.

— Ела в кабинета ми и ще поговорим за това, но ако кажеш и едно проклето нещо пред семейството ми, трябва да знаеш, че ще те унищожа. Няма да има обсъждане или пазарлъци. Ще ми кажеш истината, а аз ще ти обясня как ще процедираме отсега нататък.

Сега, когато тя беше тук, плановете му се промениха. Мислеше, че може да я отпрати, ала не можеше. Въпреки че знаеше точно какво бе направила, не можеше да понесе мисълта, че тя няма да е наблизо. Представата, че никога повече нямаше да бъде в леглото с нея, го изпълваше с неописуем гняв.

Само защото го беше предала, не означаваше, че той бе длъжен да се откаже от нея. Просто означаваше, че правилата на тяхната игра щяха да се променят и той щеше да ги диктува.

Тя го погледна, огромните ѝ очи бяха разширени от страх.

— Беше напълно ясен.

— Здравей, Шелби, добре ли си? — Ноа остави торбите, които носеше. Погледът му се насочи към ръката на Дрю, стиснала здраво нейната.

Той я пусна, защото това беше нещо, което щеше да запази в тайна от семейството си. Възнамеряваше да установи отношения, които нямаха нищо общо с любовта и с факта, че някак си той се нуждаеше от нея. Тя щеше да остане с него и той щеше да я наблюдава през остатъка от живота си. Никога вече нямаше да ѝ се довери.

Но Бог му беше свидетел, щеше да я има.

— Дватамата с Шелби трябва да поговорим за нещо насаме. — Звучеше напълно спокойно. Изобщо не приличаше на мъж, който се канеше да взриви собствения си свят.

— Да, аз определено смятам, че трябва да поговорим. — Устните ѝ се стиснаха в сурова линия, страхът в очите ѝ бе заменен с непоколебима воля.

Той беше решен да прекърши тази воля.

— Ще говорим в кабинета ми.

— Искам да знам какво става тук. — Ноа се взираше в Хач.

Възрастният мъж вдигна ръце.

— Извинявам се за предишното си държание. Не бях на себе си.

— Определено не беше. — Ноа остави торбите на пода. — Да не би да си решил, че ще е по-лесно лично да ме довършиш? След като опитите да ме прегазиш, се провалиха.

В момента Дрю изобщо не се нуждаеше от този спор.

— Ноа, казах ти, че не е бил Хач. Той е бил в затвора. Ще ти докажа, че не е бил той. Може да е стар негодник, но не е убиец.

— Ноа, никога не бих ти причинил зло. Както казах, реагирах зле и един ден ще ти обясня — рече Хач. — Доста мислих, докато бях в килията. Има много за какво да се извинявам, но никога не бих те наранил.

Ноа, изглежда, малко се успокои.

— Двамата с Шелби ще дойдем, след като поговорим. — Дрю нямаше търпение да приключи с това. Стомахът му се бе свил на топка.

Мия пристъпи пред него.

— Не. Мисля, че всички трябва да поговорим, и то не насаме, Дрю. Писна ми от лъжи и искам отговори.

— За какво говориш? — Цялата стая бе притихнала. Всички го гледаха, въздухът сякаш бе застинал, натежал от напрегнато предчувствие.

Кейс поклати глава.

— Трябваше да кажеш на всички. Трябваше да знаеш, че тя ще се досети.

— Да се досети за какво? — Райли остави своите торби и се втренчи в Дрю. — Какво си направил?

Естествено, всички бяха приковали погледи в него. Какво, по дяволите, се бе случило? Наведе се към Шелби.

— Какво си й казала?

— Какво съм й казала? Абсолютно нищо, въпреки че би трябвало да си спомниш, че не одобрявах идеята — парира Шелби.

Мия бръкна в чантата си и извади познат плик.

— Шелби не ми е казала нищо, но не съм изненадана, че си я замесил в кроежите си. Нужно ми беше само това. През цялото време нещо в този лист ме притесняваше.

— Това е моят ДНК тест. — Ноа местеше поглед между Мия и Хач, който сякаш се смали. — Да не би да твърдиш, че тестът е сгрешен? Не съм ли твой полубрат?

— Казвам, че Дрю е излъгал и през цялото време е знаел. Ти не си мой полубрат, Ноа — обяви Мия.

Мамка му. Той бе проявил непростима небрежност. Трябваше да се досети, че Мия никога нямаше остави нещата така.

— Мога да обясня.

Ноа пристъпи напред.

— Аз не съм Лолес?

Мия се протегна и улови ръката му.

— Ноа, ти не си мой полубрат. Този тест доказва, че ние сме пълнокръвни роднини. А това на свой ред доказва, че майка ми не е загинала в пожара.

Последваха смаяни ахвания и шокирани погледи и Дрю разбра как се чувства един истински злодей.

* * *

Дрю отпи голяма глътка от уиски. От все сърце искаше да бъде някъде другаде, само не и тук.

Не някъде другаде. Искаше да е вчера и той да е в леглото с Шелби. Искаше да протегне ръце към нея и да я привлече в обятията си. Щеше му се да няма никаква представа какво ще последва.

За съжаление, той беше тук и сега и бе накиснат до уши в лепкава каша.

Семейството се бе преместило във всекидневната. Изглежда, искаха да се чувстват удобно за този на практика семеен съд.

Дрю не изпитваше ни най-малко съмнение, че щеше да бъде обявен за виновен.

— Не разбирам. — Ноа бе избрал да седне близо до Шелби, като че ли тя щеше да го защити от евентуалната реакция на Хач. — Майка ви е умряла, преди аз да съм се родил. Сигурно има някаква грешка в теста. Може би в заключението са изпуснали думата „полу“.

Да убеди Ноа, щеше да бъде толкова просто. Той само щеше да кимне и да се съгласи с него и после най-малкият му брат щеше да се завърне в своя свят щастлив и нищо неподозиращ. За нещастие, не Ноа го разпитваше, а Мия, която си бе написала домашното до последната подробност, преди дори да помисли да се конфронтира с Дрю. Сега разбираше, че най-голямата му грешка бе, че не беше взел резултатите лично.

Шелби бе виновна за това. Тя го бе направила мек и ленив.

Защо не го поглеждаше?

Очакваше тя да се възползва от по-примитивните му инстинкти. Предполагаше, че ще го умолява, ще се опита да остане близо до него. От момента, когато решиха да се оттеглят във всекидневната, тя се беше отдалечила от него. Сега двамата с Ноа се бяха сгушили един до друг като последните оцелели корабкрушенци, носещи се върху малка дъска, опитвайки се да не паднат в морето от акули.

— Нещата не стоят така, Ноа — поде Мия. — Ако бяхме наполовина роднини, твоята ДНК щеше да съвпада на двадесет и пет процента с нашата. Тестът щеше да доказва роднинска връзка, но най-вероятно щеше да е все едно сме братовчеди. Това щеше да е заключението, щом не е изследвано ДНК-то на родителите ни. А това изследване недвусмислено доказва, че двамата с Дрю сте пълнокръвни роднини, и има само един начин, по който това би могло да се случи.

Райли клатеше глава, стиснал ръката на Ели, докато двамата седяха на дивана, който споделяха с Бран и Карли.

— Не разбирам как се е случило всичко това. И какво означава?

— Може да означава много неща. — Ели разтри гърба на Райли със свободната си ръка, очевидно отчаяно опитвайки се малко да успокои съпруга си. — Майка ви някога дарявала ли е яйцеклетки за някоя клиника?

Нямаше кой да успокои Дрю. Може би вече никога.

— Тя никога не е дарявала яйцеклетки, Ели. Истината седи точно тук. Ноа е мой пълнокръвен брат, съответно е биологично дете на Бенедикт и Айрис Лолес. Ноа е бил роден осем месеца след смъртта на баща ни.

— Но това е невъзможно! — възкликна Карли.

— Не е невъзможно, ако жената, която е загинала в онази къща заедно с баща ви, всъщност е била Франсин Уелс — обясни Шелби. — Според съдебната експертиза намереното тяло е приблизително с два сантиметра и половина по-късо от това на майка ви. Патологът го е пропуснал, защото разследването е приключило много бързо. Или го е пропуснал, защото му е било платено.

Бран беше пребледнял като платно.

— Но ако не нашата майка е била убита, тогава...

— Да, Бран — прекъсна го Дрю. — Изражението на лицето ти в тази секунда е причината, поради която не ви казах. Мислех, че ще мога да разреша всичко и вие никога няма да узнаете, че нашата любяща майка е приела самоличността на Франсин Уелс и ни е изоставила. Тя и Ноа са живели с Патриша Кейн през последните двадесет години.

— Да не би да говориш за Пати? Пати, приятелката на мама? — удиви се Ноа.

— Да, говоря за Патриша Кейн, която заедно със Стивън Касталано, Филип Стратън и Айрис Лолес са заговорничели за убийството на баща ни с цел да завладеят компанията му. — Призля му само докато го изричаше. Сякаш, след като всички вече знаеха, ужасът най-после бе станал реалност.

Изведнъж го осени. Той беше дете на убийца.

Каква част от майка му живееше в него?

— Тогава тя е... — подхвана Карли.

— Тя е жената, постреляла Бран. — След като всичко вече бе излязло наяве, те трябваше да посрещнат жестоката истина. — Тя е била тази, която едва не уби и двамата ви. Доколкото ми е известно, тя е убила доста хора.

— Не. — Ноа се изправи. — Всичко това е лъжа. Моята майка не беше убийца. Не беше най-добрата майка на света, но се стараеше.

Шелби посегна към ръката на Ноа.

— Съжалявам, но той не лъже. Майка ти е тази, която те е лъгала.

Младежът се отдръпна, клатейки глава.

— Не. Това не е вярно. Вие всички се опитате да ме измамите поради някаква причина.

Очевидно щеше да е нужно доста време, преди Ноа да повярва. За късмет, Дрю разполагаше с малко доказателство. Отиде до лавицата с книгите. Върху нея държеше малка кутия. Пазеше я там от деня, когато бе намерил Хач и бе открил тази единствена снимка в портфейла му. Тогава смяташе да задигне парите, които Хач имаше, за да се върне в Далас, но бе открил снимката и някак си тя му бе вдъхнала сила и кураж.

Това беше единствената снимка, останала от майка му. Тя се усмихваше пред обектива на фотоапарата, косата ѝ се стелеше по раменете. Дрю обичаше тази малка полароидна фотография, тъй като тя беше доказателство, че майка му е съществувала. Всички останали бяха унищожени при пожара.

Сега тя беше доказателство за лъжите ѝ.

— Това е моята майка. — Той отиде при Ноа и му показа снимката. — Струва ли ти се позната?

Ноа се вторачи в снимката, сякаш беше граната, която всеки миг щеше да избухне.

— Това не може да е вярно. Тя не може... тя щеше да ми каже. Освен това тя почина преди години. Моята майка е мъртва.

— Тя е инсценирала смъртта си, защото е разбрала, че съм станал богат и могъщ. — Колко още щеше да се наложи да разкрие пред хлапето? — Преди четири години проявих небрежност и някои мои снимки се появиха в медиите. Тя е разбрала, че притежавам парите и властта, за да преследвам хората, с които е заговорничела. Две седмици по-късно майка ти е претърпяла автомобилна злополука. Знаела е, че аз в крайна сметка ще разбера всичко, защото е предполагала, че ще преследвам хората, с които е работила, и те ще я предадат, ако положението стане напечено.

— Тя не би ме оставила без нищо — прозвуча кухнят глас на Ноа.

Сега всички те бяха осакатени. Той трябваше да свиква с това.

— Е, тя е социопат и убийца, която навярно е убила всичките ти пастроци, за да се добере до парите им, затова не е изненадващо, че е скапана майка.

— Дрю! — Шелби се взираше в него, сякаш му бяха поникнали две глави.

Тя бе изгубила правото да коригира поведението му, но той се улови, че въздиша.

— Извинявай, Ноа. Нямах намерение да ти го съобщавам по този начин. Честно, не смятах ти изобщо да го научаваш.

— Да, това е ясно — намеси се Бран с остра нотка в гласа. — Очевидно е, че си смятал да ни лъжеш докрай.

Дрю се опита да запази самообладание.

— Каж ми как знанието на истината щеше да те накара да се почувстваш по-добре? Каж ми как поемането на цялото това бреме върху раменете ми е било шибан егоистичен акт? Не желяех всички вие да си спомняте нашето детство и да се питате имало ли е нещо истинско в него. Спомените бяха всичко, което ни бе останало, и разкритието, че татко е имал любовница и не е бил идеален човек, едва не ме уби. Но тази информация е нищо в сравнение с откритието, че жената, която обожавах, се оказа шибано чудовище.

— Мисля, че ще повърна. — Ноа се обърна и излезе.

Шелби стана.

— Дай му малко време. — Не желаше Шелби да се втурне след Ноа, поради няколко причини и най-вече защото не беше сигурен дали няма да продължи да тича, докато не изчезне от погледа му.

— Той е в шок — възрази Шелби.

— Да, знам дяволски добре как се чувства. Аз също исках да бъда сам.

— Но ти не си останал сам — изтъкна Мия. — Не си запазил откритието за себе си. Казал си на Хач, нали? Не си споделил с нас, но си казал на Хач.

— И на Шелби — додаде Карли тихо. — Хач не е бил единственият, на когото Дрю се е доверил. Тя е знаела. Питам се защо го е направил.

— Имаше нужда от помощ при разследването — отвърна Шелби и страните ѝ се изчервиха.

Дрю не се бе замислял в какво положение поставяше Шелби с пазенето на тази тайна. Карли беше най-близката ѝ приятелка. Дали току-що не бе разрушил приятелството им?

— Той имаше на разположение цяла детективска агенция за това. — Кейс отпусна ръка върху рамото на Мия.

— Да, а ако ти знаеше, щеше ли да си мълчиш пред Мия? — Не той беше лошото момче в случая.

Кейс въздъхна.

— Навярно не, но ти можеше да използваш някого другото от хората ни, не мен. Можеше да уточниш с кого от най-доверените ни агенти желаш да работиш.

— Въпреки това се боях историята да не се разчуе. Използвах Шелби, защото тя се съгласи да остане близо до Остин и да ми позволи да ѝ помагам. — До днес.

Райли го погледна. В очите му се четеше безкрайна умора.

— Разбирам защо си го направил, братко. Опитвал си се да ни предпазиш. Това си правил през целия си живот, на това си ме научил, но, Дрю, не мисля, че можеш да ни предпазиш от това. Тя е някъде там, а сега Ноа е тук. Не мога да си представя, че тя ще ни остави на спокойствие.

Поне някой го разбираше, макар и наполовина.

— Опитвах се да отгатна какво замисля тя. Знам, че няма да ни остави на спокойствие, но не исках някой от нас да се паникьоса.

Исках да се опитам да се справя с положението колкото може по-дискретно. Сега съм длъжен да ви разкажа всичко, което знам, а то не е много.

— Тя няма да ви остави на спокойствие — заговори Шелби с глух глас. — Днес Айрис ме е проследила. Този следобед проверявах някои следи в Далас и тя ме намери в кафенето близо до летището.

— Тя е направила какво? — повиши глас Кейс. — Знаех си, че трябва да имаш охранител.

Дрю се втренчи за миг в нея. Не очакваше Шелби да признае това. Предполагаше, че ще го скрие.

— Приключих по-рано с работата си и се отбих в кафенето, където Карли ме откри. Трябваше да убия малко време преди полета. — Гласът на Шелби беше монотонен. — Исках да помисля малко, когато тя влезе. Седна до масата и ми разказа нейната версия за случилото се, което бяха пълни измислици, но аз не спорих с нея, защото тя беше довела със себе си въоръжен бодигард.

— Какво? В доклада нямаше нищо за въоръжен охранител. — Тя е била сама с майка му и някакъв тип с оръжие?

— Доклад? — гласът на Шелби се снижи.

— Знаех си аз, че някой я следи! — възкликна Кейс и щракна с пръсти. — Стори ми се, че забелязах пикапа на Бър да се мотае наоколо. Виждаш ли, наел си служител на „Маккей-Тагарт“ да следи Шелби, а никой не ме е уведомил. Можеше да направиш същото и с разследването. Не е имало нужда да замесваш гаджето си в това.

— Аз не съм негово гадже. — Шелби се изправи, цялата й стойка подсказваше колко е разгневена.

— Шелби, трябва да поговорим насаме за това. — Може би беше прибързал.

— И от колко време си наел човек да ме шпионира?

— В кабинета ми. — Нямаше да се разправя с нея пред семейството си. А и това можеше да му даде няколко секунди, през които да измисли как да се измъкне от това положение.

Тя все още можеше да продължава да го води за носа.

Шелби не трепна и не се огъна.

— Няма да отида в кабинета ти, Дрю. Имам към теб само няколко въпроса и след това можем да приключим. Така че кажи ми от колко време ме шпионираш?

— Не съм казал на никого да те шпионира. Наех бодигард, за да те наблюдава и охранява. — Той се тревожеше за нея, умираше от притеснение, че я беше изложил на опасност.

— Аха, значи, бодигардът не е писал доклади за това, което правя. Помисли за това, преди да ме лъжеш, Дрю. За какво беше онази драма, когато се прибрах у дома? Какво имаше предвид с думите, че знаеш какво съм направила?

— Не желая да обсъждам това пред публика, Шелби.

— Много лошо, защото си имаме.

Хач стана.

— Хайде, хора, мисля, че трябва да ги оставим насаме.

— Така че Дрю отново да ме излъже? — Шелби погледна към Карли. — Не ме изоставяй. Моля те.

Болката в гласа ѝ едва не го уби.

Карли се изправи на мястото си.

— Аз съм член на това семейство, но съм и твоя приятелка.

— Шелби също е от семейството — възрази Бран. — Връзката им с Дрю е сериозна. Тя живее с него.

Шелби поклати глава.

— Това беше част от сделката, която сключихме. Аз подписах договор, че ще се представям за негово гадже, за да не задавате прекалено много въпроси защо съм тук. В замяна разследвах майка ви, опитвайки се да я свържа конкретно с престъплението и в резултат да напиша книга за цялата история.

Стаята притихна.

— Но ти спеше с него — обади се Ели. — Това беше ли част от договора?

— Хей, дори не се опитвай да се намесваш по този начин — предупреди Дрю.

Райли се изправи с лице към брат си.

— Не говори по този начин на съпругата ми.

— Нямах намерение да прозвучи така. — Ели погледна към Шелби. — Притеснявах се, че Дрю е направил нещо, което не би трябвало. Понякога може да бъде прекалено решителен и праволинеен при постигане на целите си. Може да забрави за неща като морал и човечност. Боях се, че те е принудил да имате сексуални отношения.

— Такова ли ти е мнението за мен? — Господи, колко зле беше всичко това?

Шелби не му обърна внимание, а се извърна към Ели, цялото ѝ лице пламтеше.

— Не, това не беше част от договора. Дължи се на моята глупост. В началото исках да напиша тази история. Беше скандална и пикантна и аз я исках. А после, по някое време днес, осъзнах, че никога не бих могла да го направя, защото обичам всички вас и това щеше да ви нарани. Но всъщност ти никога нямаше да ми позволиш да напиша тази книга, нали, Дрю?

— Нямаше да ти попреча да я напишеш. Казах ти го. — Не можеше да изрече останалото. Кога се бе превърнал в такъв страхливец?

Мия пристъпи напред и взе ръцете на Шелби в своите.

— Той щеше да ти позволи да я напишеш, но тя никога нямаше да види бял свят. Прочете ли внимателно договора? Защото познавам брат си. Той никога не е възнамерявал да направи тази история публично достояние. Не е желал никой от нас да научи каквото и да било. Щеше да получи от теб цялата информация, която му е била необходима, а след това щеше да ти из земе всички бележки, позовавайки се на клауза в договора за неразгласяване, и след това щеше сам да се разправи с майка ни. Ти щеше да бъдеш странична щета.

Шелби подсмръкна.

— Не, всъщност не прочетох внимателно договора, както би трябвало. Както казах, исках тази история, но желяех и него. Исках всичко. Копнеех за семейство и исках да видя дали можеше да се получи. Съжалявам, ако съм ви разстроила.

Карли направо скочи от дивана и се спусна да прегърне Шелби.

— Аз съжалявам, че това се случи. Знаех, че цялата работа няма да свърши добре.

Бран стана и отиде при Дрю.

— Карли, ти не познаваш Дрю така, както аз го познавам. Нещата не са такива, за каквито ги мислиш.

Поне един от братята му беше на негова страна.

— Всичко, което съм направил, е било да защитя хората, които обичам.

Включително Шелби, която в момента напълно бе объркала представите му. Дали не извърташе всичко, за да получи това, което искаше? Или той напълно погрешно беше разбрал ситуацията?

— Шелби, брат ми е пълен тъпанар — продължи Бран.

Дотук с братската солидарност.

— Той наистина е такъв — съгласи се Райли. — В цялата тази история той може и да изглежда като безмилостен мерзавец, но няма начин да спи с теб, без да изпитва никакви чувства. Той те накара да се преместиш тук. И в някакво кътче на този негов блестящ, побъркан ум Дрю планира бъдеще с теб.

Тя пое дълбоко дъх и отметна косата си.

— Двамата не можем да имаме никакво бъдеще. Той не ми вярва.

— Разбира се, че ти вярвам, но трябва да признаеш, че всичко това изглеждаше много съмнително. — По дяволите. Те продължаваха да се опитват да го превърнат в лошото момче. Той имаше право да пита защо ще седи на една маса с майка му, без дори да направи опит да се обади на него или в полицията. Тя изобщо не му се бе обадила. Изчакала беше, докато се прибере у дома. И той нямаше представа дали бе имала намерение да му разкаже за случилото се.

— Предполагам, че трябва да поговоря с Дрю насаме — рече Шелби. — Оценявам подкрепата ви и съм щастлива, че няма да загубя приятелите си, но имам да му казвам някои неща и ще се чувствам по-добре, ако двамата сме насаме.

Един по един те се изнизаха от стаята — жените предлагаха съчувствието си на Шелби, докато мъжете само го гледаха и клатеха глави.

И след това Дрю най-после остана насаме с нея.

— Кажете ми какво имаше предвид, когато влязох през вратата. — Тя стоеше изправена пред него, изпънала рамене и готова за битка.

Той направи крачка към нея. Минало беше времето за отстъпление и нова стратегия. Той трябваше да ѝ покаже, че може да поема отговорност.

— Бях ядосан и сега разбирам, че навярно съм реагирал прекалено, когато получих доклада.

Тя вдигна ръка, за да го възпре да я приближи повече.

— Докладът от шпионина, който си пуснал след мен без мое знание.

Нужно ли беше да вижда всичко във възможно най-лошата светлина?

— Направих го след първото покушение срещу Ноа. Тогава не знаех дали ти, или Ноа е обект на преследване. Тревожих се и исках да те предпазя.

— Ако ме беше попитал дали искам бодигард, аз щях да се съглася — отвърна Шелби с равен глас.

— И откъде можеш да го знаеш? Никоя друга от жените в това семейството не е проявявала благоразумие за това. — С изключение на Мия, която шест месеца беше принудена да се влачи с бодигард по петите, докато работеше, когато двамата с Кейс бяха разделени. И Ели, която се бе отървала от своя бодигард, за да спаси нечий друг живот. Той почти беше сигурен, че ако Бран помолеше Карли, тя щеше да се съгласи да има охранител, за да се чувства той по-спокоен.

— Аз се съгласих на всичко, което ти поиска, Андрю. Бях една глупачка, която приемаше всичко, което ти ми даваше, и никога не задавах въпроси. Няма да е никаква причина да не обсъдиш това с мен. Следователно това означава, че ти не си искал да знаеш, че някой ме следи. Очаквал си да се издъня, така ли? Нуждаел си се от извинение?

— Извинение за какво? И не. Не съм очаквал да се издъниш. Казах ти защо го направих.

— А аз ти казах, че не ти вярвам. Нито за секунда. Ние си обещахме да бъдем честни един с друг. Искам ти да бъдеш честен и със себе си. Ти не ми вярваш. Ти си очаквал да докажа, че и аз съм като всички останали.

Той усети как ръцете му се стискат в юмруци.

— По дяволите, аз не съм никакъв женкар.

— Не съм казала, че си, но ти никога досега не си допуснал да се сближиш с някоя жена. И никога не си имал намерение. Казал си на Карли, че никога няма да се ожениш.

Най-накрая може би стигаха до някъде. Той бе оплескал всичко. Трябваше да направи това, което всички други го съветваха, но тя го бе подлудила. Ако ѝ признаеше нещо, може би щяха да успеят да преобърнат целия този спор.

— Наистина го казах, но честно, това беше преди да видя как се получи при братята ми. Вече започнах да преосмислям позицията си.

Райли и Бран са щастливи. Те могат да имат успешни връзки. Може би и аз също мога. Ние се разбираме доста добре.

Тя тъжно поклати глава.

— О, ние си пасваме в леглото, но никъде другаде не се разбираме.

— Това не е вярно.

— Каж ми какво имаше предвид по-рано днес. Ти ми заяви, че ако изрека и една дума, ще ме унищожиш.

Спокойното ѝ държание започваше да му лази по нервите. Той не беше на себе си, а тя беше хладна и овладяна.

— Бях разстроен.

— Не, беше честен — поправи го Шелби. — Ти щеше да ме унищожиш и дори нямаше да се замислиш. Беше готов да го направиш, без да чуеш моята версия.

Той пристъпи към дивана.

— Трябва да призная, че може би действях, без да мисля. Затова седни тук с мен и нека обсъдим случилото се днес следобед.

Тя не помръдна.

— Вече е прекалено късно. Тъжното е, че хората от дълго време се опитваха да ми го кажат. Ако им бях повярвала, може би все пак щяхме да останем приятели. Вината е моя. Знаех, че не биваше да спя с теб.

— Естествено сега аз съм виновен за всичко. Умея да долавям сарказма. Не аз бях този, който не си даде труд да позвъни в полицията, докато психопат убиец седи на една маса срещу мен. Ти дори не ми се обади. Кога щеше да благоволиш да ми кажеш? Или това щеше да бъде част от историята ти?

Най-после върху лицето ѝ започнаха да се появяват някакви емоции.

— И кога трябваше да ти се обадя, Дрю? Когато тя ме заплаши с бодигарда си? Този, когото знаеше, че има. Аз не можех да разчитам на моя срещу нейния, защото не подозирах за присъствието му. Или може би трябваше да се обадя, когато Карли се появи? Карли щеше да я познае. И какво точно щях да кажа на полицията? Всичките ѝ лични документи навярно са с друго име. Айрис Лолес е мъртва, докато не докажа обратното. Какво можеше да направят полицаите, освен да решат, че съм луда? Не ти се обадох, защото бях заобиколена с

членовете на твоето семейство и реших, че е по-добре лично да ти го съобщя.

Той не беше помислял за последиците и усложненията от обаждането ѝ. Гневът и страхът му се бяха стопили и Дрю започваше да осъзнава, че е подходил напълно погрешно към ситуацията.

— Хайде да престанем да се обвиняваме един друг, да пийнем и да поговорим. Готов съм да призная, че прибързах. Сега виждам, че не си имала друг избор. Не можеш ли да разбереш, че бях изплашен?

— Ти не си бил изплашен, Дрю. Бил си ядосан. Погледнал си онази снимка и какво си видял? Видя ли, че съм в беда? Хрумна ли ти вероятността, че може да пострадам?

— Не, видях, че ме предаваш. — Не можеше да излъже за това. Това беше първото, което бе видял. Дори не се бе усъмнил. Не беше прочел доклада, нито му бе минало през ума да ѝ се обади. Беше убеден, че тя с действията си го наранява.

— Знам, че си видял това. Ти не ми вярваш, а ние не можем да направим абсолютно нищо, без помежду ни да съществува доверие.

— А какво щеше да се случи, ако ти беше видяла тази снимка и беше на мое място? Ти също щеше да имаш въпроси. Аз не съм луд, задето мисля по този начин.

Раменете ѝ се отпуснаха и гневът, който я бе завладял, стихна.

— Не, ти просто си така устроен, но аз мислех, че съм специална. Това е грешката, която повечето жени допускат. Ние си мислим, че сме тези, които могат да променят един мъж, да го излекуват. — Тя отиде при куфарчето си и извади една папка. — Колкото до смяната на позициите ни, ето какво ми даде днес майка ти. След като ми обясни, че ти си този, който е убил баща си. Доста прилично се аргументира. Е, за човек, който не познава случая толкова отблизо като мен. Но това беше истинският ѝ коз, с който се надяваше да ме привлече на своя страна. Нямам представа защо ще иска да го прави, но това е друго парченце от пъзела. Тя ми даде това, а единственото, за което можех да мисля, беше как по-скоро да се върна при теб. Що за сестра съм аз? Виждам доказателство, че някой, когото познавам, може да е убил брат ми. Предоставен ми е разумен и логичен мотив защо ще го направи, а аз нито за секунда не се усъмнявам в този мъж, защото той е мой любовник. Мисля, че брат ми щеше да се разочарова от мен. Ти си по-добър брат, отколкото аз

сестра. Ти никога няма да позволиш на любовницата си да застане между теб и семейството ти.

За какво, по дяволите, говореше тя? Той взе папката от ръката ѝ и я отвори. Вътре имаше негова снимка на бензиностанция. Той вървеше пред кола. Дори не позна мястото.

— Какво означава това? Защо имаш мои снимки?

— Колата, пред която минаваш, е на брат ми. — Шелби посочи снимката. — Станало е час преди спирачките да откажат и брат ми да загине.

Кръвта му сякаш се вледени.

— Шелби, аз никога не съм срещал брат ти. Нито веднъж в живота си.

Тя вдигна ръка.

— Знам това. Както казах, първата ми мисъл, след като тя ми обясни, че ти си поръчал убийството на брат ми, беше как да ти кажа, че тя те е следила през всичките тези години. С какво още разполага срещу теб? Тя е чакала сгоден момент, за да използва това. Дори за секунда не съм си помислила, че ти би направил подобно нещо. Така че ти трябва да го проучиш. Сега поне знаеш, че тя може да те атакува с тези снимки.

Че той е бил в близост до брата Шелби, преди да умре? Дрю отгърна следващата страница. Имаше снимка на Патриша и майка му, седнали от двете страни на усмихнат привлекателен млад мъж, който много приличаше на сестра си. Джони Гейтс. Братът на Шелби, последният близък член от семейството ѝ.

— Не знам защо минавам пред колата му, но те уверявам...

— Знам, че не си убил брат ми — прекъсна го тя. — Тревожи се за майка си, не за мен. Ще ти прехвърля всичките си файлове и ще оставя бележките си.

— Ще оставиш бележките си? За какво говориш?

— Отивам си у дома. Ти беше пределно ясен, че аз няма да получа нищо от историята. Няма да получа книгата си. Няма да се сдобия с любящо гадже. Аз съм дотук. — Тя се намръщи. — Но има още нещо, което трябва да ти кажа.

Той не желаше да слуша нищо друго.

— Ти няма да си отидеш у дома. Ти нямаш дом, където да се прибереш. Няма къде да отидеш. Ще останеш тук.

— Ще си тръгна, Дрю. Не можеш да ме спреш. Аз не съм някаква вещ, която можеш да задържиш или захвърлиш по желание.

— Ти си в опасност. Тя знае коя си. — Паниката заплашваше да го завладее. Ако тя си тръгнеше от него, може би никога вече нямаше да си я върне.

— В мига, в който напусна тази къща, аз повече не представлявам интерес за нея.

— Това не е вярно. Тя знае, че ти си моето слабо място.

— О, Дрю, ти нямаш слаби места — въздъхна Шелби.

— Няма да ти позволя да си тръгнеш. — Знаеше, че звучи като инатливо дете, но не можеше да се възпре. Беше объркал всичко и сега не знаеше как да го оправи.

— Разбирам, че си свикнал да получаваш това, което желаш, и може би си решил, че отново ме искаш, след като разбра, че не съм те предала, но аз бях дотук. Не можеш да ме принудиш да остана тук с теб. Така че най-доброто, което можеш да направиш в момента, е да се успокоиш и да ме изслушаш. Бих предпочела да го направя внимателно, защото знам, че ще ти бъде тежко, но ти трябва да прочетеш информацията, която открих в детективската агенция.

Как можеше тя да е толкова спокойна?

— Не ми пука за никаква детективска агенция. Знам, че прецаках всичко, но това не означава, че ти трябва да си тръгнеш. Ти ми обеща, че няма да го направиш. Каза ми, че ако имаш проблем, ще останеш и ще се опиташ да го разрешиш с мен. Е, ето че при първите разногласия вече си готова да избягаш.

Лицето ѝ се зачерви, очевидно гневът я завладяваше.

— Аз ти дадох това обещание, когато вярвах, че си честен с мен. А ти ме накара да подпиша договор, който си знаел, че никога няма да спазиш.

Той трябваше да я накара да продължи да говори, за да ѝ попречи да излезе през вратата на дома му.

— В договора недвусмислено е записано, че аз ще купя твоя ръкопис на цената, която определиш. Никога не съм заявявал, че ще ти позволя да го публикуваш. Ще изпълня договора. Колко искаш за него? Един милион? Два? Не разбирам защо продължаваме да спорим за това, когато ти вече си решила да не го публикуваш.

Очите ѝ се разшириха, докато се взираше в него.

— Сериозно ли говориш?

— Точно така, по дяволите, сериозен съм. Разбирам, че си бясна, задето исках да те наблюдавам. Не мога другояче. В този живот много хора са ме предавали и на малцина им е пукало за мен.

— Да, ти си осакатен. Но не е моя отговорността да те лекувам. Обади се на терапевт и когато се оправиш и вече не си такъв огромен задник, можеш да ми се обадиш. — Очите ѝ пламтяха и тя закрачи към него, навлизайки в пространството му. — Предполагаше се, че двамата с теб ще бъдем партньори, а ти ме използва. Аз не съм била нищо друго, освен щит за защита на хората, на които наистина държиш.

Налагаше се да бъде откровен с нея.

— Може би в началото, но това се промени. Нямах представа колко много се тревожеш за теб, Шелби, бебче, не е нужно да се караме. Аз сгреших. Трябваше да ти вярвам. Не ме бива във връзките, но ти ме научи на толкова много. Можеш да ме научиш и на взаимно доверие.

— Не мисля, че някой може да те научи на това, а след като ти съобща какво съм направила, може би изобщо няма да ме искаш тук. Дрю, аз разследвах Хач. Помолих Кейс да ми помогне.

Гневът отново избухна в него с всичка сила.

— Казах ти да не го правиш. Защо си губиш времето с това?

— Хач е бил четвъртият. Парите са били негови — заяви тя с безстрастен глас. — Пише го в доклада. Той е дал петдесет хиляди долара на Уилямс. Неговото плащане е било последното. На следващата седмица Волченко е свършил работата.

Дрю спря, стомахът му се свлече в петите. Тя бе сгрешила. Очевидно някой е искал да я накара да повярва, че Хач е бил четвъртият, и тя се е хванала на въдицата. Трябваше да успокои топката.

— Може ли да пийнем нещо и да започнем всичко отначало?

— Дрю, чу ли какво ти казах?

Той се строполи на дивана, неспособен да остане прав нито секунда повече.

— Осмислям го. Казах ти, че не ме бива във връзките, но знам, че не искам да си отиваш.

— Дрю, не става дума за теб и мен. В момента говорим за Хач. Той поклати глава.

— Защо му е на Хач да го прави? Не желая да споря с теб. Не желая да говорим за това. Искам да говорим за нас. Не желая да си тръгваш.

Когато заговори, гласът ѝ бе нежен.

— Знам, но трябва да го направя.

— Можеш да останеш тук. Аз ще оставя спалнята на твое разположение. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще спя на дивана.

— Горкият Дрю, винаги търси следващата сделка. — Тя се отпусна на колене пред него и сложи ръка върху бузата му. — Не можеш да ми напишеш чек, нито да се спазариш с мен за това. И трябва да прочетеш съдържанието на папката. Съжалявам, че аз съм тази, която ти го причини.

Налагаше се спешно да ѝ отвори очите.

— Това е лъжа. Сигурно е нещо, което тя е изфабрикувала. Тя иска да ни раздели, защото така ще бъдем много по-уязвими. Бебче, съжалявам. Прости ми за начина, по който реагирах. Ти си права. Аз очаквах и ти да ме предадеш. Кълна се, че никога повече няма да го правя. Допуснах огромна грешка, но ще я поправам. Не искам да те изгубя.

Тя се изправи, но не преди той да зърне сълзите в очите ѝ.

— Съжалявам. Знаех, че още не си готов. И може би никога няма да бъдеш, но не мога да имам връзка с човек, който използва цялото си време да ме манипулира, за да се чувства сигурен. Никога нищо не е сигурно. Всичко може да се случи.

Той се чувстваше вцепенен, всичките му предишни емоции се отцеждаха от него, защото тя си тръгваше, а той не можеше да ѝ предложи нищо, с което да я задържи. Той не притежаваше нищо от това, което тя искаше. Всичко, което имаше, бяха пари и власт, а в момента и двете бяха безполезни.

Втренчи се в папката, която те бе оставила на масата. Не беше нужно да я отваря, за да знае, че е лъжа. Много дълго време Хач беше единственият човек, на когото можеше да разчита. Хач беше съкрушен от смъртта на баща му. Хач беше толкова съсипан, че дълги години бе търсил утеха на дъното на бутилката.

Мъка или вина?

— Моля те, прочети документите, Дрю. Трябва да те накарам да видиш истината. — Тя се отправи към стълбите.

— Ти грешиш. — Внезапно разбра Хач. Всеки път, когато светът станеше непоносим, Хач започваше да пие. Дрю искаше да направи същото. Можеше да зареже шибаната папка, заедно с Шелби и обвиняващите ѝ очи и да не дава и пет пари за никого и нищо, освен за следващото питие.

— Не греша за Хач — промълви тя с глас, изпълнен с тъга.

— Бях сериозен, когато казах, че не искам да те изгубя. Изгубих нея. Или по-точно представата си за нея. Мислех, че тя ме е обичала, защото бях неин син. Глупаво е, но ме боли да знам, че никога не съм имал дори това. Никога.

Той взе папката и се оттегли в кабинета си. Затвори вратата и се изолира от целия свят.

14.

Шелби видя как Дрю захлопна вратата, и сърцето ѝ се сви. Той не биваше да бъде сам. Не трябваше да се изправя сам конкретно пред тази истина, но какво можеше да стори?

— Хей, добре ли си?

Младата жена осъзна, че е стояла на стълбите по-дълго от необходимото. Мия пристъпи напред, последвана от Карли и Ели.

— Добре съм — успя да промълви. — Канех се да си наляя питие.

Имаше бутилка вино в хладилника. Една чаша щеше да ѝ дойде добре.

— Отлично, аз също бих могла да пийна едно. — Карли застана до нея. — Сега, когато мъжете излязоха, можем да се опитаме да решим какво, по дяволите, ще правим.

— Да, Слава Богу. Никой не може да си събере мислите сред всичкия този тестостерон. — Мия закри напред. — А виното прави всичко да изглежда по-добре. Не че аз мога да пия, но ще ви наблюдавам, момичета, докато се опитваме да решим как да оправим нещата.

— Не мога да повярвам, че тя е жива — обади се Ели. — Мия, ти имаш най-блестящия и комбинативен ум, който съм срещала. Начинът, по който манипулира онези мъже, за да ги разкараш от къщата, беше направо гениален.

— Трябва само да знаеш от какво се страхуват — отвърна Мия, докато вървеше към кухнята. — Крахът на нечия връзка е най-лошият кошмар за Кейс. Той ненавижда да говори за собствените си взаимоотношения, камо ли за нечий други.

— Мислех, че ще покажат повече солидарност с Дрю. — Ели отвори вратата на хладилника и грабна бутилката вино.

— Не, те не са глупави. — Карли се отправи към бюфета с винените чаши. — Знаят как ще свърши това. А сега какво, по дяволите, ще правим с Психомама? Извинявай, Мия.

Мия махна с ръка.

— Не възразявам. Тя може и да е биологичната ми майка, но определено е психо. Моите истински майки са абсолютно страхотни въпреки либералната среда, вегетарианската храна и здравословния начин на живот, сред които ме отгледаха.

Как тези жени бяха успели да се превърнат от участнички в гангстерски войни в щастливи съпруги и домакини? Тя не би могла да го направи. Имаше нужда да остане сама.

— Мисля, че трябва да си вървя.

Карли подаде чашите на Ели, която се захвана да ги пълни.

— О, не. Ти си причината да отпратим мъжете да се порадват на мъжката си компания. Шелби, моля те, седни. Знам, че си наранена, и тъкмо заради това е добре да си заобиколена от хора, които разбират какво преживяваш. Двете с Ели сме преминали през доста гадости с нашите мъже, а Мия... е, Мия всъщност е една от тях.

— Хей. — Мия се сепна и се намръщи. — Аз се омъжих за Тагарт. С това слагам всички ви в малкото си джобче. Дори и Шелби, която, трябва да призная, се натресе на най-лошия от братята ми. Но само защото нещата малко са загрубели, не означава, че трябва да си тръгнеш.

Тя шегуваше ли се?

— Малко са загрубели? Той ме доведе тук с измама и ме използва.

Мия кимна.

— Знам. Това е най-голямото главоболие, което той си е създавал заради жена. Все едно ти се е обяснил в любов.

Шелби възмутено изсумтя.

— Да бе, усещам тази любов. Вижте, нали точно вие, момичета, ми казвахте, че съм луда, задето изобщо се захващам с Дрю. Супер. Вие бяхте прави. Поздравления. Аз бях идиотка.

Карли бурно я прегърна.

— Не се чувстваме щастливи от това. Толкова съжалявам. Знам, че ти казах всички онези неща, но Мия ме накара да прогледна. Сгрешила съм за Дрю.

— Не, не си. Беше абсолютно права. — Шелби отстъпи назад. Изобщо не проумяваше какво действително се случваше. — Той ме използва. Мислех, че мога да го променя. Бях глупава. А сега, Мия, ако

искаш да знаеш какво се е случило с майка ти, всичко е в доклада, който предадох на Дрю.

Мия пое чаша с вода от Ели.

— Искам да знам какво се случи този следобед, и ти задължително трябва да присъстваш на разговора, който ще проведем за това какво да правим с моята психясала майка. Но първо искам да ти обясня причините за поведението му, защото той няма да е способен да го стори сам. Колко гаден беше?

— Всъщност той не беше гаден. Беше просто Дрю. Беше ядосан, задето съм направила нещо, което не е трябвало.

— Емоциите го бяха завладели. Това не е нещо, което му се случва — обясни Мия. — Колко често, момичета, сте виждали Дрю да губи самообладание?

Ели поклати глава.

— Нито веднъж. Дори когато бяхме наред целия онзи ужас в „Страткаст“, той никога не се ядоса истински.

— Никога не съм го виждала бесен. Заплашителен, да, но този мъж никога не побеснява — съгласи се Карли. — Дрю е студен, не горещ.

На няколко пъти по време на връзката им той беше по-горещ и от ада. Горещ в леглото. Толкова горещ, че можеше да я опари. Днес също беше горещ. Гневът му бе съвсем осезаем.

— Е, аз може би най-после съм натиснала правилния бутон.

— Да, това е бутонът Шелби и никога и никой досега не е натискал този бутон — заяви Мия. — Той винаги е умеел да бъде сам. Дрю не прилича на Райли, който има зад себе си цяла върволица интимни приятелки.

— Защо на мен се падна любовчията? — Ели остави чаша вино пред Шелби.

— Хей, Бран пък има зад себе си дълга върволица от стриптийзьорки — изтъкна Карли. — Затова смятам, че в това отношение аз съм изтеглила късата клечка. Мисля, че Мия се опитва да каже, че Дрю може и да е имал жени в живота си, но никога, никога не е запознавал която и да е от тях със семейството си.

— Никога — потвърди Мия.

— Обясних ви защо го направи. — Нямаше значение, че за нея беше истинско. — Той не искаше да му задават прекалено много

въпроси. Искаше връзката ни да бъде прикритие на това, с което действително се занимавах.

— Дрю никога нямаше да те запознае с нас, ако не планираше да те задържи, да те направи част от семейството — обясни Мия. — Мислих обстойно над това. Признавам, че в началото се тревожех, но съм убедена, че той наистина се е влюбил в теб.

Ели остави чашата си.

— Дрю е доста старомоден, когато става дума за подобни неща. Затова всички се смяхме, когато обяви, че се местиш да живееш при него.

Карли леко изсумтя.

— Е, Бран ми каза, че не бил чак толкова изненадан. Очевидно не забелязвам толкова много неща, колкото си въобразявам. Бран твърди, че Дрю яко хлътнал, когато те срещнал. Каза, че никога не е виждал Дрю толкова привлечен от жена, както от теб. Освен това изобщо не беше изненадан, че е оплескал всичко.

— Никой от нас не беше изненадан от това — съгласи се Ели. — Дрю е брилянтен и аз го обожавам, но той е дяволски непохватен, когато става дума за междуличностни взаимоотношения. Струва ми се, че това се дължи на обстоятелството, че прекарва цялото си време сред хора, които го боготворят като технически гений.

— Не мисля, че това е причината. — Мия премести стола си поблизо до масата. — Дрю винаги е бил странен. Научих се да не се интересувам от мнението на другите за него. Той определено се е научил да се пази. Няма приятели извън семейството. Не му пука за хората извън тази къща, но когато го е грижа за някого, това е завинаги. Лоялен е до дъното на душата си. Мисля, че тъкмо заради това ти беше пълна изненада за него. Той е осъзнал, че те иска за нещо много повече от обичайните му приятелства с жени. Никога не съм го виждала толкова щастлив, както през последните няколко седмици.

— Трябваше само да ме попита. Аз щях да кажа „да“. — Шелби беше очарована от него от мига, в който бе влязъл в стаята.

Мия се наклони към нея.

— Не мисля, че той умее да ходи по срещи като обикновените хора. Дрю чертае планове и стратегии. Той гледа на света като на война, която трябва да спечели. Смятам, че е вярвал, че семейството му ще може да те примами в мрежата му. Това е типично за Дрю. Ще те

постави в позиция, така че да влезеш в роля, която той смята, че е удобна за връзката, която желае. Ще те намести в спалнята си, в офиса, ще те представи на служителите си.

Всички неща, които Дрю бе направил.

— Но, Мия, първия път, когато си помисли, че съм сторила нещо лошо, той беше готов да ме унищожи. — Самият той го бе казал. Тя бе видяла изражението в очите му. Той й беше толкова ядосан.

Мия сложи ръце върху нейните.

— Знам и съм сигурна, че дяволски боли. Знам точно през какво преминаваш, защото същото се случи и на мен. В началото на връзката ни Кейс не беше съвсем на себе си. Беше изгубил брат си, а когато отново намерихме Тео, аз бях причината той да си тръгне.

— Кейс е обвинявал теб?

— Да, и с основание. Направих го, за да спася Кейс, но той не възприе нещата по този начин. Беше ми бесен и каза някои неща, които не можах да понеса. Напуснах го. Бях готова да се откажа от любовта на живота си заради отвратителните неща, които той ми наговори. Заминах и шест месеца не го видях, нито говорих с него. Сега не мога да си го представя, защото вече изобщо не се караме. Заедно сме само защото Кейс не се предаде. Аз щях. Щях да позволя на гордостта и страха завинаги да ни разделят. Някой трябва да отстъпи. Гадно е и може би това е най-трудното, което трябва да се осъзнае в една връзка. Сега е лесно, защото ние преодоляхме първите трудности. Сега сядаме и говорим и понякога Кейс избухва и аз заплашвам да го убия, тогава той взема ръката ми и се справяме с проблема. Но не смятам, че Дрю знае как да се справи с настоящия.

Шелби също не знаеше. А най-лошото тепърва предстоеше.

— Мисля, че след като той прочете доклада, който му дадох, ще има да се тревожи за много повече неща, отколкото за мен.

— Открила си нещо лошо за Хач. — В очите на Ели заблестяха сълзи. — О, Господи, винаги съм се тревожила за това.

— Мамка му. — Карли взе бутилката вино и си наля още една чаша. — Не съм сигурна, че искам да знам.

— Той излезе ли? Отиде ли с мъжете? — Шелби не бе помисляла за това. Толкова беше погълната от раздялата с Дрю, че изобщо не се бе замисляла за факта, че Хач е тук. Той вече не се криеше. Но тя не му

вярваше като всички останали. Двамата почти не се познаваха. Знаеше единствено, че беше четвъртият заговорник.

Колко далеч можеше да стигне, за да прикрие това?

Ели подсмърчаше.

— Не мисля. Видях го, че излиза навън и заобикаля къщата.

— Смяташе да поговори с Ноа. — Мия извади телефона си. — Ще кажа на мъжете да не закъсняват прекалено. Шелби, трябва да ни разкажеш всичко.

Тя се изправи.

— Той е с Ноа?

Мия застана до нея.

— Сигурна съм, че всичко е наред. Хач искаше да се извини.

Ноа. Защо някой ще преследва Ноа? Младежът знаеше нещо, което не би трябвало. Шелби хукна към задната врата, която щеше да я изведе към къщата край басейна.

— Шелби!

Чуваше, че другите бързат след нея, но не можеше да спре. Трябваше да намери Ноа.

Задната врата се отвори и Хач влезе.

Шелби едва не падна назад. Тя се спъна и политна, но Ели беше зад нея и я подхвана.

Хач спря, очите му бяха широко отворени.

— Хей, добре ли си? Дрю още ли е тук? Трябва да поговоря с него.

— Къде е Ноа?

— Тук съм. — Ноа пристъпи вътре. — Хач е по-готин от Дрю. Той казва, че мога да пийна бира, след като някой се опитва да ме убие. Но не и скоч.

Хач кимна.

— Мисля, че след два опита за убийство хлапето има нужда от бира. — Той се огледа. — Ноа, върви в кухнята. Отвори една и за мен. Идвам след минута.

Карли протегна ръка към Ноа.

— Ела. Аз ще ти покажа къде е. Можеш да се присъединиш към пиянския гуляй. Мисля, че това е начинът, по който това семейство се справя със стреса.

— Аз ще дойда с вас. — Ели ги последва.

Мия се втренчи в Хач.

— Какво си направил? Шелби е открила нещо, което я е обезпокоило.

Той затвори очи и по тялото му премина тръпка. Когато отново ги отвори, изглеждаше състарен; светлината, която обикновено озаряваше очите му, беше помръкнала.

— Значи, знаеш?

Шелби кимна.

— Посетих детективската агенция „Уилямс“.

Мия протегна ръка към Хач.

— Моля те, кажи ми какво става.

Хач разтвори ръце и притегли Мия за прегръдка. Обхвана я, сякаш беше от крехък порцелан, лицето му беше забулено от тъга, когато приглади косата ѝ назад.

— Обичам те като свое дете, мое малко момиченце. Знаеш го, нали?

— Разбира се. — Мия здраво го прегърна.

Мъжът отмести поглед към Шелби.

— Съжалявам. Не можеш да си представиш колко съжалявам.

Той освободи Мия от обятията си и се запъти към кабинета на Дрю.

Мия се извърна с пребледняло лице.

— О, Господи, какво се е случило?

Шелби наблюдаваше Хач, докато изчезваше надолу по коридора. Изпитваше дълбоко съжаление, че изобщо се е захванала с това разследване.

Мобилният на Мия извънтя. Ръцете ѝ трепереха, докато плъзгаше пръст по екрана.

— Здравсти, скъпи, може ли да се чуем... Какво? Сериозно ли говориш? — Тя погледна към Шелби. — Трябва да пуснем телевизора. Очевидно майка ми дава интервю.

По дяволите. Айрис правеше следващия си ход.

* * *

Дрю се взираше в папката, повтаряйки си отново и отново, че това не е истина. Не се съмняваше, че Шелби го смяташе за истина. Тя не би му връчила куп лъжи. Тя вярваше, че това е истина, и се страхуваше за всички тях. Затова се беше държала по този начин. Напълно оправдано тези новини, ведно с появата на майка му, я бяха изплашили и се бяха отразили върху поведението ѝ.

Това беше някакъв номер на майка му. Тя се опитваше да предизвика хаос. Искаше те да са колкото се може по-смазани и обезверени, за да улесни следващия си ход, какъвто и да беше той.

Тя го бе планирала от години. Снимката, която беше дала на Шелби, доказваше, че играта на майка му беше блестяща. Той си пое дълбоко дъх. Трябваше да измисли как да задържи Шелби до себе си. Тя не можеше да си тръгне. Ако го направеше, той никога нямаше да си я върне. Щеше да продължи с живота си и да забрави за него.

Сега най-важното беше да бъде близо до него. Щеше да я накара да седне и да ѝ обясни, че няма никакъв смисъл да си тръгва, след като няма свой дом, където да се върне. Много по-разумно беше да остане тук, докато реши какво да прави. Беше добре дошла да остане толкова дълго, колкото е необходимо.

На вратата се почука.

Слава Богу. Може би се бе вразумила.

Дрю отвори вратата и въздъхна. Хач стоеше на прага, подпрял ръка на рамката. Дрю отстъпи назад, за да го пусне да влезе.

— Надявах се да е Шелби.

Хач прикова за миг поглед в него, преди да влезе.

— Мислех, че ти казах да я оставиш тя да води играта. Трябваше да изслушаш нейната версия, преди да казваш каквото и да било.

— Знам. — Много неща трябваше да направи различно с Шелби.

Надяваше се, че все още имаше шанс да я убеди колко бе опасно да остава сама. Може би не беше зле да поговори с Карли, която можеше да убеди Шелби.

— Ще я оставиш ли да си тръгне? — попита Хач.

— Опитвам се да откроя начин да я спра, без да се налага да я връзвам. Знам, че подобни методи имат успех в света на Тагарт, но в реалния свят може да ме арестуват. — Той въздъхна и се свлече в стола си. — Нямам идея какво да правя. Не мога да ѝ позволя да си тръгне.

Въпреки това, което Шелби навярно си мисли, майка ми знае за нея и няма начин да я остави на мира. Тя планира нещо.

— Айрис винаги е била добра в планирането — рече Хач тихо. — Трябва да говоря с теб, Дрю.

— За това? — Той махна пренебрежително към папката. — Шелби ми я даде. Разбира се, това са пълни глупости. Очевидно скъпата мамичка ме е наблюдавала. Или най-малкото е следила действията ми. Направила е мои снимки във Флорида преди няколко години. Оказва се, че съм бил там, за да проверя следата, водеща към Патриша Кейн, в същия ден, когато е загинал братът на Шелби. Естествено, съм минал покрай колата му и някой ме е снимал. Смятам, че каквото и да замисля, тя го е планирала още преди четири години, откакто е решила да умре за втори път. Разбрала е колко могъщ съм станал, и иска да ме унищожи. Въпросът е как. И каква е ролята на Ноа в тази игра? Не казвам, че той е лошо хлапе, но не вярвам в съвпадения, когато са свързани с майка ми.

— Аз бях.

Дрю чу Хач да казва нещо, но не му обърна внимание и продължи да говори:

— Ами ако Айрис е тази, която го е нарочила? Ако смята, че убийството на Ноа ще ѝ е от полза, ще го очисти, без да ѝ мигне окото.

— Дрю, слушаш ли ме?

— За нея не би било трудно да открадне ключовете от онази кола и да я използва. Освен ако не е наела някого. Очевидно има бодигард.

Хач удари с длан по масата.

— По дяволите, трябва да поговорим за това, което е открила Шелби.

Хач се тревожеше за това?

— Шелби разпита ли те? Трябва да призная, че информацията, която е донесла от Далас, е доста уличаваща. Налага се да намеря начин да я убедя, че всичко това е просто част от план на Айрис.

— Може би е така, но парите, които Шелби е проследила, не са. Е, бяха, но не така, както ти си мислиш. Това бяха моите пари, Дрю. Това бяха моите петдесет хиляди долара. Аз ги дадох на Морис Уилямс. А той ги е дал на убиеца.

Думите, излезли от устата на Хач, нямаха смисъл. Дрю се опита да ги проумее, но не можа да открие основателна причина да бъдат

изречени.

— И защо ще го правиш?

Хач се наклони напред, очевидно нетърпелив да се изясни.

— Майка ти ме убеди, че по този начин ще обезпечим сумата, която трябваше да получи при развода.

— Защо майка ми е поискала пари от теб?

За миг се възцари тягостна тишина, преди Хач отново да заговори.

— Защото аз бях неин любовник. Излъгах те преди двадесет години, така както излъгах баща ти, но проклет да съм, ако позволя моите лъжи да причинят на теб същото като на него.

Дрю разтърси глава, защото явно не чуваше, както трябва.

— Помня нощта, когато намери онази снимка — продължи Хач. — От години я носех със себе си. Можех да изгубя всичко, но не и тази снимка. Тя беше единственото ми ценно притежание, защото мислех, че онова между нас е било истинско. Но нея я нямаше, а ти беше... ти се появи и за пръв път от години осъзнах, че бих могъл да изкупя грешките си от миналото. А после ти намери снимката и попита защо е у мен.

Дрю много добре си спомняше онази нощ.

— Ти ми сподели, че си я обичал. Каза ми, че си обичал татко като брат, но мама е покорила сърцето ти, защото била толкова красива. Каза ми, че тя ти липсва, и ме увери, че двамата сте били само приятели, защото никога не би могъл да причиниш такава болка на татко.

— Не можех да ти кажа истината. Не можех да те погледна в очите и да ти призная колко объркани и нещастни бяхме всички ние. Аз бях пълен боклук, но после се появи ти, напълно уверен в себе си. Ти беше само едно хлапе, понесло толкова удари в живота, но бе много по-добър човек от мен. Беше толкова силен.

— Не бях. Бях изплашен.

— Нито веднъж не си изглеждал изплашен — възрази Хач. — Ти беше най-хладнокръвният човек, когото бях срещал. Когато влезе, толкова много ми напомни на баща си, че помислих, че духът му се е върнал, за да ме преследва. Ти беше същият като Бен. Знаеше на какво си способен, и нямаше да позволиш на никого да ти казва какво можеш

или не можеш да правиш. Ти беше шибана природна сила. И все още си, но мисля, че си намери своята половинка.

Стомахът му отново се сви на топка.

— Не разбирам защо ще даваш на убиеца петдесет хиляди долара.

Чувстваше се като пълен глупак, който не можеше да проумее случващото се. Като че ли му говореха на чужд език, който никога не е искал да научава.

— Не съм. Дадох ги на частен детектив, който Айрис ме убеди да наема. Тя ми каза, че баща ти я наранявал физически. Показа ми синини. Каза ми, че ѝ било нужно доказателство, че ще може да получи полагащия ѝ се дял от компанията при развода. Тя беше адвокат. Аз ѝ повярвах, но накрая станах подозрителен.

Дрю потисна пристъпа на гадене.

— Подозрителен за какво?

— Тя прекарваше много време с Патриша. Хващал съм я да излиза от офиса ѝ, докато вие бяхте на училище.

— Да, тя очевидно е спяла с Патриша, докато се е чукала и с теб.
— Детството му е представлявало шибана сапунена опера от съвкупяващи се тела.

— Наех частен детектив, за да се опитам да разбера дали тя ме мами. Той отскоро се бе заел със задачата и тогава се случи трагедията. Мислех, че тя е мъртва. Чак когато Филип Стратън дойде, за да ми благодари, разбрах какво е станало.

— Тя те е натопила, за да ти затвори устата. Пъхнала е ръката ти в кацата с меда. Успяла е да даде своята една четвърт от сумата, без да похарчи нито стотинка, и те е завряла в ъгъла. Не си могъл да отидеш в полицията, защото си щял да бъдеш замесен в престъплението. Затова си ни оставил да отидем в приемни семейства, а ти си продължил безгрижния си живот, необременен от задължения и отговорности.

— Не беше безгрижен, Дрю. Аз бях съкрушен. Ненавиждах се. Все още се ненавиждам. Дори може би се ненавиждам още по-силно, защото толкова много ви обичам, деца.

Не желаше да гледа Хач. Дори повдигаше му се от него. Въпреки това се застави да го погледне.

— Да, толкова много ни обичаше, че ни заряза, без да погледнеш назад, и си имал пръст в убийството на родителите ни. Не разбирам.

Ако е била жива, е щяла да може да получи своя дял от компанията. Защо е инсценирала убийството си?

— Мисля, че гневът е помрачил разума ѝ. Или толкова много е искала да изчезне, че е предпочела да изгуби парите. Тя с години е изнудвала останалите.

Днес нищо нямаше смисъл за него.

— Тогава защо ще ги убива сега? От това, което Карли ми каза, тя е имала участие в смъртта на всеки от тях.

— Защото те са можели да разкрият тайната ѝ — отвърна Хач. — На този етап дори и да я заловят, тя е единствената, която може да говори. Аз ще бъда уличен заради парите. В това отношение нейните ръце са чисти. Всичко, с което разполагам, са няколко снимки, направени от частния детектив, които преди години сложих в сейф, заедно с писмо до теб и завещанието ми. Знам, че сега това няма да означава нищо за теб, но всичко, което имам, е твое. Ти си синът, когото никога не съм имал. Обичам те, Дрю. Обичам всяка частица от теб и съм безкрайно горд, че можах да бъда член на това семейство.

Гневът заклокочи с бясна сила и Дрю не можа да попречи на думите да се изстрелят от устата му.

— Това нямаше да се случи, ако не беше решил да чукаш майка ми.

Хач се отпусна назад, видимо сепнат.

— Нямаше. Не и по този начин. Макар да смятам, че тя щеше да намери друг начин да го осъществи. Когато Айрис иска нещо, тя не се спира, докато не го получи. Знам, че бях глупав, но мислех, че я обичам. Сега би трябвало да разбереш това. Сега имаш в живота си Шелби и знаеш, че би направил всичко, за да я задържиш.

Дрю се изправи, насочвайки целия си праведен гняв към мъжа, който от години беше негов партньор.

— Дори не смей да споменаваш името ѝ, когато говориш за онази жена. Шелби струва колкото десет мои майки. Шелби никога не би изоставила децата си, нито би убила съпруга си. Мамка му, ти дори не си достоен да бъдеш в една и съща къща с нея, в една къща с всеки от нас. Разкарай се оттук, по дяволите!

— Дрю, разбирам колко си ядосан, но точно това е целта на Айрис — подхвана Хач. — Не е нужно да ме гледаш или да ми

говориш, но трябва да ми позволиш да остана, за да мога да ти помогна.

Той тъкмо се канеше да обясни на Хач какво би могъл и не би могъл да направи, когато вратата се отвори и сестра му застана на прага, сълзи се стичаха по лицето ѝ.

— Мия?

— Дрю, трябва да дойдеш. — Русата ѝ коса беше вдигната в дръзка, закачлива опашка, контрастираща с отпуснатите рамене и зачервените ѝ очи.

Той пристъпи към нея, стомахът му отново заплашваше да се преобърне. Колко можеше да понесе за един ден?

— Какво има?

— Дават мама по телевизията. Говори с репортер и твърди, че знае кой е убил татко.

Дрю се стегна, защото беше почти сигурен, че може да отгатне отговора.

— Това си ти, Дрю. Тя каза, че си бил ти.

Е, поне най-после знаеше какво планираше да направи Айрис.

15.

Шелби не можеше да откъсне очи от екрана на телевизора. Там беше Айрис с отчаян и безнадежден вид, докато интервюто приключваше.

— Не очаквах, че ще бъде днес. Знаех, че тя смята да обвини Дрю, но е прекалено скоро.

— Тя вече го е била подготвила — процеди под нос Дрю, втренчил поглед в огромния екран на стената във всекидневната. От мига, в който бе излязъл от кабинета, той не бе промълвил нито дума, само се взираше в жената върху екрана. Думите му бяха сурови, ледено монотонни. — Знаела е какво предстои.

— Тогава защо днес дойде при мен? — Сърцето я болеше като гледаше Дрю — с празни, втренчени очи.

Айрис разказваше същата съзливиста история, която бе сервираща и на Шелби. Обясняваше колко изплашена е била от сина си, колко целенасочен е бил дори от най-ранна възраст, как тя вината е знаела, че детето ѝ е способно да нарани някого, ала до онази ужасна нощ, не е осъзнавала, че може дори да убие.

— Тя предложи ли да те отведе със себе си? Да те отдалечи от мен?

Шелби кимна.

— Каза ми, че ще ми осигури безопасност, а след това ще потърси и Ноа.

— Визията. Тя е мислила за визията. — Главата на Дрю се наклони, сякаш преценяваше от всички страни жената върху екрана. Като че ли беше някакво животно, което той изучаваше.

— Визията?

— Ако беше редом с нея тази вечер, щеше да изглежда, сякаш си на нейна страна — каза Хач. За разлика от Дрю всичките му емоции бяха изписани върху лицето. Той извади мобилния си телефон. — Искам публично да демонстрирате солидарност. Още в този момент. Нужно ми е името на най-добрия адвокат по криминални

престъпления в Остин. Искам да сключа договор с него още тази вечер, в следващите двадесет минути. Нуждаем се от допълнителна охрана срещу атаките на медиите.

— Адвокат по криминални престъпления? — Шелби се извърна от екрана. В момента върху него показваха снимка на Ноа в старата му ученическа униформа и Айрис плачеше, без да се сдържа, умолявайки Дрю да не убива нейното бебче. — Защо ще ни е нужен адвокат по криминални престъпления? Цялата ѝ история е пълна глупост.

— Фактът, че е жива и отправя обвинения, ще доведе полицията на прага ни — отвърна Мия. — Обзалагам се, че поне двама детективи от даласката полиция вече са на път. Ще искат да разпитат Дрю.

Вратата се отвори и мъжете се втурнаха в стаята. Райли, Бран и Кейс се отправиха към своите съпруги и ги прегърнаха.

Мия погледна съпруга си.

— Откри ли нещо?

— От даласката полиция вече са тук, но ще имаме работа и с федералните — обясни Кейс. — Изпращат свой агент да говори с Дрю, Хач и вас, останалите. Искат да разпитат Райли и Бран какво си спомнят. Предполагам, че смятат, че Мия е била прекалено малка.

— Е, аз определено бях достатъчно голяма, за да помня, че брат ми ме взе и изнесе от горящата къща! — отвърна Мия разпалено.

— Точно това имах предвид — обади се Шелби. — Не виждам как някой може да се върже на историята ѝ. Доказателствата ще бъдат срещу нея.

Райли също държеше телефона си в ръка.

— Не е нужно да изпрати Дрю в затвора, за да му навреди. Стига ѝ само да раздуха някои слухове и акциите на „4Л“ ще се сринат.

— От пресата вече са тук. — Кейс прегърна по-силно жена си. — Успяхме да им се изплъзнем, защото в момента имаше само няколко вана на местни телевизионни станции, но след около тридесетина минути всички национални медии ще са тук и тогава всичко може да се случи.

Поне всички се бяха прибрали, а около имението имаше добре охранявана ограда с портал. Това щеше да осигури на Дрю известно уединение, докато страстите стихнат и кошмарът свърши.

— Ти смяташ ли, че тя прави това, за да срине акциите ти? — попита Шелби, докато трескаво прехвърляше в ума си възможностите.

— Предполагам, че по някое време ще дойде при мен с предложение да спре да говори пред медиите, ако ѝ дам достатъчно пари — отвърна Дрю и изгаси телевизора. — Сигурен съм, че ще получи предложение да напише книга, навярно за около десетина милиона долара, и аз ще трябва да ѝ дам повече, за да я накарам да спре. Междувременно тя ще се постарее да съсипе всяка наша публична изява. Ще превърне живота ми в ад, като бъде навсякъде.

— Не можеш да ѝ платиш, за да си затвори устата. Ако го направиш, тя ще се върне за още. — И това никога нямаше да има край. Семейството щеше да бъде приклекчено в един затворен кръг, винаги в очакване Айрис отново да се появи. Тя щеше да ги преследва и тормози с години.

— Полицията няма да може да ми предяви никакви обвинения — заяви Дрю с невъзмутим глас. — Няма никакво доказателство, но самият факт, че ще ме разпитват, ще причини неприятности. Къде е Ноа?

— Той гледаше в началото, а после побягна. — Ели погледна към вратата. — Беше разстроен. Ако се е преструвал, че не е знаел, че тя е жива, значи, е отличен актьор. Мисля, че е в къщата край басейна.

— Аз ще отида да говоря с репортерите — заяви Хач, челюстта му се стегна. — Още сега ще изясня всичко. Ще ви измъкна от тази ситуация и ще стоваря всичко върху мен и Айрис.

— Няма да правиш нищо подобно. — Дрю рязко вдигна глава, а очите му гневно заблестяха. — Вече достатъчно си направил. Няма да ти позволя още повече да оплескаш всичко. Махай се от тази къща и никога повече не се връщай. Следващия път, когато те видя, ще те убия.

— Какво става? — изуми се Райли.

— Искаш ли да му кажеш, Хач? Или аз да го направя? — попита Дрю. — Искаш ли да обясниш как си чукал майка ни, наричал си татко своя най-добър приятел, а след това най-любящо си му забил нож в гърба?

— Мислех, че парите ще бъдат използвани за развода — прошепна Хач измъчено.

— Развод? — попита Бран.

Дрю шляпна брат си по рамото.

— О, ти не знаеш, че Хач е възнамерявал да се ожени за мама. За нещастие, вместо да се ожени за нея, той ѝ е дал парите, от които се е нуждаела, за да ни убие всичките.

— Дрю, това не е начинът да им го съобщиш. — Шелби знаеше, че ще му е трудно да приеме истината, но никога досега не го бе виждала така да губи самообладание.

— А как трябваше да им го съобщя, Шелби? Трябва ли да ти позволя да напишеш книга и за това? Трябваше да те оставя да напишеш първата, след като нищо, което направих или се опитах да направя, никоя моя саможертва, не успя да им спести нито секунда страдание. Цялото това време, похабено в планове за отмъщение, а вместо това аз се обърнах за помощ точно към човека, на когото би трябвало да отмъщявам.

— Дрю, разбирам, че има някакъв проблем с Хач — поде Мия, — но той все още си остава човекът, който ни помогна, когато се нуждаехме от помощ.

— Хач е имал любовна връзка с мама?! — възкликна Бран. — Но той ни каза, че не е имал.

Хач пребледня.

— Знам, синко. Толкова съжалявам.

Дрю насочи пръст към Хач.

— Не го наричай синко. Той не е твой син.

— Аз го обичам като син — възрази Хач. — Дрю, позволи ми да остана тук. Ще поема всичко върху себе си. Не е нужно никой от вас да преживява този кошмар.

— Да не си посмял. Този път няма да прецакаш нещата. — Дрю се отправи към възрастния мъж със застрашителната грация на хищник.

Шелби трябваше да направи нещо. Тя пристъпи напред и застана между Дрю и Хач.

— Нека да седнем и да поговорим като истинско семейство.

— Ти заяви, че не желаш да бъдеш част от това семейство — отсече Дрю. — Мисля, че това означава, че нямаш право да ни поучаваш как да действаме. Така че, ако искам да изхвърля мръсника, който съсипа живота ми, ще го направя.

— Никога не съм казала подобно нещо. Казах само, че не мога да бъда с мъж, който ме е излъгал — поправи го тя.

Той загърби Хач и тутакси насочи хищническото си внимание към нея. Приблужи я, сграбчи я за лакътя и я поведе към кухнята.

Да не смяташе да я изхвърли? Тя забърза, за да не изостава от него.

— Това не е начинът да се справиш с проблема. В момента не може да се караш с Хач. Знам, че той те е разочаровал, но ако желае да говори с медиите и полицията, трябва да го обмислиш. Той може да ти спести много болка.

Дрю спря, пусна ръката ѝ и се обърна към нея, за да я погледне. Бяха се отдалечили достатъчно от останалите във всекидневната, така че едва ли някой би могъл да ги чуе. При все това гласът му се сниши.

— Искам една седмица.

Нямаше отново да ѝ го причини.

— Това не е сделка.

Дрю се извисяваше над нея, лицето му бе сковано, сякаш едва се сдържеше.

— Всичко е сделка, бебче. Ти искаш от мен да седна и да разреша семейните си проблеми като човек, който не са кани да убие някого? Аз пък искам да останеш още една седмица с мен.

Тя май също искаше да убие някого. Него.

— Сериозно ли говориш? Пазариш се тук и сега?

— Тук и сега. Ще направя всичко, което искаш от мен, ако ми обещаеш, че ще останеш с мен още една седмица и няма да ме изриташ от нашето легло. — Щракна с пръсти. — И ти ще останеш в нашето легло. Ако го направиш, аз ще седна и ще се опитам да не изхвърля с ритници Хач през вратата.

— Трябва да говориш с него. — Не можеше да не осъзнава разумността на думите ѝ. Тя бе наблюдавала Хач, бе видяла болката в очите му и му бе повярвала. Знаеше също, че Дрю трябва да се справи с този проблем. — Налага се да разбереш какво наистина знае той за Айрис и как всичко това ще се впише в плановете ѝ. Осъзнаваш, че тя е намислила нещо, нали? Може да е схема на изнудване, а е възможно и да е нещо друго.

— Ще се държа прилично, ако приемеш моята сделка.

— А ако веднага си отида?

— Тогава нищо друго няма да има значение и теб няма да те е грижа какво правя.

Той искаше да използва тази трагедия, за да я има отново в леглото ли? Колко глупав беше той? Как... дали имаше други начини да общува с нея? Нещо друго, на което вярваше? Тя вдигна поглед към него и осъзна, че в някои отношения той все още беше едно изгубено малко момче. Да, Дрю беше изградил нещо удивително и бе изплувал от дълбините, където бе зарязан, но той искаше нещо повече. Нещо, за което не беше способен да помоли. Нещо, заради което се опитваше да я заплашва и да се пазари.

Единственото, което никога не можеше да бъде купено или получено насила.

— О, Дрю, дори и да остана при теб една седмица, това няма да промени решението ми. — Тя протегна ръка и го погали по бузата. Имаше само едно-единствено нещо, което можеше да я накара да размисли. Тя искаше той да я обича, ала не беше сигурна дали Дрю бе способен на това.

— Готов съм да рискувам. Ти просто остани с мен през цялото време в една и съща стая и в едно легло. Не виждам как това може да навреди на каквото и да било. — Взря се в нея, но лицето му имаше празно изражение, сякаш вече се бе примирил, че тя ще го отхвърли.

Беше готов да рискува и тя да си тръгне. Той планираше и заговорничеше, опитвайки се да получи това, което наистина желаше. Нея. Шелби не се съмняваше в това, но не можеше да остане с мъж, който не ѝ вярваше, който може би никога нямаше да я обича. Но можеше да има още няколко ноци. Една седмица и още малко спомени, които да я топят, преди завинаги да напусне това семейство.

— Добре, Дрю — въздъхна младата жена, — но това не означава, че ще спя с теб.

Щеше и го знаеше, но не можеше да допусне да бъде част от тази сделка. Сексуалните им отношения не можеха да бъдат някакво споразумение помежду им.

Той вдигна ръце и ги отпусна върху раменете ѝ, а тя почувства как тялото му потръпна от облекчение.

— Добре. Сега вече ще поговоря с него. Това няма значение. Той няма значение. Той не е нищо друго, освен средство да постигна определена цел. Не ми е нужен за нищо друго, освен за информация. Ти трябва да дойдеш с мен. Усещаш, когато някой лъже. Това би могло да ми е от полза. Мен никак не ме бива в това.

Тя умееше да разпознае лъжата и тъкмо заради това отлично знаеше, че Дрю лъжеше за Хач. Сърцето му беше разбито, но той нямаше да позволи на никой да разбере. Не би допуснал никого в душата си.

Тя чу звъненето на звънеца и Дрю изруга.

— Мислиш ли, че това са репортерите? Как са преминали през охраната?

Кейс влезе в стаята с мрачно изражение.

— Дрю, от полицията са. Искат да те отведат в участъка. Имат няколко въпроса.

Дрю се наведе и я целуна по челото.

— Не ме чакай. Утре сутринта ще поговорим. И ти ще се убедиш. Нуждая се от една седмица, за да оправя нещата с теб. Може да се получи. Ти просто трябва да решиш какво искаш, а аз ще ти го дам и всичко ще бъде наред.

Той се обърна и Шелби го последва, сърцето ѝ потръпваше в гърдите. Всичко ѝ се струваше някак си сюрреалистично. В другата стая полицаите очакваха Дрю. Журналистите ги бяха видели да пристигат в къщата. Навярно бяха заснели сцената и довечера всичко щеше да бъде в новините.

— Господа полицаи — рече Дрю със спокоен тон. — С какво мога да ви помогна?

Толкова цивилизовано. Толкова любезно. Сякаш не ставаше нищо особено, макар тя да знаеше, че някъде дълбоко в душата си той крещеше.

Един от униформените полицаи разтърси ръката му.

— Господин Лолес, господин Хачърд, наистина съжалявам за ставащото, но имайки предвид обвиненията, отправени по-рано тази вечер, агенти от ФБР биха искали да разговарят с вас. Казах им, че бихме могли да го направим по цивилизования начин и да разговаряме с вас тук, но установих, че винаги когато им се удаде възможност, федералните обичат да демонстрират противните си грубиянски маниери.

— Те искат да ни притиснат колкото се може повече — рече Хач.

Като че ли искаха да изглежда, сякаш приемат цялата работа на сериозно и не желаят да пренебрегнат молбите на една жена, която

навярно се нуждае от закрила. Айрис безспирно бе твърдяла, че причината да не се появи досега, е бил страхът ѝ от властта на Дрю.

— От полицията не биха искали да изглежда така, сякаш вземат нечия страна — мрачно заяви Шелби.

— Трябва ли да ми сложите белезници? — поинтересува се Дрю, сякаш обсъждаха времето.

Полицаят поклати глава.

— Съвсем не. Вие не сте арестуван. Просто се налага да ви зададем няколко въпроса.

— Да — съгласи се Дрю. — Всъщност подозирам, че ще бъдат доста.

Райли изтича надолу по стълбите. Очевидно се бе преоблякъл набързо и бе заменил по-раншното си ежедневно облекло с костюм и вратовръзка. Вратовръзката седеше малко накриво, но той напълно приличаше на адвокат, какъвто си и беше.

— Аз съм адвокат на брат си и господин Хачърд — заяви той на полицаите. — Бих желал да ми позволите аз да ги закарам. Предпочитам от медиите да не правят снимки на клиентите ми в полицейската кола.

Полицаят се намръщи.

— Федералните ще ни стъжнят живота, ако не им заведем тези двамата. Предполагам, че преди всичко това да приключи, те ще пожелаят да поговорят с всички вас, но тази вечер искат да получат показанията на господин Лолес и господин Хачърд.

— Ако желаете, вие или партньорът ви може да се присъедините към нас в лимузината — продължи Райли. — Или ние можем да ви следваме. Уверявам ви, че не съществува риск някой от клиентите ми да избяга. Господин Лолес иска истината да се установи колкото може по-скоро.

— Следвайте ни. Ние ще ви прекараме през журналистическата обсада. — Полицаят се обърна и се отправи към вратата.

— Кейс, погрижи се за сигурността в имението — нареди Дрю.

След тези думи той излезе и остави Шелби.

Мия се приближи и плъзна ръка в нейната, а после Ели и Карли ги заобиколиха.

Той я бе оставил, но поне не беше сама.

* * *

Нищо не можеше да накара човек да се почувства мръсен, както стаята за разпити в полицейски участък. Дрю отчаяно копнееше за душ след шестчасовия разговор с федералните, които двадесет пъти го караха да описва в подробности всяка минута от онази нощ отпреди двадесет години. Той разбираше тактиката им. Задаваха въпроси за най-незначителните детайли, опитвайки се да го объркат, да го накарат да сгреша и да го уличат в лъжа. С часове го въртяха като на шиш с надеждата, че умората ще го надвие и той ще рухне.

Той отново и отново им обясняваше, че майка му е лъжкиня, но бедата вече бе сторена. Не беше сигурен каква ще бъде цената на акциите му на сутринта, но навярно нямаше да е добра.

Райли пристъпи към него, пригласяйки ризата си.

— Може ли да узная какво мислиш?

— Питам се кой ще купи софтуер от тип, който вероятно е убил баща си и е принудил бременната си майка да бяга и да се укрива с години. Ти, изглежда, забравяш, че аз съм злодеят в тази пиеса.

— А ти, изглежда, забравяш, че това е Америка и на никого не му пука за подобни неща, стига софтуерът да работи. Твоят продукт е най-модерната технология на пазара и никой няма да се откаже от него само защото си обект на клеветническа кампания. Тя подценява американската общественост. Мисли, че може да се яви разплакана по телевизията и всички мъже на практика ще изпопадат в краката ѝ само защото все още е красива, но е забравила едно важно нещо.

Дрю не можеше да отгатне какво бе то. Планът на майка му изглеждаше перфектен.

— И какво е то?

— Жените на този свят — отвърна Райли с убеденост, каквато Дрю не изпитваше. — Майките, които никога няма да изоставят децата си в приемни семейства дори и да се страхуват за живота си. Честно, тя забравя и бащите. На този свят ще има бащи, които ще изпитат много малко симпатия към нея, задето не се е изправила срещу четиринадесетгодишния си син и не е защитила децата си. Точно това е слабото ѝ място. Тя няма да получи състрадание и разбиране от хората. На нея явно не ѝ е хрумнало, че те могат да възприемат всичко

това в различна светлина, а не по желания от нея начин. Дрю, всичко ще бъде наред. Ние ще спечелим, защото нито един от нас няма да ти обърне гръб.

Може би трябваше да го направят. Може би щеше да бъде по-добре, ако остави Бран да управлява компанията съвместно с Райли, който да го съветва. Той можеше да продаде своите акции на братята си и Мия, за да имат контрол и право на решаващ глас. А той щеше да стане отшелник. Винаги бе смятал, че от него ще излезе добър отшелник. Можеше да купи малко земя в Монтана и да се превърне в заядлив и злобен старец, както навярно му бе отредено от съдбата. Може би, ако направеше това, медиите щяха да стоят по-далеч от семейството му.

И Шелби.

— Добре ли си? — попита Райли, седнал до него, докато лимузината се носеше по магистралата.

— Разбира се. — Сега, когато не се налагаше да гледа Хач, се чувстваше значително по-добре. Наложило се беше да седи в една кола с него на път към полицейския участък и бяха принудени да седят заедно, докато не бяха разделени за отделен разпит. — Адвокатът изглежда добър.

— Надявам се да е така, имайки предвид хонорара му — отвърна Райли. — Извинявай, че те оставих с него, но исках да чуя показанията на Хач. Трябваше да съм сигурен, че няма да се принесе в жертва. Убедих го да не признава нищо, освен това, че е дал на Айрис петдесет хиляди долара, които тя е поискала за развода.

— Ако наистина е било така. — Той все още имаше някои въпроси.

— Дрю, защо Хач ще лъже сега? Честно ли вярваш, че той би платил петдесет хиляди долара, за да убият баща ни, а после ще профука до стотинка всичките пари, които е получил от компанията? Трябва да погледнеш действията му след онази нощ. Те не са действия на човек, който е щастлив от престъплението си.

— Предполагам, че се е чувствал виновен. Или е бил бесен, че не е получил това, което е искал. — Осъзнаваше, че се държи като твърдоглаво магаре, но в момента не можеше да мисли нищо хубаво за Хач.

Дали Хач бе заговорничил с майка му, за да скъсат напълно с миналото? Дали „добрият“ чичо Хач просто не е искал да се обременява с четири деца в своя нов живот с жената на мечтите си?

Райли въздъхна уморено.

— Знам, че за теб всичко това беше огромен шок, но не може наистина да вярваш, че Хач е бил ядосан, защото не сме загинали. Трябва да решим как да се оправим с него и да преодолеем всичко това.

— Що се отнася до мен, той може да върви по дяволите. — На сутринта щеше да предложи на Хач да изкупи дела му. Посредством адвокати, разбира се, тъй като не смяташе отново да вижда онзи мъж, ако не се налагаше. На сутринта щеше да му изпрати уведомление, че прекратява всякакви връзки с него.

— Дрю, трябваше да го видиш тази вечер. Той те защитаваше при всяка възможност. Аз му вярвам. Мисля, че е излъгал за аферата с майка ни, но всичко останало е истина.

— Той твърдеше, че е обичал татко. — Това беше откровена лъжа.

— Хората правят необясними неща, когато са влюбени — отвърна Райли. — Смятам, че Хач е бил заслепен от любовта си към майка ни, а тя го е използвала, както е използвала и татко. Както след това е използвала и Патриша. Такава е нейната природа. Ти би трябвало да разбереш. В крайна сметка ти си мъжът, който изнуди любимата си жена да сподели леглото му.

Дрю усети как цялото му тяло пламва. Не бе искал това да стане публично достояние.

— Онова беше личен разговор.

— Тогава не би трябвало да купуваш къща с отворена кухня и отлична акустика. Спокойно те чувах от всекидневната. Сигурен съм, че и останалите са те чули. Казвам само, че в момента се държиш като идиот с Шелби и Хач е направил същото преди много години.

— Той вече ми излезе с този аргумент. Казах му това, което смятам да заявя и на теб. Никога не споменавай името на Шелби в едно изречение с това на майка ни. Всичко е напълно различно. Шелби е добра и силна, а нашата майка е престъпница. — Би трябвало за всички да е очевидно, че Шелби изобщо не беше в един и същи отбор с майка му. Те дори не играеха една и съща игра.

Устните на Райли се извиха в усмивка.

— Имаш ли някаква представа колко съм щастлив да го чуя?

— Защо ще си щастлив?

— Защото се тревожех, че ти ще започнеш да рисуваш всяка жена със същите краски като нашата майка. Когато искаш, можеш много бързо да се затвориш в себе си. Мислех, че ще се разделиш с Шелби в мига, когато открихме истината за мама. Това си мислех, че става между вас двамата по-рано.

За пръв път тази нощ Дрю почувства колко дълъг е бил изминалият ден. Адреналинът го бе поддържал от часове, но сега най-после енергията му се бе изтощила и светът му се струваше много по-мрачно място, отколкото преди двадесет и четири часа.

— Но аз знаех за Айрис от доста време и това никога не ме е спирало да се опитам да спечеля Шелби. Тя изобщо не прилича на майка ни, но не прилича и на мен и аз трябва да помисля какво ще правя с нея. Държа на Шелби. Тя означава за мен много повече, отколкото съм осъзнавал, а тази история с майка ни няма да е лесна за никого от нас.

— Шелби е корава и абсолютно лоялна.

— На мен ли го казваш. Тя е видяла привидно убедително доказателство, че съм убил брат й, и нито за секунда не се е усъмнила в мен. — Той все още изпитваше благоговение. Заради доверието, което му бе гласувала. Той бе получавал подобно доверие единствено от семейството си и... нямаше да мисли за това. — А аз получих една снимка от бодигарда и я обвиних във всички лъжи на света. И тя беше права за Хач. Аз й крещях, а тя беше права.

— Мисля, че Шелби може да понесе малко крещене. Дори самата тя може да ти се разкрещи, но трябва да престанеш да се опитваш да я купиш. Шелби не е нещо, което можеш да купиш. И не можеш да изхвърлиш Хач.

— Аз вече го направих. Точно заради това сега той не е в лимузината с нас. Старият мръсник отлично знае, че не бива да се опитва да се върне в дома ми.

Райли потропваше с пръсти по подлакътниците на седалката — сигурен знак, че е раздразнен.

— Това е и негов дом и той не е в лимузината, защото го изпратих преди нас, за да видят представителите на пресата, че се

прибира в дома си. Не е толкова добре, както ако вие двамата демонстрирате сплотеност, но реших, че за тази вечер ще е достатъчно. Утре очаквам да влезеш в сградата на „4Л“ заедно с Хач, мен, Бран и Мия. Ще бъдем заедно и ти ще дадеш пред пресата изявление колко сме близки и как си простил греховете от миналото. Вече работя по изказването ти.

Дрю се изправи в седалката. Може би адреналинът му все пак не се бе изчерпал за тази нощ.

— Той е в една и съща къща с Шелби и семейството ти? Със съпругата ти?

Не му убягна как Райли завъртя очи.

— Ели остана до късно, за да е сигурна, че той ще влезе безпрепятствено. Сигурен съм, че ще заварим и други хора да ни чакат будни.

— Ти разбираш ли какво е направил той? — Може би Райли не осъзнаваше мащаба на престъплението. — Не можеш да очакваш от мен да продължа да работя с него.

— Разбирам, че той яко се е издънил. Освен това разбирам, че татко също е имал любовна връзка, те са били хора. Били са глупави и са допуснали грешки, но Хач ни обича.

— Той е пазил тази тайна, защото иначе щях да го убия.

— Дрю, ти си бил един кльоцав тийнейджър, когато сте се срещнали. Не си представлявал заплаха за него. А той се пожертва за нас. Знам, че си ядосан, но си повече ядосан на себе си, защото на този свят няма никой, който да е по-суров с Дрю Лолес, отколкото самият ти.

— Ядосан съм, че той ме е излъгал, и не се опитвай да ми правиш психоанализа — озъби се Дрю. — Готов съм да обсъдим как да задържим сриването на акциите, докато не успея да разбия на пух и прах всяка от претенциите на майка ни, но няма да имам нищо общо с онзи мъж извън бизнеса. Аз съм този, който го доведе в семейството. Аз съм един шибан идиот, който му даде процент от нашата компания, и сега аз ще трябва да се оправям с тази каша.

— Достатъчно, вече казах каквото имах да казвам — въздъхна Райли и се облегна назад. — Господи, какъв цирк, а е едва три сутринта. Как ли ще изглежда всичко на обед?

Щеше да прилича на кървава баня и точно това целеше майка му. Как щеше да се отрази всичко това върху Шелби? Не можеше да направи нищо за останалите. Те бяха негова плът и кръв и по един или друг начин това щеше да ги опетни, но Шелби можеше да остане незасегната от цялата тази мръсотия. Шелби можеше да си тръгне.

Дали майка му щеше да я остави на мира? Или Шелби щеше да се озове съвсем сама на света, без никаква закрила, превръщайки се в лесна мишена?

Той по всички възможни начини бе объркал живота ѝ. Ако останеше с него, таблоидите щяха да я очернят, задето е близо до него. Ако я оставаше да си отиде, можеше физически да бъде наранена.

Дрю се извърна, макар да знаеше, че фотографите и репортерите не могат да видят нищо през затъмнените стъкла.

Ненавиждаше медиите. Ненавиждаше всеки, който си завираше носа в живота му. Това трябваше да засяга само него и никого друго, но сега те щяха да го разкъсат и да го съдят за всичко, което някога бе направил или казал.

Това беше добро отмъщение.

— Защо мислиш, че тя ни мрази? — попита Райли, докато колата си пробиваше път през тълпата, скупчена при портите.

Светлините угаснаха, когато лимузината пое по алеята към къщата.

— Не знам. — Щеше му се да знае отговора, защото въпросът не спираше да отеква в главата му. — Не съм сигурен, че тя изобщо ни мрази. Не знам дали тя е способна на някакви чувства. — Дрю бе зареял поглед към мяркащите се дървета. Беше купил това място, защото приличаше на негово малко царство, откъснато и далеч от света отвъд него.

Щеше да бъде толкова самотен, ако тя го напуснеше. Всяко царство се нуждаеше от кралица.

— Какво ще правим с Ноа? — попита Райли.

Добър въпрос.

— Нямам представа. Трябва да го изритам право в обятията на скъпата ни мамичка. Щом го иска толкова много, може да го има. — В следващия миг му хрумна мисълта какво щеше да си помисли Шелби, как ще го приеме Шелби. Тя щеше да му каже, че Ноа е негов брат. Щеше да изтъкне факта, че щом Айрис е била готова да ги пожертва,

ако ѝ се наложи, щеше да нарани и Ноа. — Ала не мога да го направя. Той е наш брат. Ако той иска да отиде при нея... не мога да повярвам, че го казвам... ще се опитам да го разубедя.

— Не вярвам, че е добра идея да го изпращаме при нея. Мисля, че тя ще го използва за своя изгода, но в същото време не смятам, че може да го молим да се присъедини към нас срещу нея. Той току-що разбра, че майка му е психопатка.

— Както и ние.

— Ние сме по-възрастни и сме свикнали взаимно да се подкрепяме — изтъкна Райли разумно. — Той тепърва ще трябва да свиква, че не е сам. Замислял ли се за възможността той да ѝ е съучастник?

— Разбира се. Мисля, че е много вероятно да е. — По един или друг начин. Ноа можеше дори да не знае какво прави, но Дрю беше почти сигурен, че Айрис го използва.

— Това ме безпокои. Какво ще правиш, ако наистина заговорничи с нея?

Дрю отново почувства безкрайна умора.

— Не знам. Сигурно това, което Шелби ме посъветва да направя. Господи, кога се превърнах в такъв мъж?

Смехът на Райли отекна в купето на колата.

— Имаш предвид мъж, който е безумно влюбен в жена?

— Започнах тази история с единствената мисъл за отмъщение, а сега всичко, което ме вълнува, е дали ще загубя Шелби. Дори бих могъл да простя на онова малко лайненце, задето не разбира колко ужасна е майка му, ако това означава, че Шелби ще ми прости. И започвам да се питам дали този начин на мислене няма да закопае всички нас.

Райли се наклони напред.

— Не, няма да ни закопае. Ако обичаш тази жена, не можеш да я оставиш да си тръгне. Ние ще се справим с това.

Лимузината спря пред къщата.

Дрю не беше толкова сигурен. Не беше сигурен за нищо, освен за факта, че Айрис идваше и той трябваше да разбере какво точно искаше.

Вратата се отвори и Дрю слезе, заставяйки краката си да се движат. Струваше му се, че прилича на зомби, което върви, но не

вижда нищо, живо е, ала не чувства.

Знаеше, че Райли беше зад него, ала не го беше грижа. Искаше да бъде сам.

Искаше да бъде с нея.

Щеше да отиде, да я намери и да улови ръката ѝ. Щеше да я поведе към спалнята, да я привлече в обятията си и през остатъка от нощта да забрави за всичко останало. Ако трябва, щеше да я умолява. Щеше да се опита да я убеди, че ако имат само още една седмица, трябва да я прекарат, преплели тела, защото нито един от двамата нямаше да намери друг такъв любовник.

Щеше да намери думите, с които да оправи всичко.

Запъти се към задната част на къщата. Там беше по-уединено. Предният вход навярно можеше да се види с телеобектив, но задната част на къщата бе напълно защитена от любопитни погледи. Имаше прекалено много дървета. Домът му бе сгушен сред възвишенията на Хил Каунтри.

Светлините около басейна хвърляха тъмносини сенки наоколо. Беше достатъчно осветено, за да види, че двамата с Райли не бяха сами. Ноа седеше на един от шезлонгите, втренчил поглед във водата. По отпуснатите му рамене Дрю разбра, че не само той се чувстваше нещастен тази вечер.

— Мисля, че трябва да поговоря с него — рече Райли.

— Не, ти върви. Съобщи на останалите, че съм се прибрал у дома, нека си лягат. Това е моя работа.

Райли кимна и се отпрати към вратата, оставяйки го сам с Ноа. Неговият най-малък брат.

Беше ли той и братът, който ги предаваше? Независимо от всичко Дрю трябваше да говори с него.

Отпусна се на шезлонга редом с Ноа.

— Винаги съм намирал това място за много успокояващо. Затова обичам да оставям лампите светнати. Понякога идвам тук късно през нощта и дълго се вирам във водата. Това ми помага да мисля.

Ноа не откъсваше поглед от басейна.

— Аз не искам да мисля.

— Аха, и за това също ми помага. — Помежду им се възцари тишина. Не го биваше в това. Никога не се бе налагало да изкопчва нещо от Райли. Райли обичаше да говори. Той беше направо Опра,

когато се отприщваше да споделя чувствата си. Бран просто щеше да поиска бира и мъжко мълчание. По дяволите, нямаше никаква представа какво да прави с Ноа. — Добре ли си?

Глупав въпрос.

— Разбира се. — Ноа не отмести поглед. — Всичко е супер.

Аха, ето защо съжаляваше, че не е с Бран. Дай му бира, пусни някой бейзболен мач и всичко е наред.

Разбира се, Бран едва не бе убил неколцина души и сега редовно посещаваше терапевт, за да лекува проблемите си с гнева. Така че може би не е било толкова наред.

— Не е супер. Ужасно е да разбереш, че човекът, когото уважаваш и на когото се възхищаваш, е... щях да кажа *обикновено човешко същество*, и това е вярно, когато става дума за татко. Когато за пръв път открих, че е имал любовна връзка с друга жена, му бях много сърдит. Бях само на четиринадесет, когато той умря. В съзнанието ми той винаги е запечатан като идеалния родител заедно с убедеността, че всичко в живота ми щеше да бъде наред, ако той не беше умрял. Мисля, че това се случва с много деца, които са изгубили родителите си. Забравяш как той те е насилвал да ядеш грах, и си спомняш, че никога не е пропускал да ти отдели от времето си.

— Никога не ти е казал, че работи, и не те е пращал да си играеш сам? Защото това ми казваше моята... тя.

— Не. — Дрю винаги бе мислил с обич за баща си. — Той винаги прекъсваше работата си, когато някой от нас влезеше в стаята. Татко работеше много, но зарязваше всичко, за да поиграе футбол с нас или да устрои чаено парти с Мия. Разбира се, от нас се очакваше задължително да присъстваме. Имаше всякакви финтифлюшки като боа около врата и тям подобни. Татко твърдеше, че ако мъжествеността ни не може да понесе по някоя и друга диадема, за да доставим удоволствие на малката си сестричка, тогава изобщо не заслужаваме да се наричаме мъже.

За пръв път Ноа вдигна глава и устните му леко се извиха.

— Ти си играл на чаено парти с Мия?

— Разбира се. Тя беше моя сестра. — Баща му беше този, който го бе научил колко важно е семейството. — Той щеше да те обича, Ноа.

— Как е могла да ме излъже по този начин? — промърмори Ноа измъчено. — Тя ми се обади по-рано днес. Дори не знам как е научила

телефония ми номер.

Не ѝ бе отнело много време. Дрю беше сигурен, че още някой участваше в играта ѝ.

— И какво ти каза тя?

Ноа остана мълчалив.

Най-малкият му брат не познаваше случая, както всички останали. Може би е чул интервюто ѝ и бе объркан. Странно, че мисълта му причиняваше такава болка. Не би трябвало да му пука.

— Ноа, ако се тревожиш, че ще те нараня, мога да те изпратя в някой хотел или на място, където ще се чувстваш в безопасност. Но не мисля, че трябва да се връщаш при нея.

Ноа завъртя глава и погледът му обходи Дрю.

— Не знам какво да мисля. Тя твърди, че ти си този, който се опитва да ме нарани, но ти можеше да направиш това много по-лесно, отколкото да наемаш някого да ме блъсне с кола. И не знам защо ще искаш да ме отстраняваш по този начин. Нужно беше само да ми кажеш да си вървя и аз щях да си отида.

— Сигурен съм, че тя би казала, че съм го направил заради медиите.

— Но ти мразиш медиите. Винаги проклинаш, когато ги споменаваш.

Не звучеше особено приятно.

— Ще се опитам да се контролирам. Не, не обичам представителите на пресата. Те могат да изопачат една история, както им е угодно, и много честно не се интересуват от истината. Аз съм човекът, който най-малко си мисли, че може да манипулира журналистите. — Със сигурност не се бе справил с Шелби, макар че някак си не можеше да я сложи в една и съща категория с пиявиците, понастоящем обикалящи имението му. Шелби нямаше да публикува нищо без потвърждение, а и не ламтеше за сензации. Тя беше като Мия, винаги търсеше история, която можеше да помогне на хората, а не се опитваше да осребри нечие страдание.

— Не разбирам нищо от случващото се — промълви Ноа и отново се извърна към водата. — Не знам какво да правя.

— Помисли си тази нощ. Обещавам, че няма да те убия в съня ти.

— Имаш ужасно чувство за хумор — изсумтя младежът.

Не за пръв път чуваше тези думи.

— Неведнъж са ми го казвали. Знай, че ако решиш да останеш, си добре дошъл. Но трябва да ти задам няколко въпроса. Казвал ли си на някого, че днес Шелби заминава за Далас? Опитвам се да разбера как тя е открила, че Шелби ще бъде там.

Дори на слабата светлина Дрю видя как Ноа се изчерви.

— Прости ми. Разменях си есемеси с приятел. И споменах в профила си, че днес всички заминават за Далас, но аз оставам в къщата. Предполагам, че тя е тази, която ме изпрати тук.

— Навярно.

Ноа сви крака и обви коленете си с ръце.

— Откри ли нещо в компютъра ми? Ще ти предоставя и новия. И телефона си, след като тя явно вече е успяла да проникне в него.

— Добре. Смятам, че това ще ни накара да се почувстваме по-добре.

Ноа замълча за миг.

— Не мисля, че трябва да си ядосан на Шелби.

— Не съм. Вече не. — Преди Шелби да се появи в живота му, той щеше, без да пита, да вземе компютъра на хлапето и нищо нямаше да може да му попречи. Щеше да открие това, което му бе нужно, и точка. Шелби го бе променила. Шелби го бе накарала...

Мамка му, трябваше да престане да мисли за това. Господи, какво, по дяволите, правеше? Обвиняваше Шелби и преобръщаше всичко в съзнанието си. Постоянно мислеше как тя го подлудява, но тя не бе направила това. Той сам си го бе причинил. Тя беше тази, която го успокояваше, когато той ѝ го позволише. Тя беше тази, която се опитваше да го направи по-добър човек, защото, ако искаха помежду им да се получи, той трябваше да бъде по-добър, отколкото досега.

Той бе направил всичко, в което тя го бе упрекнала, и дори повече. Той я обвиняваше, притискаше я, превръщаше всичко в сделка, защото не ѝ вярваше. Тя беше шибаната причина да седи сега тук с Ноа, когато искаше единствено да се затвори в себе си и да се изолира от целия свят.

Ала ако искаше да бъде с нея, трябваше да бъде достоен за това, а това означаваше, че трябваше да се интересува от хората, за които иначе нямаше да му пука.

Бедата беше, че му беше все по-лесно и по-лесно да се грижи за Ноа. По-лесно да гледа как се нагажда към останалите в семейството. Сега той изглеждаше изгубен по същия начин, както и те някога. Имаха много повече общи неща, които ги събираха, отколкото такива, които ги разделяха.

Ноа се облегна назад и за пръв път сякаш се отпусна.

— Засега предпочитам да остана тук. Не съм сигурен какво да мисля, но знам, че тя ме излъга.

— Тя излъга всички нас.

Ноа се извърна и отново го погледна.

— Знам, че ти смяташ, че на мен ми е било по-леко.

— Променям си мнението за това.

— Добре, защото не ми беше. Адски завиждам на Райли, Бран и Мия.

— Недей. Беше дяволски трудно. Нямах представа какво означава да си в приемни семейства. Прилича на подвижни пясъци и тъкмо когато смятахме, че сме се научили да се движим, повърхността се променяше и ние отново затъвахме.

— Разбирам това, но щях да се справя, защото щях да имам единственото нещо, което ми липсваше, докато растях. Завиждам им, защото през всички изпитания те са имали теб. Те са знаели. Без значение колко тежко им е било, те са знаели това.

— Знаели са какво?

— Че ти ще ги намериш. Че ти ще ги спасиш.

Сърцето му болезнено се сви. Аха, Шелби беше виновна за това, но той не я проклинаше. Сега разбираше колко много сила му даваше. Може би тази война нямаше да бъде спечелена с отмъщение. Може би щеше да бъде спечелена с нещо друго. Дрю се отпусна на колене пред най-малкия си брат.

— Ноа, искам да разбереш това. Ти си мой брат и аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да те спася. Ясно ли е?

Очите на Ноа плузнаха в сълзи и той кимна. Не беше трудно да се види, че момчето искаше да повярва, но просто още не можеше. Дрю го разбираше. Можеше единствено да се моли, че надеждата, която тази нощ се опитваше да вдъхне на Ноа, и семейството, което той предлагаше на брат си, бяха достатъчни, за да се скъса всякаква роднинска връзка, която Ноа имаше с тяхната майка.

Потупа брат си по гърба.

— Опитай се малко да поспиш. Утре ни чака още един труден ден, но ние ще се справим.

Изправи се и осъзна, че не бяха сами.

Шелби стоеше до къщата край басейна. Беше боса, облечена с потниче и долнище на пижама. Косата ѝ бе събрана в хлабав кок и по лицето ѝ нямаше никакъв грим. Никога не бе изглеждала по-красива.

Тя пристъпи към тях, босите ѝ ходила шляпаха по бетона.

— Добре ли си, Ноа? Ако искаш да дойдеш, цялото семейство се е събрало и разговаря. Мисля, че Мия приготвя горещ шоколад.

Ноа вдигна глава.

— Хубаво. Може да е готино.

Значи, тя беше дошла тук, за да вземе Ноа. Дрю очакваше тя да се обърне и да си тръгне, когато Ноа, подтичвайки, изчезна в къщата.

Може би трябваше да остане още малко край басейна и да се наслади на тишината, докато се опитваше да реши какво да прави с нея.

Ръката ѝ се плъзна в неговата, пръстите им се преплетоха.

— Мисля, че трябва да дойдеш в леглото с мен. Имахте дълъг ден, господин Лолес.

Той се поколеба. Преди се бе държал като глупак, но не можеше да продължава по този начин. Не биваше да я принуждава да споделя леглото му.

— Шелби, прости ми за случилото се по-рано. Съжалявам, че се опитах да те изнудя да спиш с мен. Боях се, че ще те загубя, а никак не ме бива в човешките взаимоотношения.

— Не е вярно, съдейки по това, което видях тук тази вечер. — Тя пристъпи по-близо и телата им се докоснаха. — Доколкото видях и чух, ти беше много добър. Така че ела в леглото с мен. Не знам какво ще се случи помежду ни. Все още смятам, че трябва да си тръгна, но зная, че не мога да го направя точно сега, и не искам да се преструвам, че не те желая.

— Аз те желая много повече от въздуха, който дишам. — Той се нуждаеше от нея. Някак неусетно тя се бе превърнала в жизнена необходимост за него, за щастието му.

— Тогава ела в леглото, а утре ще мислим.

Този път, когато тя го поведе към къщата, Дрю безропотно я последва.

16.

Шелби мина с него покрай всекидневната, където се бе събрало цялото семейство, но не спря. Може би беше егоистично от нейна страна, но не беше сигурна колко време им оставаше, затова го искаше само за себе си.

Той я следваше, дори не се опита да спре и да поговори с братята си. Когато стигнаха до спалнята, Дрю затвори и заключи вратата след тях.

— Съжалявам, Шелби.

Той съжаляваше, заедно се бе опитал да я изнуди? Или че не се бе получило? И в двата случая тя го разбираше. Дрю не проумяваше никоя връзка, която не можеше да контролира, а тя не можеше да позволи да бъде поредният човек, когото той контролираше.

— Знам. Аз също съжалявам. Добре ли си? Федералните добре ли се държаха с теб?

— Те бяха любопитни копелета, но задаваха въпроси, на които лесно можех да отговоря. Не смятам, че ще цъфнат тук на сутринта, за да ме арестуват. — Той свали сакото и отиде до дрешника, за да го закачи. — Изненадан съм, че не си заминала.

Тя дори не си го бе и помисляла. Единствената ѝ мисъл беше фактът, че е необходима. Незабавно се бе заловила за работа. Съпостави доказателствата, които бе успяла да събере, и ги показа на Мия, за да измислят как да ги използват срещу Айрис.

— Мисля, че мога да ти помогна. Бих могла да опитам.

Той излезе от дрешника само по панталони, гол до кръста, излагайки на показ мускулестите си гърди.

— Не съм сигурен, че идеята е добра.

Разбира се, че не беше. Какво друго очакваше тя? В съзнанието на Дрю тя го беше предала, продължавайки да разследва Хач. Някъде дълбоко в сърцето си той винаги щеше да я обвинява за това. Не можеше да го превъзмогне, просто такъв беше Дрю.

— Разбира се. Изпратих на Мия копие на цялата информация, с която разполагам. Оттук нататък ще я оставя тя да поеме разследването. Ти със сигурност можеш да ѝ имаш доверие.

Той застина и очите му се присвиха.

— Аз ти вярвам. Това няма нищо общо с доверието, Шелби.

Вярваше ѝ, как ли пък не!

Дрю пристъпи напред, извисявайки се над нея, ала този път беше нежен, докато днес следобед беше толкова напрегнат.

— Разбирам, че искаш да си тръгнеш, но аз правя това, защото искам да те предпазя. Не защото не ти вярвам, както ти си мислиш. Осъзнавам, че прехвърлих върху теб голяма част от своето бреме. Осъзнавам също, че трябваше да седнем и да те попитам какво се е случило с Айрис този следобед, вместо да се държа като негодник. Правя усилия, защото никога досега не съм изпитвал подобни чувства към жена. Знам, че на моята възраст повечето мъже са имали поне няколко сериозни връзки и са вече женени, но аз на практика съм се родил със семейство, за което да се грижа. Не ми е било позволено да проявявам егоизъм за каквото и да било. Трябваше да правя това, което бе нужно, за да спася братята и сестра си, а после правех това, което се налагаше, за да отгледам всички ни, така че никой повече да не може да ни нарани. Никога не е имало моменти, когато съм мислил единствено за себе си.

Тя едва не измърка, когато ръката му се плъзна по шията ѝ и погали раменете ѝ. Без дори да се замисли, Шелби вдигна ръце и ги обви около кръста му. Толкова ѝ бе липсвало това, да се чувства така свързана с него.

— Ти трябва да мислиш за тях. А сега — и за Ноа.

Ръцете му се спуснаха надолу, пръстите му се мушнаха под тънките презрамки на потничето.

— Искях да го пренебрегна, но сякаш те чух да говориш в главата ми. Ти си причината да желая да съм по-добър. Ти ме накара да копнея да бъда повече от това, което съм. — Той се взря в нея. — Знам, че този следобед ти беше тежко, но моля те, не придавай голямо значение на всичко, което казах. Не съм достатъчно умен, за да изразя правилно това, което мисля.

— Ти си най-умният мъж, когото познавам.

— Не съм, когато става дума за теб. Иска ми се да падна на колене и да те умолявам да останеш с мен, но мисля, че съм длъжен да ти кажа да заминеш на сутринта. Искам да се покриеш, докато тази история приключи.

Светът се размаза от сълзите, нахлули в очите ѝ. Тя се вкопчи в него.

— Мислех, че искаше да остана още една седмица с теб.

— Бях пълен егоист. Искам те. Искам винаги да съм с теб, но ако останеш с мен, с кариерата ти е свършено. Ти си разследващ журналист и вършиш голяма част от работата си под прикритие. Ако си с мен, лицето ти ще бъде навсякъде, затова утре няма да те моля да избираш. Ще те извлека насила оттук, ако изборът ти е неправилен. Аз само ще ти причиня болка, а мисълта за това ми е непоносима. — Той се наклони и докосна с устни нейните. — Но моля те, подари ми още една нощ.

Още една нощ в обятията му. По-рано днес Шелби беше готова да си замине, а сега сърцето ѝ болезнено се свиваше при мисълта.

— Докосни ме. — Ако това беше краят, тя искаше да почувства ръцете му. Може би това я правеше слаба, ала не ѝ пукаше. Нуждаеше се от докосването му, от ласките му. До края на живота си никога нямаше да има нещо подобно.

Той се протегна и изхлузи потничето през главата ѝ. Зърната ѝ набъбнаха, хладният въздух ги лъхна, ала това се дължеше по-скоро на факта, че беше гола пред него.

— Ти си най-красивата жена на света.

Когато я гледаше така, тя наистина се чувстваше красива. В реалния свят може и да не си подхождаха, но когато затвореха вратата на спалнята и останеха само те двамата, телата им си пасваха, сякаш бяха създадени едно за друго.

Толкова много щеше да ѝ липсва. Да ѝ липсва този миг. Ръцете ѝ се повдигнаха и двамата застигнаха така, галейки телата си, като че ли се опитваха да запомнят чувството.

Нейното тяло беше топло, вече готово за неизбежното. С никого не бе изпитвала подобни емоции. Може би точно това беше проблемът. Дрю я караше да чувства прекалено силно, да желае прекалено много, макар да знаеше, че светът не е достатъчно добър, за да го позволи.

Щастието идваше на кратки изблици, почти винаги последвани от тъга.

Ръцете му отново се придвижиха към гърдите ѝ, обхванаха ги. Палците му погалиха леко зърната.

— Свали останалите дрехи. Искам завинаги да запомня как изглеждаш. Ти си прекрасна. Свали дрехите си за мен.

Тя събу долнището на пижамата заедно с бикините и остана напълно гола пред Дрю. Беше сигурна, че ако е някой друг, щеше да се почувства уязвима, но усещаше прилив на сила, когато големият лош Дрю Лолес, безспорният крал на своето кралство, винаги я зяпваше захласнато.

— Обичам начина, по който ме гледаш, сякаш можеш цялата да ме изядеш. Когато погледът ти обхожда тялото ми, имам чувството, че ме докосваш.

Той отстъпи назад, очите му изпиваха нейните.

— Помни това, когато сме разделени. Помни, че през всяка секунда, когато не те виждам, искам да те докосвам. Ще мисля за това през цялото време. Никога няма да престана.

Сега тя не можеше да мисли за това. Пристъпи към него, наслаждавайки се на усещането на тялото си. Някак си, когато беше с него, чувстваше кожата си, движението на всеки мускул, тялото ѝ се разтапяше под погледа му. Изпълваше се с грация и ѝ беше много лесно да прави неща, които дотогава ѝ се бяха стрували неудобни.

Той разкопча колана и изрита панталона си. Мускулестото му тяло се разкри пред зора ѝ, готово и възбудено.

— Искам да почувствам устата ти, но искам и да те вкуся. Ела тук.

Дрю се отправи към леглото и отпусна голямото си тяло върху матрака. Протегна ръка.

Искаше я отгоре, просната върху гърдите му. Големите му ръце сграбчиха бедрата ѝ, разтваряйки ги широко.

Тя беше негова пленница, но не желаше да бъде никъде другаде. Усещаше топлината на устните му, бе готова за всичко, което той можеше да ѝ даде.

— Толкова си вкусна. Никога няма да забравя вкуса ти. — Думите му отекнаха в нея, усещането я накара да потръпне.

Взимаш и даваш. Пълно единение. Пълно удоволствие. Шелби забрави за всичко. Утрото само щеше да се подреди.

Той я претърколи от себе си и тутакси се озова върху нея, преди тя да успее да си поеме дъх.

— Щом имам само още една нощ, няма да те оставя да спиш.

Емоциите изцяло я пометоха. Само още една нощ.

Дрю я покри с тялото си, нежелаящ да прекара и секунда, разделен от нея. Преди малко беше напълно сериозен. Имаше една последна нощ и възнамеряваше да я прекара вътре в нея. Всяка секунда. Наклони се и я целуна, езикът му се гмурна дълбоко в устата ѝ. Никой не можеше да го възбуди толкова бързо като Шелби. Нужно беше само да помисли за нея и вече беше твърд и готов.

Какво, по дяволите, щеше да прави без нея?

Езикът ѝ си играеше с неговия, тялото ѝ бе омекнало под неговото. Той обичаше начина, по който гърдите ѝ се притискаха в неговите. Краката ѝ се раздвижиха, обвиха се около него. Ето къде искаше да бъде през целия ден, заобиколен от уханието, докосването и кожата ѝ. Тя беше мека и подканваща, тялото ѝ го приветстваше с добре дошъл у дома.

Тя беше неговият дом, а той трябваше да я пусне да си тръгне.

Щеше да я изпрати в Далас, където да е в безопасност. Не беше нужно тя да се сблъсква с грозната страна на неговия свят. Нямахше да позволи на майка си да я използва, да омърси името и репутацията ѝ. Ако спечелеше тази война, ако можеше да ѝ осигури безопасност, щеше да поиска своята награда.

Неговата награда? Тя беше шибаното му спасение.

Дрю си позволи да ѝ се наслади, целувайки я отново и отново, обсипа с безброй целувки шията ѝ. Обичаше всяка извивка и гънка на тялото ѝ. Господи, той я обичаше.

Вдъхна аромата ѝ и си обеща, че никога няма да забрави какво бе чувството да бъде толкова близо до нея.

Дрю се придвижи надолу по тялото ѝ. Покри с целувки шията ѝ, ключицата, проправяйки си път надолу към тези великолепни гърди, които обожаваше.

Облиза зърното, преди да го засмуче. Тялото ѝ се напрегна под неговото, ноктите ѝ се забиха в гърба му. Утре щеше да обича този спомен. Щеше да обича болката в мускулите там, където го бе одрала.

Дрю се прехвърли на другата гърда. Тя обичаше той да ги целува. Тялото ѝ потръпваше всеки път, когато я целуваше. Неговото благопристойно момиче се превръщаше в най-сладкото котенце, когато свалеше дрехите му.

Това беше истинското му постижение. Някои хора биха казали, че е било създаването на мултимилионната му компания, но той знаеше истината. Най-голямата му победа беше да превърне блестящата Шелби Гейтс в тръпнеща сексапилна жена, умоляваща за докосването му.

Да бъде мъжът, който можеше да изкара наяве чувствената ѝ природа — ето това го караше да се чувства могъщ.

— Моля те. — Тялото ѝ се изви под неговото, когато захапа зърното ѝ.

Езикът му се потопи в падината между гърдите, прокарайки линия между тях. Плътта под него беше мека и нежна.

Пенисът му отново пулсираше от сладостна болка. Той имаше нужда от нея. Никога не се бе нуждал от някого така, както от нея.

Бедрата му отново се раздвижиха. Трябваше само леко да натисне и двамата щяха да се слепят.

— Моля те, Дрю. — Думите ѝ бяха чувствени и сладни.

Той продължи да я обсипва с целувки, облиза пъпа ѝ, преди да се спусне още по-надолу.

Не можеше да се насити на пикантното ѝ ухание. Сякаш бе сочна и зряла праскова, и той копнееше за още една хапка.

Тя зарови пръсти в косата му и се отдаде на езика му. Не се съдържаше. Ентусиазмът ѝ разпали неговия. Дрю продължи да я дарява с ласките си и почувства мига, в който тялото ѝ се напрегна и се освободи, чу виковете ѝ на удоволствие.

Това беше звук, който никога нямаше да забрави.

Дрю се надигна. Искаше да се слее с нея. Пресегна се и грабна презерватива. Нахлузи го, готов за нея, и тогава я погледна.

Дъхът му секна, защото тя беше толкова великолепна. Всичко в тази жена го зовеше, от красивото ѝ тяло до силната ѝ душа. В този миг с болезнена яснота осъзна, че никога нямаше да обича друга жена. Шелби беше единствената. Тя беше единствената жена на света за него.

Тя го погледна, ръцете ѝ се протегнаха.

— Какво не е наред?

Нищо. Всичко.

— Знаеш ли какво си помислих първия път, когато те видях?

— След като ми беше ядосан, съм сигурна, че не е било нещо приятно.

В началото тя беше негов противник. Беше призракът, който той преследваше в интернет, докато се ровеше в миналото му. По онова време той играеше отмъстителна игра с Патриша Кейн и Шелби заплашваше да провали плановете му. Той бе проклинал името ѝ.

И тогава я бе видял.

— Помислих си, че си най-прекрасната жена, върху която се е спирал погледът ми. Бях готов да ти дам цялата информация, която искаше, за да те вкарам в леглото си. — Тя тотално прецакваше плановете му, но единствената му мисъл беше колко силно я желае.

Не подозираше колко важна щеше да стане за него.

Тя подръпна раменете му.

— Сега съм тук, Дрю. Трябва да знаеш, че не искам да бъда никъде другаде.

Той я покри с тялото си, членът му намери своя пристан. Толкова отчаяно желаше да я има, но сега искаше единствено това вълшебство да продължи. Да я люби завинаги. Не беше нужно да излизат от тази стая. Можеха да спрат времето и да прекарат остатъка от дните си, слети в едно.

Дрю се движеше бавно, запечатвайки всеки миг, всяко усещане.

— Носеше зелена рокля и аз не можех да откъсна очи от теб.

Тя обви крака около кръста му.

— Ти ме заблуди. Мислех, че не можеш да ме понасяш. Аз благоговеех пред теб, но реших, че ти дори не забелязваш съществуването ми.

— От мига, в който те видях, мислех единствено за теб. — Той навлезе дълбоко в нея и застина. Тя беше толкова тясна. Беше създадена за него. — Започнах да кроя плановете как да те накарам да се озовеш там, където исках да бъдеш.

Точно тук. Под него. Около него.

Тя го притисна още по-плътно към себе си.

Дрю се раздвижи. Не можеше вечно да се сдържа. Независимо колко силно го желаше. Тя беше прекалено свършена. Вече усещаше

тръпките, зараждащи се в тялото му. Не искаше тя да го напуска. Никога.

Но щеше да я принуди да го направи. Щеше да го стори, за да осигури щастието и безопасността ѝ.

Защото я обичаше.

17.

Шелби бавно се събуди, наслаждавайки се на топлото легло и възхитителната болка в крайниците. Предишната нощ беше почти дяволски съвършена.

Тя се протегна към него и ръката ѝ се плъзна по чаршафите. Тази сутрин трябваше да поговорят.

Тя не искаше да го напуска. Не искаше да напуска това семейство. Знаеше, че ще е по-добре, ако го стори, но сърцето ѝ се свиваше от болка при мисълта да не се събужда до него.

Отвори очи и разбра, че той не беше в леглото до нея.

Часовникът до леглото показваше, че се е успала. Въздъхна и се надигна. Дали Дрю вече бе излязъл за работа? Защо не я бе събудил? Огледа стаята.

Той стоеше до прозореца с гръб към нея. Определено беше облечен за работа. Носеше черен панталон и официална риза. Макар че не можеше да види, знаеше, че не си е сложил вратовръзка. Никога не го правеше. Беше небрежно облечен милиардер, който се чувстваше много по-удобно зад компютъра, отколкото пред инвеститорите.

— Хей, вече е късно. Няма ли да ходиш на работа? Мислех, че Райли те посъветва да не променяш ежедневния си график. — Тя се уви с чаршафа, докато се плъзгаше към края на леглото. Докато той беше на работа, щеше да се крие тук, може би ще поговори с Ноа и ще го убеди да ѝ позволи да проучи кой му бе изпратил онази картичка.

— Исках да те оставя да се напиш — отвърна Дрю с дрезгав глас.

— Върни се в леглото. — Не ѝ харесваха напрегнатите му рамене, нито факта, че той продължаваше да стои с гръб. — Забрави за плановете и заговорите днес. Нека да останем тук.

Още един ден.

Той се извърна и мрачно стиснатите му устни ѝ казаха всичко, което бе нужно да знае.

— Хеликоптерът е готов и те очаква. Не желая от пресата да те засекаат да напускаш къщата. Хеликоптерът ще те отведе до летището, където самолетът е подготвен за излитане. Кейс заминава с теб. Ще те предаде на бодигарда в Далас. Той ще те придружава, когато не си в сградата на „Маккей-Тагарт“, и за него има подготвена стая в дома ми в Далас. Ако харесаш къщата, ще ти прехвърля собствеността ѝ. В противен случай ще трябва да започнеш да мислиш къде искаш да живееш.

Сърцето ѝ посърна от студените думи.

— Искам да го обсъдим. Може да има и друго решение.

Дрю поклати глава.

— Вече всичко съм уредил. Разполагаш с офис в сградата на „Маккей-Тагарт“. Погрижил съм се да имаш всичко, от което се нуждаеш, и да имаш достъп до цялата информация, отнасяща се до случая. Освен това скъсах първоначалния договор. Свободна си да дадеш книгата си на всеки издател, който пожелаеш.

Как можеше да ѝ говори с този леден глас, осведомявайки я, че може да се обади на агента си, когато тя дори не беше сигурна дали още иска да пише?

— Казах ти, че няма да напиша книгата.

— Аз мисля, че би трябвало. Сега се налага да мислиш за интересите си.

Защото вече нямаше да бъде с него и той нямаше да се грижи за нея? Двамата трябваше да обсъдят ситуацията и да преразгледат решенията си.

— Дрю, знам, ти каза, че искаш една последна нощ, преди да си тръгна. Не смяташ ли, че това е малко мелодраматично?

— Мисля, че те уведомих за желанието си, и стриктно го следвам — отвърна той, приковал поглед в нея.

— Ами ако аз искам да остана? — Шелби осъзна, че всички разумни причини, поради които те не биваше да бъдат заедно, нямаха значение. Трябваше да дадат шанс на връзката си.

Дрю отново се обърна към прозореца.

— Няма да ти бъде позволено да останеш. Предпочитам да не се налага да те извличам насила, но ако се налага, ще го направя. Миналата нощ бях пределно ясен. Това между нас не може да продължава. Ти си разсейване, от което нямам нужда.

Думите дълбоко я засегнаха. Тя мислеше, че той я отпраща, за да я защити. Цялата ѝ несигурност са завърна.

— Значи, очакваш от мен да се преселя в дома, който ти одобряваш, и да седя и да те чакам?

Той кратко поклати глава.

— Съвсем не. Очаквам да продължиш с живота си. Без мен ще ти е по-добре. Това беше една мимолетна афера, Шелби.

— Смяташ да ми заявиш, че случилото се помежду ни миналата нощ не е било нищо повече от биологична потребност на телата ни?

Дрю се извърна.

— Разбира се, че не. Но оттук нататък ще бъде. Не съм сигурен дали искам да изпитвам подобни чувства, Шелби. Боли ме... и аз... аз съм безпомощен пред теб и това е единственият начин да се справя със ситуацията. Не съм спал тази нощ, опитвайки се да измисля начин, по който би могло да се получи, но не открих такъв. Ще бъда честен — когато наистина се вгледам в ситуацията, не съм сигурен дали искам да се получи. Всичко това ме прави прекалено уязвим.

— Прекалено уязвим?

— Да — отвърна той, със строго научен тон, сякаш говореше за част от програма, която не работи и трябва да бъде пренаписана. — Последните няколко седмици бяха много приятни, но вчера осъзнах, че болката не си струва удоволствието. Ти си слабост, а аз не мога да си позволя никаква слабост. Разбираш ли?

Слабост? Тя мислеше, че е неговата сила.

— Дрю, ако това е някакъв откачен план да ме защитиш, трябва да ти заявя, че не се нуждая от закрила.

— А аз да. Това не е заради теб. Действията ми са продиктувани от загриженост към мен и семейството. Не мога да предпазвам семейството си, ако постоянно се тревожа за теб. Ако съм обсебен от теб, аз не съм полезен за тях.

— Не става дума да избираш между едното или другото. Мислех, че вече съм част от това семейство.

— Сгрешила си. — Лицето му беше съвършено безстрастно и тя се зачуди дали по този начин уволняваше служителите си. — Ти беше много приятно средство за постигане на общата ни цел и да, смятам, че е по-добре да си тръгнеш. Не възнамерявам да се задомявам и съм почти сигурен, че по някое време ще се отегча от теб. Ако сега

останеш с мен, със сигурност след това няма да можеш да си вършиш работата. А аз не желая да ти го причинявам. Не желая да живееш без цел и без възможност да се издържаш. Освен ако... освен ако това не е бил твоят план. Бихме могли да съставим някакъв договор, ако това те устройва. Колко струва кариерата ти? Макар че този път ще настоявам да впишем в договора клауза за секса. Намирам, че тялото ти твърде много ме разсейва. Бих желал гаранция.

Може би казваше всичко това, за да я манипулира, но успя. Цялото ѝ тяло се вледени.

Дрю не би могъл да изпитва никакви чувства към нея, щом му даваше сърце да я прокуди по този начин. Щом можеше да я възприема като някаква проститутка, след всичко, което бяха преживели заедно. Животът не е някакъв тъп филм, в който саможертвата щеше да спаси всички тях. Бедата бе, че ако той я беше помолил да остане, без да превръща това в някаква отвратителна сделка, тя щеше да се съгласи. Щеше да се откаже от кариерата си и от всичко, заради което бе работила, в замяна на обещанието, че той можеше да размисли и някой ден да се ожени за нея.

Тя не беше неговото момиче. Не можеше да си позволи да бъде неговото момиче. Не беше идиотката, която щеше да се откаже от всичко в името на надеждата, че този мъж може някой ден да ѝ каже, че я обича.

Дори и да обичаше този мъж с цялото си сърце.

— Мисля, че трябва да ме оставиш да се облека.

Дрю се поколеба.

— Шелби, наистина съжалявам. Никога не съм искал всичко да приключи така.

Но той бе казал, каквото имаше да каже. Ако веднага не излезеше, щеше да я види да плаче, а тя не можеше да го допусне.

— Всичко е наред. Както сам каза, това беше само една мимолетна афера. Аз не си търся съпруг. След тридесет минути ще бъда готова да тръгна.

Шелби здраво притискаше чаршафа към гърдите си. Миналата нощ се чувстваше толкова удобно да бъде гола с него, но тази сутрин реалността се бе завърнала. Той вярваше във всичко, което бе казал. Беше искал само една последна нощ на секс и това бе краят.

Независимо от причината той я отпращаше и бе доказал, че ще я унижи, ако не се подчини.

Дрю остана втренчен в нея за един продължителен момент и Шелби си помисли, че ще каже нещо друго, но сетне той изпъна рамене и кимна.

— Добре. Сега ще те оставя сама. Съжалявам, Шелби. Ако знаех... ами щях да ти го спестя.

Вратата се затвори зад него и тя избухна в сълзи.

* * *

Тридесет минути по-късно Шелби стоеше пред спалнята, облечена и гримирана, с опакован багаж. Беше напълно овладяна, повече нямаше да има никакви сълзи. Изплакала ги беше под душа, като внимаваше да не я чуят. Последното, от което се нуждаеше, беше Дрю да узнае колко силно я бе наранил. Все още имаше гордостта си. Тя беше всичко, което ѝ бе останало.

Издърпа дръжката на куфара си и го затъркаля след себе си надолу по коридора към първия си пазач. Кейс стоеше там редом с жена си. Лицето му се смръщи, когато тя се приближи.

— Сигурна ли си, че точно това искаш? — попита Кейс. — Защото не си длъжна да заминаваш. Дрю не определя правилата. Без значение какво си мисли.

Тази сутрин красивата блондинка нямаше грим. Въпреки че едва ли бе спала много, Мия все още беше жизнена и красива.

— Можеш да останеш, колкото желаш. Дрю не може да те изгони.

О, той можеше и го бе направил. Не беше тук, за да присъства на сбогуването ѝ. Тя отправи към Мия това, което се надяваше да мине за убедителна усмивка.

— Всичко е наред. Миналата нощ поговорихме и осъзнахме, че не можем да бъдем двойка.

— Той се държи абсурдно — възрази Мия. — Смята, че те предпазва, но се нуждае от теб.

Дрю Лолес не се нуждаеше от никого. Тя бе сигурна в това.

— Добре съм. Мисля, че така е най-добре.

— Не е добре за него — заяви Карли, влизайки в стаята. — И не смятам, че е добре и за теб. Никога не съм те виждала по-щастлива, отколкото през последните дни, а и Дрю също е различен. Той е много по-спокоен и открит.

— Мисля, че той те обича — присъедини се Мия.

Дрю не бе изрекъл думите, но действията му бяха достатъчно красноречиви. Трябваше да съди по тях.

— Много мило, че го казваш, но двамата решихме да бъдем приятели. А и за известно време няма да поддържаме връзка. Започнахме цялата тази история за забавление и е време да я приключим. Повече не се нуждае от връзка за прикритие.

Защо трябваше да им го обяснява? Всяка секунда, която оставаше тук и се държеше така, сякаш светът ѝ не се разпадаше, беше чисто изтезание.

— Ти не си спала с него за прикритие. — Карли сложи ръка на рамото ѝ. — Познавам те. Щом си спала с него, то е било, защото го обичаш.

Шелби никога нямаше да признае това пред някого.

— Ела ми на гости в Далас. Ще остана там, докато реша какво да правя по-нататък.

Карли не изглеждаше особено убедена, но кимна.

— Добре. Скоро ще се видим. Бъди внимателна.

— Не се тревожи. — Трябваше да се владее. — Очевидно там ще ме очаква някакъв готин бодигард. Сигурно ще бъде забавно.

Сякаш Дрю ѝ бе подарил нов живот, за да не изпитва угризения, че ѝ бе отнел стария. Нов град. Нов апартамент. Нов мъж, с когото да живее.

Това нямаше значение. Единственото, което сега имаше значение, беше да реши какво иска да прави с остатъка от живота си. Време беше отново да открие себе си. Шелби, без Дрю. Силна и уверена.

Сама и самотна. Сякаш беше липсващата част от самата себе си, която най-последно бе намерила своето място.

Умна и независима.

Онази Шелби. Шелби, която просто щеше да продължи напред и да си намери друг мъж, с когото да живее, или щеше да си е добре и

без никакъв мъж. Можеше да си купи вибратор, който нямаше да разбие сърцето ѝ.

Смигна на Карли и отново се извърна към Кейс.

— Разбрах, че ме очаква хеликоптер.

Господин Лолес изпращаше само най-доброто за ненужните жени в живота му.

— Ако си сигурна, ще отида да го подготвя за излитане. Площадката е на мястото на някогашния тенискорт. След няколко минути можем да потеглим. — Кейс взе багажа ѝ и се запъти към задната част на къщата.

Шелби се обърна и прегърна Карли, питайки се още колко дълго щеше да има приятелка. Сега Карли беше Лолес и накрая двете щяха да се отдалечат, защото тя щеше да започне да прекарва все повече време с Мия и Ели. Те бяха много сплотен клан, а семейството винаги беше над всичко. След няколко месеца, може би година, Шелби щеше да говори все по-рядко с Карли и пътищата им щяха да се разделят.

Нищо не беше вечно. Не биваше да го забравя.

Прегърна Мия и в следващия миг се появи Ели, забързана да си вземе довиждане.

Те биха могли да бъдат и нейното семейство.

Трябваше да престане да мисли по този начин. Застави се да се усмихне, прегръщаше ги и даваше обещания за срещи за обеди и вечери, които навярно никога нямаше да се състоят. Когато пристигнеше в Далас, щеше да се зарови в работата.

Закрачи към задната част на къщата, щастлива, че не се бе видяла с Дрю. Тъкмо се канеше да отвори вратата, извеждаща навън, когато чу плътен глас:

— Не го напускай. Моля те.

Младата жена се извърна. Хач стоеше там, облечен в същите дрехи, с които беше предишната нощ, но изглеждаше по-зле и по-смачкан и от тях.

Доколко бе опасен? Не изглеждаше такъв, а по-скоро тъжен и уморен. Сякаш всяка година от живота му тежеше върху раменете му.

— Очаквах, че ще си доволен от заминаването ми.

Хач поклати глава.

— Не, ти си вършила работата си. Винаги съм знаел, че Дрю може да открие тайната ми. Бях влюбен в нея. Или поне така си

мислех. Когато видях Ноа и разбрах... ами знаех, че не е мой. Предполагам, че просто съм попаднал в мрежите ѝ. Отново и отново. Фактът, че моята грешка е означавала края на Бен, а ми налага се да живея с тази вина. Беше по-лесно, когато мислех, че и тя е мъртва.

Шелби не можеше да се сдържи. Трябваше да зададе въпроса.

— Кога разбра, че са използвали твоите пари?

— Филип дойде да ме види на следващия ден. Показа ми доказателството. Предупреди ме, че ако не си държа устата затворена, ще го изпратят в полицията и ще се постараят аз да съм единственият, който ще опере пешкира. По онова време бях потънал в дълбока скръб. Дори не помислих за децата. Изоставих ги. Моля те, не постъпвай днес по същия начин с Дрю.

Тя бе сдържала езика си пред близките на Дрю. Не желаше да причинява повече проблеми на това семейство, ала нещо в начина, по който Хач я предизвикваше, я накара да изгуби самообладание. Не тя беше лошата в случая.

— Между едното и другото няма нищо общо, господин Хачърд. Аз не изоставям Дрю. Той ме изрита. Твърди, че е за мое добро, но аз му предложих да остана с него.

— Той се жертва заради теб. Това е всичко, което той умее. Шелби, той толкова дълго време е живял с отговорността за семейството си, че вече не разбира какво означава да се облегнеш на някого, да бъдеш егоист. Той мисли, че ако те обича, трябва да те остави да заминеш.

— Казах му, че не е нужно да го прави. — Не беше сигурна какво очакваше Хач от нея. — Дрю винаги е бил честен с мен. Щом настоява да замина, значи, го иска.

— Но той не умее да бъде честен към себе си. Не иска да заминеш. Вътрешно умира и ще умира по малко всеки ден, през който ти не си до него. Дрю най-после намери единствената жена, която може да се справи с него. Ти можеш да го направиш, Шелби. Можеш да му се опълчиш, да го накараш да приеме помощта ти. Той се бори за всички. Има нужда от един човек, който да...

— Достатъчно, Хач. — Студеният глас на Дрю прекъсна страстната молба на Хач.

Тя се обърна и видя Дрю застанал в коридора, скръстил ръце пред гърдите. Взираше се сурово в Хач.

— Не бива да правиш това, Дрю — рече Хач тихо. — Не бива да я оставяш да си замине.

Дрю погледна часовника си.

— След половин час трябва да съм в офиса, за да позирам пред камерите. Предлагам да престанеш да се тревожиш за любовния ми живот и да се изкъпеш и преоблечеш, за да започнем да се тревожим за компанията. Тази сутрин акциите са паднали с два процента и ще паднат още, когато следващата седмица лицето ми цъфне в списание „Пийпъл“.

— По дяволите! — Хач увеси глава и се запъти към всекидневната. — Ще кажа на адвокатите да се оправят с тях.

— Не си прави труда. Те няма да са единствените. — Дрю се извърна отново към нея. — Съжалявам, не съм искал Хач да те притеснява.

Той беше толкова красив. Как можеше да изглежда абсолютно мъжествен и в същото време толкова красив? Шелби с усилие се застави да заговори:

— Дрю, какво би казал, ако ти заявя, че искам да остана тук?

Устните му леко се извиха.

— Бих казал, че си много сладко момиче, но не мога да го позволя. Аз държа на теб. Бих искал в бъдеще да останем приятели, но трябва да мисля за семейството си. Така е най-добре.

Тя беше отхвърлена, момиче, гледащо с копнеж щастливото семейство, но никога част от него. Никога вече.

Той протегна ръка.

Нямаше повече целувки. Нямаше притискане на тялото му до нейното, сякаш не можеше да понесе мисълта да няма разстояние помежду им. Само приятелско ръкостискане, за да сложи край на най-страстната и емоционална връзка в живота ѝ.

Шелби се обърна, без да го погледне. Не можеше отново да го докосне.

Боботенето на хеликоптера отекна във въздуха, когато Кейс включи двигателя.

Тя се отправи към вратата.

Една ръка се обви около нейната, притегляйки я обратно. Дрю я гледаше с намръщено лице.

— Не говорех напразно — изкрещя той, за да надвие ръмженето на хеликоптера. — Задължен съм ти. Не се отделяй от бодигарда, докато не сме абсолютно сигурни, че Айрис няма да те преследва. Не искам да се тревожа за безопасността ти, когато трябва да се съсредоточа върху случващото се тук.

Да, разбира се. Тя определено не би искала да го държи буден през нощта. И щеше да му се подчини, защото нямаше да му даде основание да я обвинява.

— Сбогом, Дрю.

Ръката му продължаваше да я стиска.

— Обещай, че ако имаш нужда от мен, ще ми се обадиш.

— Ще се обадя — излъга Шелби. Никога вече нямаше да му се обади.

Ръката му я пусна и тя беше свободна.

Закрачи към хеликоптера, качи се и закопча колана. Докато се издигаха нагоре, тя погледна надолу и видя Дрю, който стоеше там, пъхнал ръце в джобовете. До болка приличаше на някогашното изгубено малко момче.

Шелби го наблюдаваше, докато той се стопи в далечината.

* * *

Тя си бе отишла. Дрю имаше чувството, че в шибаното му сърце беше зейнала голяма дупка. Шелби си бе отишла и нямаше да му се обади. Тя си бе заминала и той не можеше да направи нищо, за да я върне.

Всичко беше за добро.

Втренчи се през прозорците на лимузината, докато се носеха по магистралата.

— Трябва да я последваш — каза Хач.

Да, той седеше в колата с Хач, защото в момента Райли ръководеше играта. Налагаше се да спре това, но не можеше да събере сили. Трябваше да поеме контрола, но можеше да мисли единствено за факта, че в момента тя бе на самолета за Далас. Неговият самолет. Предишната нощ, когато не можа да заспи, той се бе обадил да заредят бара на борда с любимите й марки вино и чай, за да има избор. Беше

заставил някакъв нещастен служител да излезе посред нощ и да намери узряло сирене „Грюер“, защото тя го обичаше с крекери.

— Защо да я последвам? Аз я отпратих. — Нямахте да обсъжда това с Хач. Той нямаше защо да се прави на татко. Хач беше убил истинския му баща.

Или неговата глупост бе улеснила смъртта на баща му. В крайна сметка нямаше значение.

— Дрю направи правилния избор — обади се Райли. Неговият решителен и непоколебим брат. Райли винаги беше с него. — Шелби можеше да пострада, ако бе останала тук.

— Ели също може да пострада, но не забелязвам да я отпращаш някъде — изтъкна Хач.

— Всички знаят колко са свързани „Страткаст“ и „4Л“, така че отсъствието на Ели само ще ни навреди. Ели е корава. Тя няма да се откаже от тази битка. Дори и да я помоля. — Райли беше спокоен въпреки напрежението. Не бе мигнал дори, докато минаваха през тълпата репортери. — Малцина знаят за връзката между Дрю и Шелби. Тя е журналистка, която от време на време работи под прикритие. Нуждае се от своята анонимност.

Слава на Бог, че имаше Райли. Той беше единственият, който разбираше. Останалите членове на семейството го гледаха, сякаш бе изритал малко кученце.

Нима никой от тях не можеше да види колко много страдаше?

— Така или иначе тя не може да запази анонимността си, ако сте заедно — изтъкна Хач. — Ако връзката ви продължи повече от няколко месеца, това ще се забележи и с дните ѝ под прикритие ще е свършено. Както приключиха и за Мия. Шелби го знае. Щеше да си намери друга работа.

— Не е длъжна да го прави. — Но тя го беше помолила да остане. Можеше да продължи да пише книгите си. — Никой не бива да бъде подлаган на подобно критично любопитство.

— Наследил си ума на баща си, но нищо от неговия дух — оплака се Хач. — Бен може и да бе правил някои грешки, но нямаше да позволи това да се случи. Никога не би пропъдил жената, която го обича.

Дрю усети как кръвното му се изстрелва нагоре.

— Моят баща обичал психопатка и когато решил да я напусне, бил убит заедно с любовницата си. Не ме сравнявай с баща ми.

Изречението на Хач омекна.

— Дрю, не можеш вечно да му се сърдиш. Извинявай за това, което казах. Той също притежаваше блестящ ум, който много често го караше да се пита как да се впише сред хората около него. Сред нормалните хора. Баща ти можеше да разгадае най-трудните концепции, но не мисля, че разбираше какво означава да бъдеш обичан. Той бе приел Айрис, защото тя му бе казала, че го обича. Остана с нея, защото беше по-лесно, отколкото да си тръгне. Бен не знаеше какво е любов, докато вие, деца, не се родихте.

Дрю не желаше да води този разговор.

— Защо не обсъдим шествието на майка ми из сутрешните токшоута? Доколкото разбрах, днес е успяла да се появи най-малко в две големи телевизионни станции.

Хач продължи, все едно Дрю изобщо не бе проговарял.

— Ти познаваш преданата обич, но не мисля, че имаш някаква представа какво означава да позволиш на някого да те обича.

Любовта му можеше да се превърне в нейното падение, а той не можеше да живее с това.

— Тя може да ме обича отдалеч. И така, Райли, какво мислиш за сутрешните шоута? Доколко ще ни навредят? И кога мога да изхвърля Хач?

Защото наистина искаше да изхвърли Хач.

Дълга въздишка се изтръгна от гърдите на Райли, когато се облегна назад.

— Няма да изхвърлиш Хач. Обясних ти го милион пъти. Бран вече е в офиса. Той оформя внимателно подготвеното ти изявление за медиите и служителите. Хач ще бъде до теб. Рано тази сутрин се чух с федералните. Те искат отново да говорят с теб, но са съгласни разговорът да се проведе в къщата. Това е добър знак. Мисля, че вече осъзнават, че историята на Айрис е пълен боклук.

Още интервюта. Без Шелби. Тя нямаше да седи до него и да държи ръката му.

— Ще направя това, което ми кажеш. — Райли и Бран познаваха тази материя по-добре от него.

Дали щеше да признае това преди Шелби да се появи в живота му? Дали щеше да ги остави да си вършат работата и да блеснат?

Той бе започнал всичко, за да си отмъсти на хората, откраднали детството му, тяхното детство. Как бяха успели те да открият бъдещето си, докато се опитваха да потърсят разплата за миналото? Мия бе открила Кейс още преди да започнат, но нищо от това нямаше да бъде възможно без него. Райли се бе влюбил в Ели, а Бран бе срещнал Карли. Сега всички те вече бяха пораснали и можеха да се грижат за себе си и много скоро щяха да имат семейства.

Той беше сам. Беше намерил своята идеална половинка, но тя си бе отишла. Той я бе отпратил и тя никога нямаше да му го прости.

— Аз също ще направя това, което искате — заяви Хач. — Включително и да кажа пред журналистите, че аз съм виновен за всичко. Не проумявам как не разбирате, че това ще разреши всички проблеми.

Дрю завъртя очи.

— Няма да разреши нищо. Айрис ще се измъкне безнаказано.

— Тогава ще призная, че сме били любовници и двамата сме го извършили заедно — предложи Хач. — Мога да я завлека в пропастта заедно с мен.

— Или можеш да влошиш нещата — възрази Райли. — Ще оставиш ли събитията да се развиват по реда си? Ние казахме истината на федералните. Нека оттук нататък те се оправят. Знаем, че този случай е отпреди десетилетия, но те могат да го разрешат сега, след като вече говорим открито за него.

— Да проявим търпение. Тази сутрин Айрис изглеждаше отчаяна, а акциите ни са паднали само с два процента. — Той нямаше да й позволи да диктува условията на битката. Трябваше да направят крачка назад и да разберат какво иска тя. Сега, когато Шелби беше в безопасност, можеше да се посвети изцяло на тази задача. — Като стана дума за безопасността, отменихме ли приема?

Не искаше да го прави. Знаеше, че това ще нарани Ели, но не можеха да продължат с плановете. Тя щеше да страда много повече, ако дългоочакваният ѝ сватбен прием бъде съсипан, когато никой не се появи.

Райли кратко изсумтя.

— Да бе, няма да го направя. Имаш ли представа колко ще струва да се откажем на този етап? Само хотелът ще е цяло състояние, а не е за пренебрегване и проблема с моята съпруга, която ще ме убие. Тя скъса от работа прелестното си задниче, за да е сигурна, че това ще бъде мечтаният прием. Ако си спомняш, първата ни сватба не беше от най-приятните, защото се състоя в съдебната палата, и то само за да не влезе тя в затвора.

Дрю отлично си го спомняше.

— Много съжалявам. Моля те, кажи на Ели, че в подходящ момент ще се реванширам.

— Няма нужда. Ние няма да отменим приема — заяви Райли безгрижно. — Очакваме около петстотин гости. Няма да отменяме нищо.

Райли не мислеше разумно.

— Няма да дойдат петстотин души. Сигурен съм, че повечето ще откажат. Те няма да желаят да имат нищо общо с мен. Не видя ли водещите заглавия? Всички се питат дали не съм чудовище.

Дрю бе видял водещите заглавия в новините по интернет. Следващата седмица цялата история щеше да бъде по страниците на таблоидите. Точно навреме, за да провали приема на Райли и Ели. Но той беше сигурен, че майка му отлично го е пресметнала в плановете си.

— Шегуваш се, нали? — Райли се втренчи в него.

— Не бих се шегувал за това. — Той рядко се шегуваше за каквото и да било. Шелби бе тази, която понякога го караше да се надсмива над собствената си претенциозност. — Не желая Ели да страда, защото никой не е дошъл. Колко уважавани хора ще се появят на прием, даван от мъж, обвинен в убийство?

Хач изпъшка и отпусна глава на облегалката.

— Той изобщо не познава света.

Райли се усмихваше.

— Всички ще дойдат. Хората, които ни казаха, че няма да могат да присъстват, сега ще се появят. Това е Тексас, а не Англия от деветнадесети век. Скандалът продава. Фактът, че пресата ще бъде там, ще ги накара да дотърчат на тумби. Ще искат да се изтъкнат, надявайки се да ги снимат за списанията. Няма да отменяме приема. С удоволствие ще поканим медиите и ще покажем на света колко сме

сплотени, как всички заставаме зад теб. Ще им покажем, че сме семейство и тя не може да ни разедини.

Но те бяха семейство с липсващ член и може би винаги щеше да е така, защото без значение какво бе казал на всички, Дрю не знаеше дали някога отново щеше да може да докосне друга жена. Той принадлежеше на Шелби. Тя беше единствената, която истински го познаваше.

— Не мисля, че това е добра идея. Смятам, че трябва да съсредоточим всичките си усилия да открием дупки в историята ѝ. Тази глупост с пресата няма да ни помогне. Не ме бива в интервютата. Ти сам го каза. Изглеждам затворен, непохватен и прекалено интелектуален.

— Не и когато си с Шелби — не мирясваше Хач.

— Шелби си тръгна. — Дрю не желаше да бъде тук. Искаше да се върне у дома и да се зарови в работа, опитвайки се да забрави. — Трябва да очерним Айрис пред пресата. Да я накараме да изглежда лоша.

— Не, ние ще се концентрираме върху това ти да изглеждаш добре — рече Райли търпеливо. — Сега е време аз да се погрижа за теб, братко. Познавам и разбирам медиите по-добре от теб. Знам как да манипулирам съдебното жури, и нито за миг не се заблуждавай — нашето съдебно жури са хората от народа. Айрис допусна ужасна грешка. Ти си видял челните заглавия, но е трябвало да прочетеш коментарите под статиите.

— Хората задават въпроси. — Хач се прозина зад дланта си. Дрю бе забелязал, че се бе въздържал от сутрешната си дажба „Блъди Мери“, заменяйки я с чисто кафе без капка алкохол. Държеше в ръка пътническа чаша. — Пресата иска пикантни истории, а обвинението на твоята отдавна изчезнала майка, че си убил баща си, е дяволски пикантно. Но истинските читатели имат въпроси. Те искат да знаят защо тя е оставила скъпоценните си деца в лапите на чудовището, убило съпруга ѝ.

— Казах ти какво ще стане. — Райли оправи вратовръзката си, когато отбиха от магистралата. — Сега ще стартираме нашата кампания. Ще печелим сърца и умове. Между другото ти даряваш един милион долара за компютърно оборудване и софтуер за финансирането

на новия проект НТИМ за бедните квартали. Наука, технологии, инженерство и математически програми за общинските училища.

— Знам какво е НТИМ. И кога съм решил да го направя? — Дрю се облегна назад. По-добрият въпрос беше кога, по дяволите, брат му бе поел контрола? Кога се бе превърнал в този самоуверен и компетентен мъж?

— Миналата нощ. Нека ти кажа нещо, моята съпруга за нула време може да спретне благотворителен проект. След няколко дни ще го обявим и Ели ще стои редом с теб. Двамата с нея ще дадем интервю за Си Ен Ен, където не само ще обсъдим случилото се през онази нощ, но и участието на баща ѝ в заговора.

Ръцете на Дрю се стегнаха около подлакътниците на седалката.

— Тя не може да го направи. Това ще навреди на акциите на „Страткаст“.

— Няма — заяви Райли. — Освен това тя настоява. Аз също. Снощи стигнахме до някои изводи. Пазехме всичко това в тайна, защото искахме отмъщение. Но най-доброто отмъщение в момента е да кажем истината, а това означава, че трябва да накараме света да узнае какъв човек си ти, Дрю. Това означава да стоим до теб и да им съобщим, че всички ние сме живи, защото ти никога не се отказа. Ние сме здрави, силни духом и успели, защото, когато останахме без родители, ти беше до нас и се погрижи за всичко. Аз те наричам брат, но ти си най-добрият баща, който някога съм имал. Всички ние. Затова стой спокойно. Сега е време ние да се погрижим за теб. И когато всичко приключи, ще вземеш момичето си, защото го заслужаваш.

Лимузината спря пред сградата на „4Л“. Дрю видя, че репортерите вече ги очакват. Или така поне му се стори, защото светът се бе размазал пред очите му. Какво му ставаше? Нещо определено не беше наред с очите му.

— Готов ли си? — попита Райли. — Искам да оставиш по-голямата част от говоренето на мен, но трябва да стоиш до Хач. Не желая и намек за несъгласие между големите акционери.

Хач остана мълчалив.

Може би беше време да разбере, че Райли се бе превърнал в партньор, на когото Дрю можеше да разчита. Щеше да се отдръпне и да остави Райли да се погрижи за това. А Бран можеше да поеме

ежедневните задачи, защото той също се бе превърнал в един страхотен млад мъж.

Дрю пое дълбоко дъх.

— Да, готов съм.

Време беше поне веднъж да остави на брат си да командва парада. Последва Райли и слезе от колата, готов да срещне съдбата си.

18.

Шелби се взираше в компютърния екран пред себе си. Тъпаци. Изминала беше една седмица и интернет все още бе обсебен от семейство Лолес и тяхната вражда. Гледаше как една от новите онлайн новинарски агенции демонстрираше своята версия на събитията, разиграли се преди двадесет години. Използваха триизмерна компютърна анимация, но на потребителя не можеше да убегне колко точно бяха изобразили героя на Дрю.

Стомахът ѝ се преобърна, когато триизмерният Дрю застреля баща си.

Всичко беше пълна глупост и не отговаряше на основните факти. Защо му е било нужно на Дрю да застрелва невинна жена? За да я уцели, би трябвало да гледа Франсин в лицето, докато натиска спусъка. Би трябвало да е знаел, че жената пред него не е майка му. После е трябвало мигновено да се извърне и ловко да простреля баща си в главата.

Фасулска работа за един убиец. Но не чак толкова за един четиринадесет годишен хлапак, който никога дотогава не е държал огнестрелно оръжие.

И все пак някои хора се връзваха.

Шелби затвори лаптопа и въздъхна. Извърна се и зарея поглед през прозореца към гледката навън. Сградата на „Маккей-Тагарт“ се намираше в сърцето на градския център, така че тя бе заобиколена от небостъргачи.

Липсваше ѝ гледката на реката в Остин.

Липсваше ѝ той.

Нощем гледаше новините, жадна поне за миг да го зърне. Останалата част от семейство Лолес се бе заловила здравата за работа. Ели и Райли бяха дали интервю, излъчено предишната нощ, а Мия и Бран бяха разговаряли с един разследващ журналист и надълго и нашироко бяха обяснили колко много обичат брат си, и бяха разказали всичко, което си спомняха от онази нощ.

Тя бе гледала и двете изяви с бодигарда си.

Реми Гуйдри беше огромен, великолепен каджун^[1], чаровник, по когото тя неминуемо би си паднала само допреди няколко месеца. Шелби преди Дрю щеше да бъде на седмото небе, но сега можеше да оцени само визуалните качества на мъжа, докато душата ѝ копнееше за някого другиго.

За съжаление, това не важеше за ответната страна.

Тя не бе чула нищо от Дрю. Беше му изпратила есемес и няколко имейла, но не бе получила никакъв отговор от него.

Всичко бе приключило и тя се чувстваше напълно съкрушена.

На вратата ѝ се почука. Младата жена погледна часовника на бюрото. Беше почти време за обяд. Реми бе подранил, но той винаги идваше и я питаше какво да ѝ донесе за обяд или дали иска да излезе да хапне навън. Тя никога не желаше да излезе. Ядеше на бюрото, докато преглеждаше файл след файл и четеше всяко интервю, дадено от Айрис. Майката на Дрю живееше в Далас и позволяваше на папараците да я снимат при всеки повод.

Междувременно Шелби съставяше списък с престъпленията ѝ.

— Не съм гладна, Реми — извика тя и отново отвори лаптопа. Колкото по-бързо събереше всичките данни, толкова по-бързо щеше да ги изпрати и да продължи с живота си. Накрая трябваше да се увери, че Айрис Лолес е зад решетките, в противен случай целият ѝ труд беше на вятъра.

— Не е Реми — заяви женски глас. — Извинявай, че те безпокоя. Опитвам се да приключа с всички важни задачи, преди да замина за Остин за големия прием. Нося ти файловете, за които ме помоли.

Шарлот Тагарт влезе, сякаш бе господарка на мястото. Каквато всъщност беше. Високата, прекрасна жена с ягодово руса коса държеше в ръце куп папки. Беше облечена в елегантен делови костюм, който не можеше да скрие женствеността ѝ.

Навярно щеше да изглежда зашеметяващо в дизайнерския тоалет, който щеше да носи на приема тази вечер. Изумруденозелената коктейлна рокля „Прада“, която Дрю беше купил на Шелби, висеше в гардероба. Би трябвало да му я изпрати обратно и да му спести абсурдната цена, но някак си все още не можеше да събере сили.

Шелби беше изненадана, че семейство Лолес не бе отменило приема.

— Мислех, че Дрю ще отмени приема.

Шарлот остави документите на бюрото пред нея.

— Очевидно се е вслушал в съветите на Райли и Бран. Те не желаят да се крият. Смятат, че е по-добре да направят публична цялата история, отколкото да чакат поредната изява на Айрис.

Шелби беше съгласна, но дори не ѝ бе минавала мисълта, че Дрю би приел.

— Не разбирам. Дрю беше против да се въвлича някой друг в това, но сега позволява на Райли да се появява всеки ден по телевизията. Мия също даде интервю. Изненадана съм, че ги е оставил да го направят.

Шарлот сви рамене.

— О, не мисля, че е имал избор.

Това не беше начинът на действие на Дрю.

— Дрю взема всички решения. Не би постъпил другояче.

Шарлот се отпусна на стола срещу бюрото. Сериозните ѝ сини очи се взряха изпитателно в Шелби.

— Майтапиш се, нали?

— Защо смяташ така? — Може би не биваше да започва този разговор. Все още беше прекалено жадна за новини за него и дали това не я правеше жалка? — Извинявай. Бях изненадана, защото Дрю, когото познавах, управлява „4Л“ с железен юмрук.

Той управляваше всичко. Крал Дрю.

— О, Дрю Лолес, с когото се запознах, наистина беше такъв, но през последните седмици нещо го промени и той наистина живна. Беше забавно да го наблюдава човек. А сетне ти се появи тук и стана тъжно. Мислех, че ти ще си жената, която ще свали и опитоми този мъж.

Да, Шелби вече съжаляваше, че изобщо бе започнала този разговор. Шарлот, изглежда, се бе нагласила да побъбри надълго и нашироко, но тя нямаше намерение да се впуска в тази неудобна тема. Шарлот можеше да бъде не по-малко саркастична от съпруга си. Шелби се протегна към документите.

— Не съм аз. Беше забавно, докато траеше, но двамата с Дрю не си подходяме. Тук включени ли са докладите на охраната за последните няколко месеца?

Шарлот кимна, но не понечи да си тръгне.

— Да, екипът на „4Л“ ми ги изпрати. Има ли някаква конкретна причина да се интересуваш дали някой не е хакнал непатентованите компютърни системи? Има няколко компютърни флага на системите от ниско ниво в сградата, но това не е голяма изненада. Някой винаги тества системи като „4Л“. Може да са хакери, опитващи се да пробият защитната система на Дрю, за да докажат на конкуренцията, че е уязвима.

Шелби отвори папката и прегледа данните. Шарлот беше права и тя едва ли щеше да открие нещо, но все пак трябваше да провери.

— Довечера подробно ще ги проуча. Открили ли са нещо интересно?

— Не съвсем. Повечето от опитите са целили да се доберат до банкови сметки чрез онлайн системите за пазаруване или до данни на хора, регистрирали свой софтуер. Единственото отклонение е фактът, че системата на администрацията е била хакната. Според мен това е малко странно. Само отделни хора имат достъп, но защитата не е толкова непробиваема, защото няма никаква поверителна информация и на администраторите е позволено да работят извън офисите.

— До каква информация са се добрали?

— Някой е изтеглил пълния списък на доставчиците. — Шарлот се намръщи. — Всичко, до което са се добрали, е списък на компании и хора, които работят за „4Л“, но почти всички телефонни номера са публично достояние. Не го разбирам, освен ако не е било някаква тренировка. Моята сестра ме увери, че понякога хакерите се упражняват върху големи мишени.

— Кога се е случило?

— Това е била една от по-ранните атаки. Станало е преди четири месеца.

Значи, е станало, преди Ноа да бъде осведомен кой е баща му. Шелби не беше сигурна дали това имаше нещо общо с настоящите събития, но поне разполагаше със списък на информацията, която хакерът е смятал за толкова важна. Като например кетъринг компании и агенции за наемане на временна работна ръка. Фигурираше и личната адвокатска фирма на Дрю, както и номерът на икономката му. Супер! Можеха да почистят домовете си като този на Дрю. — Много ти благодарям за помощта.

— Не сме получили никакви откази от „4Л“. Очевидно им е наредено, ако Шелби Гейтс поиска нещо, тутакси да ѝ бъде предоставено. Това също не е типично за Дрю, когото досега познавах. Той беше супер секретен. Дори след като ни нае, той с голяма неохота и доста бавно ни предоставяше информацията, която ни беше необходима.

Шелби обаче знаеше, че не съществуваше специална причина Дрю с готовност да ѝ предоставя информацията.

— Той ме смята за служител. Това е всичко. Искане да напиша книгата колкото може по-скоро, затова ми дава сведенията, от които се нуждая. Това е цялото обяснение.

Шарлот изпъшка.

— Леле, ама ти изобщо не си забавна. Мислех те за по-умна и много по-смела, отколкото се оказа. Загубих голям бас.

— Моля?

Шарлот подмина без внимание ледения ѝ тон.

— Тук това ни е хоби. Обзалагаме се за всичко. Когато те срещнах, се обзаложих, че ти ще свалиш Дрю Лолес. Имах основание да го вярвам, защото Мия ми разказа цялата история.

Добре бе да знае, че е предмет на клюки.

— Е, явно си сгрешила.

— Не съм. Ти наистина го свали. Остави го проснат, макар че това ми се струва жестоко. Когато свалиш такъв мъж, той се превръща в твоя отговорност, а ти си тръгна, оставяйки го, облян в кръв.

Какви, по дяволите, ги плещеше тази жена?

— Сигурна съм, че е облян в кръв. Дрю е такава лесна плячка. Виж, това не е твоя работа.

Шарлот кимна, все едно я окуражаваше.

— Ха, ето каква си!

Шарлот искаше да види гаднярската ѝ страна? О, щеше да ѝ достави това удоволствие.

— Да, такава съм. Ако ползването на този офис и работата ми в тази сграда означава да ме разкостваш за свое собствено забавление, тогава определено ще си тръгна.

— Ето че пак го направи. — Шарлот се надигна с въздишка от стола и приглади сакото си. — Извинявай. Ти си добре дошла тук.

Моля те, уведоми ме, ако има още нещо, което можем да направим за теб. Дрю е важен за нас, а той иска да се чувстваш удобно тук.

Жената го изрече с усмивка на лице, но за Шелби беше съвсем ясно, че е разочаровала Шарлот Тагарт, а това не беше без значение. Шарлот бе най-влиятелната жена в „Маккей-Тагарт“. Ако тя не я приемеше, никой нямаше да го стори.

Не че това имаше значение. Тя не беше тук, за да създава приятелства.

— Знаеш ли, не ми харесва това, което се опитваш да направиш, независимо какво е то. Разбирам, че си в лагера на Дрю, но помисляла ли си за факта, че може би не знаеш цялата история? Че ме съдиш, без изобщо да ме познаваш?

Шарлот се извърна и вместо гняв върху лицето ѝ бе изписано облекчение.

— Точно това се опитвам да кажа. Не мога да знам цялата история, освен ако ти не ми я разкажеш, а ти внезапно си се затворила като мида, а това не ти отива, момиче. — Тя се върна и отново седна на стола. — Хайде, светни ме. Какво е направил той? А после аз ще ти кажа как си се издънила, защото наистина всичко зависи от теб. И не е нужно да чувам цялата история, за да го знам.

— Сериозно? Искаш да припишеш всичко на мен? Леле, ти също не си това, за което те смятах. — Каквото повикало, такова се обадило. И за своя изненада, Шелби установи, че гневът я караше да се чувства по-добре. Определено беше за предпочитане пред ужасното вцепенение, обзело я през последната седмица. От мига, в който бе осъзнала, че Дрю действително я отпраща, тя бе заровила болката дълбоко в душата си и се бе отдала на работа и сън, опитвайки се да забрави факта, че обичаше един мъж, който не даваше и пет пари за нея. Така че да бъде бясна на Шарлот Тагарт, на която всичко ѝ беше наред и имаше любящ, макар и саркастичен съпруг, три прекрасни деца и успешен бизнес, беше страхотно чувство. — Мия постоянно приказва как ти си върла защитничка на женската мощ и независимост, но това са пълни глупости.

Шарлот се ухили.

— О, не. Аз съм изцяло за женската мощ и независимост. Продължавай. Кажи ми къде греша.

Някъде в едно далечно кътче на съзнанието си Шелби знаеше, че това е някакъв капан, но беше толкова хубаво да нападне свирепо някого. Откакто се бе разделила с Дрю, тя беше прекалено внимателна към всички. Целият ѝ гняв бе смачкан и натикан в прекалено тясно пространство и сега имаше чувството, че всеки миг ще експлодира.

— Искаш да ме съдиш? Майната ти! Ти нямаш представа какво съм преживяла, какво преживявам.

— Нямам. Защото ти не говориш с никого. Това беше доста разочароващо. Я ми кажи, споделяш ли с приятелки? Със семейството си?

Въпросът жестоко я жегна, защото за известно време тя си бе въобразявала, че може да му отговори по различен начин.

— Аз нямам семейство. Единственият ми близък роднина е мъртъв, а най-близката ми приятелка е член на семейството на Дрю, така че не желая да я натоварвам. Макар че не е твоя работа, ще ти го кажа — аз не исках да заминавам. Дрю ми нареди да се махна. Аз бях глупачката, която се влюби в него.

— И си го помолила да останеш?

Тази жена изобщо слушаше ли я?

— Да, точно това казах. Помолих го да ми позволи да остана, но той е откачен на тема контрол и никой не е способен да го накара да размисли за каквото и да било. Той прекара нощта с мен, а на следващата сутрин ме качи на хеликоптер, защото Дрю не се променя.

— Само че ти си го променила — възрази Шарлот.

— Не, не съм.

Жената насреща ѝ поклати глава.

— Преди да те срещне, той никога не е запознавал друга жена със семейството си. Това е промяна.

— Нуждаеше се от мен, за да му свърша черната работа. — Тя не хранеше илюзии относно мотивите на Дрю за началото на връзката им.

— Наистина ли се е нуждаел? Подобни аргументи ми се струват доста слаби. Вярвам, че е убедил сам себе си, че трябва да изнамери друга причина, освен желанието си, за да те привлече в своя свят. Дрю изобщо не умее да бъде егоистичен или да мисли само за себе си, така че той на практика е манипулирал собствения си мозък, за да обоснове началото на една връзка, която смята, че не бива да има. Намирам това за очарователно.

— Действията му са много по-красноречиви от твоята психоанализа. Той пожела да замина и ми каза, че се надява в бъдеще да намеря някого, с когото да бъде щастлива. — Думите му бяха като ритник в корема, най-вече защото тя знаеше какво наистина означават. Означаваха, че той възнамеряваше да продължи напред и не желаше тя да си въобразява, че вехне от мъка по нея.

Шарлот се облегна назад и се втрени в нея.

— Той завлече ли те до хеликоптера? Защото щях да се изненадам, ако Кейс е позволил подобно нещо. Защото Кейс си умира да показва на хората, които Дрю се опитва да заплашва или принуждава да изпълняват волята му, че имат избор. Мисля, че това е неговият начин да се опълчи на диктатурата на големите братя.

— Нямах да го поставя в положение да ме влачи до хеликоптера, макар че той ме заплаши, че ще го направи. — Гневът ѝ стихваше и на негово място се настаняваше безкрайна печал. Точно заради това бе останала вцепенена. Знаеше, че под повърхността се таи тъга. — Не знам какво искате от мен, госпожо Тагарт. Не желая да бъда развлечение за офиса.

Шарлот се наведе напред, лицето ѝ омекна.

— Като за начало искам да престанеш да ме наричаш госпожо Тагарт. А що се отнася до развлечението, повечето от нас са задомени и ни липсва драма. Не е от жестокост. Служителите се интересуват от теб, защото са загрижени за Дрю и защото започват да те чувстват близка. Мия много говори за теб.

Мия беше мила. Но Шелби все още не разбираше целта на Шарлот.

— Това няма значение. Няма да се задържа дълго тук. Ще довърша разследването и ще се опитам да реша какво ще правя оттук нататък. Обмислям идеята да замина за Сиатъл.

— А защо не останеш да се бориш? — попита Шарлот тихо.

— Няма за какво да се боря. — Дрю беше свършено ясен.

— Не мисля, че разбираш какво те питам, Шелби. Не те попитах дали смяташ, че любовта на Дрю заслужава да се бориш за нея. Попитах те дали твоята го заслужава. Вярвам в това, което казах преди малко. Може би трябваше да го кажа по-тактично, но явно прекалено дълго съм живяла с господин Сарказъм. Това е твоя отговорност. Ти си заминала.

— Защото той ми каза.

— Майната му. Той е мъж и не е особено умен, когато се отнася до такива неща. Ти казваш, че го съдиш по действията му, но какви са тези действия? Нямам предвид през последния ден. Трябва да разгледаш целите ви отношения. Той налагал ли се е за всичко? Никога ли не те е изслушвал, когато си имала да кажеш нещо? Постоянно ли е отказвал да се вслушва в мнението ти и да приема решенията ти?

С изключение на лъжата му за договора всъщност в повечето случаи Дрю се бе съгласявал с нея и бе изпълнявал желанията ѝ. Е, той определяше цена за съгласието си, но това никога не е била цена, която Шелби не би желала да заплати. Да спи в едно и също легло с него. Да остане с него.

Сделките караха Дрю да се чувства в безопасност, сякаш трябваше да има за какво да се пазари, тъй като не вярваше, че тя безкористно би останала с него. Дрю бе опознал най-безмилостната страна на света и изпиташе необходимостта да контролира.

Тогава защо се бе предал по отношение на Ноа? Тя знаеше, че Ноа го плашеше до смърт, и напълно логично бе да иска да държи Ноа по-далеч от семейството. Докато не откриеха какво замисляше Айрис, можеха да очакват всичко от Ноа. А Дрю мразеше непредсказуемите неща.

Но тя го бе помолила и той се бе съгласил.

— Не — призна Шелби. — Той направи много от нещата, за които го помолих. Определи куп правила, но аз ги наруших всичките.

— И той те е отпратил заради това?

— Той побесня, когато продължих да разследвам Хач. Каза някои ужасни неща, но не знам. Бях притеснена, че той никога няма да ми прости, задето извадих мръсните ризи на Хач. — Но онази последна нощ беше нещо много повече от секс. Сякаш беше завинаги. Шелби още помнеше как той се взираше в очите ѝ, ръцете му, здраво обвити около тялото ѝ, докато проникваше в нея. Те бяха свързани. Дълбоко. Изцяло.

Тя никога не се бе чувствала толкова близка с друго човешко същество, както е Дрю.

— Той ми каза, че ще ме унищожи. — А десет минути по-късно искаше да склучи споразумение с нея.

Шарлот кимна.

— Еха, той наистина го е направил. Харесва ли ти онова ауди? Знаеш, че е на твое име, нали? Той прехвърли и апартамента на теб. Представата му за унищожение е доста странна.

Той просто успокояваше съвестта си.

Или правеше това, което Дрю умееше. Нагаждаше сделката. Опитваше се да покаже своето разкаяние, привързаност, надежда. Той беше от този тип мъже, които навярно се опитваха да изразят чувствата си, подарявайки различни неща, осигурявайки всякакви удобства.

— Той ми каза да си тръгна. — Не можеше да подмине това.

— Ала това не означава, че трябва да го послушаш. Означава просто, че е глупак, при това глупак, който обича да се жертва. Той така е устроен.

Защото саможертвата бе всичко, което Дрю бе правил през годините. Какво се канеше Хач да я попита, преди Дрю да ги прекъсне? Той защитаваше Дрю.

Той се бори за всички. Има нужда от един човек, който да...

Да се бори за него? Да се бори с него?

Тя си бе тръгнала, защото бе приела, че той желае тя да си замине, вярваше го дълбоко в сърцето си. Никаква логика не можеше да промени факта, че всички я бяха изоставили. Баща ѝ си бе тръгнал и бе създал ново семейство. Нейното семейство вече го нямаше и някъде дълбоко в душата си тя все още беше малкото момиченце, чийто татко не го искаше, затова винаги очакваше хората да я зарежат.

Беше се убеждавала, че така е било по-добре, че майка ѝ бе пощастлива без него. Но Шелби не беше. И нямаше да бъде пощастлива без Дрю. Може би не ставаше въпрос да се бори само за един човек. Може би трябваше да се бори и за себе си.

— Той се промени заради теб — промълви Шарлот тихо. — Мъж като него ще се промени само заради един човек. Е, може би и заради децата си, но отговорността винаги ще е твоя. Мъж като Дрю може да постигне велики неща, но той се нуждае от някого, който да е с него, да стои до него, а понякога да бъде и срещу него. Ти трябва да правиш всичко това с любов и защото градиш общо бъдеще с него. Трябва да го правиш, защото си важна, може би най-важната за него на този свят.

Защото тя беше неговата съвест. Тя го бе заставила да погледне на света по непознат досега за него начин.

— Аз съм точната жена за него. Винаги съм била.

Шарлот се усмихна и този път усмивката ѝ бе сияеща.

— Да. Да, ти си.

— Той се бои, че ще ме нарани. — Трябваше да го наругае, а после да седне и да поговори с него и да го убеди, че не бива да се разделят. Дрю се нуждаеше от ясно очертани граници, но трябваше също да знае, че когато оплеска нещата, тя няма да си тръгне.

— И той ще го направи. Ще те нарани и ти ще го нараниш. Това правят хората, когато се обичат, но вие израствате, учите се, прощавате и продължавате — каза Шарлот. — Бракът не е само цветя и рози. Хората определят себе си най-вече в трудните периоди. Какъв партньор искаш да бъдеш? Искаш ли да бъдеш с него само за забавление?

Шелби искаше да бъде човекът, на когото той можеше да разчита. И как би могла да го постигне, ако не беше с него? Ако позволеше на проблемите да застанат между тях. Тя не му бе показала, че е достатъчно силна, за да оцелее в неговия свят. Всеки път, когато се изправеше срещу него, тя печелеше. Защо сега се примири и отказа, когато на карта беше заложено най-важното?

Защото не вярваше. Защото бе позволила на миналото да я обезкуражи.

То обезкуражаваше и Дрю, защото Шарлот беше права и за това.

Дрю нямаше представа какво представлява една истинска връзка. Той смяташе, че контролира всичко, но скоро щеше да разбере, че с нея няма винаги да налага своите решения.

— Шарлот, тази вечер ще имам нужда от транспорт до Остин.

Май онази рокля все пак щеше да влезе в употреба. А нейният мъж щеше да открие, че щом веднъж го е опитомила, той си оставаше опитомен.

* * *

Дрю се взря в отражението си в огледалото и се запита дали има някакъв начин да се измъкне от тазвечерния прием. Ужасяваше се от мисълта за него и преди Шелби да се появи в живота му, а после започна да го очаква с известно нетърпение, защото тя щеше да бъде с него и щеше да се забавлява с пищността на събитието. Без нея всичко

изглеждаше безсмислено. Изминала бе една седмица с новия стил на живот след появата на Айрис и той беше готов да се завре в отшелническата дупка и никога да не излезе оттам. През последните няколко дни бе говорил пред медиите много повече, отколкото за всичките си години като изпълнителен директор на „4Л“. Трябваше да се застави да се усмихва и резултатът беше плачевен. Когато се бе наблюдавал предишната нощ, приличаше на идиот, при това непохватен идиот. А сега приличаше на идиот в смокинг.

Пое дълбоко дъх и се насили да посегне към сакото. И тази вечер щеше да е като досегашните. Щеше да се принуждава да се движи, да говори. Той не беше истински. Не беше нищо друго, освен робот, за когото дните просто отминаваха. Единственият човек, с когото искаше да разговаря, беше единственият, с когото не биваше.

Според докладите тя работеше усилено. Реми му изпращаше ежедневен отчет за действията ѝ. Тя идваше и си отиваше от сградата на „Маккей-Тагарт“. Понякога се отбиваше да пийне кафе, но бодигардът ѝ бе докладвал, че рядко разговаря с някого. Дори с него.

На вратата се почука и един от хората, които не искаше да вижда, влезе. Хач също беше облечен в смокинг. Той продължаваше да живее в къщата, но двамата рядко разговаряха, освен ако не се налагаше.

— Какво искаш? — попита Дрю.

— Много неща, но не мисля, че ще ги получа. — Последните няколко седмици, изглежда, бяха състарили Хач. В него се усещаше една постоянна умора, която сякаш никога не го напускаше. — Имам нужда от едно проклето питие, но после отново ще трябва да започна историята на вечния неудачник, а не желая да бъда кретенът, получил само един чип за трезвеност.

Дрю го зяпна сащисано за миг.

— Какво?

Той избягваше Хач винаги щом можеше. Райли го бе принудил да живее с негодника, но не можеше да го застави да говори с него. Райли не можеше да го накара отново да обича Хач.

Той бе загубил Шелби и Хач в един и същи ден. Колко още щеше да изгуби, преди всичко това да приключи?

— Аз съм в „Анонимните алкохолици“. Райли ме заведе на първата среща с групата на следващия ден, след като светът ми се срина. Осъзнах, че мога да се самоубия с пиячка или да се опитам като

трезвеник. — Хач прокара ръка през косата си. — Трезвеността е гадно нещо, но аз няма отново да те разочаровам, Дрю. Знам, ти мислиш, че не се нуждаеш от мен, но не е така. И няма да си тръгна, докато не се уверя, че ще си добре.

Мисълта за Хач, застанал пред групата и признаващ греховете си, накара сърцето му малко да се свие.

— И сега съм добре.

Хач затвори вратата зад себе си и дълбоко въздъхна.

— Не, не си и това е още една причина да не си тръгна. Агентите от ФБР са долу. Опитах се им обясня, че разпитът ще трябва да почака.

На федералните не им пукаше, че трябваше да отиде на прием.

— Райли тук ли е?

— Ние сме единствените, които останаха. Другите отидоха в хотела или са на път, за да вземат приятелите ни от Далас. Трябва да се обадя на адвокатите. Дай ми около час и ще ги събера тук. Ще се обадя и на Райли. Никак няма да му се понрави моментът, който са избрали за появата си.

О, но Дрю беше сигурен, че моментът е идеално избран. Айрис със сигурност знаеше за тазвечерното събитие.

— Къде е Ноа?

Хач извади телефона си.

— Той тръгна по-рано с Ели и Райли. Каза, че щял да види дали може да помогне с нещо. Мия и Кейс се отправиха към летището, за да посрещнат брат му, и оттам ще отидат направо в хотела.

Големия Таг и съпругата му пристигаха за приема. Това беше важна вечер за цялото семейство и Дрю нямаше да я съсипе, като въвлече Райли обратно в ада. Брат му заслужаваше една свободна вечер, за да отпразнува брака си.

— Мога да говоря с тях и сам. Разполагам с час и половина, преди някой да забележи, че липсвам. Тази вечер празнуваме брака на Райли и Ели. Няма да я превърна в поредния цирк.

Той се запъти към вратата, а Хач го последва.

— Мисля, че това е лоша идея.

— Имам доста такива. — Като тази, че ще може да живее без нея. — Няма да кажа нищо глупаво. Ако нещата станат прекалено сериозни, ще спра и ти ще можеш да се обадиш на адвокатите, но ще го направим дискретно.

Той не беше пълен идиот. Знаеше какво трябва и не трябва да казва. Поне що се отнасяше до това. Влезе в стаята и вдигна ръка.

— Господа, какво мога да направя за вас днес?

Специалните агенти стояха в средата на стаята, облечени в обичайните си тъмни костюми, с мрачни изражения. Главният агент разтърси ръката на Дрю и кимна към Хач.

— Извинете ни за безпокойството, господин Лолес, но изглежда, имаме проблем.

Специален агент Джонсън му подаде куп документи.

Не му отне много време, за да разбере какво беше това. Ограничителна заповед.

— Значи, трябва да стоя на разстояние от сто и петдесет метра от майка ми? Няма да е особено трудно, тъй като от двадесет и няколко години не съм ѝ виждал очите на живо.

Хач взе документите от ръцете на Дрю.

— Тя се е сдобила с шибана ограничителна заповед? Майтапите ли се? Ако някой има нужда от ограничителна заповед, то това е Андрю.

— Госпожа Лолес убеди съдията, че сте заплаха за нея. Честно, с целия този медиен шум около случая това не е голяма изненада. Вие можете да се сдобиете с ответна ограничителна заповед — посъветва го специалният агент. — Вижте, не съм сигурен какво става. Получих огромно количество сведения, които трябва да проуча.

— Изглежда, че един журналист ви обича, човече. — Специален агент Гарсия поклати глава и подсвирна. — Тя направо ни зарина с информация за майка ви. Когато поехме този случай, знаехме, че ще се вдигне огромна шумотевица в медиите, но нещата започнаха да добиват странен и зловещ оттенък. Тази Гейтс, изглежда, е майсторка на конспиративните теории.

Джонсън изгледа внимателно партньора си.

— Не смятам, че трябва да говорим за това в настоящата компания.

Гарсия сви рамене.

— Навярно си прав, но аз възнамерявам да му задам няколко въпроса, които тя повдигна.

— Шелби Гейтс? — Дори само звукът на името ѝ накара сърцето му да се разтупти. Дрю не знаеше, че тя активно охранява ФБР с

информация.

— Да, тя е разследващ журналист — потвърди Джонсън.

Тя беше повече от това. Тя беше половината от шибаната му душа. По-добрата половина.

— Познавам я. Тя е много умна.

— И какво е открила? — намеси се Хач. — Разказа ли ви теориите си за тримата съпрузи, които е имала Айрис, след като е убила Бен?

— Проверяваме всичко, което ни е изпратила, включително невероятно подробния план на къщата. Доста добре е обосновала своята версия на престъплението. Проблемът е, че навремето полицията не си е свършила работата, както трябва. Знам, че смъртта на баща ви е определена като самоубийство, но полицейското разследване е било проведено доста небрежно.

Значи, Шелби мътеше водата и създаваше проблеми на федералните.

— Било е подготвено от майка ми и съучастниците ѝ да изглежда като самоубийство. Все още недоумявам защо ѝ е било нужно да убива сътрудничката на баща ми, когато е щяла да наследи акциите му.

Специален агент Джонсън вдигна ръка.

— Ние имаме работна хипотеза за това. Поразрових се в старата адвокатска фирма, която е движила делата на баща ви. Няколко седмици преди смъртта си той е написал ново завещание, имайки предвид предстоящата раздяла. Майка ви е нямало да получи нищо от акциите. Бил е пределно ясен за това. Акциите е трябвало да бъдат вложени във фонд за децата му и той е определил личния си адвокат за управител на този фонд. Айрис е щяла да получи пари, но нито една акция и никакво право на глас. Тя твърди, че не е знаела, че завещанието е било променено. Съгласно щатските закони за собствеността тя би могла да го оспори, тъй като по това време двамата все още не са били разделени и тя е била негова съпруга, когато акциите са повишили стойността си.

Дрю можеше да доразвие тази теория до логичното ѝ заключение.

— Но в мига, в който завещанието се извадело наяве, щели да възникнат множество въпроси. Полицията щяла да узнае, че баща ми е

обмислял раздяла, и щели да се запитат защо ще предприема подобен законен ход, след като е планирал да се самоубие.

Хач поклати глава.

— Аз не знаех нищо за това. Изненадан съм. Бен е предприел стъпки, за да се опита да ви защити. Питам се дали на неговия адвокат не е било платено, за да не споменава за завещанието след престъплението.

Може би баща му е подозирал, че между Хач и Айрис е имало нещо. В противен случай Дрю беше сигурен, че баща му е щял да остави фонда и правото на глас в ръцете на Хач. Заради това ли майка му се е насочила към Хач? Дали е разбрала, че губи властта си върху Бенедикт Лолес, и се е прицелила в следващата изгодна мишена? Това обясняваше защо е решила да инсценира смъртта си и да работи с Патриша. Това е бил единственият начин, по който е могла да упражнява поне някакъв контрол. Лесно е можела да изнудва съучастниците си, без да се товари с досадните грижи за четирите си деца. Обмислила е възможностите си и е направила своя избор, а Франсин Уелс е заела мястото ѝ.

Кого щеше да пожертва този път? Какъв беше финалът на играта ѝ?

— Очевидно ние ще продължим нашето разследване, но засега трябва да ви попитаме за имейлите, които напоследък сте изпращали до майка си. — Гарсия отново доби сериозно изражение. — Възложили сме на нашите програмисти от компютърния отдел да работят върху това, но те вече потвърдиха, че имейлите са били изпратени от тази къща, от личната ви мрежа.

— Имейли?

— Да, точно те са причината за ограничителната заповед — обясни Джонсън. — Вашата майка е получила няколко имейла, в които подробно се описват начините, по които искате да я нараните. Предполагам, ще ми кажете, че вие не сте ги изпращали?

— Не съм писал нищо на моята майка. — Но в стомаха му се зароди лошото предчувствие, че знаеше кой го бе направил. — Аз щях да знам как да прикрия следите си, ако смятах да го направя. Уверявам ви, че знам как да изпратя имейл, който няма да имате възможност да проследите до мен. Дори и вашите програмисти не биха могли.

Джонсън се намръщи.

— Може би са ни го споменали. Те бяха изненадани, че човек с вашите умения ще допусне такава елементарна грешка. Предполагам, че вие не сте единственият, който използва интернет в тази къща?

— Не, разбира се, че не. Всеки, който живее или идва на гости в този дом, го използва. Предполагам, че акаунтът ми е бил „клонирен“ и някой го е използвал да изпраща имейли вместо мен. От пресата вече добрали ли са се до историята? — Не искаше да мисли кой беше най-вероятният извършител.

— Ограничителната заповед е издадена само преди няколко часа, но трябва да знаете, че много скоро ще се разчуе — отвърна Джонсън.

— Бил е онзи малък негодник Ноа! — избухна Хач. — Той работи с нея.

Дрю вдигна ръка, опитвайки се да накара Хач да замълчи.

— Дори не подхващай тази тема.

— За Ноа Уокър ли говорите? Защото майка ви няколко пъти го е споменала. Тя е изключително разтревожена, че ще му причините зло — обясни Гарсия. — Но когато разговарях с Ноа, той каза, че е добре.

— Тя го използва, за да натопи Дрю — настоя Хач. — Тя замисля нещо.

Разбира се, че замисляше, но той трябваше да разбере как Ноа се вписваше в плановете ѝ, преди да говорят с федералните.

— Ще проуча това, господа специални агенти. Всеки ваш компютърен специалист е добре дошъл да дойде в дома ми и лично да проучи интернет мрежата ми.

— И да се прехласне по вас? Онези смотани умници обожават земята, по която стъпвате — промърмори Джонсън под нос.

Да, Дрю разчиташе на това. Ако успееше да привлече неколцина от тях на своя страна, щяха да работят по-усърдно, за да докажат машинациите на майка му. Лесно щеше да се докаже клонирането на акаунта, но имейлите щяха да бъдат предоставени на съда и на обществото и всичко, което хората щяха да прочетат, бяха грубите заплахи, отправени от един саможив и непохватен мъж, когото мнозина не харесваха. Враговете му щяха да използват нападките срещу него в медиите, а майка му бе организирала цялото това шоу, за да покаже, че Ноа работи в съюз с нея срещу него.

Всичко това го караше да се чувства уморен и стар.

— Ще ви сътруднича по всички възможни начини. Освен това ви уверявам, че няма да наруша ограничителната заповед. Нуждаете ли се от още нещо от мен? Трябва да отида на приема на брат си. — Където щеше да броди като призрак наоколо.

Този кошмар никога нямаше да свърши. Майка му навярно щеше да продължи да играе игрички, докато единият от тях не умреше, а другият не отидеше в затвора.

Отмъщението, ако изобщо успееше да го постигне, нямаше да има никакъв смисъл, защото той щеше да е сам.

— Какво става? — Мия влезе, облечена в дизайнерска рокля, токчетата ѝ потракваха върху дървения под. — Има ли някаква причина да разговаряте с брат ми без присъствието на адвоката му?

— Добре съм — увери я Дрю. — Защо си тук? Мислех, че ще отидеш направо в хотела.

— Тя искаше да отидем с теб, за да ни снимат заедно — обясни Кейс, който следваше съпругата си. — И искаше да ти покаже нашия гратисчия. Големия Таг и Шарлот са довели свой приятел. Надявам се, че нямаш нищо против.

Имаше против. Нямаше нужда от още хора около себе си.

Големия Таг и съпругата му влязоха, дарявайки федералните с погледи, красноречиво подсказващи, че им нямат вяра.

Кого бяха довели? Сестрата на Шарлот, която работеше като анализатор за ЦРУ, и нейния високопоставен и нафукан британски съпруг? Който щеше да стане свидетел на допълнителното му унижение?

— Определено искам да узная защо сте тук и разговаряте с Дрю без адвоката му — заяви познат глас. — Освен това искам да разбера защо не сте ми задали нито един въпрос за документите, които ви изпратих преди седмица. Проверихте ли моето разследване за доклада на съдебния лекар? Било му е платено. Това се вижда напълно ясно от банковите извлечения, които ви изпратих. Няма никаква логика в това, че едно четиринадесетгодишно момче без средства ще изнамери начин да подкупи проклетия съдебен лекар. И защо да го прави? Само една личност би искала да прикрие факта, че вторият труп не е на Айрис Лолес, и това е била самата Айрис Лолес.

Шелби влезе с наперена походка. Приличаше на най-сексапилната амазонка, стъпвала някога по земята. Роклята „Прада“,

която ѝ бе купил, прилепваше по всяка чувствена извивка. Изумруденозеленият цвят караше кожата ѝ да сияе.

Повече нямаше значение, че го разпитваше шибан агент от ФБР. Единственото му желание беше да се добере по-близо до нея.

Инстинктът му подсказваше да отиде право при нея, да я сграбчи за ръката, да я поведе към спалнята и да не излезе оттам, докато отново можеше да си поеме дъх.

После си спомни, че не биваше да я въвлеча в своя ад. Не бе очаквал тя да се появи тази вечер, но това бе глупаво. Тя беше поканена. Беше приятелка на Ели и Райли. Карли определено щеше да я иска на приема. Разбира се, че щеше да дойде.

Но нужно ли беше да изглежда толкова великолепна?

Специален агент Джонсън отстъпи крачка назад.

— Проверявам всички сведения, които сте ми изпратили.

Гарсия изобщо не отстъпи. Дори напротив, лицето на шибаняка засия в усмивка.

— Госпожице Гейтс, тази вечер изглеждате прекрасно и аз ще бъда повече от щастлив да обсъдя случая по всяко време, когато ви е удобно. Защо не дойдете в кабинета ми? Да кажем, утре по обед?

Дрю понечи да пристъпи напред, но Хач сложи ръка на рамото му.

— Не убивай федералните.

Но той искаше да убие поне един от тях. Гарсия зяпаше бюста на Шелби. Не откъсваше поглед от гърдите ѝ. Нейните великолепни меки гърди, чиито съвършени розови зърна откликваха на докосването му. Къде му е бил умът, по дяволите? Защо бе избрал тази шибана рокля? Тя разкриваше прекалено много от красивото ѝ тяло.

— Очаквам с нетърпение срещата ни, специален агент. Не съм свършила цялата тази работа само за развлечение. Работя върху детайлното опровергаване на проведения от вас разговор с Айрис Лолес — отвърна Шелби с изправени рамене и присвити очи.

Гарсия поклати глава.

— И как сте се добрали до него?

— Имам си своите източници — вирна брадичка тя. — И те са невероятно добри. За мен не е проблем да се явя пред медиите и да изложи случая, ако вие не възнамерявате непредубедено да ме изслушате.

— Обадете ми се утре и ще поговорим. — Гарсия се извърна към Дрю. — Погрижете се да не нарушавате ограничителната заповед. Няма да е от полза нито на вас, нито на нас, ако се опитате да се конфронтирате с нея.

Федералните се обърнаха и се отправиха към вратата.

— Ограничителна заповед? — попита Иън Тагарт, когато вратата се затвори зад агентите. — Може ли да я видя?

Прекрасните очи на Шелби се ококориха.

— Тя има ограничителна заповед срещу теб? Какво означава това, по дяволите?

Шарлот протегна ръка към заповедта.

— Това е добър ход от нейна страна. Тя търси симпатия и много бързо губи самообладание. Не мисля, че осъзнава колко враждебна ще бъде ответната реакция.

Тагарт измъкна заповедта от ръката ѝ и пробяга с поглед по листа.

— Би трябвало да поискаме ответна заповед за нас. Ще уведомя адвоката. Можем да намерим приятелски настроен съдия. Тя го е направила. Никой от вас не се е виждал, нито е говорил с нея, нали?

— Аз се виждах — каза Шелби. — И с радост ще съобщя на съдията, че тя е луда и ще навреди на Дрю и на членовете на семейството, ако ѝ се удаде тази възможност. Почувствах се заплашена, докато тя разговаряше с мен.

— Каза ли ти нещо конкретно заплашително? — поинтересува се Тагарт.

— По-скоро ме изплашиха типът, когото бе довела със себе си, и фактът, че в нея имаше нещо ненормално, но с най-голямо удоволствие ще измисля нещо. Аз съм писател. Мога да изфабрикувам страхотен диалог — предложи Шелби.

Тагарт вдигна ръка за „дай пет“.

— Виждаш ли? Ето за това говоря. Червенокосите винаги са разумни.

Шелби енергично шляпна ръката на огромния здравеняк.

— Дяволски си прав.

— Няма да лъжеш ФБР. — Нямахте да ѝ позволи да се замесва в допълнителни неприятности. — И не смятам, че трябва да те виждат

да отиваш на приема с мен. Ще наредя на някого да те вкара през страничния вход, за да избегнеш фотографите.

— Не. — Шелби отново сведе поглед към ограничителната заповед.

Дрю застина.

— Какво означава това?

Хач се наклони.

— Мисля, че означава „не“.

Шелби пристъпи към Дрю.

— Това означава „не“ и означава още, че когато се появя на приема и ако някой ме попита защо съм там, възнамерявам да отвърна, че съм дошла, защото обичам семейството си и защото Андрю Лолес, макар и невеж глупак в живота, е най-страхотният любовник на планетата.

— Не, не е! — изстреля Големия Таг. — Аз имам тениска, която го доказва. Той има ли тениска? Чарли ми каза, че има изработена само една за заслужилия тази титла.

Мия се ухили на Шелби.

— Така ли смяташ да се държиш?

— Да. — Шелби дори не мигна.

— Слава Богу! — възкликна Хач. — Сега е моментът, когато обикновено отивам да си налея едно питие, за да отпразнувам случая. Мразя да съм трезвен.

Мия понечи да каже нещо за трезвеността на Хач, но Дрю нямаше време за това. Протегна се и издърпа Шелби настрана.

— Мислех, че имаме сделка.

Тя не се възпротиви, нито се опита да се отскубне. Не. Тръгна с него и когато той спря, се наклони, тялото ѝ почти докосна неговото.

— Имахме сделка и аз я наруших. Разочаровах те и наруших обещанието си, но искам да знаеш, че това повече няма да се случи.

Разочаровала го е и е нарушила обещанието си?

— Шелби, не си направила нищо подобно. Чувствах се отлично с нашето споразумение и мисля, че трябва да го продължим. Тази вечер открих нова информация. Става дума за завещанието на баща ми. Бих желал да я прегледаш, но ще говорим за това по телефона.

— Не, няма. Помолила съм да докарат тук всичките ми неща. След няколко часа Реми ще пристигне с багажа. Той реши, че ще съм в

безопасност, след като съм с Големия Таг. Няма нищо против да остане известно време в Остин. Казах му, че мога да се настаня в къщата край басейна, тъй като ти навярно ще предоставиш собствена стая на Ноа в голямата къща.

Ноа. Дали Ноа щеше да се върне след предстоящата конфронтация тази вечер? Дрю смяташе да бъде внимателен, но трябваше да знае, ако Ноа заговорничеше с майка му. Трябваше да разбере с какво майка им държи Ноа. Навярно разполагаше с нещо. Ако Ноа работеше с нея, то бе, защото най-вероятно майка му го бе принудила.

— Ще се обадиш на Реми и ще му кажеш да спре всичко. Не ти е позволено да се върнеш отново в тази къща.

В очите ѝ избухнаха пламъци.

— Не, Дрю.

— Не можеш да ми противоречиш за това. Не разбирам защо внезапно си решила да се държиш по този начин.

Тя пристъпи по-близо към него, пръстите ѝ се плъзнаха по шията му и членът му тутакси се втвърди.

— Липсваше ми. Толкова дяволски ми липсваше, Дрю. Знаеш ли какво правя нощем?

— Шелби, нищо няма да се получи.

Тя изобщо не му обърна внимание.

— Лежа в леглото и мисля за теб, докато повече не мога да издържа. Тогава се докосвам. Ръката ми се спуска надолу. И ставам влажна, защото мисля за теб. Мисля си колко е прекрасно да те усещам дълбоко в мен.

Тя го убиваше. Не беше сигурен каква игра беше това, но трябваше да я прекрати на мига.

— Аз вече имам нова любовница.

Тя застина.

— Така ли?

Дрю простена. Беше улучил. Виждаше го по лицето ѝ. Можеше да я накара да се отдръпне, ала просто не бе в състояние да го стори. Не можеше да изрече думите, които щяха да я накарат да го ненавижда.

— Не. Господи, Шелби. Не, мамка му, нямам, но трябваше да ти кажа, че имам.

— Дрю, изслушай ме. Нищо, което кажеш, няма да ме накара да си тръгна от теб. Ако не ми позволиш да държа ръката ти, докато сме на приема тази вечер, ще се примиря и ще кажа на всекиго, който ме попита, какви са намеренията ми. Няма да напиша книгата. Всичко, което ще направя на този етап, е да се уверя, че Айрис ще отиде в затвора заради това, което е сторила. Това е моята цел. Ще пиша, но това ще бъде роман, защото се уморих от истории с тъжен край. Затова ще пиша за измислени съдби и няма да спечеля много пари, тъй като ще се омъжа за господин Паричко.

— Ще се омъжиш?

Тя вирна брадичка.

— Обичам те, Андрю Лолес. Готова съм да чакам и да ти дам време да се справиш с огромните си лични проблеми, но накрая ще се омъжа за теб и двамата ще имаме цяло ново поколение хлапета Лолес. И трябва да знаеш, че няма да сме единствените. Райли и Бран също сменят имената си и ще си върнат фамилиите. Аз им го предложих, а аз съм господарката на това семейство. От време на време може да се наложи да се боря със сестра ти за първенството, но засега поемам контрола.

Тя го обичаше? Думите накараха ръцете му да се стегнат поздраво около нея, цялото му тяло се наклони. Тя го обичаше? Как, по дяволите, беше възможно да го обича? Той беше негодник. Изобщо не беше достоен за нея.

— Ти не поемаш контрола, Шелби.

Тя се повдигна на пръсти, дланите ѝ обхванаха лицето му и устните ѝ доближиха неговите.

— Само гледай, Лолес. Твоето господство вече приключи. Можеш да управляваш „4Л“ както пожелаеш, но аз съм кралицата на тази къща. Няма да има раздяла. Ние сме заедно в това. Обичам те, а това означава, че ще бъда до теб във всичко. Добро. Зло. Супер скандално. Това няма значение. Ние сме заедно.

— Ние не сме заедно. — Но устните му бяха толкова близо до нейните. Трябваше само леко да се наведе и щеше да ги завладее. Можеше да я целува с часове. Можеше да потъне в нея и за кратко да забрави, че светът съществува.

— Можеш да го повтаряш, колкото си искаш. — Тя го предизвикваше. — Можеш да се опиташ да не ме допуснеш в дома ми,

но колко дълго ще издържиш? Колко дълго ще ти стигнат силите, когато знаеш, че аз съм някъде наблизо и копнея за теб? Че мога да те имам по всяко време, по всеки начин, защото ти си моят мъж? Предполагам, че няма да пожелаеш да задържа кабинета си в сградата на „4Л“?

— Не можеш, бебче. Вече го обсъдихме.

Тя кимна.

— Ще си намеря офис. Ще се оправя. Но се местя тук. Апартаментите в Остин не са евтини, а ти си ме обзавел с бодигард, така че се нуждая от две спални. Какъв късмет, че разполагаш с много.

— Ще се върнеш в Далас.

— Не.

Това упорито *не* щеше да го подлуди.

— Не можеш да ми казваш *не*.

— За някои неща не мога, но за всичко, което ни разделя, мога и ще кажа *не*. Не бях права, като заминах, Дрю. Допуснах грешка. Трябва да разбереш, че осъзнах всичко. Ти винаги поставяш другите на първо място. Ти правиш всички жертви. Но аз не съм жертвата, която трябва да принесеш. Не е нужно да ме пожертваш, защото няма да ти го позволя. Аз съм твоя, Андрю Лолес, и ти трябва да свикнеш с това.

Тя се раздвижи леко и това бе всичко, което му бе нужно. Устните ѝ докоснаха неговите и той не можа да се спре. В мига, в който ръцете ѝ го прегърнаха, той се предаде.

Още една целувка. Още една минута. Само още един спомен от нея.

Дрю я целуваше страстно и дълго, тялото му се докосваше в нейното. Усещаше притискането на гърдите ѝ до своите, езика ѝ, преплетен с неговия. Цялото му тяло беше в синхрон с нейното и още по-важно от това, душата му сякаш бе намерила покой, защото просто беше близо до нея.

По дяволите, толкова много я обичаше. Тя беше неговата кралица. Тя беше негова.

Негова, за да я защитава.

Целува я още секунда, сетне нежно я отблъсна.

— Шелби, не мога да ти причиня това.

Тя отстъпи назад.

— Добре. Ще намеря жилище за двама ни с Реми, както и офис, но няма да напусна Остин и няма да лъжа. Ако някой попита, ще отвърна, че те обичам. Аз съм твоя. Когато решиш, че си готов, знай, че те чакам. — Тя леко се усмихна. — Ще се видим на приема довечера. Запази ми един танц.

Дрю не беше сигурен какво се бе случило току-що.

— Аз съм ужасен танцьор.

— Значи, имаш късмет, защото аз съм доста добра. — Тя се извърна и си тръгна, прекрасното ѝ дупе чувствено се поклащаше. Спря, обърна глава и прикова поглед в него. — И, Дрю? Недей да флиртуваш с други жени.

Мамка му. Тя поначало беше неустоима, но когато го искаше, беше истински вулкан от страстно излъчване. Съвършена. Чувствена.

— Ще се видим там, Дрю.

— Трябва да се върнеш в Далас. Това няма да се получи. — Не беше сигурен, че можеше да контролира тази нова Шелби. Тази жена може би беше прекалено голяма лъжица за неговата уста.

Жена, която нямаше да го изостави, въпреки проблемите му. Жена, която можеше да му бъде достоен партньор. Жена, която навярно можеше да бъде отплата за цялата изживяна от него болка.

Не отплата. Награда. Дар, който никога не бе очаквал. Такъв, който щеше да цени, да обича и завинаги да обгрижва. Жена, която можеше да уважава, защото съчетаваше всички добри неща на света, поднесени в красива обвивка. Жена, с която можеше да изгради бъдеше, защото тя беше здрава и непоклатима основа на света, в който той искаше да живее.

Той се нуждаеше от нея. Адски го болеше дори само докато я наблюдаваше как се отдалечава от него. Как можеше да живее в един и същи град и да не бъде близо до нея?

Силата се бе прехвърлила от него към нея и Дрю не беше сигурен дали това му харесва. Всъщност дали силата не е била винаги у нея? Тя беше наградата, а той — просителят. Готов да направи всичко, за да я защитава, закриля и обича.

Постоянно твърдеше, че тя го бе подлудила.

Но всъщност тя го бе направила по-добър. Направила го бе човек. Цялото му състрадание и любов идваха от нея.

Шелби се обърна и го дари с ослепителна усмивка.

— Няма връщане назад. Само напред. Няма бъдеще без теб. Няма да те оставя. Разбра ли ме? Чух какво каза на Ноа онази нощ. Каза му, че винаги ще го спасяваш. Аз винаги ще те спасявам, Андрю Лолес. Ти си най-важната част, същината на моя живот и аз никога няма да те напусна. Когато си готов, твоето бъдеще те очаква. Обичам те.

Пред очите му светът отново някак странно се размаза, а тя се извърна от него и се запъти към сестра му.

Тя го обичаше.

— Нима ще я оставиш да си тръгне? — Хач поклати глава, когато Шелби се присъедини към Мия и останалите.

— Очевидно тя не отива много далеч. Тази вечер се нанася обратно. Бих могъл да заключа къщата, но не мисля, че това ще я спре. Ще наеме някого да проникне през ключалките и пак ще бъде тук и ще ме чака. — Тя щеше да бъде тук. Без значение какво бе направил. Без значение какво бе казал или как се бе издънил. Без значение колко непохватен можеше да бъде или колко изгубен.

Шелби щеше да бъде тук, за да го спаси.

Това ли бе изгубил той преди толкова много години? Това ли бе изгоряло в пожара? Дрю бе изгубил детството си, но чак сега бе осъзнал какво означава това. Детството бе онзи период в живота на човек, когато той вярва, че някой винаги ще го спаси. Това беше времето, което го белязваше и създаваше увереност, че или е достоен за спасение, или не. Двамата души, които наистина можеха да го научат, че е ценен, бяха умрели през онази нощ — баща му беше убит, а майка му бе доказала, че не е нищо друго, освен измамна химера.

Братята и сестра му бяха обречени да го напуснат. Предателството на Хач беше последният гвоздей в ковчега. Той би трябвало да разбере, че любовта и приятелството не бяха отредени за него.

Тя се обърна и усмивката на лицето ѝ озари целия му свят. Би трябвало да възприема всичко наоколо през тъмните очила, през които винаги гледаше след онази нощ, ала не можеше. Тя беше тук и бе донесла светлината в живота му.

Той можеше да избира. Можеше да се върне обратно в мрака. Можеше да я принуди да си тръгне или, по-добре, да замине той. Можеше да отиде някъде, където никой нямаше да може да го открие,

и да започне отново. Те всички бяха заедно и щастливи, а накрая Шелби щеше да срещне някой мъж, който наистина да е достоен за нея.

Или можеше да повярва, че *той* е достойният мъж за нея. Можеше да приеме, че не е идеален, но докато беше с нея, докато ѝ помагаше и я подкрепяше, докато се опитваше, нямаше да излъже очакванията ѝ.

Можеше да прости на баща си.

Мили Боже, можеше да прости и на Хач.

И ако го стореше, може би щеше да бъде по-лесно да прости и на себе си, задето бе човек, задето се нуждаеше от нея, задето бе достатъчно егоистичен да ѝ позволи да остане с него, защото се чувстваше по-силен, когато тя е до него.

Шелби му смигна и се отдалечи, но той се чувстваше толкова дяволски приклещен. Приклещен между миналото и бъдещето. Приклещен между това, което знаеше, и това, за което отчаяно копнееше.

Но това нямаше значение, защото тя щеше да е тук, когато тази нощ се прибере у дома. Щеше да отиде на приема и да му предложи ръката си, ако той бе достатъчно смел, за да я поеме.

Сестра му го погледна и свирепо се намръщи, сякаш той беше този, който заплашваше Шелби.

Когато всички потеглиха за приема, вратата се затвори след тях и Дрю отново остана сам с Хач.

— Не може да не разбираш, че тази жена знае какво иска. Осъзнавам, че всички останали те разочароваха, но не можеш да съдиш за света по този начин, синко — умолително заговори Хач. — Не можеш да се отречеш от всичко добро и хубаво, защото някога ти се е случило нещо лошо.

— Ти си го направил. — Сега го виждаше много по-ясно. Смяташе, че оттеглянето на Хач от света е било заради вината, но всъщност причината е била болката. Той е обичал и е изгубил любимата жена. Може би тя не е била достойна за любовта му, но загубата ѝ бе унищожила Хач.

— Направих го. Погребах се. Сторих го заради болката и страданието, и вината, които бяха прекалено големи, за да ги понеса, но открих нещо, което беше много по-добро от алкохола. Теб. Ти ме

спаси, когато влезе през онази врата и аз осъзнах, че съм длъжен да се боря. Трябваше да превъзмогна проклетата болка и да бъда мъж. Трябваше да взема всички вас, защото обичах родителите ви. Позволих мъката и вината да надвият обичта ми, но няма отново да го допусна, Дрю. Ето защо се присъединих към онази досадна и проклета група за трезвеност и ето защо, без значение какво правиш или казваш, аз няма отново да те изоставя. Ще бъда трезвен, защото може да ти потрябвам за нещо. На всеки един от вас. Ще бъда това, което трябваше да бъда през всички онези години. Ще те обичам като син и този път ще бъда по-добър баща. И няма да се уморя да ти казвам, че най-доброто отмъщение, което може да постигнеш, е да обичаш Шелби. Така няма да позволиш на Айрис да спечели. Да живееш живота си и да бъдеш щастлив, синко. Това е нещо, което тя никога няма да е способна да направи.

Да живее живота си. Да живее живот с Шелби. Живот, в който нямаше да заговорничи и планира нищо, освен как да ѝ достави удоволствие. Живот, в който щеше да има бъдеще. В който щяха да имат деца, които да пораснат и да се превърнат в ужасни умници, с които той толкова дяволски щеше да се гордее. Хлапета, които щяха да играят с братовчедите си и на които нито за секунда нямаше да им хрумне, че няма да има кой да ги спаси.

Всичко това би могло да отиде по дяволите. Той го знаеше. Тази единствена истина на Вселената бе гравирана в душата му в нощта, когато баща му бе умрял.

Но какво значение щеше да има всичко това, ако не опиташе?

— Ще се ожена за нея.

От гърдите на Хач се изтръгна дълга въздишка.

— Толкова се радвам да го чуя. Независимо дали ще ме поканиш на сватбата, или не, знай, че ще се гордея с теб.

— Не знам как да постъпя с теб. — Тази мисъл го разяждаше. В душата му още бе стаен твърде много гняв.

Хач вдигна ръце.

— Не бързай и знай, че аз винаги ще бъда тук, за да ти помагам. Не е нужно да решаващ днес. Не е нужно да бъде и утре. Просто знай, че каквото и да е решението ти, аз съм тук.

Нима точно това не правеше бащата? Да бъде винаги редом?

Мобилният му телефон издаде мелодичен звук и го спаси от отговора. Беше дошъл есемес от Ноа.

Можеш ли да дойдеш в къщата край басейна? Трябва да поговорим. Моля те, Дрю. Важно е.

— Мислех, че каза, че Ноа е тръгнал с Райли и Ели? — Дрю се приближи до прозореца.

— Така е. Излезе преди час, но явно се е върнал. Те взеха аудито, а в момента колата е на алеята. — Хач застана до него. — Знаеш, че навярно Ноа е този, който е изпратил онези имейли.

Дрю се втренчи в къщата край басейна. В задната ѝ част се виждаше светлина.

— Зная. Освен това знам какво е да бъдеш уплашено, манипулирано хлапе. Първата ми мисъл е да отида там и да се опитам да разбера как мога да му помогна. Кога, мамка му, се промених? Би трябвало да се обадя в полицията и да го изритам оттук, но не мога.

— Той е твой брат. Винаги ще си готов да го спасиш.

— Мисля, че тя иска да ме убие. — Измъчваше го лошо предчувствие. И тогава го забеляза. Завесите леко се раздвижиха и той видя мускулеста ръка да повдига плата. Някой се взираше навън. Не беше Ноа. Огромен мъж гледаше през прозореца, навярно същият, когото бе видяла Шелби онзи ден в кафенето. За частица от секундата зърна брат си. Ноа седеше на дивана, ръцете му бяха вързани, а в главата му бе опряно дулото на пистолет.

Майка му държеше пистолета.

Мобилният му отново извъня.

Моля те, Дрю. Моля те.

— Какво, по дяволите, става? — възкликна Хач.

Брат му щеше да бъде убит. Дрю тутакси се пренесе в онзи момент. Стоеше на стълбите, усещаше горещината и знаеше, че не

може да избяга. Извика баща си. Майка си. И тогава през гъстия дим зърна телата и разбра, че е сам.

Вече знаеше, че сега те са негова отговорност. Вратата беше точно там. Тогава не бе помислил, че може да е заключена и залостена. Първата му мисъл беше да побегне. Беше дете. Трябваше да доведе някой възрастен. Можеше да излезе през входната врата, преди пламъците да го направят невъзможно. Ако продължаваше да чака, нямаше как да слезе долу. Той щеше да бъде залостен горе, заедно с братята и сестра си.

Но дори и на четиринадесет, Дрю знаеше, че предпочита да умре, отколкото да живее със съзнанието, че ги е изоставил.

Той бе изрекъл обещанията си. Време беше да спази това, което бе дал на най-малкия си брат.

— Обади се на Тагарт да се върне. Кажи му, че майка ми е тук и аз влизам в капан. Той не може да се е отдалечил много. Ще знае какво да прави. — Тагарт щеше да бъде въоръжен до зъби, а и Кейс щеше да е с него. Ако някой можеше да го спаси, това беше зет му. — После се обади в полицията. Погрижи се Шелби да не види нещо, което не трябва.

Очите на Хач се разшириха.

— Не можеш да отидеш там.

Но той беше длъжен. Ако скоро не се появеше, майка му щеше да действа. Щеше да ограничи загубите си и да пожертва Ноа. Дрю беше сигурен, че тя има резервен план, включващ трупа на брат му.

— Погрижи се да бъдат в безопасност, Хач. И ти прощавам.

— Дрю, той е работил срещу теб — опита се да го възпре Хач.

Това нямаше значение.

— Той е мой брат. Кажи на Шелби, че я обичам с цялото си сърце.

Излезе през вратата и се запъти към къщата край басейна и срещата, която, той беше почти сигурен, е била предопределена през целия му живот.

[1] Потомци на френски бежанци, прокудени от Канада през 18 в., заселили се в неприветливите бластисти местности на Луизиана; известни са с пикантните си ястия, характерна музика и живописна култура. — Б.пр. ↑

19.

Шелби се извърна и погледна през задния прозорец, когато лимузината потегли надолу по алеята. Взираше се в къщата и жадуваше вратата да се отвори и Дрю да спре колата. Не откъсваше очи от вратата и се молеше, докато не завиха и къщата изчезна от поглед.

— Знам, че не искаш да чуеш това, но мисля, че той се нуждае от време — рече Мия.

Тя щеше да му го даде. Знаеше, че след като отново се появи в живота му, това не означаваше, че той тутакси ще се предаде. Това беше едва началният ѝ ход и играта, която предстоеше, навярно щеше да е дълга.

— Какво ще правя, ако той заключи къщата?

Кейс тихо изсумтя.

— Реми ще влезе. Кажу му, че в хладилника го очаква стек с шест бири и за Реми ще е детска игра да проникне вътре.

— Той е супер спец с охранителите системи. Нито една не може да му се опре — съгласи се Иън Тагарт. — Едно от многото му умения. — Иън се обърна и погледна към Мия. — Вярно ли е това, което каза Луди очи? Братята ти ще си сменят ли фамилията?

Сега пък беше Луди очи?

Мия се усмихна, докато колата приближаваше към портата.

— Да, напълно вярно. Това е нещо, което обсъдихме. Аз също ще сменя моята. Мия Лолес-Тагарт. Мисля, че това ме прави най-яката от всички Тагарт.

— Когато убиеш човек с пистолет за пирони, тогава ще говорим — обади се Шарлот, зареяла поглед през прозореца. — Мисля, че идеята е супер. Това ще помогне на Дрю да се почувства член на семейството, вместо да е само негов защитник. Няма да се чувства толкова самотен. И, Шелби, ти беше жестока. Дъхът му направо секна. Изненадана съм, че вече не търчи след колата.

— Той ще го дава спокойно и сдържано. — Тагарт изглеждаше изненадващо удобно в смокинга си. — Но подозирам, че по някое време тази вечер Шелби ще се окаже напъхана в килера с метлите. Не се шокирай, ако той не може да се сдържи, а после се ядоса на себе си. Това е начинът, по който ние, мъжете, се оправяме с подобни бъркотии. Губим контрол и вземаме това, от което се нуждаем, после изпускаме парата с някой гневен изблик, ала това означава, че просто ни е нужно време, за да осмислим нещата.

Кейс поклати глава.

— Това е начинът, по който ти се справяш. Аз тутакси се извинявам и умолявам моето бебче да се върне.

Устата на Мия увисна.

— Майтапиш ли се?

Шарлот поклати глава.

— Той е научил този номер от брат си. Те пренаписват историята. Според Иън той ме посрещнал с разтворени обятия, когато след петгодишно отсъствие се прибрах у дома.

— Точно това си спомням, че се случи. Толкова ми липсваше, бебче. — Тагарт смигна на съпругата си.

— Дрю ще бъде по-умен от вас двамата — заяви Шелби. Някак си дълбоко в сърцето си тя беше убедена, че всичко щеше да бъде наред. — Той е много логичен. Мога да ви уверя, че сега седи в онази къща и пресмята какви са шансовете да издържи на обсадата ми. И ще стигне до разумното заключение, че са нулеви, и ще се предаде.

Поне така се надяваше.

Беше почувствала копнежа му. Доловила го бе в начина, по който я държеше, в устните му, жадно търсеци нейните. Тя му бе липсвала. Очите му светнаха в мига, в който я видя, и той не бе успял да прикрие реакцията си.

Само да се бе качил в колата с нея.

Проклетите федерални агенти. Ако не бяха цъфнали с онази абсурдна ограничителна заповед, сега Дрю можеше да седи до нея. Медийният интерес бе започнал да стихва. Днес дори нямаше репортери край портите. Беше сигурна, че ще има цяла орда на приема, но бяха престанали да лагеруват наоколо с надеждата да щракнат някоя и друга снимка на загадъчния Дрю Лолес.

Шелби се бе надявала, че след като отразяването на скандала вече не беше водеща новина, той щеше да бъде малко по-сговорчив, но първото, с което се бе сблъскала, бяха двамата федерални агенти, носещи му още лоши новини.

Той се бе отпуснал за миг. Докато я целуваше, цялото му тяло се бе обвило около нея, сякаш не можеше да понесе нещо да ги разделя. В онзи момент той не мислеше, че може да я нарани. Единствената му мисъл беше за нея.

Дрю щеше да се осъзнае. Нужно беше само търпение.

И разследване. Можеше да ускори този процес, като избличи Айрис Лолес. Трябваше да докаже, че Айрис бе убила двама от съпрузите си. Тя бе възложила на няколко детективи да проучат тази следа, както и финансовата страна на нещата. Разковничето бе в подробностите. В правните формуляри и финансовите отчети. Трябваше да прегледа всички банкови извлечения и завещания. Трансакциите.

Завещанията.

Шелби погледна към Мия.

— Дрю спомена завещанието на баща ви. Федералните са открили нещо за него.

— Говорих с Хач, докато ти се оправяше с големия брат — отвърна Мия. — От ФБР са открили, че татко е променил завещанието си две седмици преди да бъде убит. Хач ще вземе копие от него, за да го проучим, но смятам, че това е доказателство, че татко е подозирал, че нещо се мъти. Фактът, че не е посочил Хач като наш настойник, означава, че е знаел и за отношенията му с Айрис.

Това обясняваше няколко неща, но предизвикваше други въпроси. При все това въпросът със завещанията не спираше да я човърка.

— Мога да потвърдя, че през последните двадесет години Хач не е сторил нищо нередно — заговори Кейс. — Проучих го основно в мига, в който получих разрешение. Иън дори използва контактите си, за да се увери, че сме разровили достатъчно надълбоко.

— Хач е правил точно това, което твърди — потвърди Иън. — Съдейки по фактите, той навярно е бил забъркан в заговора за убийството, защото Айрис му е казала, че парите са за развода. Той е

имал уговорена среща с адвокат седмица след като Бен е бил убит. Очевидно не е могъл да се яви на нея.

Мия се облегна назад.

— Хач е направил нещо глупаво преди много време. Откакто Дрю го е открил, той винаги ни е бил като семейство. Не ми е приятно, че е имал любовна връзка с майка ни, но не мога с лека ръка да изтрия това, което оттогава е направил за нас.

Шелби предполагаше, че Хач се бе държал повече като брат, отколкото като баща. Мисълта извика в съзнанието ѝ образа на собствения ѝ брат. Джони. Той беше толкова добър, винаги я бе закрилял. Брат ѝ бе оставил всичко в завещанието си. Бил е достатъчно умен и предвидлив, за да го направи. Беше ѝ оставил всичките си разследвания и всичко, което бе притежавал. Беше отишъл при адвокат в Ел Ей. Когато се бе срещнала с него, той ѝ се бе сторил доста неприятен и мизерен, навярно обикаляше пътните произшествия, за да си търси клиенти, но много бързо и лесно бе уредил прехвърлянето.

Лимузината излезе на шосето.

Дали Айрис бе променила плана си, когато е разбрала, че завещанието ще бъде обект на разследване? Дали първоначално е възнамерявала да убие и Франсин? Или е смятала, че ще прибере парите? Дали бе сменила стратегията си, когато е осъзнала как ще ѝ се отрази моралната клауза в договора на Бен?

Толкова е било просто да си смени името. В един момент Айрис е имала света в краката си, а в следващия е била с празни ръце, защото Бенедикт е променил един документ.

Чуваше Иън и Кейс да говорят за нещо, но мислите ѝ препускаха надалеч.

Завещанието трябва да е било важно. Винаги бе смятала, че може да спипа Айрис с малките детайли. Повечето хора гледаха голямата картина, но понякога истината се криеше в наглед незначителните следи.

Затова винаги изискваше ежедневните сведения за живота на даден обект. Джони ѝ се бе присмял веднъж, когато тя бе прекарала прекалено дълго време да проучва графика в органайзера на един човек, когото разследваше.

Понякога разследващият журналист трябваше да събере всички данни и внимателно да прегледа всичко, което изглеждаше незначително, за да открие истината. Малките улики, които ти се струваха маловажни...

— Шарлот, ти каза, че си проучила всички контакти, които са били откраднати при хакерската атака в „4Л“ преди няколко месеца, нали?

Жената насочи вниманието си към Шелби.

— Да. Беше доста досадно и навярно не бе от значение, но мислех, че би било интересно да се провери дали някои от откраднатите контакти са били... ами, хакнати.

— И били ли са?

Шарлот кимна.

— О, да. Два от тях. Макар че не знам дали инцидентите са свързани.

— Адвокатът на Дрю беше ли сред тях?

Всички сякаш се изправиха в седалките си и отправиха погледи към тях.

— Системата на нашия адвокат е била хакната? В „4Л“? — удиви се Мия. — Ние имаме правен отдел, но ползваме и външни консултанти.

Дрю имаше купища адвокати, но тя се интересуваше само от един.

— Питам за личния му адвокат. Дрю направил ли е завещание?

Щеше силно да се изненада, ако не бе направил. Дрю беше внимателен. В минутата, в която се е сдобил с някакви пари, той навярно се е погрижил да ги защити.

Но той беше повече от внимателен и трябваше да защити нещо много по-ценно от парите, обаче Айрис беше толкова добра в проучването на детайлите. В това отношение беше изключително умна. Щеше да използва всеки възможен източник, до който можеше да се докопа.

Включително децата си.

Мия се наклони напред, когато мелодичният звън на нечий мобилен телефон разцепи въздуха.

— Направил е. Остава всичко на мен, Райли и Бран. На братята и сестра си.

— Посочил ви е поименно? Той доста време се е ужасявал от мисълта, че някой може да свърже фамилията Лолес с вас. — Една идея се въртеше в главата ѝ, при това неособено приятна.

Дрю бе помолил Райли и Бран законно да променят фамилията си. Мия бе взела фамилията на осиновителите си. Дрю беше последният Лолес. Дали щеше да ги назове поименно в правен документ? Или щеше да прояви повече хитрост?

Мия кръстоса крака и се облегна назад.

— Той беше много противен в това отношение. Много се радвам, че ще сложим край на това криене. Вече започнах да подготвям документите.

Иън Тагарт говореше по телефона си, но брат му внимателно слушаше. Кейс се намръщи, явно досетил се за обезпокоителната идея, която ѝ бе хрумнала.

— Той посочил ли е имената ви в завещанието? На всекиго поотделно?

Мия леко пребледня.

— Не. Той оставя цялото си имущество на пълнокръвните си братя и сестра. Ние сме длъжни да направим кръвни тестове, за да докажем роднинството си. Тестът на Ноа го потвърди. Според онова завещание, ако Дрю умре, Ноа ще получи една четвърт от всичко, което той притежава. О, мили Боже! Тя знае. Тя е хакнала компютъра на адвокатата му и знае съдържанието на завещанието.

Сърцето на Шелби запрепуска.

— Сега вече сме наясно как ще го атакува тя. Дрю се нуждае от двадесет и четири часова охрана. Знам, той заяви, че няма нужда от бодигард, но ще го получи.

Мия погледна към Кейс.

— Колко бързо можем да изпратим един в имението? Или двама, или трима?

Иън затвори телефона и масивната му ръка натисна бутона, който го свързваше с шофьора.

— Трябва да обърнем и да се върнем обратно в къщата. Веднага. Ако не можеш да направиш обратен завий, спри, за да сляза. Ще тичам.

Той протегна ръка към глезена си и когато я вдигна, в ръката му проблясваше пистолет.

Кейс мигом се наведе и повтори действието на брат си, измъквайки своя пистолет от кобура на глезена. Очевидно мъжете Тагарт не желаеха да развалят елегантната линия на смокингите си.

— Неприятности?

— Беше Хач — отвърна Тагарт. — Айрис държи Ноа в къщата край басейна, а Дрю се е отправил натам. Каза, че не е успял да го разубеди. Ноа е в беда и Дрю не желае да чака.

Шелби сподави вика си. Разбира се, че нямаше да чака. Ноа беше негов брат и той никога нямаше да позволи младежа да пострада, ако можеше да помогне.

— Но Ноа вероятно е в заговор с Айрис — изтъкна Кейс, докато лимузината правеше обратен завой. Наложил се да опреръка отстрани, за да не политне. — Кой друг би могъл да я снабдява с информация? Аз вече говорих с Дрю за това.

— Той знае — рече Мия. — Или най-малкото подозира, че Айрис изнудва с нещо Ноа, но Дрю смята, че ако го изключи от семейството, това ще е само от полза за Айрис. Той възнамеряваше да се опита да спечели Ноа на наша страна. Предполагам, че чакахме прекалено дълго.

— Или поради някаква причина тя се е задействала по-рано — изтъкна Шарлот. Също като двамата мъже Тагарт и тя държеше пистолет в ръка.

— Хач вече се обажда в полицията, но те ще се забавят, ако няма патрулка в района — каза Иън. — Всичко трябва да свърши бързо. Това е важна част от плана й. Ние не можем да се втурнем с гърмящи пистолети. Двата с Кейс ще заобиколим отзад и ще се опитаме да проникнем оттам. Има ли охранителни камери?

Кейс погледна към телефона си.

— Има, но изглежда, сякаш в момента цялата система е блокирала. Имам съобщение на телефона. Някой я е изключил. Трябва да рестартираме системата, за да се включат камерите. Същата е като в твоята къща, Иън.

Иън кимна.

— Чарли, бебче, искам да се опиташ да заснемеш поне част от това, което се случва. Ако двамата Лолес вече са очистени, може би ще успеем да хванем Айрис в действие.

— Той не е мъртъв. — Ръцете на Шелби започнаха да треперят.

— Иън. — Шарлот изглежда кръвнишки съпруга си.

— Аз допускам най-лошия възможен сценарий, а последното, което Лолес би желал, е майка му да се измъкне безнаказано. — Иън отново натисна бутона към шофьора. — Спри така, че да не те видят от къщата.

Колата спря, а Шелби имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Това наистина се случваше. Дрю беше заловен в мрежа, изплетена от майка му, която възнамеряваше да го убие. Иън и Кейс Тагарт бяха единствената му надежда, а те мислеха, че се нуждаят от доказателство, така че Айрис да не се измъкне.

Защото смятаха, че той навярно вече е мъртъв.

Господи, Дрю не можеше да е мъртъв.

Кейс погледна съпругата си и отвори вратата на лимузината.

— Ти заобиколи отпред и влез вътре. Вземи Шелби и идете в безопасната стая на втория етаж. Ако забележите нещо необичайно, бягайте. Няма да се намесвате!

— Кейс — подхвана Мия.

Той поклати глава.

— Мога да се опитам да спася брат ти или да защитавам теб и нероденото ни дете. Ти избираш.

— Върви — съгласи се Мия. — Ние ще се заключим в безопасната стая. Но оттам ще се добера до охранителните камери. Мога да рестартирам охранителната система от безопасната стая.

Иън провери оръжието си.

— Отлично. Чарли, погрижи се двете безпрепятствено да стигнат дотам.

Шарлот кимна.

— Ще се погрижа, скъпи. Пази се. — Извърна се към Шелби и очите ѝ се присвиха. — Дори не си го и помисляй.

Но тя вече го бе помислила. Обмисляше да прати всички по дяволите и да хукне към къщата край басейна. Трябваше да види Дрю. Трябваше да го прегърне, да се увери, че е жив. Трябваше отново да му каже, че го обича. Толкова много го обичаше.

Той не можеше да умре.

— Да вървим и да пуснем камерите. Всичко, което ще постигнете, ако противоречите, е да създадете хаос и да затрудните

работата на Иън и Кейс — рече Шарлот и закрачи по пътеката. — Дрю има нужда всички да останем спокойни.

Шелби последва Шарлот вътре и след няколко минути бяха в безопасната стая. Мия включи камерите и активира охранителната система. Мониторите примигнаха и Шелби видя да се сбъдва най-лошият ѝ кошмар.

* * *

Дрю пое дълбоко дъх и отвори вратата на къщата край басейна. Влезе и вдигна ръце.

— Виждам, че се чувстваш като у дома си, майко.

Той беше изненадващо спокоен. Те не го застреляха в мига, в който влезе през вратата. Това означаваше, че имаха план, а плановете изискваха време, за да се изпълнят. Айрис не знаеше, че Тагарт бяха дошли в къщата и сега щяха да обърнат колата и да се върнат за него.

Точно в тази секунда да имаш в семейството двама бивши супер командоси, изглеждаше доста обнадеждаващо.

А и не биваше да забравя Хач. Хач щеше да се обади в полицията. Хач щеше да действа разумно и да ги чака при портите. Щеше да се погрижи за нещата.

Искаше му се да не се бяха скарали. Съжеляваше, че по-рано не бе простил на Хач. Да, Хач беше извършил нещо лошо, но сега, докато бе тук, в тази стая, Дрю съжеляваше, че не е бил по-опрощавач.

Дали някой някога бе пожелавал да е обичал по-малко? Дали някой се е изправял лице в лице срещу дулото на пистолет и си е мислил: *жалко, че не съм ненавиждал малко повече?*

Господи, съжеляваше, че не ѝ бе казал думите. Никога не ѝ ги бе казвал.

Обичам те, Шелби.

— Много мило от твоя страна, че се присъедини към нас, сине. — Майка му беше облечена в черно, дългата ѝ коса бе прибрана назад. Приличаше на безмилостен хищник.

Едрият тип, когото бе видял през прозореца, се приближи до него.

— Не си и помисляй да вадиш оръжие.

Дрю вдигна ръце, приковал поглед в Ноа.

— Не съм въоръжен. Защо брат ми е вързан?

— Прости ми, Дрю — промълви Ноа, изглеждаше много по-млад от годините си. Според тях той вече бе пораснал, но в момента едно изплашено дете отвърна на погледа му. Дете, отчаяно копнеещо за спасител, за човек, на когото да вярва.

Някога Дрю беше онова хлапе, но никой не бе дошъл. Не можеше да обрече Ноа на същата съдба.

Айрис пристъпи напред и отпусна ръка върху рамото на Ноа.

— Ноа беше добро момче. През последните няколко дни ни оказа огромна помощ. В началото го мислех за голяма пречка. Не можеш да си представиш изненадата ми, когато осъзнах, че накрая Бен ме беше победил.

— Защото е променил завещанието си. Разбрала си го впоследствие, нали? — Колкото по-дълго я караше да говори, толкова по-добре.

Ръцете на Ноа бяха вързани пред него, краката му също бяха омотани с въжета. Нямаше да може да побегне, а и срещу тях бяха насочени поне два пистолета. Как ли щяха да се справят двамата Тагарт?

— Разбира се, че знаех. Поддържах отлични отношения с една от секретарките във фирмата. Това нямаше да ми попречи да получа акциите, но мигом осъзнах, че полицията ще ме разследва, когато открият, че е променил завещанието си. Тогава ми стана ясно, че и аз трябва да си отида — разкри плана си тя.

— Да, ако татко е умрял или се е самоубил, завещанието е щяло да излезе наяве и полицията е щяла поне да те провери. Но като си умряла, си променила ситуацията. Много те бива с медиите. — Дрю се застави да стои неподвижно, защото огромният мъжага обикаляше около него. Дрю предпазливо започна да се извъръща.

Айрис вдигна ръка и насочи пистолета към него.

— Не се движи дори на сантиметър. Ще стрелям и всичко много бързо ще приключи.

Той застина. Не желаше да свършва бързо, ала никак не му харесваше да усеща зад гърба си здравеняка с пистолета.

— Значи, си решила да станеш Франсин Уелс и да се вмъкнеш в живота на Патриша Кейн.

Майка му сви едното си рамо.

— Вече спях с нея. Тя беше тази, която убеди останалите, че Бен трябва да си отиде.

— Да, мамичка е обичала да сменя партньорите си в секса. Защо Хач?

— Те нямаше да го направят, ако и аз не вложех пари — обясни тя. — Нуждаехме се от взаимна гаранция, но аз не разполагах с петдесет хиляди долара. Баща ти щеше да забележи липсата на толкова пари. Трябваша ми парите на Хач, а и за всички ни беше ужасно добър начин да го контролираме след това. Единственият проблем беше този тук. Определено не съм имала намерение да забременявам.

— Изненадан съм, че си решила да задържиш Ноа. — Дрю се опитваше да наблюдава горилата на майка му с крайчеца на окото си.

— Мислех, че мога да го използвам срещу Хач, ако планът на Патриша се провалеше. Всички бебета са еднакви. По онова време той щеше да повярва на всичко, което му кажех. Но се оказа, че не се наложи, защото двете с Пати изградихме нещо наистина хубаво. За известно време беше добре, а когато поотрасна, Ноа ми осигуряваше достъп до някои богати джентълмени. Той изпълни задачата си, а сега ще получи и бонус благодарение на него.

Дрю видя как една сълза се търкулна от окото на Ноа. Стисна челюсти. *Мамка му.* Ноа също щеше да се нуждае от шибан терапевт след всичко това. Изглежда, никой не можеше да се измъкне от семейството му, без да бъде яко увреден.

— А аз изпълних ли своята, майко? — Все още болеше. Толкова дяволски болеше, защото тя беше негова майка, а с леко сърце бе готова да го пожертва. Заради какво? Пари? Власт?

Дишай дълбоко. Бандитът, когото майка му бе довела със себе си, стоеше зад него. Не го виждаше, но знаеше, че има пистолет.

През цялото време той беше готов да рискува живота си, за да постигне отмъщението, за което винаги бе копнял.

А сега искаше единствено да види Шелби за последен път. *По дяволите.* Това не беше всичко, което искаше. Искаше живот с нея. Искаше винаги да бъде с Шелби. Тя беше негова и той не можеше да умре сега, когато най-сетне бе разбрал какво означава истински да живееш. Означаваше да погледнеш отвъд болката към нещо, което

може да те излекува. Шелби беше неговото бъдеще и той внезапно се изпълни с неистово желание да има такова.

Но трябваше да бъде достоен за нея, а това означаваше да се опита да спаси брат си.

— Ти винаги си бил трудно дете — подхвана майка му. Очите ѝ се зареяха някъде зад него, сякаш се опитваше да внуши желанието си на мъжа, стоящ там.

Дали щяха да го застрелят в гръб?

— Е, генетично ми е заложено. Какво използва срещу Ноа, за да го привлечеш на своя страна?

Да продължи да говори. Той трябваше да я накара да продължи да говори. Оставаше му единствено да се моли, че няма всеки миг да го убият. Само още малко време. Нуждаеше се само от още малко време.

— Прости ми, Дрю — пророни Ноа с обляно в сълзите лице. Приличаше на малко дете.

— Ноа се е забъркал с някои противни типове. Хора, с които понякога и аз може би съм имала вземане-даване. Те са доста лоялни, когато им плащаш добре, и бяха повече от желаещи да ми помогнат да обясня на най-малкото си дете как е устроен светът. Понякога нещата, които изглеждат случайни, са много добре планирани. Ноа повярва, че се е натъкнал на Джейс, но случаят не беше такъв. Той стори това, което аз исках да направи.

Аха, значи, хакерът е работил с мамичка. Бедният Ноа. Дрю си спомняше момента, когато бе открил колко гаден е светът, и въпреки това беше много по-ужасно да открие какъв боклук бе майка му.

— Значи, си събрала всичко, което той е направил, за да оцелее, и си го използвала срещу него. — Дрю не откъсваше поглед от Ноа, опитвайки се да го накара да види, че най-големият му брат го разбира. Някога той също беше отчаян.

И сега бе отчаян, но не толкова, колкото смятаха неговите обични хора. Имаше нещо могъщо в това да знае, че те го обичаха. Сестра му и братята му го обичаха. Това беше много по-ценно, отколкото да бъде необходим.

Шелби го обичаше. Тя го обичаше толкова много, че бе готова да пожертва кариерата си заради него. Той беше много по-важен от амбицията ѝ и това го изпълваше с желание да бъде достоен за

любовта ѝ. А това означаваше, че не биваше да изоставя Ноа. Той беше постъпил като пълен глупак, но беше негов брат. Ноа заслужаваше да бъде спасен.

— Толкова съжалявам, Дрю. Опитях. — Ноа беше пребледнял като тебешир, сякаш знаеше какво ще се случи. — В началото не знаех, че е тя, но тя е действала заедно с Джейс. Може би съм направил нещо повече, не само да му напиша програма. Прости ми, че излъгах, но исках да ме харесаш. После тя се обади и ми каза, че ще отида в затвора, ако не напиша онези имейли. Знаех, че ти ще разбереш, но исках да остана по-дълго тук. Толкова много съжалявам. Нямам нищо общо с този план. Казах ѝ, че няма да направя нищо друго.

Значи, Ноа се беше опитал да се отдръпне, беше заплашил, че ще си тръгне, и Айрис е осъзнала, че е изгубила власт над най-малкото си дете. Това обясняваше тазвечерния отчаян ход. Ноа щеше да избере страна и тя нямаше да е нейната. Шелби е била права. Той бе показал на Ноа какво означава да имаш истинско семейство, и Ноа беше готов да зарече майка им. Тя щеше да изгуби своя шпионин и единствения си помагач.

— Всичко е наред, Ноа. — Дрю отмести поглед към майка си. — Защо сега? Може би ще успееш да ме убиеш, което, подозирам, че е целта ти. Очевидно твоят приятел зад гърба ми ще застреля брат ми и ти се надяваш полицията да помисли, че съм бил аз. И после какво? Аз ще се самоубия? Трябва да знаеш, че Хач вече се обади на ченгетата. Той беше в къщата с мен.

За пръв път майка му сякаш изгуби самообладание. За миг пребледня, но после желязната ѝ воля се възвърна.

— Лъжа, Дрю. При това не особено добра. Да не мислиш, че моят човек не ви е наблюдавал? Той е видял Хач да излиза и лимузината да потегля. Ние знаем, че сме сами.

О, не беше ли страхотно? Нейният „човек“ бе видял федералните да излизат и е помислил, че един от тях е бил Хач. Това беше превъзходно. Нямаше да се лиши от предимството на изненадата. Не и сега.

— Е, трябваше да опитам. При все това аз съм запленил от този твой план. И как по-точно се вписва Джейс в картинката?

— Джейс е мой партньор. Симпатичен млад мъж с невероятни умения. След като разбрах, че си натрупал огромно богатство, знаех,

че ще го използваш, за да преследваш Филип, Стивън и Патриша. Те бяха толкова глупави. Нито един от тях не повярва, че ще разбереш какво са направили. Тогава ми стана ясно, че се налага да изчезна. Затова инсценирах автомобилна катастрофа, след като намерих една скитница, която да заеме мястото ми зад волана. Имах малко пари, но това, от което наистина се нуждаех, беше уличаващата документация, с която разполагаха Стратън, Касталано и Кейн за мен. Ние знаехме, че трябва да имаме доказателство за престъпленията ни, за да се контролираме взаимно и да сме сигурни, че никой няма да издаде съучастниците си, но те не желаеха да повярват, че ще ни преследваш, така че се наложи да ги отстраня.

— Значи, си намерила хакер? Защо ти е бил нужен хакер?

— Никога не ме е бивало с техниката — изсумтя тя презрително. — Джейс ми осигури нови документи за самоличност, а когато настана времето, ми помогна да ги унищожа един по един. Филип беше лесен. Той вече умираше. Пазеше писмата ни в сейф. Разбрах, че бе оставил нещо за дъщеря си, но аз се погрижих да не откриеш истинското доказателство.

Дрю почувства ръка върху рамото си, последвана от силно ръгване на метал в гърба му. Това беше добре. Врагът му беше близо. Той щеше да се опита да остави следи от барут върху Дрю, но трябваше да измести пистолета настрани, за да стреля. Дрю си припомни всички часове на тренировки с Кейс. В началото на отношенията им двамата бяха прекарвали половин година да се налагат един друг. Кейс се опитваше да си върне Мия и част от усилията му беше да обучава братята ѝ. Кейс беше търпелив, учеше ги на бойни тактики и как да се вслушват в инстинктите си. Той го бе научил как да използва тялото на врага срещу самия него, къде да удари, как да се предпази от удар.

Как да изчака най-подходящия момент.

— Значи, Касталано умря от инфаркт, а Патриша — от свръхдоза?

Майка му отпусна ръка върху главата на Ноа и приглади косата му назад. Господи, сметките за терапевт на хлапето щяха да сложат в малкото си джобче тези на Бран.

— Всичко свършихме двамата с Джейс. Аз уредих срещата между Джейс и Ноа, след като той завърши училище. Знаех, че още

може да е полезен. Исках да го държа наблизко и когато открих какво съдържа завещанието ти, вече знаех как трябва да действам. Мислех играта да продължи малко по-дълго, но Джейс се обърна срещу мен. Накрая ще го унищожа, но засега той все още е в силна позиция, така да се каже, държи всички карти, и си иска парите по-скоро. Боя се, че се налага да променя програмата си. Реших, че тази вечер е идеалният момент, след като останалите от клана са навън, за да празнуват. Полицията знае колко се тревожа за сина си. Някой се опитва да го нарани.

Завещанието му. *Мамка му.* Той оставяше всичко на най-близките си, без да цитира имената им, защото толкова отчаяно искаше да запази в тайна роднинството помежду им. Ала то никога не е било тайна. Майка му е знаела. Тя навярно е знаела за всички тях, наблюдавала ги е.

— Предполагам, смяташ, че ще наследиш дела на Ноа, след като го убиеш.

— Аз няма да го убия, скъпо момче. Ноа няма да умре. Вече съм уредила наблизко да чака един лекар, който да свидетелства, че след като едва не е бил убит от брат си, Ноа се намира в медикаментозна кома. Всъщност не мога да позволя той да умре. Още не. Няма да допусна някой друг да ми попречи да взема това, което ми се полага. Ще организирам пресконференция от болницата и ще информирам света какви велики неща възнамерявам да направя с твоето богатство. Всички хора ще ми помогнат. Като негова майка, аз ще управлявам имуществото му. Накрая, разбира се, той ще изгуби битката за живота си. Изборът беше негов. Исках той да бъде редом с мен, но вече не мога да му вярвам. — Тя кимна към него.

Не към него. Кимна към партньора си.

Дрю го усети да се движи отзад, ръката му все още беше на рамото му, а другата се завъртя и насочи дулото на пистолета към Ноа. Дрю стъпи здраво, вдигна лакът и с все сила замахна назад.

Изстрелът отекна във въздуха и той усети горещината от дулото да го опарва отстрани, но трябваше да се размърда, при това веднага. Адреналинът пулсираше във вените му, изострайки сетивата му. Чу някъде отзад рязко да се отваря врата. Когато се обърна, видя кърваво цвете да разцъфва върху гърдите на Ноа.

Сподави страха си и се извъртя с вдигнат юмрук. Подготви се за схватка, но очите на мъжа бяха празни, тялото му се скова за миг, преди да се свлече на колене.

Тогава осъзна, че Хач стоеше там. В ръката си държеше колта, който Дрю пазеше в сейфа.

— Дори не се опитвай, Айрис — рече Хач. — Свали пистолета. Веднага или ще стрелям.

Ноа се свлече настрани в стола, но Дрю виждаше, че диша. Дрю бе отклонил изстрела, когато бе изненадал с удара си нападателя, но брат му щеше да има нужда от сериозна медицинска помощ.

— Остави ме да се погрижа за Ноа и ти ще можеш да си тръгнеш отгук, Айрис — каза Дрю, опитвайки се да остане спокоен. — Върви и се махай. Планът ти се провали. Хач не е тръгвал и се обади в полицията. По-добре да побързаш и да изчезнеш веднага.

— Ще ѝ се наложи да мине през мен — заяви Хач. — Аз няма да я оставя да се измъкне. Няма да ѝ позволя отново да нарани децата ми.

— Твоите деца? Те са децата на Бен. Той беше велик мъж. А ти си жалък стар пияница, Бил. Толкова лесен за манипулиране. Горкият Хач. Ръцете ти треперят и винаги си бил бавен. Те са мои деца и аз решавам кога да приключа с тях. — Айрис не беше бавна. Извърна пистолета към Дрю и стреля.

Дрю усети как нещо се удари в него. Някой. Хач се хвърли върху Дрю, закривайки го с тялото си и двамата се блъснаха в стената.

Дрю протегна ръка към пистолета на мъртвия мъж. Беше подръка. Хач тежеше отгоре му като мъртвец, но той трябваше да действа. След секунда майка му отново щеше да ги нападне и нямаше да се поколебае да стреля.

— Бедният Дрю. Същият си като баща си. Толкова умен и толкова неспособен да направи това, което наистина е нужно. — Лицето ѝ се надвеси над него.

Имаше да каже толкова много и при все това нищо нямаше значение. Сега го осъзна. Беше искал разплата, бе планирал и заговорничил с убеждението, че когато я постигне, ще изпита огромно удовлетворение.

Ала не чувстваше нищо подобно. Дрю вдигна пистолета, насочи го и стреля в майка си, улучвайки я в главата.

В далечината се чу трясък, а мъжът, все още проснат отгоре му, тихо простена. Хач. Хач бе получил куршума, предназначен за него. Господи, Хач се нуждаеше от помощ. Ноа се нуждаеше от помощ.

— По дяволите! — изруга плътен глас. — Кейс, ще ни трябва повече от една линейка. Дрю, ранен ли си?

— Не.

Хач, който лежеше отгоре му, внезапно се претърколи. Кръв. Имаше толкова много кръв. Хач кървеше. Дрю се отпусна на колене, вперил поглед в своя наставник.

— Иън, трябва да помогнеш на Ноа. Беше прострелян.

— Получил е куршум в гърдите, но дробовете не са засегнати. Боли го, но ще оживее. — Иън също падна на колене. — Но за този тук не съм толкова сигурен. Трябва да спрем кръвта.

Хач вдигна ръка и немошно отблъсна Тагарт.

— Не. Спри. — Погледна към Дрю. — Обичам те, момче. Може би не съм бил толкова добър колкото твоя баща, но ти беше най-хубавото нещо, което ми се е случило в този живот. Кажи на останалите. Кажи им, че всичките ги обичам.

— Сам им го кажи. — По дяволите, това не можеше да се случва. Устните на Хач леко се извиха.

— Направих едно добро нещо. Тя сгреши. Ти си мой. Може би не си моя кръв, но си моето момче. — Закашля се и върху устните му изби яркочервена пяна. — Най-доброто отмъщение, което получих. Да обичам теб, Бран, Райли и Мия.

Светът се размаза и Дрю усети нещо мокро върху лицето си.

— Не си отивай.

Чу в далечината воя на сирените. Сграбчи ръката на Хач и започна да се моли.

20.

Той не я бе погледнал през цялата вечер. Шелби се взираше в него от другия край на чакалнята в болницата и се питаше дали Айрис Лолес все пак нямаше да постигне отмъщението си. Жената беше мъртва и все още стоеше между нея и Дрю.

Всички бяха тук. Кейс и Мия, семейство Тагарт, Ели и Райли. Бран и Карли. Те бяха изпълнили помещението, отчаяно очакващи новини за Ноа и Хач.

Седяха заедно, скупчени един до друг, търсейки утеха в близостта си.

С изключение на един. Дрю кръстосваше в другия край. Крачеше вече час, без да говори с нито един от тях.

След като полицаите видяха записа, позволиха на Дрю да отиде в болницата. На сутринта той все още трябваше да отговаря на много въпроси, но беше ясно, че полицията го третира като жертва, а не като престъпник.

— Той винаги се държи така, Шелби. — Райли погледна към брат си с мрачно изражение. — Надявах се, че ще бъде различно, но Дрю се затваря, когато се случи някоя трагедия. Безпокоях се, че ще те отблъсне. Трябва да знаеш, че това е неговият начин да се защити. Прави го дори с нас. Не знам как ще го преживее, ако Хач умре. Не съм сигурен дали ще можем да му помогнем да се съвземе.

Дали това най-накрая не го беше пречупило? Дали преживяният ужас най-сетне не бе постигнал онова, което годините на смут и борба за оцеляване бяха безсилни да сторят?

— Трябва да отида да говоря с него. — Тя се беше опитала по-рано, но той само й бе благодарил, че е тук, и се бе поинтересувал дали да й донесе нещо. Когато тя бе попитала дали могат да поговорят насаме, той бе отказал.

Не беше сигурна защо си въобразяваше, че втория път може да се получи.

— Не смятам, че идеята е добра — рече Райли. — Мисля, че трябва да му дадеш няколко дни. Дрю навярно има нужда да бъде сам. Не ми се нрави идеята да излее болката си върху теб.

Младата жена отново насочи поглед към Дрю. Той беше толкова красив и толкова отчужден. Толкова далеч от нея. Всъщност бяха близо, но помежду им имаше нещо много повече от физическа дистанция.

— Не ми харесва идеята да го оставя сам. — Шелби не можеше да понесе мисълта, че тази вечер той щеше да си легне съвсем сам.

Той изобщо нямаше да мигне. Щеше да седи. Да пие. Щеше да обвинява себе си за случилото се.

Бяха преодолели едно препятствие. Ноа беше излязъл от операционната. Куршумът бе заседнал точно под лопатката. Известно време щеше да го боли, но щеше да се възстанови сравнително бързо.

Дрю беше отишъл в къщата край басейна със съзнанието, че може да умре, знаейки, че може никога да не се върне.

— Искам да свикнеш с вероятността той да те отблъсне. — Райли се облегна назад, очите му бяха уморени. — Той не може да се възпре. Мисля, че го е научил от най-ранна възраст.

Тя щеше да спи някъде другаде тази нощ, ако той не я искаше при себе си, но нямаше да напусне Остин. Нямаше да го изостави.

Трябваше да опита отново. Той беше принуден да убие собствената си майка. Беше видял човека, който през всичките тези години му е бил като баща, почти да издъхва в ръцете му, а и все още имаше опасност той да умре. Дрю не умееше да се справя добре с емоциите си.

Трябваше да му даде известно пространство.

— Няма да го притискам, но искам той да знае, че съм тук, до него.

Райли кимна.

— Добре, но имай предвид, че ако е жесток, това не е истинският Дрю. Това е реакция, която няма нищо общо с теб.

— Мога да се справя с Дрю. — Шелби се молеше това да е вярно.

Райли се изправи и Шелби проследи погледа му. Лекарят бе влязъл в чакалнята, болничните му дрехи бяха измачкани.

Беше останало само семейството. Сърцето на Шелби заблъска в гърдите. Тя се втурна към Дрю в другия край на помещението, но той се взираше в лекаря. Лицето на Дрю представляваше каменна маска, докато чакаше мъжа да заговори.

— Господин Лолес, едва не го изгубихме, но вашият приятел е упорит мъж. Куршумът е минал покрай сърцето, обаче се наложи да отстраним част от белия дроб. Има да извърви още дълъг път дотам, но смятам, че напълно ще се възстанови.

Колективна въздишка отекна в чакалнята и близките започнаха да се прегръщат.

Дрю се протегна и разтърси ръката на лекаря.

— Благодаря ви. Кога можем да го видим?

— Той ще бъде в реанимацията през остатъка от нощта. До утре не се допускат никакви посетители. Вървете у дома и си починете — нареди лекарят, сетне се обърна и се отдалечи.

— Обадох се на охраната на болницата, за да ги уведомя, че от медиите ще дотичат в болницата веднага щом историята се разчуе. — Кейс бе свалил сакото си. Изглеждаше готов да се настани удобно. — Двамата с Иън ще останем тук и ще се погрижим за всичко.

Дрю кимна към тях.

— Благодаря ви.

Тя очакваше той да възрази. Обикновено държеше да контролира ситуацията. Щеше да остане и да отпрати всички останали у дома.

Той протегна ръка към нея.

— Шелби, ще дойдеш ли с мен? Бих искал да поговоря с теб насаме.

Думите бяха студени, лишени от всякаква емоция. Господи, той щеше да го направи. Искаше да остане насаме с нея, за да ѝ каже да си върви, и тя не беше сигурна как щеше да се справи с това. Дълбоко в душата си смяташе, че може да го накара да повярва. Те бяха родени да бъдат заедно. След всичко, което Дрю бе преживял, той заслужаваше малко спокойствие. Тя бе тази, която можеше да му го даде, но какво щеше да прави, ако той я отхвърлеше?

Как можеше да си тръгне от любовта на живота си?

— Шелби? — Дрю се взираше в нея.

— Да, разбира се.

— Тогава заедно ще пътуваме до дома. — Огледа се, но лицето му запази безстрастното си изражение. — Мия, имаш ли нужда от транспорт? Шарлот, ти ще останеш ли?

Бран и Карли бяха дошли с Ели и Райли. Мия бе пристигнала с колата на семейство Тагарт.

— Чарли се прибира у дома — зави Иън. — Отложихме полета, но ако някой я закара, моят брат ще я очаква на летището в Далас. Тя не може да отсъства прекалено дълго заради Сет. — Той целуна съпругата си. — Обичам те, скъпа. Ще уредя нещата тук и утре сутринта ще си бъда у дома.

Райли вдигна ръка.

— Ние ще я закараме. Лека нощ. И мисли, преди да говориш, братко.

Дрю се намръщи.

— Какво трябва да означава това?

Но Райли вече се отдалечаваше.

Мия и Карли прегърнаха Шарлот, а после заедно с Шелби се запътиха към паркинга. Мия бърбеше как ще отведат Ноа у дома и как ще компенсират пропадналия прием. Бран каза нещо от рода на това колко е щастлив, че никой не е прекъснал неговата сватба.

Всички бяха толкова облекчени. Сякаш огромен товар се бе свлякъл от раменете им.

Всички, с изключение на Дрю. Дрю седеше мълчалив и се взираше през прозореца на лимузината.

Стомахът на Шелби се бе свил от ужасяващото предчувствие, че той смяташе завинаги да се раздели с нея.

Копнееше да се пресегне, да улови ръката му, но той изглеждаше толкова далечен. Последното, което искаше, беше да започне този разговор пред семейството му.

Прекалено скоро колата спря. Дрю слезе пръв и се извърна, за да ѝ помогне да излезе от лимузината. Ръката му я стопли, но беше твърде за кратко. Когато стъпи на крака, той я подхвана под лакътя и я поведе към къщата.

Шелби видя, че навсякъде свети. Около къщата край басейна още патрулираха полицаи, които щяха да останат до сутринта. Беше сигурна, че и репортерите ще се появят. Как щеше да се справи Дрю с това?

Емоциите ѝ надделяваха. Трябваше да спре и да си поеме дълбоко дъх, но преживяният ужас заплашваше да я връхлети отново. Когато бе погледнала екрана, първото, което бе видяла, беше Айрис, насочила пистолет към Дрю, а Ноа се бе свлякъл на стола. Мия бе запазила достатъчно самообладание, за да включи на запис, но Шелби бе изкрещяла, защото знаеше, че Дрю бе само на косъм да се присъедини към брат си.

Тогава напълно бе изгубила контрол. Стори това, което беше обещала на Тагарт да не прави. Хукна натам, защото за нищо на света нямаше да позволи той да умре сам.

В очите ѝ запариха сълзи, но тя ги преглътна.

Той я поведе през вратата. Бодигардът ѝ беше там, както бе обещал. Реми Гуйдри седеше във всекидневната с бира в ръка, сякаш ги чакаше да се приберат у дома, преди да си легне. Огромният каджун се изправи и широко ѝ се усмихна.

— Здравей, *chere*^[1]. Чух, че си имала тежка нощ. Нека се погрижим да се настаниш удобно — изрече той със сладкия си акцент.

Дрю се втренчи за миг в него и за пръв път безизразното му изражение изчезна.

— Ти си живяла с него? Тагарт е определил този тип да те пази? Аз го моля да намери някой сериозен агент, а той избира шибан модел?

Реми му смигна.

— Е, това беше само малка шегичка. Уверявам те, че много добре съм се грижил за това момиче.

Бран пристъпи помежду им.

— Аз ще уредя той да се прибере в Далас, тъй като задачата му приключи. Вие двамата вървете да си легнете. Ние с Карли ще се погрижим за всичко. Полиция, преса, всичко. Ти свърши своята работа, братко. Сега си почини.

Дрю стисна челюст и се отправи към големия апартамент. Тя го последва, напрежението я караше да се движи по-бързо, искаше час по-скоро да приключи с това. Дали смяташе да я качи на самолета с Реми?

Той прекрачи прага на спалнята.

В мига, в който тя се озова вътре, Дрю я затвори. Тя чу изщракването, когато я заключи след тях.

Шелби отиде до средата на стаята и се обърна. Трябваше да го вразуми.

— Дрю, мисля, че трябва...

Млъкна, защото той вървеше към нея с пламнало лице. Приблужи се, падна на колене, ръцете му обвиха талията ѝ.

— Не ме напускай — прошепна. — Моля те, никога не ме напускай.

Този път Шелби не възпря сълзите. Остави ги да потекат на воля. Държеше го здраво, най-после разбра какво се бе случило. Той се бе сдържал, защото смяташе, че трябва да бъде силен пред близките си. Защото тази мекота, неговия страх, съмнение и болка бяха нейни. Защото тя беше неговото сигурно пристанище, човекът, пред когото можеше да покаже слабостта си.

Младата жена приглади назад косата му.

— Никога, Дрю. Никога. Аз те обичам. Бях толкова изплашена. Мислех, че ще те загубя.

— Трябваше да отида. Бях обещал на Ноа. — Той вдигна глава, за да я погледне. — Всичко свърши. Мислех, че ще изпитам радост. Мислех, че ще бъда щастлив, задето съм я унищожил. Но изпитвам само празнота.

— Но, скъпи, тя беше твоя майка. Нормално е да скърбиш. Ти не скърбиш за истинската Айрис. Ти скърбиш за малкото момче, което тя е изоставила. Всичко е наред. Аз ще тъгувам с теб. Ще ти помогна да го преодолееш.

Тя го държа, докато Дрю Лолес най-накрая се пречупи по възможно най-добрия начин. Той даде воля на сълзите и скръбта и ѝ позволи да го утеши.

По някое време в ранните утринни часове, докато бяха голи и затоплени в леглото, сгушени в прегръдките си, Дрю започна да говори. Говореше за баща си, за майка си, за живота, който бяха имали. Говореше колко е било трудно да се грижи за всичко, да задържи семейството сплотено. Прегръщаше я здраво и говореше.

Шелби слушаше, знаеше, че той ѝ споделя най-съкровениите си преживявания, които никой друг нямаше да узнае.

Чуваше историята на живота му, защото тя щеше да бъде и нейна. Защото миналото щеше да бъде загърбено в името на тяхното бъдеще.

И когато най-после заспа, тя знаеше, че си е у дома.

* * *

Дрю гледаше екрана на телевизора, лицето му се озари от усмивка, когато двадесет и осем годишният негодник бе изведен от полицаите от дома си в Чикаго. Гледката беше прекрасна.

— Мамка му! — Ноа се изправи в стола, на който седеше до леглото на Хач. — Това ли е този, за когото си мисля?

Бяха изминали осем дни от онази ужасна нощ и Хач и Ноа бързо се възстановяваха. Хач вече флиртуваше с всяка сестра, която влезеше в стаята, и се оплакваше от храната. Ноа беше изписан преди няколко дни, но винаги придружаваше Дрю в болницата. Ноа изглеждаше малко изгубен, жаден за семейна обич и внимание и най-големият му брат възнамеряваше да му ги даде.

Всички се държаха заедно. Здравно сплотени. Така оцеляваха, макар че сега групата им беше малко по-голяма, малко по-жизнерадостна и щастлива, отколкото преди.

Хач се усмихна и кимна към телевизора.

— Това е твое дело. Нали, Дрю?

Завладя го дълбоко чувство на задоволство.

— Иън и Кейс малко ми помогнаха. Те бяха повече от щастливи да подшушнат на ФБР за страничния бизнес на Джейс Калоуей. Никак не обичат хората да продават оръжия на черно по интернет. Ще прекара години на топло. И те откриха с какво я е изнудвал. Очевидно е бил достатъчно умен, за да копира „горещия файл“. Намерили са признанията на всички. Официалното заключение за смъртта на нашия баща и Франсин е променено на убийство.

Дрю вече можеше да се успокои. Името на баща му беше изчистено. Предишния ден бяха погребали Айрис. Знаеше, че не е длъжен, но беше сигурен, че ще съжалява, ако не го направи.

Беше научил нещо от жената, която много скоро щеше да стане негова съпруга. Не само победата над враговете те прави силен. Най-доброто отмъщение беше да си по-добър от тях.

Майка му не успя да го пречупи. Системата не можа да го пречупи. Той най-после го бе осъзнал. Най-после бе осъзнал, че и той е

достоеен да бъде спасен. И слава на Бога, че спасителят му беше толкова прекрасен и неустоим.

Тя влезе в стаята с широка усмивка на лице.

— Чухте ли новините?

Неговото момиче винаги беше добре информирано. Дрю кимна към телевизионния екран.

— Тъкмо ги гледаме.

— А те ще арестуват ли и мен? — попита Ноа.

Хач изсумтя.

— По дяволите, не, синко. Наистина ли вярваш, че брат ти ще го позволи?

Ноа се отпусна назад, вече малко по-спокоен.

— Не. Дрю няма да позволи да ми се случи нищо лошо. Но ми се струва, че за известно време трябва да зарежа програмирането. Смятам да уча право. Още един адвокат никога няма да ти е излишен, нали?

— Разбира се, че не — заяви Шелби, докато приближаваше към тях. — Той се забърква в много неприятности.

— Вече не. — Дрю плъзна ръка около нея, цялото му тяло сякаш се отпусна от допира. Винаги искаше да я докосва. Най-много обичаше малките неща. Да се събужда до нея. Да я дразни. Тя да го дразни. Изобщо нямаше значение, че тя го наричаше нейния секси гений. Беше толкова хубаво. — От сега нататък ще бъда много скучен. След няколко седмици ще представим новия продукт и след това всички заминаваме за острова. Семейна ваканция, преди Ноа да се заеме с учението и бременността на Мия прекалено да напредне, за да пътува със самолет.

Той щеше да бъде заобиколен от семейството си, наслаждавайки се на почивката. Нямаше да мисли за миналото, защото най-сетне бе открил своето бъдеще.

— Ще бъда повече от щастлив да видя изхода на тази болница — оплака се Хач.

Вратата на стаята му се отвори и Райли и Ели прекрачиха прага.

— Той пак ли хленчи? — промърмори Райли. — Въпреки че успях да му уредя абсурдно голяма стая. Имаш ли някаква представа колко ни струва това?

— Още една причина да ме отведете у дома — не му остана длъжен Хач. — И да ми осигурите две готини медицински сестри.

Предпочитам една руса и една червенокоса.

Ели завъртя очи.

— Аз лично ще ги избира.

Шелби вдигна ръка.

— Двете с Карли ще помогнем.

Дрю седна на стола до Ноа. Всеки миг щяха да влязат Бран с Карли и Мия с Кейс и щеше да настане същински хаос.

Точно това му харесваше.

Погледна към Шелби. Тя не знаеше, че нямаше да си тръгне от онзи остров като Шелби Гейтс. Той щеше да я отведе там и да я държи, докато се съгласеше да се омъжи за него. Планирал беше всичко. Сватба на плажа, а после прием на лунна светлина.

Тя нищо не подозираше.

Много го биваше в планирането. Удаваше му се с лекота, но Дрю беше установил, че планирането е много по-приятно, когато целта бе да я накара да се усмихне.

Вратата отново се отвори и се възцари щастлив хаос.

Дрю се остави да го обгърне, напълно щастлив, защото семейството му най-последно бе цялостно.

[1] Скъпа (фр.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.